

C:\Users\Plazma\Desktop\300\Stephen_King-Kliatba.PDB

PDB Name: Stephen King - Kliatba
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.10.2004
Modification Date: 3.10.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Stephen King

writing as Richard Bachman

KLIATBA
(THINNER)

1
Stodvadsaťtri

„Schudneš,“ šepká starý Cigán s hnijúcim nosom Williamovi Halleckovi, keď Halleck a jeho manželka Heidi vyjdú z budovy súdu. Len toto jedno slovo sa nesie v omračujúcom, nepríjemne sladkastom dychu. „Schudneš. „A skôr ako sa Halleck stihne odvrátiť, starý Cigán vystrie ruku a skriveným prstom mu pohladká líce. Pery sa mu roztvárajú ako rana a odhaľujú ďasná, z ktorých akoby trčali zvyšky náhrobných kameňov. Sú čierne a zelené. Jazyk sa zvíja medzi nimi a potom vyklzne a oblizne rozďavené, zatrpknuté pery. Schudneš.

Billy Halleck si na to spomenul, práve keď o siedmej ráno s uterákom okolo pásu stál na váhe. Z prízemí zavanula vôňa slaniny a vajíčok. Musel trochu natiahnuť krk, aby videl na číselník. No... musel ho natiahnuť väčšími než len trochu. Pravdu povediac, musel ho natiahnuť poriadne. Bol mohutný. Až príliš, ako mu potešene oznámil doktor Houston. Musím ťa na čosi upozorniť, ak ti to ešte nikto nepovedal, oznámil mu Houston na konci poslednej prehliadky. Muž v tvojich rokoch, s tvojím príjmom a zvykmi je priam ideálnym kandidátom na infarkt, Billy. Mal by si trochu zhodiť.

No dnes ráno ho čakala dobrá správa. Zhodil kilo, zo stodvadsaťštyri na stodvadsaťtri.

No... váha v skutočnosti ukazovala stodvadsaťštyri kilogramov, keď naposledy nazbieral odvahu, postavil sa na ňu a dobre sa prizrel číselníku, ale vtedy mal na sebe nohavice a vo vreckách mal drobné, nehovoriac už o švajčiarskom nožíku. A navyše váha v hornej kúpeľni vždy ukazovala viac. Bol o tom úprimne presvedčený.

Počas dospievania neraz počul, že Cigáni majú dar prorockých schopností. Toto je možno dôkaz. Pokúsil sa rozosmiať, ale podaril sa mu iba nevelmi presvedčivý úsmev; ešte bolo priskoro, aby sa smial na Cigánoch. Ubehne trochu času a všetko sa utrasie; bol už dosť starý, aby vedel, ako to chodí. Ale zatiaľ pri pomyslení na Cigánov pocítil v pravej bruchu nevoľnosť a zo srdca dúfal, že už v živote žiadneho neuvidí. Odteraz si na večierku nikdy nedá čítať z dlane a radšej zostane pri duchárskom stolčeku. Keď už.

„Billy?“ zaznelo zdola.

„Už idem!“

Obľiekol sa a s takmer podprahovou úzkosťou si všimol, že napriek strate jedného kila sú mu nohavice opäť tesné v páse. Teraz nosil štyridsaťdvojky. Na Nový rok presne minútu po dvanástej prestal s fajčením, ale draho za to zaplatil. Bože, ale za to zaplatil! Zišiel na prízemie s rozopnutým golierom a kravatou voľne prevesenou okolo krku. Linda, jeho štrnásťročná dcéra, práve vychádzala von v koketnej sukničke a s vlasmi zopnutými do chvosta sexy zamatovou stužkou. Pod pazuchou niesla knihy. V druhej ruke jej šušťali kriľavé fialovo-biele roztľieskavačské pompóny.

„Pá, ocko!“

„Nech sa ti darí, Lin.“

Posadil sa za stôl a zobral do rúk The Wall Street Journal.

„Dobré ráno,“ povedala Heidi.

„Dobré ráno, miláčik,“ odvetil dôležite a položil noviny titulnou stranou dolu vedľa stojana s koreničkami.

Položila pred neho raňajky: pariace sa jazierko pražienice, anglický muffin s hrozienkami, päť plátkov chrumkavej domácej slaniny. Samé dobroty. Vklzla na stoličku oproti nemu v jedálenskom kúte a zapálila si cigaretu značky Vantage 100. V januári a vo februári bolo medzi nimi cítiť napätie - absolvovali akosi priveľa „výmen názorov“, ktoré boli v skutočnosti hádkami, pričasto večer zaspávali obrátení chrbtami k sebe. Napokon však uzavreli kompromis: ona ho prestala podpichovať pre nadváhu a on jej prestal vyhadzovať na oči, že denne vyfajčí jeden a pol škatulky. Napokon to vydalo na celkom slušnú jar. A vydarili sa aj iné veci. Halleck si šplhol v práci. Firma Greely, Penschley a Kinder zmenila meno na Greely, Penschley, Kinder a Halleck. Heidina matka konečne splnila dávnu hrozbu, že sa

prest'ahuje nazad do Virginie. Linda sa nakoniec dostala medzi roztlieskavačky a pre Billyho to bolo doslova poťahovanie; občas už mával pocit, že ho z Lindiných výlevov naskutku porazí. Všetko šlo ako po masle. Potom prišli do mesta Cigáni.

„Schudneš,“ povedal starý Cigán. Čo to mal, preboha, s nosom? Syfílís? Rakovina? Alebo niečo ešte horšie, napríklad lepra? A len tak mimochodom, prečo s tým neprestaneš? Prečo to nenecháš tak?

„Stále o tom rozmýšľaš, však?“ povedala odrazu Heidi - tak nečakane, až sa Halleck mykol. „Billy, nebola to tvoja vina. Tak to povedal sudca.“

„Nerozmýšľal som o tom.“

„O čom si teda rozmýšľal?“

„O tom, čo píš v novinách,“ povedal. „Akontácie na domy idú tento štvrt'rok zase dole.“

Nie, nebola to jeho vina; tak to povedal sudca. Sudca Rossington. Pre svojich priateľov Cary.

Pre priateľov ako ja, pomyslel si Halleck. Ako veľmi dobre vieš, Heidi, so starým Carym Rossingtonom sme si zahráli nejednu partičku golfu. A kto ťa pred dvoma rokmi na silvestrovskej oslave, keď som uvažoval, že skončím s fajčením a neurobil som to, počas vinšovačiek do nového roku chytil za tvoj lákavý prsník? No kto asi? Bože! Nech sa prepadnem, ak to nebol starý dobrý Cary Rossington!

Áno. Starý dobrý Cary Rossington, pred ktorým Billy obhajoval kopu finančných prípadov. Starý dobrý Cary Rossington, s ktorým Billy občas hrával v klube poker. Starý dobrý Cary Rossington, ktorý sa nevzdal prípadu, keď jeho starý kamoš z golfu a pokeru Billy Halleck (Cary mal vo zvyku potľapkať ho po chrbte a zrevať mu do ucha: „Tak čo Billy, ako sa máme?“) predstúpil pred neho na súde, tentoraz však nie preto, aby diskutovali o pasáži z peňažného zákona, ale pre obvinenie z ublíženia na zdraví z neobstaranosti s následkom smrti.

A keď sa Cary Rossington nevzdal prípadu, kto sa ozval? Kto sa v našom krásnom mestečku Fairview ozval? Že kto? Nikto! Napokon, veď prečo aj? Bola to len banda špinavých Cigánov. Čím skôr odišli z Fairview a vyrazili na cestu v tých svojich starých kraksniach, čím skôr sme videli chrbty ich podomácky zbúchaných karavanov a privesov, tým lepšie.

Heidi zahasila cigaretu a povedala: „Čo tam teraz po akontáciách. Myslíš si, že ťa nepoznám?“

Billy to vedel. A vedel aj to, že aj ona nad tým rozmýšľa. Mala priveľmi bledú tvár. Vyzerala presne na svoj vek - čiže na tridsaťpäť rokov - a to sa stávalo málokedy. Zobrali sa veľmi mladí a dodnes si pamätal na podomového obchodníka s vysávačmi, ktorý k nim jedného dňa prišiel, keď už boli tri roky po svadbe. Pozrel sa na dvadsaťdvaročnú Heidi Halleckovú a prívetиво sa spýtal: „Máš doma mamičku?“

„No, aspoň som nestratil chuť do jedla,“ povedal a bola to naozaj pravda. Chmáry sem, chmáry tam, spratal praženicu a po slanine nezostalo ani stopy. Vypil polovicu pomarančového džúsu a zazubil sa na Heidi v štýle starého Billyho Hallecka. Pokúsila sa opätovať úsmev, no akosi to nevyšlo. Predstavil si na nej ceduľku s nápisom ÚSMEV DOČASNE MIMO PREVÁDZKY.

Načiahol sa ponad stôl a chytil ju za ruku. „Heidi, je to v poriadku. A ak aj nie, už je po všetkom.“

„Viem. Viem.“

„Je z toho vari Linda...?“

„Nie. Už nie. Povedala... že dievčatá jej v tom pomáhajú.“

Asi týždeň potom, ako sa to stalo, pre ich dcéru nastali ťažké časy. Vracala sa zo školy buď rovno s plačom, alebo so slzami na krájkach. Prestala jesť. Dostala od nervozity vyrážky. Halleck sa rozhodol, že sa netreba unáhľovať, a vybral sa za jej triednou, zástupkyňou riaditeľu a Lindinou obľúbenou učiteľkou slečnou Nearingovou, ktorá vyučovala telesnú výchovu a trénovala roztlieskavačky. Ubezpečil sa (to je to správne právnické slovo), že väčšinou išlo len o doberanie - síce drsné a neveľmi vtipné, ako to už na strednej škole chodí, a nepochybne dosť nechutné vzhľadom na okolnosti. Ale čo má človek čakať od ľudí z vekovej skupiny, ktorá za vrchol humoru považuje vtipy o mŕtvych deťoch? Presvedčil Lindu, aby sa s ním išla prejsť. Ulicu Lantern Drive lemovali úhladné domy, ktoré sa začínali zhruba v kategórii sedemdesiatpäťtisíc dolárov, a kým človek došiel ku klubu na konci ulice, vyšplhali sa až do kategórie dvestotisíc dolárov - s bazénom a saunou.

Linda mala oblečené staré madrasové šortky, ktoré boli na jednom šviku roztrhnuté... a Halleck si všimol, že má také dlhé a štíhle nohy, až jej vidno lem žltých bavlnených nohavičiek. Pocítil nával ľútosti i hrôzy. Dospieval. Predpokladal, že vie, že staré madrasové šortky sú už primálne a obnosené, ale dovtipil sa, že si ich obliekla, lebo sa spájali s pokojným detstvom, v ktorom ockovia nemuseli chodiť na súd (hoci výsledok pojednávania je dopredu jasný a kladívko drží v ruke starý kamoš z golfu Cary Rossington, ktorý pripitý chytil tvoju manželku za prsník), s detstvom, v ktorom spolužiaci nechodia cez prestávku za tebou a nepýtajú sa ťa pri obede, koľko bodov tvoj otec získal, keď skosil tú starenu.

Chápeš, že to bola nehoda, však, Linda?

Prikývne, ale nepozrie naňho. Áno, ocko.

Vybehla spomedzi dvoch áut a nepozrela sa ani jedným smerom. Nemal som čas zastaviť. Nestihol som to.

Ocko, nechcem to počúvať.

Viem. A mne sa o tom nechce rozprávať. Ale napočúvaš sa toho dosť. V škole.

Prestrašene naňho pozrie. Ocko! Hádám si len...

Nešiel do školy? Áno. Biel. Ale až včera po pol štvrtej. Už tam neboli decká, rozhodne som žiadne nevidel. Nikto sa to nedozvie.

Upokojí sa. Trochu.

Počul som, že sa k tebe nepekne správali. Mrzí ma to.

Nie je to až také zlé, hovorí a berie ho za ruku. V jej tvári - s nahnevane pôsobiacimi čerstvými výrazkami na čele - sa zračí čosi iné. Výrazky hovoria, že sa k nej naozaj správali nepekne. Ani Judy Blumová nehovorí o tom (hoci raz asi bude), aké je to, keď niekomu zavrú rodiča.

Počul som aj, že to s prehľadom zvládaš, hovorí Billy Halleck. Že z toho nerobíš vedu. Lebo keby uvideli, že ťa to trápi...

Viem, hovorí zamračene.

Slečna Nearingová povedala, že je na teba pyšná, hovorí Halleck. Je to taká malá lož. Slečna Nearingová to nepovedala presne týmito slovami, ale hovorila o Linde v dobrom a to pre Hallecka znamenalo takmer rovnako veľa ako pre jeho dcéru. A splnilo to svoj účel. Oči sa jej vyjasňujú a prvý raz pozrie na Hallecka.

Naozaj to povedala?

Naozaj, prisvedča Halleck. Lož z neho vyjde zľahka a presvedčivo. Prečo nie? V poslednom čase sa veľa naklamal.

Stisne mu ruku a vďačne sa naňho usmeje.

Čoskoro ich to prejde, Lin. Nájdú si inú zábavku. Nejaké dievča otehotnie, nejakej učiteľke rupnú nervy, nejakého chalana zatknú, lebo predával trávu alebo kokain. A budeš v suchu. Chápeš, nie?

Odrazu ho objíma a pritisne k sebe. Billy si povie, že napokon predsa len až tak rýchlo nedospieva a že každá lož nie je zlá. Mám ťa rada, ocko, hovorí.

Aj ja ťa mám rád, Lin.

Aj on ju k sebe pritisne a odrazu mu v mozgu niekto zapne veľký stereoreproduktor a znovu počuje ten dvojité náraz: prvý, keď predný nárazník deväťdesiatosmičky zachytí starú Cigánku s jasnočervenou šatkou na strapatých vlasoch, druhý, keď jej veľké predné kolesá prejdú cez telo.

Heidi skríkne.

A jej ruka sa stiahne z Halleckovho lona. Halleck tuhšie objíma dcéru a cíti, ako mu po celom tele naskakuje husia koža.

„Chceš ešte vajíčka?“ spýtala sa Heidi a vytrhla ho zo zamyslenia.

„Nie. Nie, ďakujem.“ Pozrel sa na prázdny tanier s pocitom viny; nech sa stalo čokoľvek, nikdy to nebolo natoľko zlé, aby prišiel o spánok alebo o chuť do jedla.

„Si si istý, že si...?“

„Že som v poriadku?“ Usmial sa. „Som v poriadku, aj ty si v poriadku, aj Linda je v poriadku. Je to ako vo filmoch - nočná mora sa skončila, tak čo keby sme sa vrátili do normálneho života?“

„Dobrý nápad.“ Tentoraz mu opätovne skutočný úsmev - odrazu zase nemala ani tridsať a celá žiarila. „Dáš si ešte z tej slaniny? Zostali tam dva plátky.“

„Nie,“ povedal a rozmýšľal nad tým, ako sa mu nohavice zarezávajú do poddajného drieku (Akého drieku? ozval sa mu v hlave malý a neveľmi vtipný Don Rickles. Naposledy si mal driek asi v roku tisícdeväťstosedemdesiatosem, ty puk!), až musel stiahnuť brucho. Potom si spomenul na váhu a povedal: „Vieš čo, jeden si ešte dám. Zhodil som kilo.“

Medzitým sa už pobrala k sporáku, hoci najprv povedal, že už nebude. Niekedy ma pozná tak dobre, že to prestáva byť príjemné, pomyslel si. Obzrela sa. „Tak predsa nad tým stále rozmýšľaš.“

„Ale kdeže,“ povedal podráždene. „To nemôžem len tak zhodiť kilo? Veď mi stále hovoríš, že by si chcela, aby som trochu...“

schudol

„... zhodil sadlo.“ Teraz si znovu spomenul na toho Cigána. Dofrasa! Ten Cigánov rozožraný nos a ten slizký pocit, keď mu prstom prešiel po líci, kým stihol zareagovať a odvrátiť sa - tak ako sa odvraciam od pavúka alebo od hmýriacej sa kopy chrobákov pod zhnitým pňom.

Priniesla mu slaninu a pobozkala ho na sluchy. „Prepáč. Len si pekne chudni. Ale ak aj neschudneš, pamätaj si, čo hovoríeva pán Rogers...“

„... mám ťa rád presne takého, aký si,“ skončili jednodlasne.

Prezrel si odložený The Wall Street Journal, ale bolo to priveľmi depresívne. Vstal, vyšiel von a v záhone našiel The New York Times. Chlapec im ich vždy hádzal do záhona, koncom týždňa nikdy nemal v poriadku čísla a nikdy si nevedel zapamätať Billyho priezvisko. Billy neraz rozmýšľal, či je možné, aby sa dvadsaťročný človek stal obeťou Alzheimerovej choroby.

Vzal noviny dnu, otvoril ich na športových stránkach a zjedol slaninu. Keď mu Heidi priniesla ďalšiu polovicu anglického muffínu, zlatistého a natretého roztápajúcim sa maslom, bol práve zahĺbený do tabuliek s výsledkami.

Halleck ho zjedol takmer nevedomky.

2

Stodvadsaťdva

Spor o odškodné, ktorý sa ťahal už vyše troch rokov - a o ktorom predpokladal, že sa bude v takej či onakej podobe ťahať ešte ďalšie tri alebo aj štyri roky - dopoludnia neočakávane dospel k uspokojivému záveru: žalobca cez prestávku pristúpil na sumu, o ktorej sa dalo pokojne povedať, že vyráža dych. Halleck nestrácal ani minútu a hneď zaviedol žalobcu - výrobcu farby zo Schenectady - a svojho klienta do sudcovských kancelárií, aby tam podpísali predbežnú dohodu. Žalobcov právnik sa neveriaco a s viditeľným zúfalstvom prizeral, keď jeho klient, prezident spoločnosti Good Luck Paint Company, čarbal svoje meno na šesť kópií predbežnej dohody a súdny úradník všetky jednu po druhej overoval, a holá hlava sa mu mäkko leskla. Billy pokojne sedel s rukami zloženými v lone a mal pocit,

akoby vyhral v newyorskej lotérii. Napoludnie už bolo všetko pekne pod strechou.

Billy pozval klienta do reštaurácie U O'Lunneyho, objednal chivas pre klienta a martini pre seba a potom zatelefonoval domov Heidi.

„Ide sa do Mohonku,“ povedal, keď zdvihla slúchadlo. Bola to vychytená rekreačná oblasť, kde kedysi, bolo to veľmi, veľmi dávno, strávili medové týždne - zaplatili im ju Heidini rodičia. Obaja sa do toho miesta zamilovali a odvtedy tam už boli dvakrát na dovolenke.

„Čože?“

„Ide sa do Mohonku,“ zopakoval. „Ale ak nechceš ísť, spýtam sa mojej kolegynky Jillian.“

„Len to skús! Billy, čo sa robí?“

„Tak chceš ísť, alebo nie?“

„Pravdaže chcem! Už tento víkend?“

„Hneď zajtra, ak vybavíš u pani Beanovej, že príde skontrolovať Lindu, postará sa o pranie a dozrie, aby sa pred telkou v obývačke neorganizovali orgie. A ak...“

Vtom ho prerušilo Heidino zvolanie. „A čo ten tvoj prípad, Billy? Zdravotné problémy z výparov z farieb a...“

„Canley pristúpi na náš návrh. Vlastne, už je to v suchu. Po štrnástich rokoch nudných bezvýznamných prípadov, ktoré dohromady neznamenia ani ň, tvoj muž konečne vyhral poriadny spor. Jasne a s prehľadom. Canley je vybavený a je to pohoda.“

„Bože, Billy!“ Zvýskla tak hlasno, až to v slúchadle zarezonovalo. Billy si ho so širokým úsmevom na chvíľu odtiahol od ucha. „Koľko tvoj človek dostane?“

Billy povedal číslo a tentoraz si musel držať slúchadlo od ucha takmer päť sekúnd.

„Čo myslíš, nebude Linde prekážať, keď na päť dní odídeme?“

„Keď bude môcť zostať hore do jednej a pozeráť nočné vysielanie na HBO? Keď k nej príde Georgia Deeverová a budú spolu klebetiť o chlapcoch a napchávať sa čokoládou? Žartuješ? Bude tam teraz chladno, Billy? Mám ti zabaliť ten zelený sveter? A berieš si vetrovku s kapucňou, alebo džínsovú bundu? Chceš...“

Povedal jej, že to necháva na ňu, a vrátil sa ku klientovi. Ten už vypil polovicu pohára s chivas a chcel rozprávať vtipy o Poliakoch. Vyzeral, akoby mu ktosi bol dal kladivom po hlave. Halleck popíjal martini a na pol ucha počúval otrepané hlásky o poľských tesároch a poľských reštauráciách, ale myseľ mu naradostene odbiehala k iným témam. Tento prípad by mohol mať ďalekosiahle dôsledky; ešte bolo trochu priskoro hovoriť, že mu zmení kariéru, ale nie je to vylúčené. Vôbec nie. Na prípad, aký veľké firmy chápu ako charitu, to totiž vypálilo až veľmi slušne. To by znamenalo, že...

... prvý náraz sáče Heidi dopredu a ona ho tam na chvíľu stisne; letmo si uvedomuje bolesť v slabínach. Náraz je natoľko silný, že sa jej zasekáva pás. Strieka krv - kvapky sú ako veľké hrachy - a rozšplechne sa po prednom skle ako červený dážď. Nemala čas ani skríknúť; kričať bude neskôr. Nemal si to ani kedy uvedomiť. Až keď prichádza druhý náraz. A on...

... sťažka prehltol zvyšok martini. Vyhŕkli mu slzy.

„Ste v poriadku?“ spýtal sa klient David Duganfield.

„Lepšie to už ani nemôže byť,“ odvetil Billy a vystrel ruku ponad stôl. „Blahoželám, David.“ On predsa nemohol mať na mysli tú nehodu, nemohol mať na mysli toho Cigána s hnijúcim nosom. Bol to starý dobráčisko; bolo to zjavné z pevného stisku ruky a z unaveného, mierne nasprostastého úsmevu.

„Ďakujem,“ povedal Duganfield. „Zo srdca vám ďakujem.“ Odrazu sa nahol ponad stôl a nemotorne Billyho Hallecka objal. Billy mu objatie opätovoľ. Ale keď ho dlane Davida Duganfielda objali okolo krku, jedna z nich sa pošmykla na líčnej kosti a znovu si spomenul na čudesné pohladkanie starého Cigána.

Dotkol sa ma, pomyslel si Halleck a striasol sa, aj keď objímal klienta.

* * *

Cestou domov sa usiloval myslieť na Davida Duganfielda -Duganfield bol dobrá téma -, ale pri Triborough Bridge si uvedomil, že namiesto Duganfielda myslí na Ginelliho.

S Duganfieldom strávili väčšinu popoludnia U O'Lunneyho, Billy však pôvodne zamýšľal zobrať klienta do Troch bratov, do reštaurácie, v ktorej Richard Ginelli fungoval ako neoficiálny tichý spoločník. Popravde nebol u Bratov už celé roky - vzhľadom na Ginelliho povest' by to nebolo rozumné -, ale aj tak si vždy najprv spomenul na Bratov. Billy tam veru kedysi zjedol nejedno chutné jedlo a strávil tam nejednu príjemnú chvíľu, hoci Heidi nebola po chuti ani reštaurácia, ani Ginelli. Ginelli jej naháňal strach, pomyslel si Billy.

Keď prechádzal cez Gun Hill Road na New York Thruway, myšlienky ho zaviedli späť k starému Cigánovi s rovnakou istotou, s akou sa kôň vracia do stajne.

Najprv si si spomenul na Ginelliho. Keď si sa v ten deň vrátil domov a Heidi sedela v kuchyni a plakala, najprv si si spomenul na Ginelliho. „Hej, Rich, dnes som zabil akúsi starú ženu. Môžem prísť za tebou a porozprávať sa o tom?“

Ale vo vedľajšej izbe bola Heidi a nerozumela by tomu. Billyho ruka sa chvíľu vznášala nad telefónom a napokon klesla. Náhle si veľmi zreteľne uvedomil, že je úspešný právnik z Connecticutu a v núdzi túži zavolať jedinému človeku: newyorskému gangstrovi, ktorý má zjavne vo zvyku zbavovať sa konkurencie pomocou strelných zbraní.

Ginelli bol vysoký, nebol to nijaký výnimočný krásavec, ale veľmi si na svoj výzor potrpel. Mal silný a príjemný hlas - nebol to hlas, aký si človek automaticky spája s drogami, prasačinami a vraždami. Ak sa dalo veriť zoznamu obvinení voči jeho osobe, Ginelli bol zapletený do všetkých troch uvedených záležitostí. Ale Bill chcel v to strašné popoludnie, potom, čo ho prepustil Duncan Hopley, šéf fairviewskej polície, počuť práve Ginelliho hlas.

„... alebo tu mienite stáť celý deň?“

„Jaj...“ povedal Billy prekvapene. Uvedomil si, že stojí na jednom z mála stanovišť na vyberanie cestnej dane na Rye,

kde nie je automat, ale búdka s vyberačom.

„Pýtam sa vás, či zaplatíte, alebo tu len tak...“

„Hneď to bude,“ povedal Billy a podal vyberačovi dolár. Zobral si drobné a pokračoval v ceste. Smer Connecticut, na devätnástej odbočke k Heidi. Potom vypadnú do Mohonku. Duganfield nefungoval, skúsme Mohonk. Len už nemysli na tú starú Cigánku a na toho starého Cigána, dobre?

Ale myšlienky mu opäť zaleteli ku Ginellimu.

Billy sa s ním zoznámil cez firmu, pred siedmimi rokmi mu poskytli právnické služby - registráciu firmy a podobne. Za úlohu to dostal Billy, vtedy začínajúci právnik. Nikomu zo skúsenejších kolegov sa do vecí nechcelo púšťať. Rich Ginelli mal už vtedy veľmi zlú povesť. Billy sa nikdy nespýtal Kirka Penschleyho, prečo firma vôbec prijala Ginelliho za klienta; povedali by mu, nech sa stará o svoje papiere a strategické otázky nech prenechá skúsenejším. Predpokladal, že Ginelli o niekom čosi nepríjemné vie; patril k ľuďom, ktorým nič neunikne. Billy sa teda vrhol do trojmesačnej práce pre firmu Traja bratia a počítal s tým, že muž, pre ktorého má pracovať, mu ani náhodou nebude sympatický alebo sa ho bude možno aj obávať. Namiesto toho zistil, že ho k nemu čosi priťahuje. Ginelli bol charizmatik, zábavný človek. Navyše sa k Billymu správal dôstojne a s úctou, na akú Billy vo svojej firme márne čakal ešte ďalšie štyri roky.

Billy spomalil pri automate na vyberanie cestnej dane pred Norwalkom, vhodil doň tridsaťpäť centov a zaradil sa do prúdu. Ani si to uvedomil, naklonil sa a otvoril skrinku v palubnej doske. Pod mapami a príručkou ležali dva balíčky smažených pirôžkov Twinkies. Jeden z nich otvoril a pustil sa do jedenia. Na vestu mu spadlo zopár omrvínok.

S prácou pre firmu Traja bratia bol hotový dávno predtým, ako newyorská veľká porota Ginelliho obvinila, že si po skočení drogovej vojny objednal sériu popráv. Obvinenia prišli z newyorského Najvyššieho súdu na jeseň roku tisícdeväťstoosemdesiat. Na jar roku tisícdeväťstoosemdesiatjeden prípad odložili, a to najmä pre päťdesiatpercentnú úmrtnosť korunných svedkov. Jeden vyletel do vzduchu vo svojom aute aj s dvoma z troch policajných detektívov, ktorí ho mali ochraňovať. Ďalšieho bodli do hrdla odlomenou rúčkou z dáždnika, keď na Grand Central Station sedel u čističa topánok. Nikoho ani veľmi neprekvapilo, keď sa zostávajúci dvaja svedkovia rozhodli, že už si vôbec nie sú istí, či človek, ktorého počuli dávať rozkazy na zabitie brooklynského drogového baróna Richovského, bol skutočne Richie Ginelli, zvaný Kladivo.

Westport. Southport. Už je skoro doma. Opäť sa naklonil a pohrabal sa v skrinke... Aha! Bolo tam otvorené vrečko arašidov. Neboli najčerstvejšie, ale dali sa zjesť. Billy Halleck sa ich pustil chrúmať a nevnímal ich chuť o nič väčšmi ako predtým chuť Twinkies.

S Ginellim si za tie roky posielali vianočné pohľadnice a príležitostne spolu zašli na obed alebo na večeru, väčšinou do Troch bratov. Keď nastali Ginelliho „opletačky so súdmi“, ako to nevzrušene nazval, spoločné posedenia pri jedle sa skončili. Čiastočne to bola Heidina robota - keď išlo o Ginelliho, stávala sa z nej prvotriedna sekera -, ale čiastočne k tomu prispel aj sám Ginelli.

„Radšej by si sem nemal chvíľu chodiť,“ povedal Billymu.

„Čože? A prečo?“ vytreštil Billy nevinne oči, akoby sa o tom istom neboli včera večer hádali s Heidi.

„Lebo svet ma považuje za gangstra,“ odvetil Ginelli. „Mladí právnici, ktorí sa stretávajú s gangstrami, to nikdy ďaleko nedotiahnu, William. A ty by si mal zostať čistý a dotiahnuť to čo najďalej.“

„Ide tu len o toto?“

Ginelli sa zvláštne usmial. „No... Ide aj o iné veci.“

„Napríklad?“

„William, dúfam, že to nikdy nebudeš musieť zistiť. A občas sa u nás predsa len zastav na kávičku a kus reči. Chceme, aby sme zostali v kontakte.“

A tak zostali v kontakte a občas sa stretli (hoci, pripustil Billy, keď odbočoval na Fairview, medzery medzi stretnutiami boli čoraz dlhšie), a keď sa prihodilo to, z čoho sa mohlo vyklúť obvinenie z ublíženia na zdraví z nedbanlivosti s následkom smrti, najprv si spomenul na Ginelliho.

Ale starý dobrý Cary Rossington, čo tak rád obchytáva cecky, sa o to postaral, ozval sa mu v mysli šepot. Tak prečo teraz myslíš na Ginelliho? Mal by si myslieť na Mohonk. A na Davida Duganfielda, ktorý je dôkazom, že starí dobráci nemusia vždy skončiť na poslednom mieste. A na to, že by si mal ešte trochu zhodiť.

Ale keď odbočil na prístupovú cestu, opäť myslel na to, čo povedal Ginelli: William, dúfam, že to nikdy nebudeš musieť zistiť.

Čo také? spýtal sa v duchu Billy a potom z vchodových dverí vybehla Heidi, aby ho pobozkala na privítanie, a Billy na chvíľu všetko vypustil z hlavy.

3

Mohonk

Bola to ich tretia noc v Mohonku a práve zavŕšili milovanie. Už šieste za tri dni, čo bola vzrušujúca zmena v porovnaní s ich zvyčajným tempom - dvakrát za týždeň. Billy ležal vedľa nej, páčila sa mu horúčosť jej tela, vôňa jej parfumu - Anais Anais - zmiešaná s jej čistým potom a vôňou milovania. Na kratučkú chvíľku sa mu zazdalo, že sa mu v mysli prišerným spôsobom spojilo nespojiteľné a že vidí tú Cigánku tesne predtým, ako do nej narazil oldsom. Na chvíľočku mu v uchu zarinčala rozbiehajúca sa fľaška whisky Perrier. A potom predstava zmizla.

Prikotúľal sa k manželke a mocne ju objal.

Stisla ho jednou rukou a druhou mu vybehla po stehne nahor. „Vieš,“ vzdychla, „ak sa mám ešte raz takto odbaviť, vyletí mi z hlavy všetok mozog a nebudem mať čím rozmýšľať.“

„To je len mýtus,“ odvetil s úškrnom Billy.

„Že človeku pri orgazme vyletí mozog z hlavy?“

„Kdeže. To je pravda. Mýtus je presvedčenie, že o tie mozgové bunky prídeš naveky. Tie, ktoré ti vybuchnú pri orgazme, sa ti zakaždým obnovia.“

„Hej, to hovoríš ty, iba ty.“

Schúlila sa k nemu ešte pohodlnejšie. Ruka sa jej pobrala z jeho stehna na vandrovku, dotkla sa mu zľahka a s láskou penisu, pohrala sa mu s chumáčom chlpkov (vlani si po prvý raz so smutným úžasom všimol, že sa mu tam, na mieste, ktoré jeho otec nazýval Adamova húština, objavili prvé sivé záblesky) a potom vybehla po pahorku podbrúška.

Z ničoho nič sa vymrštila, oprela sa o lakte a trochu ho tým vyľakala. Ešte nespál, ale pomaličky sa k tomu blížil.

„Ty si fakt schudol!“

„Hm?“

„Billy Halleck, ty si fakt chudší!“

Plesol sa po bruchu, ktorému kedysi žartom hovorieval pivný sval, a rozosmial sa. „Nie oveľa. Ešte stále vyzerám ako jediný chlap na svete, ktorý sa ocitol v siedmom mesiaci tehotenstva.“

„Áno, ešte stále je ťa dosť, ale nie toľko, koľko ťa bývalo. Mne môžeš veriť. Ja to vidím. Kedy si sa naposledy vážil?“

Vrátil sa v mysli trochu do minulosti. Asi v to ráno, keď Canley pristúpil na klientove požiadavky. Vtedy mal stodvadsať tri kil. „Veď som ti hovoril, že som schudol kilo, nepamätáš?“

„Počuj, ráno sa odváž, len čo vstaneš, dobre?“ riekla.

„V kúpeľni nemáme váhu,“ potešene jej zvestoval Halleck.

„Nežartuj.“

„Nežartujem. Mohonk je totiž civilizované miesto.“

„Tak si dáku zoženieme.“

Už zase ho ťahalo do spánku. „Dobre, ak chceš.“

„Chcem.“

Bola ku mne vždy dobrá, pomyslel si. Počas posledných piatich rokov, odkedy mu na postave bolo jasne vidieť, že už dlhšie neprestajne priberá, občas oznámil rodine, že sa púšťa do diéty a prípadne aj do cvičenia. Každá diéta znamenala hŕbu podvodov. Po raňajkách jeden-dva hotdogy, aby vydržal jogurtový obed, alebo narýchlo jeden-dva hamburgery v nedeľu popoludní, kým sa Heidi vráti z dražby alebo zo záhradného výpredaja. Raz či dvakrát sa dokonca zastavil v tom malom obchodíku so zmiešaným tovarom asi míľu od domu, predávali tam príšerné horúce sendviče - mäso v nich po tortúre v mikrovlnke zvyčajne vyzeralo ako pražené kusy kože, ale aj tak si nespomínal, že by bol čo i len raz zahodil nedojedený kusok. Ale hej, pivo mal rád, prečo nie, no ešte radšej sa napchával. Prvotriedny obed v jednej z newyorských lepších reštaurácií nebol zlý, no len čo sa usadil na gauč a zapol si v televízii zápas, stačilo mu aj vrecko plné zemiačikov a téglik dajakej obyčajnej majonézy.

Cvičiť nikdy nevydržal dlhšie ako týždeň, potom mal odrazu vždy priveľa práce alebo jednoducho stratil záujem. V pivnici sa v kúte krčili činky, ticho hrdzaveli, pokryté pavučinami. Zakaždým, keď zišiel dole, zdalo sa mu, že naňho vyčítavo civia. Pokúšal sa im vyhýbať pohľadom.

A tak len stiahol brucho ešte väčšmi ako inokedy a bezočivo pred Heidi vyhlásil, že schudol šesť kil, že už váži len stoosemásť kil. A ona mu pekne prikývla a povedala, že sa veľmi teší, že to na ňom vidieť, a pritom to, pravdaže, dobre vedela, lebo v koši bolo prázdne vrecko (alebo vrecká) zo zemiačikov. A keďže v Connecticute odhlasovali zákon o návratných fľašiach a plechoviciach, prázdne nádoby v špajze sa mu stali takmer rovnako protivným zdrojom výčítiek svedomia ako nepoužívané činky.

Videla ho, keď spal, a čo bolo ešte horšie, videla ho, keď močil. Človek jednoducho nemôže stiahnuť brucho, keď močí. Pokúšal sa o to, ale bolo to márne. Takže videla, že schudol kilo, nanajvýš dve. Muž môže svoju ženu aspoň dočasne oklamať, ak má inú, lenže nikdy pred ňou nezatají, koľko váži. Žena, na ktorej celá tá váha občas v noci spočíva, vie veľmi dobre, odkiaľ vietor fúka. Ale ona sa vždy len usmiala a povedala: Pravdaže vyzeráš lepšie, drahý. Čiastočne azda ani nie z ušľachtilých dôvodov - aspoň jej nevyčítal, že toľko fajčí -, ale nebol taký blázon, aby veril, že o nič viac nejde. Istým spôsobom mu tak umožňovala zachovať si sebaúctu.

„Billy?“

„Čo?“ Druhý raz ho vytrhla zo spánku, fľochoľ na ňu trochu pobavena a trochu podráždene.

„Cítiš sa dobre?“

„V pohode. Čo to má byť za otázku?“

„No... niekedy... vieš, vraví sa, že keď človek z ničoho nič schudne, môže to niečo znamenať.“

„Cítim sa perfektne. A ak ma hneď a zaraz nenecháš spať, ešte raz ti pridávam kosti a uvidíš, v akej som forme.“

„Len smelo.“

Zafučal. Zasmiala sa. Onedlho už spali. A snívalo sa mu, že sa spolu s Heidi vracajú z obchodu Shop and Save, ibaže tentoraz presne vedel, že je to sen, vedel, čo sa stane, a chcel jej povedať, aby prestala, že sa musí dokonale sústrediť na šoférovanie, pretože už onedlho vystrelí spomedzi dvoch zaparkovaných áut stará Cigánka - jedno bude žlté subaru a druhé tmavozelený firebird - a táto žena bude mať v strapatých šedivejúcich vlasoch lacné detské sponky a nebude sa pozerat' napravo ani naľavo, len rovno dopredu. Chcel povedať Heidi, že toto je jeho jediná možnosť, ako to všetko zvrátiť, ako to zmeniť, ako to napraviť.

Lenže nevládal prehovoriť. Pri dotyku jej prstov sa v ňom opäť prebudila rozkoš, dotyk bol najskôr hravý, potom vážnejší (v spánku mu stuhol penis a Bill mierne obrátil hlavu, lebo počul kovové zvonenie zipsu, zubok po zubku sa kížal dole). Rozkoš sa neprijemne miešala s pocitom strašnej nevyhnutnosti. Už pred sebou videl to žlté subaru, zaparkované za zeleným firebirdom s bielym pásom pozdĺž karosérie ako pretekárske auto. A spomedzi nich vyletel záblesk jarmočných farieb, jasnejší a živší ako všetky grafity v Detrote alebo v Toyota Village. Pokúsil sa zvriesknúť

Prestaň, Heidi! To je ona! Ak neprestaneš, zasejú zabijem! Bože, prosím, nie! Kriste Pane na nebi, prosím, nie!

Ale postava vykročila spomedzi dvoch áut. Halleck sa pokúsil strhnúť nohu z plynového pedála a dupnúť na brzdu, ale zdalo sa, že zaviazla na mieste, čosi ju držalo s hrozivou, nezvratnou silou. Bláznivé lepidlo nevyhnutnosti, preletela mu hlavou divá myšlienka, chcel obrátiť volant, ale ten sa ani nepohol. Bol zamknutý, zablokovaný. Tak zaťal zuby a očakával náraz, a vtom sa tmavá hlava obrátila, a nie, veru nie, nebola to Cigánka, bol to starý Cigán so zhnitým nosom. Lenže teraz mu chýbali oči. V momente tesne predtým, ako doňho olds narazil a stiahol ho na zem, zazrel Halleck prázdne, zívajúce očné jamky. Pery starého Cigána sa rozšľabli v obscénnom úškrne - rozďavený prastarý polmesiac pod zhnitým hrozným kýpťom, čo mal namiesto nosa.

A potom: Buch/buch.

Jedna ruka bezvládne zamávala nad kapotou olds, zvráskavená, ovešaná jarmočnými náramkami, ukutými z kovu. Tri kvapky krvi dopadli na predné sklo. Halleck si nejasne uvedomoval, že Heidina ruka sa mu drsne zovrela na erekcii, pokúšala sa zadržať orgasmus, ktorý vyvolal ten náraz, a podarilo sa jej stvoriť náhlu hroznú zmiešaninu bolesti a rozkoše.

A počul Cigánov šepot, počul ho odkiaľsi zdola, dvíhal sa cez koberec pokrýtu podlahu drahého auta, bol pridusený, ale zreteľný: „Schudneš.“

Prebudil sa s myknutím, s tvárou obrátenou k obloku, a len-len že nevykrikol. Mesiac žiaril nad vrchmi ako rožok a na chvíľu sa mu videlo, že je tam ten starý Cigán, s hlavou naklonenou trochu nabok, nazerá mu do okna, namiesto očí má dve jagavé hviezdy v temnote neba nad štátom New York, jeho úškrn je ožiarený svetlom odkiaľsi zvnútra, svetlo sa z neho leje studeným prúdom ako svetlo z krčaha plného augustových svätajánskych mušiek, studené ako tie kídle hmyzu, ktoré ako chlapec videl v Severnej Karolíne - staré studené svetlo, mesiac v tvare prastarého úšľabku, ktorý kuje pomstu.

Billy sa trasľavo nadýchol, tuho zavrel oči a znovu ich otvoril. Mesiac bol zase len mesiacom. Billy klesol na plachtu a o tri minúty už spal.

Nový deň bol jasný a krásny a Halleck sa navela vzdal a súhlasil, že s manželkou prejde Labyrintovou trasou. Celý Mohonk bol popretkávaný turistickými trasami, označenými od ľahkých až po mimoriadne náročné. Labyrintová mala značku „mierne náročná“ a na svadobnej ceste ju s Heidi prešli dva razy. Teraz si spomínal, ako ho to tešilo - ako stúpaj po strmých svahoch s Heidi zavesenou tesne za chrbtom, smiala sa a do omrzenia ho poháňala: „Hýb sa, slimák!“ Spomenul si, ako sa prepletali jednou z tých uzulinkých jaskynných chodbičiek v skale a on šepkal svojej mladej žene: „Cítiš? Zem sa trasie!“ práve keď sa ocitli v najužšom úseku. Áno, bolo to tam tesné, ale aj tak sa jej podarilo poriadne ho uštipnúť do zadku.

Halleck si v duchu priznával (hoci pred ženou by to nebol vyslovil ani za svet), že ho teraz znepokojujú práve tie úzke chodbičky. Na svadobnej ceste bol štíhly ako prútik, vlastne ešte chlapec, stále vo výbornej forme z letných brigád medzi drevorubačmi v západnom Massachusetts. Teraz mal o šesťnásť rokov viac a bol oveľa ťažší. Navyše, ako ho starý zlatý doktor Houston nezabudol vystrihať, je priam ideálnym kandidátom na infarkt. Predstava, že niekde na polceste v kopci dostane infarkt, bola neprijemná, ale ešte stále nie celkom reálna. Väčšiu šancu dával možnosti, že by sa zasekol niekde v tých úzkych skalných hrdľoch, cez ktoré sa chodník hadil na vrchol. Spomínal si, že najmenej na štyroch miestach museli ísť vtedy štvornožky.

Ani náhodou sa mu tam nežiadalo zaseknúť.

A čo tak... kamoško, čo ty na to? Starý Billy Halleck sa zasekne v tmavom úzkom skalnom hrdle a potom ho skosí infarkt! Páni! Dve muchy jednou ranou!

Ale napokon pristal, povedal, že to aspoň skúsi, ak zase ona pristane na to, že na vrchol vyjde sama, keby sa ukázalo, že on nie je v dostatočnej kondícii. A ak pôjde najskôr do New Paltzu, aby si tam mohol kúpiť daké trampky. Heidi na obidve podmienky ochotne pristala.

V meste Halleck zistil, že trampky už beznádejne vyšli z módy. Nikto sa nepriznal ani len k tomu, že si to slovo pamätá. Kúpil si módne zeleno-strieborné tenisky Nike na voľný čas a turistiku a potichu sa radoval, ako mu mätko obopínajú nohy. A vďaka tomu si uvedomil, že tenisky už nemal... koľko? Päť rokov? Šesť? Odmietal tomu veriť, ale zrejme to bolo tak.

Heidi poobdivovala nové topánky a pochválila ho, že skutočne vyzerá schudnutý. Pred obchodom s obuvou stála váha na mince, jedna z tých prastarých mašín, ktoré vás po zaplatení nielen odvážia, ale ešte vám aj predpovedia budúcnosť ako na jarmoku. ODVÁŽIME, VYVEŠTÍME! stálo na nej. Halleck podobný zázrak nevidel od detstva.

„Hore sa, hrdina,“ povedala Heidi. „Akurát mám penny.“

Halleck chvíľu vzdoroval, čosi nedefinovateľné ho znervózňovalo.

„No tak, rýchlo. Chcem vidieť, koľko si schudol.“

„Heidi, takéto váhy nie sú presné, a ty to dobre vieš.“

„Chcem len hrubý odhad. No tak, Billy - nebuď ako malý.“

Veľmi neochotne jej podal balíček s novými topánkami a vystúpil na váhu. Hodila do štrbinky penny. Minca zazvonila a z dvoch oblúkových okienok sa stiahol kovový kryt. Vo vrchnom stálo, koľko váži, pod ním zase to, čo ho malo podľa mienky stroja čakať. Halleck sa prudko nadýchol.

„Vedela som to!“ zvýskla Heidi vedľa neho. V hlase mala akýsi pochybovačný údiv, akoby si nebola celkom istá, čo by asi mala pociťovať: šťastie, strach, úžas? „Vedela som, že si schudol!“

Ak aj počula, ako som zhikol, pomyslel si Halleck neskôr, určite si povedala, že som sa prekvapil pri pohľade na číslo, ktoré mi vystavila pred oči váha - hoci bol úplne oblečený a so švajčiarskym nožíkom vo vrecku menčestrových nohavíc, dokonca aj so sýtymi dovolenkovými raňajkami v žalúdku, červená ručička sa ustálila presne na čísle

stošestnásť. Odo dňa, keď Canley dostal rozum, schudol sedem kíľ.

Ale nezhíkol preto, ako ho váha odvážila. Zhíkol pri pohľade na osud, ktorý mu vyveštila. V spodnom okienku sa po odkrytí nezjavil nápis PENIAZE NA OBZORE či STRETNUTIE SO STARÝMI PRIATEĽMI alebo NEROB BEZHĽAVO VÁŽNE ROZHODNUTIA.

Ukázalo sa jediné čierne slovo: SCHUDNEŠ.

4

Stoštrnásť

Cestou autom späť do Fairview takmer neprehovorili. Heidi šoférovala, až kým sa nedostali do okruhu pätnástich míľ od New Yorku a premávka nezhusťla. Potom zastavila na odpočívadle a pustila Billa za volant, aby ich odviezol domov. A prečo by nemal šoférovať? Zabil tú starenu, rozdrvil jej panvovú kosť na kašu, lebka sa jej roztrieštila ako váza z obdobia Ming, keď ju ktosi šmáril o mramorovú podlahu, ale Billymu Halleckovi nik nevzal vodičský preukaz vydaný v Connecticute. Starý dobrý Cary Rossington, čo tak rád obchytáva cecky, sa o to postaral.

„Počuješ ma, Billy?“

Vrhol na ňu sekundový pohľad, potom oči znovu prilepil na cestu. Po tieto dni šoféroval lepšie, a hoci nepoužíval klaksón o nič častejšie ako predtým, ani nevykrikoval a nekýval rukami o nič dôraznejšie ako predtým, omnoho väčšmi si uvedomoval chyby iných vodičov, ale aj svoje vlastné. A bol k nim menej tolerantný. Ak človek zrazí starenu, spraví to s jeho sústredením zázrak. Pokiaľ ide o sebaúctu, tej to nepomôže ani zamak a človek získa ako bonus zopár odporných nočných mŕ, ale v každom prípade sa mu úroveň koncentrácie prekvapujúco zvýši.

„Len som tak uvažoval o ničom. Prepáč.“

„Povedala som, že ti ďakujem za krásnu dovolenku.“

Usmiala sa naňho a jemne sa mu dotkla ruky. Áno, bola to krásna dovolenka, aspoň pre Heidi. Heidi sa bez diskusie podarilo všetky tie veci hodiť za hlavu - starú Cigánku, predbežné pojednávanie, na ktorom bol prípad uzavretý, starého Cigána so zhnitým nosom. Heidi to teraz celé brala ako nepríjemnosť, ktorá patrí minulosti - ako Billyho priateľstvo s tým talianskym mafiózom z New Yorku. Ale okrem toho mala na mysli ešte čosi - ubezpečil sa o tom, keď na ňu pozrel kútikom oka. Z tváre jej zmizol úsmev, pozerala naňho a pri kútikoch očí sa jej zvýraznili vrásočky.

„Rado sa stalo,“ odvetil. „Vieš, že také čosi poskytujem veľmi vďačne, zlatko.“

„A keď prideme domov...“

„Tak ti znovu pridlávam kosti!“ zvolal, plný nafúkaného entuziazmu, a úspešne vytvoril chlipný úškrn. V skutočnosti mal dojem, že by ním nepohol ani zástup všetkých kovbojských frajličiek z Dallasu v spodnej bielizni od Fredericka z Hollywoodu. Nemalo to nič spoločné s tým, ako často si to rozdávali v Mohonku, išlo o ten poondiaty osud.

SCHUDNEŠ. Božemôj, isteže sa tam neukázalo nič podobné, iba sa mu to zdalo. Ale, dopekla, zdanie vyzerá inak. A to slovo bolo rovnako skutočné ako titulok v The New York Times. A presne tá skutočnosť bola na celej veci strašná, pretože vari nik nedáva do veštiaciach strojčekov také sprostosti ako SCHUDNEŠ. Veď ani veta HVIEZDY HOVORIA, ŽE ONEDLHO SCHUDNEŠ neznie ktovieako. Jarmoční veštcí sa zaoberajú skôr dlhými cestami a stretnutiami so starými priateľmi.

Číže to bola halucinácia.

Jasné, to je ono.

Číže mu pravdepodobne šibe.

Prestaň, preboha, to naozaj nie je fěr!

Čoby nie? Keď už nevieš udržať na uzde vlastnú predstavivosť, neveštiť to nič dobré.

„Pokojne ma pridláv, ak chceš,“ povedala Heidi, „ale najprv by som sa potešila, keby si pridlával našu starú váhu v kúpeľni...“

„Prestaň, Heidi! No tak som trochu schudol, dajsamisvete!“

„Billy, som na teba veľmi hrdá, že sa ti podarilo trochu schudnúť, ako vravíš, lenže počas týchto piatich dní sme boli takmer stále spolu a nech sa na mieste prepadnem, ak viem, ako sa ti to podarilo.“

Tentoraz jej venoval dlhší pohľad, ale ona naňho nepozrela. Zízala rovno cez predné sklo, ruky mala skrížené na prsiach.

„Heidi...“

„Ješ presne toľko ako kedykoľvek predtým. Možno aj viac. Tuším ti ten horský vzduch poriadne roztúroval motor.“

„Nekazme si to, dobre?“ vzdychol a spomalil, aby mohol pri búdke vedľa cesty zaplatiť štyridsaťcentovú cestnú daň. Pery stisol do tenkej bielej čiarky, srdce sa mu šialene rozbúchalo a z ničoho nič voči nej pocítil zúrivosť. „Chceš povedať, že som pažravé prasa? No tak to povedz rovno, Heidi. Bez problémov. Ja to znesiem.“

„Nič také som nechcela povedať!“ skríkla. „Prečo mi ubližuješ, Billy? Prečo mi ubližuješ po tom, čo nám bolo spolu tak dobre?“

Teraz nemusel ani pozrieť kútikom oka, aby mu bolo jasné, že sa už-úž rozplače. Zistil to podľa jej roztraseného hlasu. Bolo mu to ľúto, ale to ešte nestačilo, aby pochoval hnev. A strach, ktorý sa tajil pod ním.

„Nechcem ti ublížiť,“ riekol a stisol volant oldsa tak pevne, až mu obeleli hánky. „Nikdy som ti nechcel ublížiť. Ale to, že chudnem, je predsa dobré, Heidi, tak prečo mi s tým nedáš pokoj?“

„Nie vždy je to dobré!“ zvriskla a on sa zľakol, až sa auto zavlnilo na ceste. „Nie vždy je to dobré a ty to vieš!“

Teraz už naozaj plakala, plakala a hrabala sa v kabelke, hľadala papierové vreckovky svojim typickým napoly rozčuľujúcim, napoly milým spôsobom. Podal jej svoju vreckovku a ona si ňou utrela oči.

„Vrav si čo chceš, buď na mňa zlý, môžeš ma pokojne hrešiť, Billy. Ak chceš, môžeš celkom pokaziť dobrú náladu. Ale

ľúbim ťa a poviem ti, čo musím. Keď niekto schudne, aj keď nedrží diétu, môže to znamenať, že je chorý. Je to jeden zo siedmich varovných príznakov rakoviny.“ Vystrčila k nemu ruku s vreckovkou. Keď si ju bral, dotkli sa prstami. Mala ich veľmi studené.

Takže to slovo bolo vonku. Rakovina. Rýmuje sa so slovom vtákovina a dokonca aj s vetou Vyšťal som sa vám do vína. Sám Boh vedel, ako často mu to slovo zablikalo v hlave od chvíle, keď vystúpil na tú mincovú váhu pred obchodom s obuvou. Zablikalo ako balónik dakajého zlomyseľného klauna a on sa od neho odvrátil. Odvrátil sa od neho tak, ako sa ľudia odvracajú od bezdomovkyní, ktoré sedia a kníšu sa spredu dozadu vo svojich sadzami pokrytých hniezdach z kartónov na Grand Central Station... alebo od poskakujúcich Cigánčat, ktoré prišli s celou bandou. Cigánčatá spievajú hláskami, ktoré sú zároveň monotónne aj zvláštne milé. Cigánčatá chodia po rukách, do vzduchu vytŕčajú tamburínky, ktoré akosi vládzu udržať v bosých špinavých prstoch nôžok. Cigánčatá žonglujú. Cigánčatá zahanbia hociktorého miestneho majstra v hádzaní lietajúcim tanierom, pretože si naraz rozkrúčia dva, ba aj tri plastové disky na prstoch rúk, nôh, niekedy aj na nose. Toto všetko robia so smiechom a tuším všetky majú kožné choroby, škulavé očka a zajačie pysky. Keď človek z ničoho nič pred sebou objaví takú zlovestnú kombináciu šikovnosti a škaredosti, čo iné mu zostáva, ako sa odvrátiť? Bezdomovkyne, Cigánčatá a rakovina. Ešte aj hopkanie vlastných myšlienok ho vyplašilo.

No aj tak bolo hádam lepšie, že sa to slovo konečne dostalo na svetlo sveta.

„Cítim sa dobre,“ opakoval možno aj po šiesty raz od tej noci, keď sa ho Heidi opýtala, či sa cíti dobre. „A okrem toho som cvičil...“

Aj to bola pravda... aspoň posledných päť dní. Spolu vyliezli po Labyrintovej trase, a hoci po celú cestu dychčal a na niekoľkých najužších miestach musel vziať brucho, nikdy mu nehrozilo, že uviazne. O oddych musela dvakrát žiadať práve Heidi, celá zadychčaná. Billy diplomaticky mlčal o jej cigaretových záťahoch.

„Určite sa cítiš dobre,“ povedala, „a to sa mi náramne ráta. Ale prehliadka by ti neuškodila. Veď si tam nebol už vyše roka a pol, stavím sa, že doktorovi Houstonovi chýbaš...“

„Podľa mňa je to tabletkový maniak,“ zašomral Halleck.

„Tabletkový čo?“

„Nič.“

„Ale, Billy, hovorím ti, nemôžeš predsa schudnúť skoro desať kíľ za dva týždne iba vďaka cvičeniu.“

„Nie som chorý!“

„Tak mi len urob po vôli, dobre?“

Zvyšok cesty do Fairview prešli mlčky. Halleck by ju bol najradšej pritiahol k sebe a povedal jej, že ako inak, že urobí, ako bude chcieť. Ibaže potom mu čosi zišlo na um. Uplne absurdná myšlienka. Absurdná, lenže nepochybne mrazivá.

Možnože staré cigánske kľatby prešli na nový štýl, priatelia, čo vy na to? Kedysi vás taký Cigán premenil na vlkolaka alebo za vami poslal uprostred noci démona a ten vám oddrapil hlavu, či čosi podobné, lenže svet sa mení, nie je tak? A čo ak sa ma ten starec dotkol a ja som z toho dostal rakovinu? Má pravdu s tými varovnými príznakmi - schudnúť takýmto spôsobom desať kíľ je presne to isté, ako keď banský kanárik padne v kletke z bielejka mŕtvy. Rakovina pľúc... leukémia... melanóm...

Bolo to šialené, ale nie také šialené, aby na to prestal myslieť: Čo ak som z jeho dotyku dostal rakovinu?

* * *

Linda ich privítala obrovskými bozkami, na ich veľké prekvapenie vytiahla z rúry náramne vydarené lasane a naservirovala ich na papierové tanieriky s grimasou najväčšieho milovníka lasaní, kocúra Garfielda. Opýtala sa, ako sa im vydarila druhá svadobná cesta („Čo je fráza, ktorá patrí presne tam, kam druhé detstvo,“ podotkol Halleck neskôr pred Heidi sucho, keď už bol umytý riad a Linda sa odporúčala aj s dvoma priateľkami, aby pokračovali v partii Dračieho brloha, ktorá sa už ťahala skoro rok), a prv než sa pustili do rozprávania o dovolenke, zvolala: „Aha, to mi čosi pripomína!“ a až do konca večere im spríjemňovala čas pokračovaním Zázračných a hrôzostrašných poviedok z Nižšej strednej školy vo Fairview - mimochodom, fascinovalo ju to omnoho väčšmi ako Hallecka s manželkou, ale obaja sa usilovali pozorne ju počúvať. Koniec koncov, boli preč takmer týždeň.

Keď bežala von, cmukla Halleckovi na líce hlasný bozk a zvolala: „Čau, vyžlička!“

Halleck za ňou chvíľu hľadel, videl, ako naskakuje na bicykel a odušu šliape po chodníku pred domom, chvost z vlasov za ňou veje, a potom sa obrátil k Heidi. Bol omráčený.

„Takže,“ nadýchla sa, „budeš ma teraz konečne počúvať?“

„Ty si jej to povedala. Volala si jej predtým, ako sme prišli, a nahovorila si ju, aby mi to povedala. Ženské sprisahanie.“

„Nie.“

Skúmavo jej pozrel do tváre a potom unavene prikývol. „Nie, asi fakt nie.“

Heidi ho vystrkala na poschodie, kde napokon skončil v kúpeľni celkom nahý okrem uteráka omotaného okolo bokov. Zasiahol ho silný pocit déja vu - časová slučka bola taká dokonalá, že sa zachvel od miernej nevoľnosti. Bola to takmer presná repríza dňa, keď stál na tejto istej váhe s uterákom z rovnakej sivomodrej súpravy okolo bokov. Chýbala jedine lákavá vôňa pražiacej sa slaniny zdola. Všetko ostatné bolo rovnaké.

Nie. Nie, nebolo. Ešte čosi iné sa značne odlišovalo.

V ten deň sa musel predkloniť, aby si na číselníku prečítal zlú správu. Musel, pretože mu zacláňala pneumatika.

Pneumatika bola ešte stále tam, ale menšia. O tom nemohlo byť pochyb, pretože teraz mu stačilo pozrieť rovno dole a videl, koľká bije.

Digitálne číslice ukazovali stopätnásť.

„Takže je to jasné,“ vyhlásila bezvýrazným hlasom Heidi. „Objednám ťa u doktora Houstona.“

„Táto váha ukazuje menej,“ šepol Halleck. „Vždy bola taká. Preto ju mám rád.“

Chladne naňho pozrela. „Dost' bolo rozkoše, prestaň trepať, kamoško. Posledných päť rokov nerobíš nič iné, iba nadávaš, že ukazuje viac, vieš to veľmi dobre.“ V surovom bielom kúpeľňovom svetle videl, že je naozaj vystrašená. Pokožku na lícnych kostiach mala napätú až do prievitnosti.

„Zostaň tam,“ povedala nakoniec a vyšla von.

„Heidi?“

„Ani sa odtiaľ nepohni!“ zavolala, keď schádzala po schodoch.

O minútu sa vrátila s novým vrecom cukru. „Čistá hmotnosť 5 kg,“ hlásal nápis na vrečku. Položila ho na váhu. Váha chvíľu akoby premýšľala a potom sa rozsvietili veľké červené digitálne číslice: 006.

„Presne to som si myslela,“ pochyľne oznámila Heidi. „Aj ja mám vo zvyku vážiť sa, Billy. Neukazuje menej a ani predtým to nerobila. Ukazuje viac, veď si to sám hovorieval. Obom nám bolo jasné, že to nie sú iba reči. Keď má niekto nadváhu, nepresná váha mu vyhovuje. Môže potom ľahšie mávnuť rukou nad skutočnosťou. Ak...“

„Heidi...“

„Ak podľa tejto váhy vážiš stopätnásť kíľ, znamená to, že si v skutočnosti schudol až na stoštrnásť. Takže mi dovoľ...“

„Heidi...“

„Dovoľ mi, aby som ťa objednala.“

Nadýchol sa, pozrel si na bosé nohy a potriasol hlavou.

„Billy!“

„Objednám sa sám,“ povedal.

„Kedy?“

„V stredu. Streda bude najlepšia. Houston chodí každú stredu večer do klubu a zahrá si deväť jamiek.“ Niekedy hráva aj s nenapodobiteľným Carym Rossingtonom, čo tak rád obchytáva cudzie cecky a bozkáva cudzie manželky.

„Porozprávam sa s ním osobne.“

„Prečo mu radšej nezavolaš už dnes? Hneď teraz?“

„Heidi,“ povedal, „už dost.“ A niečo v jeho tvári ju muselo presvedčiť, aby naňho prestala tlačiť, pretože to v ten večer už ani raz nespomenula.

5

Stojedenásť

Nedeľa, pondelok, utorok. Billy sa vedome vyhybal váhe na hornom poschodí. Pri každom jedle sa statočne napchal, hoci nebol ktovieako hladný, čo sa mu v dospelosti zatiaľ stalo len niekoľkokrát. Prestal si skrývať dobrôtky za balíčkami Liptonovho čaju v špajze. Počas zápasu Yankees s Red Sox spratal vreco paprikových lupienkov a Muensterových krekerov. V pondelok predpoludním padlo v práci za obeť vreco karamelových pukancov a v ten istý deň večer zase vreco Cheez-Doodles - jedno z nich, ba možno skôr ich kombinácia mu privodila nepríjemné nadúvanie, ktoré trvalo od štvrtej asi do deviatej večer. Uprostred správ vypochoďovala Linda z miestnosti s vyhlásením, nech ju zavolajú, ak tu bude niekto rozdávať plynové masky. Billy sa prevínilo uškrnul, ale ani sa nepohol. Skúsenosť ho naučila, že ak sa chce človek zbaviť vlastného smradu, prechádzky mu nepomôžu. Akoby sa ho to držalo neviditeľnými gumenými paprčkami. Sledovalo ho to, kamkoľvek išiel.

Ale neskôr, keď spolu s Heidi pozerali na HBO Spravodlivosť pre všetkých, zjedli skoro celý syrový koláč. Keď šiel v utorok z práce autom domov, zišiel v Norwalku z cesty a kúpil si v Burger Kingu dva veľké hamburgery. Pustil sa do nich tak ako zvyčajne, ešte za volantom, pomaličky si z nich odhrýzal, starostlivo každý kúsok požul a prehltol...

Za Westportom sa spamätal.

Na chvíľu to vyzeralo, akoby sa mu myseľ bola oddelila od telesného ja - nebolo to myslenie, ani meditácia, bolo to oddelenie. Pripomenul sa mu pocit fyzickej nevoľnosti, ktorý zažil v kúpeľni na váhe v tú noc, keď sa spolu s Heidi vrátili z Mohonku, a zamarilo sa mu, že vtedy vstúpil do celkom novej ríše duševnej činnosti. Cítil sa, akoby sa bol k nemu pripojil daký astrálny jedinec, čosi, akýsi zvedavý stopár, ktorý ho podrobne študuje. A čo ten stopár vidí? Pravdepodobne niečo skôr absurdné ako strašné. Sedí si tu takmer tridsaťsedemročný chlap, na nohách má topánky od Ballyho a na očiach mäkké kontaktné šošovky značky Bausch & Lomb, chlap v obleku s vestou, ktorý stál šesťsto dolárov. Tridsaťšesťročný obézny Američan bielej rasy si sedí za volantom oldsmobilu deväťdesiatosem, rok výroby tisícdeväťstoosemdesiatjeden, napcháva sa obrovským hamburgerom a na sivú vestu mu kvapká majonéza a padajú pokrájané kúsky zeleného šalátu. Do popuku, nie? Alebo do plaču.

Zvyšok druhého hamburgera vyšmaril z okna a so zúfalou hrôzou si prezrel ruku, zaľúľanú slizkou zmesou šťavy a omáčky. A potom spravil to jediné, čo bolo za daných okolností zdravé: rozosmial sa. A sľúbil si, že stačilo. Hody sa skončili.

V ten večer, keď si, uvelebený pri kozube, čítal The Wall Street Journal, pricupkala Linda, chcela mu vtisnúť na líce bozk na dobrú noc, no trochu sa odtiahla a povedala: „Už vyzeráš skoro ako Sylvester Stallone, ocko.“

„Len to nie,“ prevrátil Halleck oči a obaja sa rozosmiali.

Billy Halleck zistil, že si k pravidelnému váženiu postupom času pripojil akýsi nemotorný rituál. Kedy sa to stalo? Netušil. Ako chlapec na váhu jednoducho z času na čas skočil, letmo skontroloval, koľko ukazuje, a zoskočil. Ale v ktoromsi momente počas obdobia, keď sa dostal z deväťdesiatich piatich kíľ na číslo, ktoré, verte či neverte, predstavovalo osminu tony, sa začal ten rituál.

Dopekla, aký rituál? povedal si v duchu. Zvyk. O nič iné nejde, je to len zvyk.

Rituál, odvrkla mu rozhodným tónom hlbšia časť mysle. Billy bol agnostik a od devätnástich rokov neprekročil prah žiadneho kostola, ale rituál ešte rozoznal, a tento proces váženia pripomínal až náboženský obrad. Pozri, Bože, zakaždým to robím rovnako, takže, prosím ťa, ochraňuj tuná tohto bieleho úspešného právniku pred infarktom, ktorý podľa každého experta na predpoveď rizík môžem očakávať zhruba okolo štyridsiatich siedmich rokov. V mene cholesterolu a nasýtených tukov. Amen.

Rituál sa začína v spálni. Vyzleč si šaty. Obleč si tmavozelený velúrový župan. Všetky špinavé šaty šmar cez potrubie dolu do práčovne. Ak si mal tento oblek na sebe prvý alebo druhý raz a ak na ňom nie sú šokujúce fľaky, zaves si ho pekne do skrine.

A teraz prejdime chodbou do kúpeľne. Dnu musíš vstúpiť s posvätnou úctou, bážňou a neochotne. Tu je tá spovednica, ktorá každého odváži a, pravdaže, aj mu čosi vyveští. Zhod' župan. Zaves ho na vešiak pri vani. Oslobod' močový mechúr. Ak sa ti v bruchu niečo pohne - hoci sotva poznateľné -, nech sa páči. Nemal ani potuchy, koľko môže vážiť priemerný obsah čriev, ale princíp to bol logický, neotrasiteľne logický: hod' cez palubu všetku záťaž.

Heidi si ten rituál všimla a raz sa ho aj sarkasticky opýtala, či by nechcel na narodeniny pštosie pero. Potom by si ho vraj mohol strčiť do krku a pred vážením sa raz-dvakrát vyvracať. Billy odvrkol, aby nemudrovala... a neskôr v ten večer sa prichytil pri úvahách, že tá myšlienka má čosi do seba.

V stredu ráno sa Halleck prvý raz za dlhé roky vykašlal na rituál. V stredu ráno sa stal Halleck kacírom. Ba možno aj čímsi horším, pretože tak ako satanista, ktorý úmyselne paroduje náboženské obrady, keď vešia kríže dolu hlavou a odrieka Otčenáš odzadu, Halleck celý postup totálne prevrátil.

Obliekol sa, napchal si do vrecák všetky drobné, ktoré našiel (a, pravdaže, aj svoj švajčiarsky vojenský nôž), obul si najobjemnejšie, najťažšie topánky. Potom bez ohľadu na preplnený žalúdok zjedol gargantuovské raňajky. Zlupol dve volské oká, štyri pásky slaniny, hrianku a fazuľu. Vypil pomarančový džús a šálku kávy (s tromi kockami cukru).

Keď sa mu to všetko už pekne naháňalo po vnútornostiach, s vážnou tvárou sa pobral hore po schodoch do kúpeľne. Na chvíľočku sa zháčil a pozrel na váhu. Ten pohľad neobľuboval ani predtým, ale teraz mu bol ešte nepríjemnejší.

Zaťal zuby a vykročil na ňu.

Stojedenásť.

Musí v tom byť chyba! Srdce sa mu prudko rozbúchalo. Dopekla, to nie! Niečo tu nehrá! Niečo...

„Prestaň,“ šepol Halleck sotva počuteľným, zachrípnutým hlasom. S hrôzou odpätkoval od váhy, akoby tam stál pes a ceril zuby. Chrbát ruky si priložil k ústam a pomaličky si ním šúchal pery.

„Billy?“ ozvala sa zdola Heidi.

Halleck mykol hlavou doľava a zo zrkadla sa naňho zaškerila vlastná biela tvár. Pod očami mal fialové vačky, ktoré tam nikdy predtým neboli, a sieť vrások na čele sa zdala hlbšia.

Rakovina, povedal si znovu a spolu s tým slovom sa mu v mozgu opäť ozval šepot starého Cigána.

„Billy? Si tam hore?“

Rakovina, pravdaže, ako inak, to bude ono. On ma fakt dajako preklial. Tá starena bola jeho žena... alebo možno sestra... a on ma preklial. Je to možné? Môže sa také čosi stať? Je možné, že sa mi do čriev zahryzla rakovina a teraz ma zožiera zvnútra presne tak, ako jemu zožiera nos...?

Z hrdla mu uniklo tiché vyplašené zaúpenie. Tvár muža v zrkadle bola zhrozená až na hranicu nevoľnosti, bola to zničená tvár dlhodobo chorého človeka. V tej chvíli tomu Halleck takmer uveril, uveril, že má rakovinu, že ju má v celom tele.

„Billy!!!“

„Hej, som tu.“ Hlas mal pevný. Skoro pevný.

„Bože, odkedy tu už na teba vykrikujem!“

„Prepáč.“ Len sem radšej nechod', Heidi, nechcem, aby si ma takéhoto videla, lebo ma odtrepeš na tú prekliatu Mayovu kliniku, skôr ako narátam do troch. Len zostaň pekne dole, tam, kde si. Prosím.

„Nezabudni sa objednať u Michaela Houstona, dobre?“

„Neboj sa,“ odvetil. „Nezabudnem.“

„Si zlatý,“ zavolała Heidi mäkkým hlasom a našťastie sa vzdialila.

Halleck sa vymočil, potom si umyl ruky a tvár. Keď sa mu videlo, že konečne vyzerá ako zvyčajne - no, viac-menej ako zvyčajne - pobral sa na prízemie a dokonca sa pokúsil hvízdať.

Ešte nikdy v živote sa tak neprel'akol.

6

Stodevät'

„Koľko si to schudol?“ spýtal sa doktor Houston. Halleck, pevne rozhodnutý, že keď sa už prinútil pred doktora predstúpiť, bude vravieť pravdu, mu oznámil, že za tri týždne schudol asi pätnásť kíľ.

„Fíha!“ vydýchol Houston.

„Heidi to trochu vyviedlo z miery. Veď vieš, aké sú manželky...“ „Má pravdu,“ povedal Houston. Michael Houston bol fairviewsky archetyp: fešný doktor s bielymi vlasmi, opálený ako z Malibu. Kto ho zbadal za stolikom pod jedným zo snečnikov, ktoré obkolesovali letný bar klubu, mohol ho ľahko považovať za mladšiu verziu Marcusa Welbyho. A v tomto bare pri bazéne, ktorý tu volali Zvlažovačka, práve sedeli spolu s Halleckom. Houston mal na sebe červené golfky so žiarivo bielym opaskom. Obuté mal biele golfové topánky. K tomu tričko Lacoste a rolexky. Chlipkal piňu coladu. Keď chcel byť vtipný, v množnom čísle namiesto piñas coladas hovorieval penis coladas. Manželka mu dávno-pradávo porodila dve nadpozemsky krásne deti a žili v jednej z väčších vil na Lantern Drive - čo by kameňom

dohodil od klubu, a touto skutočnosťou sa Jenny Houstonová, keď bola opitá, nikdy nezabudla pochváliť. Znamenalo to, že ten dom stál dobrých stopäťdesiat tisíc. Houston jazdil na štvordverovom hnedom mercedese. Houstonová zase na cadillacu Cimarron, ktorý vyzeral ako rolls-royce s hemoroidmi. Deti dali do súkromnej školy vo Westporte. Fairviewske klebety - ktoré bývali zväčša pravdivé - tvrdili, že Michael a Jenny Houstonovci dospeli ku kompromisu: on behal za sukňami a ona sa už o tretej popoludní priliepala k fľaške whisky. Nuž, typická fairviewska rodinka, pomyslel si Halleck a z ničoho nič ho okrem strachu pochytila aj únava. Buď poznal týchto ľudí až príliš dobre, alebo si to aspoň myslel, a výsledok bol tak či onak rovnaký.

Pozrel na vlastné žiarivo biele topánky a zišlo mu na um: Koho tu chceš prekabátiť? Aj ty máš na sebe kmeňové farby. „Zajtra ťa chcem mať v ordinácii,“ povedal Houston.

„Mám prípad...“

„Na prípad kašli. Toto je dôležitejšie. A teraz mi ešte povedz: nekrvácal si v poslednom čase? Z konečníka? Z úst?“

„Nie.“

„Nevšimol si si, či pri česaní nekrvácaš z pokožky?“

„Nie.“

„A čo rany, ktoré sa nie a nie zahojiť? Alebo chrasty, ktoré odpadnú a znovu sa vytvoria?“

„Nie.“

„Výborne,“ povedal Houston. „Mimochodom, dnes mám na konte osemdesiatštyri úderov. Čo ty na to?“

„Myslím, že ešte potrebuješ zopár dní trénovať, ak chceš ísť na majstrovstvá,“ odvetil Billy.

Houston sa rozosmial. Prišiel čašník. Houston si objednal ďalšiu piňu coladu. Halleck si objednal Millera. Skoro povedal čašníkovi, nekalorického Millera, sila zvyku, a potom si zahryzol do jazyka. Nekalorické pivo potrebuje asi tak ako... hm, ako nejaké poondiate krvácanie z konečníka.

Michael Houston sa naklonil k nemu. Oči mal smrteľne vážne a do Hallecka sa opäť zahryzol strach, bodol ho ako jemná oceľová ihla, veľmi tenká, ťobkajúca do brucha. Ubiedene si uvedomil, že sa mu v živote čosi zmenilo, a veru nie k lepšiemu. Ani náhodou nie k lepšiemu. Teraz sa už naozaj bál. Cigánska pomsta.

Houstonove smrteľne vážne oči sa upierali do Billyho oči a Billy už-už počul doktorov hlas: Billy, päť ku šiestim, že máš rakovinu. Vidím to, nepotrebujem ani röntgen. Mal aktuálny testament? Zabezpečil si dostatočne Heidi a Lindu? Kým je človek pomerne mladý, nemysli si, že by sa mu to mohlo prihodiť, ale prihodiť sa to môže. Veru môže.

Houston sa vážnym tónom človeka, ktorý odovzdáva dôležitú informáciu, opýtal: „Koľko ľudí musí nieť máry, aby mohli pochovať harlemského negra?“

Billy zavrtel hlavou a zahrál úsmev.

„Šesť,“ riekol Houston. „Štyria ponesú rakvu a dvaja rádio.“

Rozosmial sa a Billy Halleck ho poctivo nasledoval. Ale v mysli jasne zazrel toho Cigána, ktorý ho čakal pred súdnou budovou vo Fairview. Za Cigánom pri obrubníku parkoval obrovský starý karavan pomaľovaný čudnými vzormi, ktoré sa hadili okolo obrazu na boku - nie veľmi dobrej maľby jednorozca na kolenách a so sklonenou hlavou pred Cigánkou s vencom kvetov v rukách. Cigán mal na sebe zelenú menčestrovú vestu s gombíkmi zo strieborných mincí. Billy si teraz pri pohľade na Houstona, ktorý sa rehotal na vlastnom vtipe a krokodíl na tričku sa mu natríasal do rytmu veselosti, pomyslel: Pamätáš si z toho chlapíka oveľa viac, ako si si pôvodne myslel. Myslel si si, že si pamätáš iba jeho nos, ale to vôbec nie je pravda. Pamätal si takmer úplne všetko.

Deti. V kabíne starej dodávky boli deti, pozorovali ho nepreniknuteľnými hnedými očami, takmer čiernymi očami.

„Schudneš,“ povedal starec a napriek zrobenej dlani bol jeho dotyk ako pohladkanie milienky. Delawarská značka, zišlo Billymu z ničoho nič na um. Na tej káre mal delawarskú značku. A ešte nálepku na nárazníku, čo to len...

Billymu Halleckovi šľahla po pleciah husia koža a chvíľu mal dojem, že azda zvrieskne tak, ako raz počul vrieskať jednu ženu, ktorá si myslela, že sa jej dieťa topí v bazéne. Billy Halleck si spomenul, ako zazrel Cigánov po prvý raz, v ten deň, keď prišli do Fairview.

Zaparkovali na jednej strane fairviewskeho mestského parku a na trávnik vyletel krdeľ detí. Cigánky stáli, klebetili a dívali sa na ne. Boli pestro oblečené, ale nie v sedliackych sukničiach, aké by si azda starší človek spájal s hollywoodskou predstavou Cigánov z tridsiatych a štyridsiatych rokov. Tieto ženy mali pestrofarebné letné šaty, letné nohavice po lýtku, mladšie vystavovali na obdiv džínsy Jordache alebo Calvin Klein. Vyzerali bystro, živo a akosi nebezpečne.

Z mikrobusu značky Volkswagen vyskočil mladík a dal sa žonglovať s obrovskými kužeľmi. KAŽDÝ POTREBUJE NIEČOMU VERIŤ, hlásal nápis na mládencovom tričku, A JA PRÁVE TERAZ VERIM, ŽE SI DÁM ĎALŠIE PIVO.

Miestne deti k nemu leteli so vzrušeným krikom, akoby priťahované magnetom. Mládencovi pod tričkom hrali svaly a na psíach mu poskakoval veľký krížik. Niektoré miestne matky vzali svoje ratolesti a odniesli ich preč. Iné však neboli také rýchle. Staršie deti podišli k Cigánčatám, tie sa prestali hrať a pozorovali ich. Mestské detičky, hovorili ich tmavé oči. Všade, kadiaľ sa vinú cesty, stretávame mestské detičky. Vieme, aké máte oči a účesy, vieme, že sa vám budú na slnku blyšťať strojčky na zuboch. Nevieme, kde budeme zajtra, ale vieme, kde budete vy. Nenudia vás už tieto rovnaké miesta a rovnaké tváre? Podľa nás áno. A preto nás vždy napokon znenávidíte.

Billy, Heidi a Linda Halleckovci tam v ten deň boli, už o dva dni mal Halleck zraziť a zabiť starú Cigánku, ani nie štvrt' míle odtiaľ. Piknikovali na tráve a čakali, kým sa začne prvý jarný koncert miestnej dychovky. Väčšina ostatných, čo sa v ten deň vybrali do parku, tam bola z rovnakého dôvodu, o čom Cigáni nepochybne vedeli.

Linda vstala, ako vo sne si oprášila zadnú časť džínsov a vykročila k mladému žonglérovi s kužeľmi.

„Linda, nikam nechod!“ ostro ju zastavila Heidi. Ruka jej vybehla k výstrihu svetra a čosi tam pošklbkávala, ako sa to často stávalo, keď Heidi čosi rozrušilo. Halleck mal dojem, že si to vôbec neuvedomuje.

„Prečo, mami? To je karneval. ... aspoň si myslím, že je to karneval.“

„Sú to Cigáni,“ odsekla Heidi. „Nechod' k nim. Sú to všetko darebáci.“

Linda pozrela na matku a potom na otca. Billy mykol plecami. Stála tam s pohľadom upretým na rodičov, podľa Billyho si zrejme neuvedomovala, že má na tvári túžobný výraz, o nič väčší, ako si Heidi uvedomovala, že dvíha ruku k hrdlu a opäť ju nervózne spúšťa dole.

Mladík po jednom hodil kužeľ naspäť do otvorených bočných dverí mikrobusu a usmievavé tmavovlasé dievča takmer éterickej krásy mu hodilo päť indiánskych paličiek, tiež pekne jednu po druhej. Mladík sa pustil žonglovať s paličkami, usmieval sa, občas si paličku prehodil popod ruku a zakaždým, keď sa mu to podarilo, zvolal: „Haj!“

Starší muž v montérkach s plastrónom a v károvanej košeli rozdával naokolo letáky. Krásna mladá žena, ktorá zachytila kužeľ a hodila žonglérovi indiánske paličky, zoskočila z dverí mikrobusu s maliarskym stojanom. Postavila ho na zem a Billy si pomyslel: Teraz tu vystaví príšerné morské krajinky a možno aj dajaký ten portrét prezidenta Kennedyho. Ale namiesto malby odkiaľsi vypriadla terč a pripevnila ho na stojan. Ktosi jej zvnútra mikrobusu hodil prak.

„Gina!“ zavolať mládenec, ktorý žongloval s indiánskymi paličkami. Naširoko sa usmial a odhalil, že mu chýba zopár predných zubov. Linda si v tej chvíli sadla. Jej predstava mužskej krásy vznikla pod celoživotným pôsobením káblovej televízie, takže tento nedostatok pripravil v jej očiach mládenca o všetku príťažlivosť. Heidi si konečne prestala šklbkáť výstrih svetra.

Dievča hodilo prak mládenecovi. Pustil na zem jednu paličku a namiesto nej sa dal žonglovať s ním. Halleck si spomenul, ako mu vtedy zišlo na um: Toto sa v žiadnom prípade nedá. Chlapec si dva-trikrát zažongloval, potom hodil prak naspäť dievčine a dajako sa mu podarilo zdvihnúť paličku zo zeme, zatiaľ čo ostatné lietali vo vzduchu. Zaznel nevelmi mohutný potlesk. Niektorí miestni sa usmievali - Billy s nimi -, ale väčšina si zachovávala opatrný výraz.

Dievča odstúpilo od terča na stojane, vybralo si z vrečka na blúzke drobné guľôčky a rýchlo za sebou strelilo trikrát rovno do čierneho - cup, cup, cup. Už o chvíľu ju obkolesili chlapi (ba aj zopár dievčat) a žobronili, či si nemôžu zastreľiť. Zoradila ich tak rýchlo a dôkladne, ako keď vychovávateľka v škole pripravuje žiakov na hromadný odchod na toalety o štvrt' na jedenásť. Zo starej dodávky vyleteli dvaja cigánski výrastkovia a vrhli sa zbierať strelivo po trávniku. Podobali sa ako vajce vajcu, očividne to boli jednovaječné dvojčatá. Jeden mal v ľavom uchu zlatú náušnicu, jeho brat ju mal v pravom uchu. Žeby ich podľa tohto rozoznávala matka? zamyslel sa Billy.

Nikto nič nepredával. Tak trochu z opatrnosti a tak trochu ostentatívne nikto nič nepredával. Žiadna madam Azonka nevykladala karty.

Napriek tomu však pomerne rýchlo dorazilo auto fairviewskej polície a vyšli z neho dvaja policajti. Jeden z nich bol policajný šéf Hopley, štyridsiatnik s trochu drsnejšou príťažlivosťou. Pohyb na trávniku mierne ustal a zopár ďalších matiek využilo príležitosť, ktorú im poskytlo rozptýlenie, schytilo svoje fascinované ratolesti a vlieklo ich preč.

Niektoré staršie deti protestovali a Halleck si všimol, že mladšie majú v očiach slzy.

Hopley sa pustil do reči s Cigánom, ktorý predtým žongloval (indiánske paličky s krikľavými červenými a modrými pásikmi mu teraz ležali roztrúsené pod nohami), a so starším Cigánom v montérkach. Ten v montérkach čosi povedal. Hopley potriasol hlavou. Potom čosi povedal žonglér, gestikulujúc rukami. Pri reči sa blížil k strážnikovi, ktorý prišiel s Hopleym. Halleckovi celý ten obraz čosi pripomenul a po chvíli sa mu v hlave rozsvietilo. Bolo to, ako keď sa bejzbalisti hádajú s rozhodcami o nedovolenom zákroku počas zápasu. Starec v montérkach položil žonglérovi ruku na plece, potiahol ho zo dvoch kroky späť, a dojem sa tým ešte zvýraznil - tréner sa pokúša zadržať mládenca s horúcou hlavou a zachrániť ho pred vylúčením. Mladík ešte čosi povedal. Hopley opäť potriasol hlavou. Mladík skríkol, ale vietor fúkal opačným smerom, takže k Billymu sa doniesol len neurčitý zvuk.

„Čo sa to robí, mami?“ spýtala sa fascinovane Linda.

„Nič, zlatko,“ odvetila Heidi. Z ničoho nič ju náramne zamestnávalo balenie.

„Už si sa najedla?“

„Áno, ďakujem. Ocko, čo sa robí?“

Už-už to mal na jazyku, chcel povedať: Pozeráš sa na klasickú scénu, Linda. Je v repertoári ľudstva rovnako ako Únos Sabíniek. A volá sa Vyhostenie nežiaducich. Ale Heidi mu pevne hľadela do tváre, pery mala stisnuté a očividne mu chcela dať najavo, že toto nie je vhodný čas na sarkastické kázne. „Nič zvláštne,“ povedal. „Asi sa trochu nepohodlí.“

V skutočnosti mal pravdu. Neodohrávalo sa nič zvláštne. Nik nepustil psy, nik nemával bejzbalovou palicou, nik neodvliekol kopajúcu počernú krásavicu z trávniku. Žonglér teraz v priam divadelnom akte odporu striasol starcovu ruku z pleca, pobral si indiánske paličky a znovu sa pustil do žonglovania. Hnev mu však zhoršil reflexy a tentoraz nepredviedol nič obdivuhodné. Dve paličky spadli na zem takmer hneď. Jedna ho udrela do nohy a akési dieťa sa zasmialo.

Hopleyho partner sa netrpezlivo pohlol vpred. Hopley, ani trochu nie vyvedený z miery, ho zadržal veľmi podobne, ako predtým starec v montérkach zastavil žongléra. Hopley sa oprel o brest, palce si zakvačil za široký opasok a hľadel do prázdna. Utrúsil čosi smerom k druhému policajtovi a ten vytiahol z vrečka zápisník. Naslinil si bruško palca, otvoril zápisník a uvoľnene prešiel k najbližšiemu autu, prerobenému cadillacu zo začiatku šesťdesiatych rokov. Zapisoval si číslo. Veľmi ostentatívne. Keď skončil, prešiel k mikrobusu.

Starký v montérkach podišiel k Hopleymu, čosi mu naliehavo vysvetľoval. Hopley pokrčil plecami a odvrátil tvár. Strážnik sa priblížil k starému fordu, bol to sedan. Starec nechal Hopleyho tak a vrátil sa k mládenecovi. Dôrazne rečnil, ruky mu v teplom jarnom vzduchu poletovali sem i ta. Billy Halleck stratil aj to posledné zrnko záujmu. Oči sa mu automaticky odvracali od Cigánov, ktorí urobili veľkú chybu, lebo sa na ceste odnikiaľ nikam zastavili vo Fairview.

Žonglér sa prudko obrátil a vrátil sa k mikrobusu, zvyšok indiánskych paličiek nechal len tak popadať na zem. Mikrobus parkoval za karavanom, na ktorom bol namalovaný obraz jednorožca a ženy. Starec v montérkach sa po ne pozohýnal, neprestal však úzkostlivo odporovať Hopleymu. Hopley opäť pokrčil plecami, a hoci Billy Halleck nemal

sklony k telepatii, vedel, že Hopley si to vychutnáva, vedel to s rovnakou istotou, akože Heidi a Linda budú večer dojedat' zvyšky z pikniku.

Mladá žena, ktorá strieľala z praku guľôčkami na terč, sa pokúsila žonglérovi dohovoriť, ten však zlostne prešiel tesne okolo nej a nastúpil do mikrobusu. Chvilku tam stála, pozerala na starca, ktorý mal náruč plnú indiánskych paličiek, a potom tiež zašla do mikrobusu. Halleck si mohol zo zorného poľa vymazať tých ostatných, ale ona si na chvíľu uzurpovala celú jeho pozornosť. Mala dlhé a prirodzene zvlnené vlasy, voľne rozpustené. Padali jej až pod lopatky čiernym, takmer barbarským prúdom. Blúzka s potlačou a zavinovacia sukienka boli anonymné, možno od Searsa alebo J. C. Penneyho, ale telo mala exotické ako nejaký vzácny mačkovitý dravec - panter alebo snežný leopard. Keď nastupovala do auta, sukňa sa jej na chvíľu roztvorila a on zazrel rozkošnú krivku vnútornej strany stehna. V tom momente pocítil túžbu, videl sám seba na nej, rovno na nej, v tej najčernejšej nočnej hodine. Bola to tá najstaršia túžba na Zemi. Znovu pozrel na Heidi. Pery mala teraz stisnuté tak silno, že celkom obeleli. Oči bezvýrazné ako dve neleštené mince. Nevidela, kam sa pozerá, ale videla tú roztvorenú sukienku a to, čo sa pod ňou odhalilo, a všetko dokonale pochopila.

Policajt so zápisníkom stál a zísal, kým dievča nezmizlo. Potom zatvoril zápisník, strčil si ho späť do vrecka a pridral sa k Hopleymu. Cigánky zaháňali deti späť do karavanu. Starec v montérkach s náručou plnou indiánskych paličiek opäť pristúpil k Hopleymu a čosi povedal. Hopley rozhodne pokrútil hlavou.

A bolo to.

Pri obrubníku zaparkovalo druhé policajné auto z Fairview, maják sa mu lenivo krútil. Starec naň hodil okom, potom prešiel pohľadom po fairviewskom mestskom parku s drahým vybavením detského ihriska, vyhovujúcim všetkým možným bezpečnostným testom a s pódium pre kapelu. Z niekoľkých pučiach stromov roztopené povievajú krepové stuhy, pamiatka na veľkonočné hľadanie maľovaných vajčiek, ktoré sa konalo predchádzajúcu nedeľu.

Vrátil sa do svojho auta, ktoré stálo na čele kolóny. Motor zareval a ostatné ho nasledovali. Zväčša zneli príliš hlasno a nepravidelne, Halleck začul klepot piestov a videl kúdoly modrého dymu. Starcovo auto sa pohlo vpred s kvílením a strelbou z výfuku. Ostatní sa zaradili zaň a nevenovali pritom ani trochu pozornosti miestnej premávke, ktorá mierila okolo parku do centra.

„Všetci majú zažaté reflektory!“ zvolala Linda. „Páni, vyzerá to ako pohreb!“

„Ešte máme dve šišky,“ ozvala sa pohotovo Heidi. „Daj si.“

„Nechcem. Som prepchatá. Ocko, takže tých ľudí...?“

„Nikdy nebudeš mať štvorky prsia, ak sa poriadne nenaješ,“ oznámila jej Heidi.

„Rozhodla som sa, že o štvorky nemám záujem,“ veľkopansky odsekla Linda. Hallecka tento jej tón vždy dorazil. „Dnes sú v móde zadky.“

„Linda!“ karhavo na ňu pozrela matka.

„Ja si dám šišku,“ povedal Halleck. Heidi mu venovala ľahostajný pohľad - Ale, myslela som si, že si chceš dať niečo iné - a hodila mu ju. Zapálila si cigaretu. Billy napokon zjedol obe šišky pekne do páru. Kým sa skončil dychový koncert, Heidi vyfajčila polovicu škatuľky a ignorovala Billyho neohrabané úsilie rozveseliť ju. Ale cestou domov sa ľady roztopili a Cigáni upadli do zabudnutia. Aspoň do večera.

Keď prišiel za Lindou do izby, aby ju pobozkal na dobrú noc, spýtala sa ho: „Oci, policajti tých ľudí vyhnali z mesta?“

Billy si spomenul, ako si ju starostlivo prezrel, bol trochu podráždený, ale aj čudesne polichotený. Keď chcela Linda vedieť, koľko kalórií má nemecký čokoládový rez, zašla za matkou. Uňho hľadala odpovede na ťažšie otázky. Niekedy mal pocit, že je to nespravodlivé.

Sadol si k nej na posteľ, pomyslel si, že je ešte strašne mladá a žije v istote, že je na tej správnej strane barikády, kde sú aj všetci kladní hrdinovia. Lož by ju mohla uchrániť pred nepríjemným prekvapením. Ale lži o veciach, aké sa v ten deň odohrali v mestskom fairviewskom parku, sa zvyčajne vracali a strašili rodičov v snoch. Billy si jasne spomínal, ako ho otec vystríhal, že od masturbácie sa bude zajakávať. Billyho otec bol dobrý človek, ale Billy mu tú lož nikdy neodpustil. Lenže Linda ho už v podobných veciach stihla poriadne vyobrať - prebrali gejov, orálny sex, pohlavné choroby, ba i možnosť, že Boh nemusí existovať. Kým nemal dieťa, nikdy si neuvedomil, aká je úprimnosť ťažká vec.

Z ničoho nič si spomenul na Ginelliho. Čo by asi povedal dcére Ginelli, keby tu tak bol? Nežiaduce osoby treba dostať z mesta von, zlatičko. Pretože o nič iné tu nešlo, iba o to, ako dostať nežiaducich z mesta von.

Ale to bolo predsa len viac pravdy, ako by teraz zvládol.

„Nuž, tuším áno. Boli to Cigáni, zlatko. Tuláci.“

„Mama povedala, že sú to darebáci.“

„Mnohí z nich sa živia falošnými hrami a falošným veštením. Keď prídu do mesta, ako je Fairview, polícia ich požiada, aby šli ďalej. Väčšinou sa tvária, že ich to zlostí, ale v skutočnosti je im to jedno.“

Bum! V hlave sa mu zatrepotala drobná zástavka. Lož číslo jeden.

„Rozdávajú plagátky alebo letáčky, z ktorých sa ľudia dozvedia, kde budú vystupovať. Väčšinou sa dohodnú s dajakým farmárom alebo s niekým, kto má mimo mesta pozemok. Zaplatia mu v hotovosti. A o niekoľko dní odídu.“

„A prečo vôbec chodia? Čo robia?“

„No... vždy je dost ľudí, ktorí si chcú dať vyveštiť osud. A tých, čo chcú hrať. Hazardné hry. Oni zväčša hrajú falošne.“

Alebo sa niekomu zažiada rýchlej exotickej lásky, pomyslel si Halleck. Znovu v duchu uzrel roztvorenú sukienku dievčiny, keď nastupovala do mikrobusu. Ako by sa asi vlnila? A myseľ mu hneď odpovedala: Ako oceán pred búrkou, presne tak a nie inak.

„Kupujú si od nich ľudia drogy?“

Dnes, keď chceš drogy, nepotrebuješ si ich kupovať od Cigánov, zlatko. Predajú ti ich aj na školskom ihrisku.

„Možno hašíš,“ povedal. „Alebo ópium.“

Do tejto časti Connecticutu sa presťahoval ako dospievajúci chlapec a odvtedy sa odtiaľto nepohol - žil vo Fairview a v susednom Northporte. Aspoň dvadsaťpäť rokov nevidel Cigánov... od detstva v Severnej Karolíne, odo dňa, keď prehrál celých päť dolárov, ktoré si šetril z vreckového takmer tri mesiace, chcel kúpiť mame darček na narodeniny - a prehrál ich na kolese šťastia. Nik pod šesťnásť nemal podľa zákona povolené hrať, ale, ako inak, ak mal človek, hocijako mladý, dobrú mincu alebo dlhú zelenú bankovku, mohol ju vložiť do hry. Skoro si vzdychol, niektoré veci sú asi večné, a najmä to staré úslovie, že bez peňazí niet muziky. Keby sa ho bol ktosi spýtal ešte včera, bol by len pokrčil plecami a povedal, že dnes už niet kočovných Cigánov. Lenže to túlavé plemeno, pravdaže, nevymrelo. Prichádzajú bez koreňov, odchádzajú tiež bez nich ako ľudská obdoba túlavej trávy, urobia čo najviac obchodov a potom vyštartujú z mesta s dolármi v zamastených peňaženkách, s dolármi, ktoré zarobia na mašinkách, čo sami nastavili. Vždy prežili. Hitler sa ich pokúsil vykynovať spolu so Židmi a homosexuálmi, ale oni by podľa všetkého prežili aj tisíc Hitlerov.

„Myslela som si, že mestský park je obecný majetok,“ povedala Linda. „Tak sme sa to učili v škole.“

„No, istým spôsobom áno,“ odvetil Halleck. „Obecný majetok znamená majetok občanov mesta. Daňových poplatníkov.“

Bam! Lož číslo dva. V Novom Anglicku nemali dane nič spoločné s obecnými pozemkami, či už s ich vlastníctvom, alebo používaním. Pozri prípad Richards verzus Jerram, New Hampshire, alebo Baker verzus Olins (ten bol až z roku tisícosemstotridsaťpäť), alebo...

„Daňových poplatníkov,“ zamyslene zopakovala.

„Na používanie obecného pozemku potrebuješ povolenie.“

Bom! Lož číslo tri. Tá predstava padla v roku tisícdeväťstotridsaťjeden, keď si skupinka farmárov, čo pestovali zemiaky, založila v srdci Lewistonu, v štáte Maine, tábor. Mesto sa odvolalo k Rooseveltovmu Najvyššiemu súdu a vec sa nedostala ani len na pojednávanie. To preto, lebo farmári si pre tábor vybrali park Pettingill, a park Pettingill bol náhodou obecným pozemkom.

„Ako keď príde cirkus,“ doložil.

„A prečo si Cigáni neobstarali povolenie, ocko?“ Hlas jej už znel ospanlivo. Chvalabohu.

„Hm, možno na to zabudli.“

Nemali by najmenšiu šancu, Lin. Aspoň nie vo Fairview. Nie dovtedy, kým do mestského parku vidieť z domov na Lantern Drive a z klubu, kým je ten výhľad časťou toho, za čo človek platil tak ako za súkromné školy, na ktorých sa pri vyučovaní programovania používajú najnovšie počítače Apple a TRS-80, tak ako za relatívne čistý vzduch a nočný pokoj. Cirkus je v poriadku. Veľkonočné hľadanie maľovaných vajíčok, samozrejme, tiež. Ale Cigáni? Berte si svojich sedem slivák a vypadnite. My ešte vieme, ako vyzerá špina. Niežeby sme sa jej dotkli, božeeuchovaj, to nie! Doma na to máme pomocnice a gazdiné. A keď sa špina zjaví v našom mestskom parku, máme na to Hopleyho.

Ale tieto pravdy nie sú pre uši dievčat a z nižšej strednej školy, pomyslel si Halleck. Tieto pravdy si človek uvedomí až na vyššej strednej alebo na vysokej. Možno sa ich dozvie od kamarátok v sesterstve alebo k nemu len tak dospejú ako krátkovlnné vysielanie z vesmíru. Títo k nám nepatria, drahá. Od nich radšej ďalej.

„Dobrá noc, ocko.“

„Dobrá noc, Lin.“

Znovu ju pobozkal a odišiel.

Dážď, hnaný silným náporom vetra, zabubnoval na okno Halleckovej pracovne a Halleck sa prebudil, akoby bol driemal. Títo k nám nepatria, pomyslel si opäť a zasmial sa do ticha. Ten zvuk ho vyľakal, lebo v prázdnej miestnosti sa smejú iba blázni. Blázni to robia stále, veď preto sú blázni. Nepatria k nám. Ak tomu aj neveril predtým, teraz už áno. Teraz, keď schudol.

Halleck pozoroval Houstonovu sestričku, ktorá mu z ľavej ruky zobrala postupne jednu, druhú, tretiu ampulku krvi a uložila ich do stojana ako vajíčka do kartónu. Predtým mu dal Houston tri kartičky a povedal, aby si ich vzal. Halleck ich zachmúrene strčil do vrečka a potom sa zohol, aby mu doktor mohol vyšetriť konečník, s hrôzou, ktorá pramenila skôr z poníženia, čo sa s tým spájalo, než z trošku nepríjemného pocitu. Hrôza pramenila z dojmu, že doňho čosi vstupuje. Že ho naplnia.

„Uvoľni sa,“ povedal Houston, keď si navliekal tenkú gumenú rukavicu. „Kým nepocítiš na pleciach obidve moje ruky, všetko je v poriadku.“

Od srdca sa zasmial.

Halleck zatvoril oči.

Houston si ho zavolať o dva dni - povedal, že dozrel na to, aby jeho krvné vzorky vyšetrili prednostne. Halleck sa usadil v útulnej miestnosti, v ktorej Houston poskytoval konzultácie (obrázky jacht na stenách, hlboké kožené kreslá, hustý sivý koberec). Srdce mu bilo ako kladivo a na oboch sluchách cítil cicerky potu. Hádám sa len nerozplačiem pred chlapom, ktorý rozpráva vtipy o negroch, prikázal si veľmi ostrým vnútorným hlasom, a veru nie prvý raz. Ak budem musieť plakať, vyjdem s autom za mesto, tam zaparkujem a bude to.

„Všetko sa zdá v poriadku,“ mätko povedal Houston.

Halleck zažmurkal. Strach sa doňho už stihol zavítať tak hlboko, že si bol teraz celkom istý, že zle počuje. „Čože?“

„Všetko sa zdá v poriadku,“ zopakoval Houston. „Ak budeš chcieť, Billy, môžeme urobiť ešte zopár testov, ale momentálne to podľa mňa nemá význam. Mimochodom, krvný obraz máš lepši ako pri posledných dvoch vyšetreniach.“

Znížila sa hladina cholesterolu, ba aj triglyceridov. Zase si schudol - sestra ťa dnes ráno odvážila a bolo to stodeväť kilogramov -, ale čo ti mám povedať? Ešte stále máš asi o pätnásť kíľ viac, ako je tvoja optimálna hmotnosť, a nechcem, aby si to celkom pustil z hlavy, ale...“ Usmial sa. „Rád by som vedel, aké je v tom tajomstvo.“

„Žiadne,“ vzdychol Halleck. Cítil zmätok a zároveň nezmerateľnú úľavu - ako keď sa mu na vysokej škole podarilo zopárkrát urobiť testy, na ktoré sa nepripravoval.

„Konečný úsudok si necháme, kým nám nedodajú výsledky Haymanovho-Reichlingovho testu.“

„Čoho?“

„Sračkových kartičiek,“ odvetil Houston a srdečne sa rozosmial. „Mohlo by sa tam ešte niečo ukázať, Billy, ale uznaj, labák urobil dvadsaťtri rozličných krvných testov a všetky vyzerajú dobre. To je dosť presvedčivé.“

Halleck trasľavo vydýchol. „Bál som sa,“ povedal.

„Len tí, čo sa neboja, zomierajú mladí,“ reagoval Houston. Otvoril zásuvku v stole a vytiahol fľaštičku, ku ktorej bola retiazkou pripútaná lyžička. Halleck si všimol, že rukoviatku má v tvare Sochy slobody. „Dáš si?“

Halleck potriasol hlavou. Ale celkom rád sa pozrel, sediac pekne na svojom mieste, s rukami zloženými na bruchu - na poriadne zmenšenom bruchu -, ako si najúspešnejší rodinný lekár z Fairview šupne kokaín najprv do jednej a potom do druhej nosnej dierky. Fľaštičku uložil späť do stola a vytiahol druhú a s ňou aj balíček vatových tyčínok. Namočil jednu do fľašky a povytieral si ňou nos.

„Destilovaná voda,“ povedal. „Musím si chrániť dutiny.“ A žmurkol na Hallecka. Ten chlap zrejme ošetroval malé deti so zápalom pľúc, a v hlave mu zatiaľ vírilo to svinstvo, pomyslel si Halleck, ale tá myšlienka nemala žiadnu moc. Práve v tejto chvíli si nevládal rozkázať, musel cítiť k Houstonovi aspoň trochu sympatií, pretože Houston mu oznámil dobrú správu. Práve teraz nemal chuť na nič, iba sedieť s rukami zopnutými na zmenšenom bruchu a skúmať hĺbku vlastnej úľavy, vyskúšať si ju ako nový bicykel alebo sa na nej na skúšku povozit' ako na novom aute. Zišlo mu na um, že keď vyjde z Houstonovej ordinácie, bude sa podľa všetkého cítiť takmer znovuzrodený. Keby tú scénu filmoval nejaký režisér, určite by ju podfarbil triumfálnymi tónmi skladby Tak riekol Zarathustra. Pri tej myšlienke sa Halleck uškrnul a potom sa nahlas rozosmial.

„Pochváľ sa, čo ti je smiešne,“ ozval sa Houston. „V tomto smutnom svete sa potrebujeme smiať čo najčastejšie, Billy môj drahý.“ Nahlas vtiahol vzduch a potom si nozdry ešte raz zvlhčil novou vatovou tyčinkou.

„Nič,“ odvetil Halleck. „Iba... iba som sa bál, veď vieš. Už som sa v duchu vyrovnával s rakom. Teda, pokúšal som sa o to.“

„No, raz to možno príde,“ povedal Houston, „ale nie toho roku. Na to ani nepotrebujem vidieť výsledky Haymanovho-Reichlingovho testu. Rakovinu na človeku poznať. Aspoň vtedy, keď z neho už odhryzla pätnásť kíľ.“

„Ale veď jem presne toľko ako inokedy. Povedal som Heidi, že som sa pustil do cvičenia, a naozaj som sa trochu hýbal, ale ona povedala, že človek nemôže schudnúť pätnásť kíľ len preto, že urobí viac zhybov.“

„Tak to vôbec nie je pravda. Podľa posledných testov je cvičenie omnoho dôležitejšie ako diéta. Lenže pokiaľ ide o teba, o chlapa, ktorý je - teda bol - taký obézny, tak má trochu pravdu. Ak si dajaký tučnák zmyslí radikálne zvýšiť náročnosť cvičenia, vyjde pre dobrotu na žobrotu - dostane poriadnu trombózu druhej triedy. Nezabije ho to, kdeže, ibaže už nikdy naraz neobide všetkých osemnásť jamiek, ani si nezajazdí.“

Billy si pomyslel, že kokaín robí s Houstonovou zhovorčivosťou divy. „Nerozumieš tomu,“ povedal. „Ani ja tomu nerozumiem. Ale v mojom fachu človek vidí veľa vecí, ktorým nerozumie. Jeden môj kamarát je neurológ, robí v meste, raz ma zavolať, aby som sa pozrel na fakt zvláštne röntgenové snímky lebky, bolo to pred tromi rokmi. Študent z Univerzity Georgea Washingtona sa k nemu prišiel sťažovať, že máva príšerné bolesti hlavy. Kolegovi to pripadalo ako typická migréna - mimochodom, ten mladý bol presne migrenóznny typ -, ale človek je pri takýchto záležitostiach radšej opatrný, lebo takéto bolesti hlavy môžu byť symptómom mozgového nádoru aj v prípade, že pacient nemá fantomatické čuchové vnemy - napríklad cíti pach výkalov, zhnitého ovocia, plesnivých pukancov a podobne. Takže môj kamarát mu spravil všetky možné snímky hlavy, urobil mu aj EEG a poslal ho do nemocnice na tomograf. A vieš, čo zistili?“ Halleck potriasol hlavou. „Zistili, že ten mládenec, ktorý býval na strednej tretí najlepši žiak v triede a ktorý na Univerzite Georgea Washingtona každý semester dostával dekanskú pochvalu, nemá takmer nijaký mozog. Cez stred lebky sa mu vinula jediná zvlnená handrička mozgového tkaniva, všetkým to pripomínalo kus makramé - a to bolo všetko. Ten kus sa pravdepodobne staral o všetky jeho mimovoľné funkcie, od dýchania a práce srdca až po orgazmus. Ten jediný špagátik mozgového tkaniva. Ostatný priestor v lebke toho chlapíka vyplňala iba mozgovomiechová tekutina. Dajakým záhadným spôsobom, ktorý zatiaľ nechápeme, fungovala tá tekutina ako centrum myslenia. Nech je ako chce, chlapík ešte stále exceluje v škole, ešte stále má migrény a ešte stále je do slova a do písma migrenóznny typ. Ak ho do tridsiatky či štyridsiatky nezabije infarkt, po štyridsiatke by mali migrény postupne ustúpiť.“

Houston vytiahol zásuvku, vybral fľašku s kokaínom a trochu si šnupol. Ponúkol aj Halleckovi. Halleck pokrútil hlavou.

„A potom,“ pokračoval Houston, „za mnou asi po piatich rokoch prišla stará pani a tvrdila, že ju strašne bolia d'asná. Už je pod' zemou. Keby som ti povedal meno tej starej straky, poznal by si ho. Pozrel som sa jej na to, a, pane na nebi, skoro mi vypadli okáľe. Už asi desať rokov bola celkom bezzubá - koniec koncov, už sa blížila k deväťdesiatke - a tu sa jej do úst tlačí celý krdel' nových zubov... dohromady ich bolo päť. Normálne jej rástli tretie zuby. Mala osemdesiatosem rokov a išli jej zuby!“

„A čo si spravil?“ spýtal sa Halleck. Toto všetko počúval len veľmi malou časťou mysle - plynulo to ponad neho upokojujúcim tempom ako hudba v obchodnom dome. Väčšia časť mysle sa mu ešte stále zapodievala úľavou - Houstonov kokaín musí byť v porovnaní s tým, čo práve cítil, veľmi biedna droga. Halleck si na zlomok sekundy spomenul na starého Cigána so zhnitým nosom, ale ten obraz už stratil pôvodnú temnú silu.

„Čo som urobil?“ zopakoval Houston. „Božemôj, a čo som mohol urobiť? Napísal som jej recept na liek, ktorý je vlastne len omnoho silnejšia verzia NumZitu, toho potvorstva, ktorým sa malým deťom natierajú d'asná, keď sa im prerezávajú zuby. Pred smrťou jej stihli ešte narásť tri ďalšie - dve stoličky a jeden očný zub.

A veru som videl aj kadečo iné, a nebolo toho málo. Každý lekár pod slnkom videl voloviny, ktoré sa nedajú vysvetliť. Ale dosť už záhad. Skutočnosť je taká, že o ľudskom metabolizme veľa nevieme. Niektorí, ako napríklad Duncan Hopley... Poznáš Dunca, nie?“

Halleck prikývol. Fairviewsky policajný šéf, vymetač Cigánov, ktorý vyzeral ako miestny Clint Eastwood.

„Napcháva sa tak, akoby sa už nikdy v živote nemal najesť,“ povedal Houston. „Panebože, ešte som nevidel takého žrúta. Ale nikdy neváži viac ako deväťdesiat kil, a keďže je šesť stôp vysoký, má pomerne normálnu hmotnosť. Má akýsi zrýchlený metabolizmus, jednoducho spaľuje kalórie dvakrát tak rýchlo ako, povedzme, Yard Stevens.“

Halleck prikývol. Yard Stevens vlastnil jediné holičstvo vo Fairview, volalo sa Hlavu hore. Pomaly už mohol vážiť aj stopäťdesiat kil. Každý, kto sa naňho pozrel, určite uvažoval, či si vie sám zaviazať šnúrky na topánkach.

„Yard je zhruba taký vysoký ako Duncan Hopley,“ povedal Houston, „ale zopárkrát som ho videl pri obede a ver mi, že sa v jedle iba papre. Možno jedáva doma, potajomky. Čo ja viem? Ale podľa mňa skôr nie. Má takú tvár, vieš, na čo myslím?“

Billy sa slabo usmial a prikývol. Vedel to. O Yardovi Stevensovi by jeho matka určite povedala, že vyzerá ako človek, ktorému jedlo neprospieva.

„A poviem ti ešte čosi - hoci to asi bude ohováranie. Obaja fajčia. Yard Stevens priznáva, že si dáva denne škatuľku marlboriek, čo znamená, že spotrebuje tak škatuľku a pol, no, možno dve. Duncan tvrdí, že fajčí dve škatuľky cameliek denne, takže to v skutočnosti budú tri aj pol. Vari si niekedy videl Duncana Hopleyho bez cigarety v ústach alebo v ruke?“

Billy porozmýšľal a potriasol hlavou. Houston si zatiaľ šnupol ďalšiu dávku. „No, hádam mi už stačilo,“ vyhlásil a rozhodne zabuchol zásuvku.

„Pozri, v každom prípade je jasné, že Yard si dopraje pol druhu škatuľky cigariet s nízkym obsahom dechtu denne, ba možno aj viac. Ale keď sa opýtame, ktorý z nich si koleduje, aby ho prišla zožrať rakovina, odpoveď je jasná. Yard Stevens. Pretože má nanič metabolizmus a ten sa istým spôsobom spája s rakovinou. Niektorí doktori sa nám usilujú nahovoriť, že keď rozlúštíme genetický kód, budeme môcť liečiť rakovinu. Nuž, možno niektoré typy. Ale úplne ju nevyliečime, ak neporozumieme metabolizmu. Napríklad taký Billy Halleck, najrýchlejšie chudnúci muž na svete! Len sa naňho ráčte pozrieť, milé dámy a milí páni!“

Houston sa zasmial čudesným a dosť hlúpym kňučavým smiechom a Billy si pomyslel: Ak toto spraví s človekom kokaín, tak sa budem hádam aj ďalej držať zemiakových lupienkov.

„Takže ty nevieš, prečo chudnem.“

„Ani náhodou.“ Zdalo sa, že Houstona vlastná nevedomosť teší. „Ale odhadujem, že je to záležitosť myslenia. Netvár sa tak, ono je to možné. Stáva sa to pomerne často. Príde za mnou ktosi, kto strašne túži schudnúť. Zväčša preto, lebo ho čosi škaredo vyľakalo - mal búšenie srdca alebo omdlel pri tenise, bedminton, volejbale a podobne. Predpíšem mu teda príjemnú, jemnú diétu, aby niekoľko mesiacov chudol pekne ľudským tempom, kilo až tri za týždeň. Tým spôsobom môžeš bezbolestne a bezstarostne zhodiť od ôsmich do dvadsiatich kil. Fajn. Ibaže väčšina ľudí zhodí oveľa viac. Držia diétu, ale dajako sa im podarí zbaviť sa väčšieho množstva tuku, ako by vysvetľovala iba sama diéta.

Akoby sa v nich zobudil dajaký vnútorný strácač, ktorý celé roky spal, a začal vyrevovať: „Hori!“ Metabolizmus sa zrýchli... pretože strážnik mu prikáže, aby sa zbavil niekoľkých kil, skôr ako zhorí celý dom.“

„Dobre,“ prikývol Halleck. Rád sa dal presvedčiť. Ráno si vzal dovolenku a z ničoho nič sa mu žiadalo iba zájsť domov, pochváliť sa Heidi, že je v poriadku, vziať ju do spálne a pomilovať ju v lúčoch popoludňajšieho slnka, ktoré sa na nich bude liať cez okná spálne. „To beriem.“

Houston vstal, šiel ho vyprevadiť. Halleck si s tichým pobavením všimol, že pod nosom má trochu bieleho prášku.

„Ak budeš aj ďalej chudnúť, spravíme ti celú sériu metabolických testov,“ oznámil mu. „Možno som ti nasadil do hlavy chrobáka, že to nie sú ktovieaké testy, ale niekedy ich výsledky ukážu mnoho. Ale aj tak pochybujem, že to budeme musieť urobiť. Podľa môjho odhadu sa to tempo chudnutia bude spomaľovať - tento týždeň zhodíš tri kilá, ďalšie dve, potom kilo. A potom vylezieš na váhu a zistíš, že si kilo či dve pribral.“

„Naozaj si ma upokojil,“ povedal Halleck a pevne stisol Houstonovi ruku. Houston sa náramne sebaisto usmial, hoci v skutočnosti neurobil nič, iba Halleckovi poskytol negatívne odpovede -nie, nevie, čo je s ním, ale nie, nie je to rakovina. Uf. „Na to sme tu, chlapče drahý.“

A chlapec drahý sa pobral za manželkou.

„Povedal, že si v poriadku?“

Halleck prikývol.

Objala ho oboma rukami a pevne ho stisla. Pociťal lákavý tlak jej prsníkov.

„Nechceš ísť hore?“

Pozrela naňho roztancovanými očami. „Páni moji, ty si tuším naozaj v poriadku, čo?“

„Na to môžeš dať krk.“

Vyšli hore a čakalo ich úžasné milovanie. Jedno z posledných.

A potom Halleck zaspal. Navštívil ho sen.

Sen o vtákovi

Cigán sa zmenil na obrovského vtáka. Na supa s hnijúcim zobákom. Krúžil nad Fairview a na zem z neho pršal drobný popolček, ktorý sa mu zrejme tvoril pod tmavými krídlami... v podkrídlí?

„Schudneš,“ krákal Cigán-sup a vznášal sa nad mestským parkom, nad Village Pubom, nad kníhkupectvom Waldenbooks na rohu Hlavnej a Devonskej, nad Esta-Estou, fairviewskou priemernou talianskou reštauráciou, nad poštou, nad stanicou Amoco, nad modernou verejnou knižnicou so sklenenými stenami a napokon aj nad soľnými močiarimi a nad zálivom.

Schudneš, len to jediné slovo, ale na kľatbu to stačilo, Halleckovi to bolo jasné, pretože teraz každý na tomto predmestí vyšších vrstiev, majetných profesionálov, čo dochádzali do mesta a cestou späť si nikdy neodpustili zopár pohárikov, v tomto peknučkomo novoanglickom mestečku rovno v srdci okresu Johna Cheevera, každý vo Fairview umieral od hladu.

Kráčal stále rýchlejšie hore po Main Street, zdanlivo neviditeľný - koniec koncov, logika snov nie je daná ničím, iba tým, čo sa snu práve zažiada - a zhrozený tým, čo zapríčinila Cigánova kľatba. Z Fairview sa stalo mesto plné ľudí, ktorí podľa všetkého prežili koncentračný tábor. Bábätká s veľkými hlavami a úbohými teličkami vrieskali z luxusných kočíkov. Dve ženy v drahých značkových kostýmoch sa tackavo vymotali z fairviewskej retrozmrzlinárne Cherry on Top. Z tvári im vyčnievali líčne kosti a vypuklé nadočnicové oblúky, na ktorých sa napínala koža, lesklá ako pergamen. Výstrihy kostýmov sa im otvárali na vystupujúcich kľúčnych kostiach, obalených voľnou kožou, a ukazovali hlboké jamy na pleciach. Hrozná paródia zvodnej krásy.

A už sa blížil Michael Houston, tackal sa na nohách tenučkých ako strašiak do maku, oblek zo Saville Row mu plieskal okolo neuveriteľne vycivenej postavy, v jednej vychudnutej ruke držal fľaštičku s kokainom. „Dáš si?“ zvriskol na Hallecka - jeho hlas bol hlasom potkana chyteného do pasce, ktorý piskotom ohlasuje koniec svojho biedneho života. „Dáš si? Zrýchli ti to metabolizmus, chlapče drahý! Dáš si? Dáš...“

Halleck si s rastúcou hrôzou uvedomil, že ruka, čo drží fľaštičku, nie je už vôbec ruka, ale iba kôпка hrkotajúcich kostí. Z toho človeka sa stal živý kostlivec.

Obrátil sa na útek, ale ako to už v zlých snoch býva, za nič na svete nevládal nabrat' rýchlosť. Hoci bol na chodníku Main Street, cítil sa, akoby bežal v hustom, lepkavom blate. Ten kostlivec, ktorý bol kedysi Michaelom Houstonom, ho každú chvíľu dobehne a potom... potom sa ho dotkne. Alebo ho možno tá kostnatá ruka zdrapí rovno za krk.

„Dáš si, dáš si, dáš si?“ kvílil Houstonov potkaní hlas. Blížil sa. Halleck vedel, že ak sa obzrie, bude ten prízrak tesne za ním, celkom tesne - iskričky v očiach, ktoré sa ledva držia v lebečných jamkách, obnažená kosť, holá čeľusť, ktorá hrkoce a chniepo po ňom.

Z holičstva Hlavu hore sa vyviekol Yard Stevens, béžový holičský plášť mu povieval okolo hrudníka a brucha, ktoré už neexistovalo. Yard škriekal otrasným hlasom ako stará vrana, a keď sa obrátil k Halleckovi, Halleck zbadal, že to vôbec nie je Yard, ale Ronald Reagan. „Kde je zvyšok zo mňa?“ završal. „Kde je zvyšok zo mňa? KDE JE ZVÝŠOK ZO MŇA?“

„Schudneš,“ zašepkal Halleckovi do ucha Michael Houston a napokon sa stalo to, čoho sa Halleck obával. Tie prstové kostičky sa ho dotkli, skrúcali sa a pošklbávali ho za rukáv a Hallecka zachvátil pocit, že z toho zošalie.

„Schudneš, veľmi schudneš, tak čo, dáš si? Ak si nedáš, dostaneš, bola to jeho žena, chlapče drahý, jeho žena a ty si v kaši, braček môj, si v riadnej kaši...“

8

Billyho nohavice

Billy sa s myknutím prebudil, prudko dýchal a na ústa si pritiskal dlaň. Heidi pokojne spala vedľa neho, zahrabaná pod prikrývkou. Za oknom okolo odkvapu krúžil nežný jamný vetrik.

Halleck sa bleskurýchlo poobzeral vyľakane okolo seba, aby zistil, či uňho nie je na návšteve Michael Houston - či skôr jeho strašiakovitá podoba. Ale videl len vlastnú spálňu, v ktorej poznal každý kút. Nočná mora sa pomaličky vytrácala... ale ešte stále z nej zostalo dosť, aby to Billyho donútilo pripíliť sa bližšie k Heidi. Nedotkol sa jej - mala čujný spánok -, ale stúlil sa v zóne, kam ešte vyžarovalo jej teplo, a uchmatol si od nej časť prikrývky.

Bol to len sen.

Schudneš, odpovedal mu neúprosne hlas v mysli.

A znovu prišiel spánok. No nie hneď.

Na druhé ráno po nočnej more mu váha v kúpeľni ukázala stoosem kí a Halleck pocítil záchvev nádeje. Len kilo. Houston mal pravdu, bez ohľadu na koks. Ten proces sa spomaľoval. Cestou do kuchyne si pískal a na raňajky spratal tri volské oká a tucet malých páročiek. Cestou na železničnú stanicu sa mu nočná mora nejasne pripomenula, ale nevyzerala ako spomienka, bolo to skôr déja vu. Keď išiel okolo holičstva, vtisnutého medzi hračkárstvom a Frankieho mäsiarstvom, vyzrel z okna a na kratučký okamih mal dojem, že určite uvidí zo desať vlečúcich sa, pokrívajúcich kostlivcov, akoby sa pohodlný snobský Fairview premenil z ničoho nič na Biafru. Ale ľudia na ulici vyzerali dobre, ba lepšie ako dobre. Yard Stevens, rovnako štedro obdarený tukom ako inokedy, mu srdečne zamával. Halleck odpovedal priateľským gestom a pomyslel si: Metabolizmus ťa varuje, Yard, prestaň fajčiť. Pri tej myšlienke sa mierne usmial a vo chvíli, keď vlak brzdil na Grand Central Station, sa posledné pozostatky nočnej more ocitli v zabudnutí.

Nasledujúce dni sa Halleck nevážil, ani o celej záležitosti nerozmýšľal, keďže ho problém chudnutia prestal trápiť... a

potom sa mu zrazu len-len že nestalo čosi strašne trápne, rovno na súde a pod nosom sudcu Hilmera Boyntona, ktorý nemal o nič väčší zmysel pre humor ako priemerná suchozemská korytnačka. Bolo to hlúpe, bolo to presne to, čo človeka straší v snoch ešte niekedy na základnej škole.

Halleck vstal, chcel vysloviť námietku a nohavice sa mu mierne skĺzli.

Nadvihol sa, pocítil, ako sa mu neľútostne šmýkajú po bokoch a po zadku, ako sa nadúvajú na kolenách, a obdivuhodne rýchlo si sadol. V jednej chvíli zriedkavo objektívneho uvažovania - vo chvíli, aké prichádzajú nevolané a na aké človek rovnako rýchlo aj zabúda - si Halleck uvedomil, že ten pohyb musel pripomínať dajaké bizarné nadskočenie. William Halleck, vážený advokát, predváža svoj trik s domáckym názvom Zajačík-ušiačik. Pocítil, ako sa mu do líc vlieva krv.

„Chcete podať námietku, pán Halleck, alebo sa postávať na zlé trávenie?“

Prítomní - vďaka bohu, nebolo ich veľa - zašumeli.

„Nie, vaša ctihodnosť,“ zašomral Halleck. „Vlastne... vlastne som si to rozmyslel.“

Boynton zahmkal. Pojednávanie sa ťahalo ďalej a Halleck sedel, potil sa ako somár v kufri a tuho premýšľal, ako sa mu podarí zdvihnúť z miesta.

O desať minút vyhlásil sudca prestávku. Halleck sedel za stolom obhajoby, predstieral, že sa hrabe v papieroch.

Počkal, kým sa sieň vyprázdni, až potom vstal s rukami vo vreckách saka, dúfal, že to vyzerá nenútene. V skutočnosti si cez látku saka pridržal nohavice.

V súkromí pánskeho WC si vyzliekol sako, zavesil si ho na vešiak, vrhol pohľad na nohavice a vytiahol si z nich opasok. Nohavice, pekne zapnuté a zazipované, sa mu zošmykli až na členky. Sadol si na misu, zdvihol opasok, akoby rozkrúcal pergamen, a prezrel si ho. Čítal z neho príbeh, ktorý nebol len znepokojujúci, bol omnoho horší. Pred dvoma rokmi dostal tento opasok na Deň otcov od Lindy. Držal ho pred sebou, lúštil jeho posolstvo a cítil, ako sa mu srdce púšťa do zbabelého cvalu.

Najhlbší zárez na opasku značky Niques sedel tesne za prvou dierkou. Dcéрка mu kúpila trochu primalú veľkosť a Halleck si s ľútosťou spomenul, ako to vtedy považoval za odpustiteľný optimizmus. Ale istý čas mu bol opasok pomerne pohodlný. Len od tej chvíle, keď prestal fajčiť, nastali so zapínaním trochu problémy, ba dokonca aj pri prvej dierke.

Od chvíle, keď prestal fajčiť... ale ešte predtým, ako zrazil tú Cigánku.

Teraz už boli na opasku aj iné zárezy: za druhou dierkou... za štvrtou... a za piatou... ba napokon aj za šiestou a poslednou.

Halleck si s rastúcou hrôzou uvedomil, že každý zárez je plytší ako jeho predchodca. Jeho opasok rozprával pravdivejší a stručnejší príbeh ako superdoktor Michael Houston. Chudnutie stále pokračovalo a nespomaľovalo sa, nie, práveže sa zrýchľovalo. Na opasku značky Niques sa práve prepracoval k poslednej dierke, presne na tom opasku, ktorý chcel pred dvoma mesiacmi potajomky schovať do skrine, pretože mu bol malý. Teraz by potreboval siedmu dierku, ale nebolo jej.

Pozrel na hodinky a zbadal, že sa už onedlho bude musieť vrátiť. Ale na svete boli aj dôležitejšie veci ako to, či sa sudca Boynton rozhodne odsúhlasiť poslednú vôľu jeho klienta.

Halleck chvíľu načúval. WC bolo tiché. Jednou rukou si zdvihol nohavice a vystúpil z kabínky. Znovu nohavice pustil na členky a skontroloval sa v jednom zrkadle, ktoré viselo v rade iných nad umývadlami. Zdvihol si krídla košeľe, aby si lepšie dovidel na brucho, ktoré bývalo až donedávna jeho bremenom.

Z hrdla mu unikol tichý ston. Nič viac, ale stačilo to. Teraz už nemohol privierať oči, ilúzia sa rozbila na márne kúsky. Skromné pívne bruško, ktoré odnedávna nosil namiesto obrovského brušiska, zmizlo. Hoci mal spustené nohavice a košeľu vytiahnutú nad rozopnutou vestou, áno, napriek tejto smiešnej póze bola skutočnosť jasná. Skutočnosť je možné kadejako pozvítat' - medzi právnikmi sa to človek naučí veľmi rýchlo -, ale metafora, ktorá mu udrela do očí, bola presvedčivá. Ba nepopierateľná. Vyzeral ako dieťa v otcovom obleku. Halleck zmätene stál pred radom umývadiel a v mozgu mu hystericky skákala myšlienka: Kto má krém na topánky? Musím si namaľovať fúzy!

V hrdle mu zabubľal dusivý, šialený smiech - nohavice ležali na kôpke na topánkach a čierne nylonové ponožky mu siahali poctivo do troch štvrtín chľapatých lýtok. V tej chvíli tomu z ničoho nič prсто uveril... uveril všetkému. Ten Cigán ho preklial, áno, preklial, ale nebola to rakovina, nie, tá by bola priveľmi milosrdná, priveľmi rýchla. Bolo to čosi iné a toto bol iba začiatok.

V mysli mu zazvonil hlas sprievodcu vo vlaku: Ďalšia zastávka Anorexia! Všetci vystúpte!

V hrdle sa mu všetky tie zvuky vzdúvali, bol to smiech, ale znel ako výkriky, alebo možno výkriky, ktoré zneli ako smiech, koniec koncov, na tom nezáležalo.

Komu to len poviem? Môžem to povedať Heidi? Ved' si pomyslí, že mi šibe.

Ale Halleck sa nikdy v živote necítil väčšmi pri rozume.

Vonkajšie dvere do WC sa s buchotom rozleteli.

Halleck rýchlo vkĺzol späť do kabínky a s obavami ju zatvoril.

„Billy?“ To bol John Parker, jeho asistent.

„Tu som.“

„O chvíľu príde Boynton. Si v poriadku?“

„Jasné,“ odvetil. Oči mal zatvorené.

„Máš problémy s trávením? Brucho?“

Jasné, ide tu o brucho, áno, o brucho.

„Hneď, len si čosi vybavím. O minútku som tam.“

„Dobre.“

Parker odišiel. Halleck sa sústredil na opasok. Nemohol sa vrátiť pred sudcu Boyntona a pridržať si cez látku saka nohavice. Čo len, dopekla, urobí?

Nečakane si spomenul na svoj švajčiarsky vojenský nožík - starý známy armádny nožík, ktorý si nikdy nezabudol vybrať z vrečka, skôr ako vyliezol na váhu. Teda aspoň za starých dobrých čias, kým do Fairview neprišli Cigáni. Kým čert im našepkal, aby sa sem trepali? Prečo radšej nešli do Westportu alebo do Stradfordu?

Vzal nožík a do opaska si rýchlo vyvŕtal siedmu dierku. Bola nepravideľná, škaredá, ale poslúžila. Halleck si zapol opasok, obliekol si sako a vyšiel z kabínky. Po prvý raz si uvedomoval, ako mu nohavice povievajú okolo nôh - tenkých nôh. Zbadali to už aj iní? Zišlo mu na um a pocítil nový prívál trápnosti. Videli, ako mu zle padnú šaty? Videli to a tvárili sa, že sa nič nedeje? Hovorili o mne...

Ošpliechal si tvár vodou a vyšiel von.

Keď sa vracal do súdnej siene, Boynton práve vstupoval cez dvere, víriac čiernym talárom. Mrzko zazrel na Billyho, ktorý sa neurčitým gestom pokúsil o ospravedlnenie. Boyntonova tvár sa ani nepohla - ospravedlnenie sa neprijímalo. A znovu odštartovala súdna nuda. Billymu sa horko-t'ažko podarilo prežiť deň.

Večer, keď Heidi aj Linda zaspali, postavil sa opäť na váhu, pozrel dole a neveril vlastným očiam. Zízal dlho, predlho. Deväťdesiatosem.

9

Deväťdesiatštyri

Nasledujúci deň sa vybral do mesta kúpiť si oblek, nakupoval horúčkovo, akoby nové šaty, šaty, ktoré mu budú sedieť, mali všetko vyriešiť. Kúpil si aj nový opasok značky Niques, ale menšej veľkosti. Uvedomil si, že sa pri ňom zastavujú známi a gratulujú mu, že tak schudol. Pýtali sa ho, kedy sa to začalo. A on na to, že nemá ani potuchy.

Obliekol si nový oblek. Chodil v ňom do práce a vracal sa domov. Priveľa pil a dával si repete aj z tých jedál, ktoré neobľuboval. Prešiel týždeň a nové šaty prestali vyzeráť perfektne: viseli na ňom ako plachta.

Pomaličky sa priblížil k váhe v kúpeľni, srdce mu bilo tak prudko, že ten pulz cítil až v očiach a rozbolela ho hlava. Neskôr zistil, že si prehryzol spodnú peru až do krvi. Predstava váhy v jeho mysli nadobudla detinské kontúry hrôzy - premenila sa na strašidlo. Postál pred ňou azda aj tri minúty, hrýzol sa do spodnej pery a neuvedomoval si ani bolesť, ani slanú chuť krvi v ústach. Bol večer. Linda na prízemí pozerala v televízii seriál a Heidi sa na počítači v Halleckovej pracovni venovala týždennému domácomu účtovníctvu.

Slepo sa vrhol na váhu.

Deväťdesiatštyri.

Pocítil, ako sa mu žalúdok v jedinej prudkej vlne obracia, a na krátku chvíľu sa mu videlo, že sa vracaniu v žiadnom prípade neubráni. Zúriivo bojoval, aby v sebe udržal večeru - potreboval ju, potreboval tie teplé, zdravé kalórie.

Napokon nevoľnosť pominula. Pozrel sa na číselník, pochmúrne si spomenul na Heidine slová - Neukazuje viac, ukazuje menej. Spomenul si, ako mu Michael Houston hovoril, že stodeväť kíľ preňho ešte stále znamená pätnásťkilovú nadváhu. Nuž, teraz už nie, Mikey, pomyslel si unavene. Teraz je to jasné... chudnem.

Zliezol z váhy a uvedomil si, že pociťuje istú úľavu - úľavu väzňa z cely smrti, ktorú môže pociťiť pri pohľade na dozorcú a kňaza dve minúty pred dvanástou, keď si uvedomí, že nastal koniec, že guvernér netelefonoval. Ešte treba vybaviť zopár formalít, ale už je všetko isté. Je to skutočnosť. Keby o tom niekomu porozprával, každý by si pomyslel, že buď žartuje, alebo sa zbláznil - na cigánske kliatby už dnes nik neverí, ba možno sa na ne nikdy neverilo. Tie kliatby boli rozhodne predpotopná záležitosť vo svete, ktorý videl, ako poslali z Libanonu domov stovky mariňákov v cínových rakvách, vo svete, ktorý sledoval, ako sa päť väzňov, členov IRA, vyhľadovalo na smrť, a videl ešte mnoho iných pochybných divov - ale aj tak to bola pravda. Zabil starému Cigánovi so zhnitým nosom ženu a jeho dávny golfový kamarát, starý dobrý sudca Cary Rossington, čo tak rád obchytáva cecky, mu ani len nepohrozil prstom. Tak sa starý Cigán rozhodol použiť vlastnú spravodlivosť, privolať ju na jedného tučného fairviewskeho právnik, ktorého žena si vybrala tú najhoršiu možnú chvíľu na prvú a poslednú ručnú prácu počas jazdy v aute. Takúto spravodlivosť by zrejme jeho bývalý priateľ Ginelli ocenil.

Halleck vypol v kúpeľni svetlo a cestou na prízemie roznýšľal o odsúdencoch na smrť a o ich poslednej miľi. Nezaväzujte mi oči, dobre? Nemá niekto cigaretu? Chabo sa usmial.

Heidi sedela za stolom, účty mala na ľavej strane, obrazovka žiarila pred ňou, o klávesnicu mala ako notový zošit opretú šekovú knižku. Ten pohľad nebol ničím zvláštny, Halleck ho vídal prinajmenej jeden večer v každom prvom týždni v mesiaci. Ale teraz nevypisovala šeky ani nič nepočítala. Len tam tak sedela, v prstoch držala cigaretu, a keď sa obrátila k nemu, Billy jej v očiach zazrel taký žiaľ, že ho to takmer fyzicky dorazilo.

Znovu si spomenul na selektívne vnímanie, na ten čudný spôsob, aký umožňuje mysli nevidieť to, čo vidieť nechce... ako keď si človek stále väčšmi priťahuje opasok, aby sa mu zo stenčujúceho sa pásu nezošmykli stále väčšie nohavice, nevidieť, že manželka má pod očami hnedé kruhy... alebo nevidieť tú zúfalú otázku, ktorá jej pozerá z očí.

„Hej, ešte stále chudnem,“ vzdychol.

„Och, Billy,“ ozvala sa potichu a dlho, trasľavo vydýchla. Ale vyzerala hneď o čosi lepšie a Halleck mal dojem, že je rada, lebo je to aspoň konečne vonku. Neopovážila sa to sama spomenúť, presne tak, ako sa mu nik v kancelárii neopovážila povedať: Počuj, Billy, šaty už na tebe vejdú ako beduínsky stan v púšti... Hej, hádam ťa to len nezdrapilo, či hej? Drží ťa pod krkom starý dobrý rak, čo, Billy? Niekde tam v tebe pučí obrovský hnusný nádor, celý čierny a mäsitý ako dajaká prehnutá huba, sedí ti to v črevách a vyciciava ťa to, čo? Nie, kdeže, také čosi nepovie nikto, všetci počkajú,

kým na to človek nepríde sám. Jedného dňa sa na súde len tak zdvihne a zistí, že mu už-už spadnú gate, presne vo chvíli, keď chce v najlepšej tradícii Perryho Masona vyhlásiť: „Vaša ctihodnosť, námietka!“ Presne tak, počkajú si, a nik z tých vydrbancov nepovie ani mäkké f.

„Hej,“ povedal a dokonca sa trochu zasmial, akoby to chcel zahľadiť.

„Koľko?“

„Váha v kúpeľni vraví, že mám deväťdesiatštyri kíľ.“

„Kristepane!“

Bradou ukázal na cigarety. „Môžem si jednu dať?“

„Pravdaže, ak chceš. Billy, Linde o tom ani slovo, jasné? Ani slovo!“

„Nič jej nemusím vraviť,“ pokrútil hlavou a zapálil si. Prvé šluknutie mu zanechalo v hlave závrat. Netrápilo ho to, závrat bol pomerne príjemný. Rozhodne lepší ako tupá hrôza, ktorá prišla spolu s koncom selektívneho vnímania.

„Veľmi dobre vie, že stále chudnem. Videl som to na nej. Ibaže som až dodnes netušil, čo to vlastne vidím.“

„Musíš ísť zase za Houstonom,“ povedala. Vyzerala hrozne vydesená, ale ten zmätený výraz pochybnosti a smútku jej z očí zmizol. „Tie metabolické testy...“

„Heidi, počúvaj,“ prerušil ju... a potom zmlkol.

„Čo?“ spýtala sa. „Čo, Billy?“

Takmer jej to povedal, takmer jej všetko vyklopil. Niečo mu v tom zabránilo a neskôr si nikdy nebol istý, čo to vlastne bolo... okrem toho, že na chvíľu, keď tam sedel na kraji stola oproti nej a v obývačke ich dcéra pozerala televízor, a v ruke držal jednu z jej cigariet, pocítil voči nej náhlu divú nenávisť.

Spomienka na to, čo sa odohralo - čo sa odohrávalo - vo chvíli tesne predtým, ako spomedzi áut vystrelila stará Cigánka, sa k nemu vrátila ako záblesk absolútneho poznania. Heidi sa k nemu pritisla a ľavou rukou ho objala okolo pliec... a potom, skoro si ani neuvedomil, čo sa stalo, mu rozopla rázporok. Pocítil, ako mu jej prsty, ľahučké a, božemôj, také skúsené, preklzli cez roztvorený zips a cez otvor v trenírkach.

V puberte Billy Halleck občas listoval (spotenými rukami a s mierne vypleštenými očami) v knihách, ktoré jeho kamaráti volali „prasačinky“. A v týchto „prasačkách“ sa niekedy dajaká „nadržaná slečinka“ rozhodla oblapiť „skúsenými prstami“ niečieho „tvrdnúceho vtáka“. Nuž, mokré sny čierne na bielom, ako inak... ibaže Heidi bola skutočná, jeho žena mu skutočne oblapala prstami jeho vlastného tvrdnúceho vtáka. A, dopekla, očividne mu to chcela urobiť pekne do dôsledkov. Pozrel na ňu udiveným pohľadom a na perách jej zazrel darebácky úsmev.

„Heidi, čo to...“

„Pst. Ani slovo.“

Čo ju to pochytilo? Nikdy v živote nič podobné neurobila a Halleck by bol prisahal, že jej nikdy v živote nič podobné ani nežišlo na um. Ale urobila to a potom tá stará Cigánka vybehla...

Prestaň, povedz už konečne pravdu! Keď ti už spadli šupiny z očí, nech spadnú všetky, nemyslíš? Nemáš prečo klamať sám seba, už je na to neskoro. Tak prosím pekne, drž sa faktov.

No dobre, držíme sa faktov. Faktom bolo, že ho Heidin neočakávaný útok neuveriteľne vzrušil, možno práve preto, že bol neočakávaný. Pravou rukou sa načiahol k nej a ona si vyhrnula sukňu a odhalila jeho zraku dokonale obyčajné žlté nylonové nohavičky. Tie nohavičky ho nikdy predtým nevzrušovali, ale teraz áno... alebo ho možno vzrušil ten spôsob, akým si vyhrnula sukňu - ani to nikdy predtým nespravila. Faktom bolo, že mu to asi osemdesiatpäť percent pozornosti odpútalo od šoférovania, hoci v deviatich z desiatich paralelných svetov by sa zrejme aj tak bolo všetko skončilo dobre. Veď počas pracovného týždňa neboli fairviewske ulice iba tiché, ale doslova vymreté. Ale to je jedno, faktom bolo, že on sa nenachádzal v deviatich z desiatich paralelných svetov, ale práve v tomto jedinom. Faktom bolo, že stará Cigánka spomedzi subaru a firebirda s pretekárskym pásom nevystrelila, iba spomedzi nich normálne vyšla, v jednej zvráskavenej ruke, plnej stareckých pečenevých škvŕn, držala sieťku plnú nákupov, presne takú sieťku, aké si Angličanky často berú na nákup na hlavnú ulicu v dedine. V Cigánkinej sieťke sedela škatuľa pracieho prášku Duz, Halleck to teraz videl jasne. Neobzrela sa, to je pravda. Ale posledným faktom bolo, že Halleck nešiel rýchlejšie ako tridsaťpäť míľ za hodinu, a keď mu vykročila pred auto, určite bol od nej vzdialený takmer stopäťdesiat stôp. Keby bol býval pánom situácie, určite by bol mal dosť času zastaviť. Ale faktom bolo, že sa práve nachádzal na krôčik od explózie orgazmu, okrem najmenšieho útržku vedomia sa celý sústredil na oblasť pod pásom, kde ho Heidina ruka stískala a znovu povoľovala, šmýkala sa hore a dole s pomalým, rozkošným napätím, povoľovala, stískala a znovu povoľovala. Reagoval beznádejne pomaly, beznádejne neskoro, a Heidina ruka ho napokon zúriavo stlačila, aby zadusila orgazmus, ktorý mu privodil šok a ktorý trval celú jednu nekonečnú sekundu bolesti a rozkoše, nedalo sa jej vyhnúť, no aj tak bola hrozivá.

Tak, to by sme mali fakty. Ale kdeže, ešte minútku, ľudkovia! Ešte neodchádzajte, priatelia! Ešte tu máme dva fakty, či nie? Prvý spočíval v tom, že keby si Heidi nebola vybrala práve ten deň na to, aby vyskúšala trochu autoerotiky, Halleck by bol býval pánom situácie a pri plnej zodpovednosti, aká prináleží vodičovi motorového vozidla. Auto by bolo zabrzdilo aspoň päť stôp pred starou Cigánkou, zastalo by so škripotom bŕzd, pri ktorom by sa mamičky s bábätkami v kočíkoch v mestskom parku prudko obrátili. Možno by bol zreval: „Dívajte sa na cestu!“ a starena by ho bola pozorovala so zmesou hlúpeho strachu a nepochopenia. Spolu s Heidi by sa boli dívali, ako upaľuje hore ulicou, srdcia by im prudko bili. Heidi by možno nariekala nad prevrhnutými vrecúškami s potravinami a neporiadkom pred zadným sedadlom.

Ale všetko by bolo bývalo v poriadku. Určite by nenásledovalo pojednávanie a pred sieňou by ho nečakal žiadny starý Cigán so zhnitým nosom, nepohladkal by ho po líci a nepošepol by mu svoju strašnú jednoslovnú kľiatbu. To bol prvý dodatočný fakt. Druhý dodatočný fakt, ktorý vychádzal z prvého, spočíval v tom, že celá táto záležitosť sa dala vystopovať až ku Heidi. Bola to jej vina, za všetko mohla ona. Nežiadal ju predsa, aby to spravila. Nepovedal jej:

„Počuj, čo keby si mi to cestou domov urobila, Heidi? Sú to tri míle, máme plno času.“ Nie. Pustila sa do toho sama od seba... a, čuduj sa svete, načasovala si to prišerne.

Hej, bola to jej chyba, ale ten starý Cigán to nevedel, takže prekliat Hallecka a Halleck teraz schudol dohromady tridsaťjeden kíľ, a ona si tu sedí, pod očami má hnedé kruhy a pokožku zožltnutú, ale tie hnedé kruhy ju predsa nezabijú, či áno? Nie. Ani tá žltá pokožka ju nezabije. Jej sa totiž ten starý Cigán nedotkol.

Takže okamih, keď by sa jej bol mohol vyznať zo svojho strachu, keď by bol mohol jednoducho povedať: Som presvedčený, že chudnem preto, lebo ma ktosi prekliat - ten okamih pominul. A s ním pominul aj okamih, keď z Billovho podvedomia vystrelila ako z dajakého nemotorného katapultu surová, primitívna nenávisť, balvan emócií.

Počúvaj ma, povedal a ona sa ohlásila ako dobrá manželka: Čo je, Billy?

„Znovu zájdem za Mikom Houstonom,“ povedal, hoci to pôvodne nemal v úmysle. „Poviem mu, aby ma objednal na tie metabolické testy. Ako hovorieval Albert Einstein, aj tak je to všetko v riti.“

„Ach, Billy,“ vzdychla a vystrela k nemu ruky. Dal sa objat', a keďže mu to prinieslo úľavu, zahanbil sa za ostrú nenávisť, ktorú predtým pocítil... ale v nasledujúcich dňoch, keď fairviewska jar postupovala svojím zvyčajným nenápadným a mierne upätým krokom k fairviewskému letu, sa nenávisť čoraz častejšie vracala napriek tomu, že sa ju usiloval zastaviť či potlačiť.

10

Deväťdesiat

Objednal sa na metabolické testy prostredníctvom Houstona, ktorý sa už netváril tak optimisticky, keď počul, že Halleck naďalej chudne a že od prehliadky pred mesiacom v skutočnosti zhodil štyridsaťpäť kíľ.

„Ešte stále to všetko môže mať úplne normálne vysvetlenie,“ povedal Houston, keď mu o tri hodiny zavolať a oznámil termín testov. Halleck nepotreboval viac vedieť. Teraz sa z úplne normálneho vysvetlenia, ktorým sa predtým Houston oháňal ako nepravdepodobným, stal čierny Peter.

„Uhm,“ odvetil Halleck a zízal na miesto, kde mával brucho. Nikdy by nebol veril, že mu bude chýbať brucho, ktoré mu kedysi tak vytŕčalo, brucho, ktoré postupne narástlo natoľko, že si preň nevidel ani na špičky - musel sa predkloniť, ak chcel zistiť, či si náhodou nepotrebuje vyleštiť topánky -, a najmä by tomu nikdy nebol veril, keby mu to bol niekto povedal včera, keď sa po nadmernom počte pohárikov driapal na poschodie, kŕčovito zvierať aktovku a uvažoval, či náhodou nenastal deň, keď ho skosí infarkt, či nepríde paralyzujúca bolesť na ľavej strane pŕs, ktorá sa z ničoho nič odtrhne z reťaze a zaplaví mu ľavú ruku. Ale bola to pravda. To jeho prekliate brušisko mu chýbalo. Nevedel prečo a ako, ale s tým brušiskom sa akosi skamarátil.

„Ak ešte stále existuje normálne vysvetlenie,“ povedal Houstonovi, „tak čo to potom je?“

„To ti povedia tam,“ odvetil Houston. „Dúfajme.“

Objednaný bol na Glassmanovej klinike, malej súkromnej inštitúcii v New Jersey. Má tam zostať tri dni. Odhadovaná cena pobytu plus dlhoočizný zoznam testov, ktoré mu podľa všetkého urobia, Hallecka prinútili d'akovať nebesiam, že má kompletne poistenie.

„Pošli mi kartu so želaním skorého uzdravenia,“ zašomral zachmúrene a zložil.

Objednali si ho na dvanásteho mája - to malo byť o týždeň. Medzitým pozoroval, ako z neho ubúda, a pokúšal sa ovládnuť paniku, ktorá pomaličky odhrýzala z jeho rozhodnutia správať sa ako chlap.

„Oci, tuším si už schudol priveľa,“ povedala Linda opatrne pri večeri - Halleck, spoliehajúc sa stále na staré triky, práve zjedol tri hrubé bravčové rezne v jablkovej omáčke. Okrem toho si dal dve porcie zemiakovej kaše. S mäsovou šťavou. „Ak držíš diétu, myslím, že je načase s ňou skončiť.“

„Vyzerá to vari, že sa obmedzujem?“ zašomral Halleck a ukázal na tanier vidličkou, z ktorej kvapkala mäsová šťava.

Hovoril pomerne pokojne, ale Linda očervenela, zvrátila tvár a o chvíľočku odbehla so vzlykotom od stola a pritiskala si k tvári servítk.

Halleck pozrel zachmúrene na manželku a tá mu pohľad rovnako opätovala.

Takto asi vyzerá koniec sveta, pomyslel si Halleck absurdne. Nie je to výbuch, je to chudnutie.

„Pozhováram sa s ňou,“ povedal a zdvíhal sa zo stoličky.

„Ak za ňou pôjdeš s takouto tvárou, vydesíš ju na smrť,“ povedala Heidi a on znovu pocítil príval tej kovovo ostrej nenávisti.

Deväťdesiatri. Deväťdesiatdva. Dväťdesiatjeden. Deväťdesiat. Vyzeralo to, akoby niekto - napríklad ten starý Cigán s hnijúcim nosom - naňho používal dajakú nadprirodzenú gumu a pomaličky, kilo po kile ho gumoval zo sveta. Kedy asi naposledy vážil deväťdesiat kíľ? Na vysokej? Kdeže... hádam až kdesi v poslednom ročníku strednej školy.

Počas jednej z bezsenných nocí medzi pätnástym a dvanástym májom sa pristihol pri spomienke na jedno vysvetlenie fungovania vúdú, ktoré raz čítal - vúdú vraj funguje preto, lebo obeť si myslí, že funguje. Žiadna mágia, iba sila sugescie.

Možno, pomyslel si, možno mal Houston pravdu a chudnem preto, lebo ma k tomu ženie vlastná myseľ... lebo to tak chcel ten starý Cigán. Ibaže teraz s tým už nevládzem prestať. Mohol by som zarobiť milión dolárov, keby som teraz napísal reakciu na tú knihu Normana Vincenta Peala... nazval by som ju asi Sila negatívneho myslenia.

Ale myseľ mu naznačila, že to staré dobré útočisko sugescie nie je ktovieaký nápad, ba že je skôr úplne nanič. Ten starec povedal len jedno slovo: „Schudneš.“ Nepovedal: „V mene sily, ktorá do mňa vstúpila, ťa preklínam, aby si každý týždeň schudol od troch do piatich kíľ, až kým nezomrieš.“ Nepovedal: „Eniky-beniky-kliky-bé, áber-fáber-domine, už onedlho budeš potrebovať nový opasok značky Niques, alebo budeš podávať námietky v

slipoch. „Dopekla, Billy, veď ty si si spomenul na to, čo povedal, až keď si schudol.

Možno sa to celé začalo práve vtedy, keď som si jeho slová naozaj uvedomil, odvrkol Halleck. Ale...

A takto hádka pokračovala.

Ale ak to aj bola psychologická záležitosť, ak tu fungovala sila sugescie, ešte stále zostávala nezodpovedaná otázka, čo s tým má urobiť. Ako má proti tomu bojovať? Existuje nejaký spôsob, akým by ho myseľ mohla prinútiť, aby opäť pribral? A čo keby zašiel za hypnotizérom - dopekla, rovno za psychiatrom! - a vysvetlil mu celý problém? Cvokár by ho mohol zhypnotizovať a nasadiť mu do hlavy hlbokú sugesciu, že kľatba starého Cigána je neúčinná. To by mohlo pomôcť.

Alebo nemuselo.

Večer dva dni predtým, ako sa mal Billy vybrať na Glassmanovu kliniku, vyliezol na váhu a zmätene pozrel na číselník - dnes je to deväťdesiat. A ako tam stál a zísal na čísla, zrazu mu úplne normálnym spôsobom zišlo na um - úplne normálne, ako to zvyčajne zide na um vedomej časti mysle potom, čo vec celé dni a týždne prežúvalo podvedomie -, že ak existuje človek, s ktorým by sa mal o týchto šialených obavách naozaj pohovárať, tak potom je to sudca Cary Rossington.

Keď bol Rossington opitý, obchytával cudzie cecky, ale v triezvom stave to bol pomerne súcitný a chápaný chlapík... aspoň do istej miery. Okrem toho bol pomerne málo táravý. Halleck predpokladal, že by sa mohol na nejakom tom ožranskom večierku (a na to môžete vziať jed rovnako ako na iné konštanty, napríklad, že slnko vychádza na východe a zapadá na západe, že Halleyho kométa sa vráti, že po deviatej večer ľudia v meste určite niekde nasávajú manhattany, lovia z martini zelené olivy a s pomerne veľkou pravdepodobnosťou obchytávajú cecky cudzích žien) dopustiť indiskrétnosti o paranoidno-schizofrenických predstavách Billyho Hallecka, ktoré sa týkajú Cigánov a kľatob, ibaže mal dojem, že Rossington by si dvakrát rozmyslel, či tú povedačku rozširovať, a to ešte aj pod parou. Niežby sa bolo stalo na pojednávaní niečo protizákonné, nie, hoci to bol učebnicový príklad bleskového odpínania prípadu, ani jeden svedok nebol navádzaný na krivú prisahu a nedošlo k zatajeniu dôkazov. No aj tak to bola potenciálne nebezpečná historka a starí prefikanci ako Cary Rossington do takých výbušných materiálov nekopali. Vždy bolo možné - ani nie pravdepodobné, ale dosť dobre možné -, že sa na svetlo sveta vytiahne otázka, prečo Rossington vôbec rozhodoval, keď bol zaujatý. Alebo by sa niekto mohol spýtať, prečo sa policajt u Hallecka neobťažoval s dychovými testmi, len čo zistil, kto sedí za volantom (a kto leží na ceste). Okrem toho sa neozval ani Rossington a nespýtal sa, prečo sa zanedbal takýto základný postup. A mohol sa spýtať ešte na iné záležitosti, ale neurobil to.

Nie, Halleck bol presvedčený, že u Caryho Rossingtona je jeho príbeh v bezpečí, aspoň pokiaľ sa na tú vec s Cigánmi trochu nepozabudne... možno ešte päť rokov alebo aj sedem. A Hallecka momentálne zaujímal predovšetkým tento rok. Týmto tempom sa koncom leta najpravdepodobnejšie dopracuje k vizáži utečenca z koncentračného tábora.

Rýchlo sa obliekol, zišiel dole a vytiahol si zo skrine ľahké sako.

„Kam ideš?“ spýtala sa Heidi, zbadala ho, keď vychádzala z kuchyne.

„Von,“ odvetil Halleck. „Hneď sa vrátim.“

Leda Rossingtonová otvorila dvere a pozrela na Hallecka, akoby ho nikdy nebola videla - luster, čo visel nad ňou v hale, vrhal svetlo na jej chudé, ale aristokratické líca, na čierne vlasy, prísne stiahnuté dozadu a len s prvými stopami bielej (Nie, pomyslel si Halleck, nie bielej, striebornej... Lede sa nemôže prihodiť nič také plebejské ako biele vlasy), na trávovozelený kostým od Diora, jednoduchý kúsok oblečenia, ktorý pravdepodobne stál iba slabých tisícpäťsto dolárov.

Pod jej upretým pohľadom ho pichla neistota. Vari som schudol až toľko, že ma ani nespoznáva? pomyslel si, ale ešte aj uprostred novoobjavenej paranoje, ktorá ho v otázkach vzhľadu postihla, musel pripustiť, že tomu sa dá len ťažko veriť. Tvár mal chudsú, okolo úst mu pribudlo zopár ustarostených vrások a pod očami mu od nedostatku spánku viseli škaredé vaky, ale inak to bola stále stará dobrá tvár Billyho Hallecka. Ornamentmi ozdobená lampa na druhom konci rossingtonovskej predzáhradky (kovaný kúsok, presná kópia newyorskej pouličnej lampy z osemdesiatych rokov minulého storočia, katalóg Horchow Collection, šesťstoosemdesiatšesť dolárov plus poštovné) hádzala pred dvere iba slabé svetlo a okrem toho mal na sebe sako. Určite nemá ako zistiť, koľko schudol... alebo žeby predsa?

„Leda? Ja som Bill. Bill Halleck.“

„Ale pravdaže. Zdravím ťa, Billy.“ Ale ruka sa jej ešte stále vznášala pod bradou, dotýkala sa pokožky na hrdle v začudovanom, uvážlivom geste. Hoci mala na päťdesiatdeväť rokov neuveriteľne hladké črty, plastika jej na krku veľmi nepomohla: bol ochabnutý, nie celkom pevne vystužený.

Možno je opitá. Alebo... Spomenul si na Houstona, ako pedantne šnupe svoj bolívijský sniežik. Drogy? Leda Rossingtonová? Tomu človek ťažko verí pri niekom, komu sa pri kartách ani raz nezachveje ruka. A hneď potom iná myšlienka: Bojí sa. Je zúfalá. Čo to má byť? A má to niečo s tým, čo sa robí so mnou?

Iste, bolo to bláznivé... ale napriek tomu pocítil takmer zúrivú potrebu zistiť, prečo Leda Rossingtonová tak pevne stíska pery, prečo ešte aj v biednom svetle a pod nánosom tej najlepšej kozmetiky vyzerajú jej oči takmer rovnako opuchnuto a zdobia ich rovnaké vaky ako jeho oči, prečo sa tá ruka, ktorá sa teraz nervózne pohráva s výstrihom kostýmu od Diora, slabo chveje.

Billy a Leda Rossingtonová sa navzájom obzerali úplne mlčky, trvalo to možno aj pätnásť sekúnd... a potom prehovorili presne v rovnakú sekundu.

„Leda, je Cary...“ „Cary tu nie je, Billy. Je...“

Zmlkla. Gestom ju vyzval, aby pokračovala.

„Zavolali ho do Minnesoty. Jeho sestra je vážne chorá.“

„To je zaujímavé,“ podotkol Halleck, „najmä vzhľadom na to, že Cary nemá sestry.“

Usmiala sa. Bol to pokus o ten dobre vychovaný ubolený úsmev, ktorý si zdvorilí ľudia rezervujú pre tých, čo sa dopustili neúmyselnej hrubosti. Ale nefungovalo to, podarilo sa jej iba šklbnúť perami, vyrobila skôr grimasu ako úsmev.

„Hovorila som o sestre? Toto všetko bolo pre mňa - pre nás oboch - veľmi ťažké. Chcela som povedať jeho brat. Jeho...“

„Leda. Cary je jedináčik,“ ticho sa ozval Halleck. „Jedného večera sme pri fľaške prebrali súrodencov, bolo to v Hasturovom podniku. Bolo to asi... asi tak pred štyrmi rokmi. Onedlho potom Hasturov podnik vyhorel. Teraz je tam ten obchod King in Yellow. Moja dcéra si tam kupuje džínsy.“

Netušil, prečo pokračuje. Ktovie odkiaľ vzal dojem, že ju to možno upokojí. Ale teraz vo svetle z haly a v slabšom svite kovanej záhradnej lampy zazrel, že od pravého oka jej takmer presne do kútika úst vedie stopa po slze. A oblúček pod ľavým okom sa jej leskol. Zatiaľ čo ju pozoroval a slová sa mu zachytávali jedno o druhé a zmätene brzdlili na jazyku, Zažmurkala, dvakrát a rýchlo, a druhá slza sa skotúľala dolu. Na ľavom líci sa jej zjavila druhá lesklá stopa.

„Choď preč,“ povedala. „Choď, prosím ťa, preč, Billy, dobre? Na nič sa ma nepýtaj. Nechcem o tom hovoriť.“

Halleck si ju premeral a zazrel jej v očiach akúsi nemilosrdnosť, vznášala sa tesne pod hladinou slz. Nemala ani náhodou v úmysle prezradiť mu, kde je Cary. A zrazu zareagoval impulzívne, nechápal to ani vtedy, ani neskôr, absolútne nič si nepremyslel, nič tým nemienil získať, iba si stiahol zips bundy a roztvoril si ju, akoby bol exhibicionista. Začul prekvapené zhĺknutie.

„Pozri na mňa, Leda,“ povedal. „Schudol som tridsaťpäť kíľ. Počuješ ma? Tridsaťpäť kíľ!“

„To so mnou nemá nič spoločné!“ zvolala potichu drsným hlasom. Tvár jej nadobudla chorobnú farbu hlíny, rúž jej na tvári vystúpil ako namaľované fľaky na lícach klauna. Jej oči vyzerali zúrivo. Pery sa stiahli z dokonalých koruniek v ustrašenej grimase.

„Nie, ale potrebujem sa pozhovárať s Carym,“ nástojil Halleck. Vystúpil po prvom schode na verandu, ešte stále držal bundu rozhalenú. A naozaj musím, povedal si v duchu. Predtým som si tým nebol istý, ale teraz už som. „Prosím, Leda, povedz mi, kde je. Je tu?“

Odpovedala mu otázkou a na chvíľu vôbec nevládal dýchať. Stípnutou rukou hmatkal po zábradlí verandy.

„Je to všetko pre tých Cigánov, Billy?“

Nakoniec sa mu podarilo do stiahnutých pľúc vtiahnuť vzduch. Znelo to ako tiché trúbenie.

„Kde je, Leda?“

„Najskôr mi odpovedz na otázku. Je to pre tých Cigánov?“

Keď už mal konečne príležitosť - príležitosť povedať to nahlas -, zistil, že to nejde tak ľahko. Preglgol - značne sťažka - a prikývol. „Áno. Myslím, že áno. Je to kliatba. Niečo ako kliatba.“ Zmlkol. „Nie, nie niečo ako kliatba. To by som klamal. Myslím, že ma preklial jeden Cigán.“

Počkal, či sa mu pohrdavo, škreľavo nevysmeje - v snoch a v úvahách počul tú reakciu veľmi často -, ale ona len zvesila plec a sklonila hlavu. Stála pred ním, hotový obraz depresie a žiaľu, až Halleck namiesto nového návalu hrôzy pocítil ostrý, skoro boľavý súcit - cítil s jej zmätkom, s jej strachom. Vystúpil na druhý aj na tretí schod verandy, nežne ju pohladkal po ruke... a keď zdvihla hlavu, šokovala ho pekná nenávisť, ktorú jej zbadal na tvári. Mykol sa, cúvol, otrasene zažmurkal... a potom sa len-len stačil zachytiť zábradlie, aby sa neskotúľal zo schodov a nepristal na hlave. Jej tvár dokonale odrážala postoj, ktorý sám prednedávnom pocítil k Heidi. Ale videlo sa mu zároveň záhadné i desivé, že by sa niekto mohol takto obracať k nemu.

„Je to tvoja vina!“ zasyčala mu do tváre. „Všetko je to tvoja vina! Prečo si musel zraziť tú sprostú cigánsku piču? Všetko je to tvoja vina!“

Pozrel na ňu, neschopný slova. Piču? uvažoval zmätene. Vari som naozaj počul, že Leda Rossingtonová povedala piču? Kto by si bol myslel, že také príšerné slovo vôbec pozná! A potom ďalšia myšlienka: Ty si to nepochopila, Leda, to Heidi, to nie ja... a Heidi je úžasná. Stopercentná. Vie, čo sa chlapovi žiada. Každý klinec udrie rovno po hlavičke a šťava len tak strieka. Zoberie...

Potom sa výraz Ledinej tváre zmenil: venovala Halleckovi pokojný, zdvorilý a celkom bezvýrazný pohľad.

„Podď ďalej.“

Priniesla mu martini, lebo ju oň požiadal, bol to obrovský pohár - na kokteillovom špáradle svietili napichnuté dve olivy a dve drobné cibulky, špáradlo bolo krehké a jemne pozlátané. Alebo bolo možno celé zo zlata. Martini bolo veľmi silné, čo Halleckovi vôbec neprekážalo... hoci podľa svojich skúseností počas posledných troch týždňov vedel, že ak nespomali, čoskoro sa ocitne pod stolom. Niežeby nikdy nebol vedel piť, no so stratou váhy sa kamsi podela aj jeho dávna výdrž.

Napriek tomu si hneď na začiatok poriadne prihol a vďačne zatvoril oči, keď mu alkohol vyslal zo žalúdka do tela explóziu tepla. Džin, zázračný vysoko kalorický džin, pomyslel si.

„Je v Minnesote,“ riekla duto a sadla si, v ruke držala vlastné martini. V každom prípade bolo väčšie ako to, ktoré namiešala Billymu. „Ale nie u príbuzných. Je na Mayovej klinike.“

„Na Mayovej klinike...“

„Je presvedčený, že je to rakovina,“ pokračovala. „Mike Houston nič nezistil, a nič nenašli ani dermatológovia v meste - aj tam bol. Ale aj tak tvrdí, že je to rakovina. Predstav si, že si ten ťulpas spočiatku myslel, že je to herpes. Myslel si, že som od niekoho chytila herpes.“

Billy v rozpakoch pozrel na zem, ale nebolo to potrebné. Leda mu hľadela rovno ponad pravé plece, akoby svoj príbeh

rozprávala stene. Často si vtáčimi dúškami odchlipekávala z pohára. Hladina v ňom pomaly, ale isto klesala.

„Keď to napokon rozbalil, strašne som sa smiala. Smiala som sa a povedala som mu: ‚Cary, ak si myslíš, že je toto herpes, tak potom vieš o pohlavných chorobách menej ako ja o termodynamike.‘ Nemala som sa mu smiať, ale pomohlo mi to... istým spôsobom mi to pomohlo zbaviť sa toho tlaku, vieš? Tlaku a úzkosti. Ba čoby úzkosti. Hrôzy.

Mike Houston mu dal kopu mastičiek, ale neúčinkovali. Aj dermatológovia mu dali mastičky, a ani tie nezabrali. Potom mu píchali injekcie... márne. Napokon som si práve ja musela spomenúť na toho starého Cigána, toho, ktorému asi čosi nivočí nos, spomenula som si, ako vystúpil z davu na blšom trhu v Raintree, stalo sa to v ten víkend po tvojom pojednávaní, Billy. Vyšiel z davu a dotkol sa ho... dotkol sa Caryho. Položil ruku Carymu na tvár a čosi povedal. Caryho som sa hneď pýtala, čo mu povedal, a aj potom, keď sa to rozšírilo, pýtala som sa ho ešte raz, ale nechcel mi nič povedať. Vždy len krútil hlavou.“

Halleck si druhý raz odpil z martini, presne vo chvíli, keď Leda položila vlastný prázdny pohár na stolík vedľa seba. „Rakovina kože,“ vzdychla. „Je pevne presvedčený, že je to rakovina kože, pretože tá sa už dnes dá na deväťdesiat percent vyliečiť. Presne viem, ako uvažuje - veď by aj bolo čudné, keby som to nevedela, prežila som s ním koniec koncov dvadsaťpäť rokov, videla som, ako vedie pojednávania, ako uzatvára zmluvy o nehnuteľnostiach, ako pije, uzatvára zmluvy o nehnuteľnostiach, behá za cudzími manželkami a uzatvára zmluvy o nehnuteľnostiach a... Doriti, sedím tu a uvažujem, čo by som asi tak povedala na jeho pohrebe, keby mal niekto toľko rozumu a dal mi hodinu pred obradom dávku pentotalu. Asi by zo mňa vyšlo čosi takéto: ‚Nakupil množstvo pozemkov v Connecticute, kde dnes stoja nákupné centrá, porozopínal množstvo podprsieniek, vypil sudy whisky Wild Turkey a zanechal ma tu ako bohatú vdovu, a ja som mu venovala najlepšie roky, a mala som viac poondiatych norkových kožuchoch ako dohromady orgasmov, takže už odtiaľto radšej vypadnime a poďme do dakej krčmy, a zatancujme si, a po čase sa možno niekto opije natoľko, že sa mu podarí zabudnúť, že mi trikrát, doriti, trikrát naťahovali kožu na ksichte, dvakrát v zasratom Mexiku a raz v zasratom Nemecku, a konečne mi rozopne podprsenku.‘ Ale čo, srať na to. Prečo ti to vlastne vravím? Chlapi ako ty rozumejú len splínom, priznaniam klientov a stávkam na futbalové zápasy.“

Už zase plakala. Billy Halleck, ktorý konečne pochopil, že pohár, ktorý teraz dopila, určite nie je dnes večer jej prvý, sa ošival v kresle a znovu si dal veľký hit z vlastného pohára. Tekutina mu dopadla do žalúdka s pramálo dôveryhodným teplom.

„Je presvedčený, že je to rakovina kože, pretože sa za ten svet nemôže prinútiť veriť čomusi takému staromódnemu, takej hlúpej povere ako zo šestákových hororov, nemôže uveriť, že by Cigáni mohli preklínať. Ale, Billy, ja som mu čosi zazrela v očiach. Posledný mesiac som to tam videla často, najmä v noci. Presnejšie každú noc. Myslím si, že to je aj jeden z dôvodov, prečo odišiel. Pretože vedel, že to vidím. Dáš si ešte?“

Billy otupene potriasol hlavou a hľadel za ňou, keď vstala, pobrala sa k baru a namiešala si nový nápoj. Zistil, že jej martini je mimoriadne jednoduchá záležitosť: naliala do pohára džin takmer až po okraj a hodila tam zo dve olivy. Keď klesali na dno, nechávali za sebou dve krehké retiazky bubliniek. Dokonca aj zo svojho miesta cítil cez celú izbu vôňu džinu.

Čo sa to s Carym Rossingtonom stalo? Čo sa to s ním stalo? Bolo v tom niečo, o čom Billy Halleck nemal najmenšiu chuť vedieť. Houston očividne nenašiel súvislosť medzi tým, čo sa robilo s Billym a čo sa robilo s Rossingtonom - a prečo by bol mal? Houston predsa nevedel o Cigánoch. A Houston okrem toho pravidelne bombardoval vlastný mozog veľkými bielymi torpédami.

Leda sa vrátila a znovu si sadla.

„Ak mi zavolá a oznámi, že sa vracia domov,“ povedala pokojným hlasom Billymu, „pôjdem na letný byt do Captivy. O tomto čase tam bude zversky horúco, ale ak budem mať so sebou dost' džinu, horúčavu si sotva všimnem. Nemyslím si, že by som s ním už vládala vydržať sama. Ešte stále ho ľúbim - áno, predstav si, svojím spôsobom ho ľúbim -, ale asi by som to nezniesla. Už len tá myšlienka, že leží vo vedľajšej posteli... že by možno mohol... že by sa ma mohol dotknúť...“ Striaslo ju. Z pohára sa vylialo trochu alkoholu. Zvyšok stiahla naraz a potom nahlas vypustila vzduch z pľúc ako smädny kôň, ktorý práve vylogal celé vedro vody.

„Leda, čo je s ním? Čo sa stalo?“

„Stalo? Stalo? Ale Billy, drahý chlapče, mala som dojem, že som ti to už povedala alebo že to hádam vieš.“

Billy potriasol hlavou. Pomaly už veril, že nevie vôbec nič.

„Rastú mu šupiny. Carymu rastú šupiny.“

Billymu klesla sánka.

Leda ho poctila suchým, pobaveným, zhrozeným úsmevom a trošičku pokrútila hlavou.

„Nie - to vlastne nie je celkom pravda. Celá koža sa mu mení na šupiny. Stala sa z neho ukážka obrátenej evolúcie, mohli by ho voziť po jarmokoch. Mení sa na dajakú rybu alebo plazu.“

Z ničoho nič sa rozosmiala drsným, krákavým smiechom, pri ktorom Halleckovi zmrzla krv v žilách: Potáca sa na okraji šialenstva, pomyslel si - a pri tej myšlienke mu bolo ešte chladnejšie. Myslím, že do Captivy pôjde tak či onak. Ak si chce zachrániť zdravý rozum, bude musieť vypadnúť z Fairview. Tak.

Leda si pritlačila dlane na ústa a potom sa ospravedlnila, akoby sa ani nebola zasmiala, ale grgla či dokonca vracala. Billy, vtedy úplne onemený, iba prikývol a vstal, aby si napokon z vlastnej vôle namiešal nové martini.

Vyzeralo to, že keď sa na ňu nepozerala, keď stojí obrátený chrbtom pri bare, ľahšie sa jej rozpráva, a Billy sa tam úmyselne zdržal čo najdlhšie.

Cary zúrill - doslova zúrill -, keď sa ho ten starý Cigán dotkol. Hneď na druhý deň sa vybral za policajným šéfom v Raintree, Allenom Chalkerom. Chalker bol jeho kamarát z pokra, takže prejavil súcit.

Oznámil Carymu, že Cigáni prišli do Raintree rovno z Fairview. Chalker povedal, že čaká, kým sa sami pohnú ďalej. Už sú v Raintree päť dní a mestu väčšinou akurát stačia tri dni - je to dosť času, aby vyveštili osud všetkým zvedavým mladým v meste, a dosť času, aby sa zopár mužov zúfalých z impotencie a zopár žien zúfalých z prechodu vykradlo pod rúskom noci do tábora a nakúpilo si šarlatánske medicíny a čudné olejovité masť. Po troch dňoch záujem mesta o cudzincov zväčša utíchol. Chalker si nakoniec nahovoril, že asi čakajú na nedeľný blší trh. Ten bol v Raintree významnou každoročnou udalosťou a chodili ta celé davы ľudí aj z okolitých miest. Zaumienil si, že z ich prítomnosti nebude robiť vedu - Cigáni, ako povedal Carymu, reagujú na šuchanie ako hniezdo sršňov -, a rozhodol sa, že im dovoľí, aby si čosi zarobili na návštevníkoch blšieho trhu. Ale ak neodídu do pondelka rána, určite ich pozenie ďalej.

No nemusel ich pohnať. Prišlo pondelkové ráno a pozemok na farme, na ktorom Cigáni táborili, bol prázdny. Zostali po nich iba stopy po kolesách a prázdne plechovice z piva a nealkoholických nápojov (Cigánov očividne nezaujímal nový connecticutský zákon o triedenom odpade), čierne ohniská po niekoľkých malých ohníkoch, na ktorých zrejme varili, a tri-štyri také zavšivavené prikrývky, že zástupca, ktorého na miesto vyslal Chalker, sa ich bol ochotný dotknúť iba palicou - a poriadne dlhou palicou. Cigáni teda odišli niekedy medzi západom a východom slnka, odišli z pozemku, z Raintree, z patchinského okresu... ako povedal Chalker starému kamošovi Carymu Rossingtonovi, odišli z tejto planéty, aspoň pokiaľ o nich niekto niečo vedel či chcel vedieť. A dobre sa stalo.

V nedeľu popoludní sa starý Cigán dotkol Caryho tváre. V nedeľu v noci odišli. V pondelok ráno sa Cary vybral za Chalkerom so sťažnosťou (Leda Rossingtonová nevedela, ako ju chcel právne odôvodniť). V utorok ráno sa vynorila tá pliaga. Cary vyšiel zo sprchy, zišiel na prízemie k raňajkám iba v kúpacom plášti a povedal: „Pozri sa sem.“

„Sem“, čiže na pás zhrubnutej kože tesne nad žalúdkom. Koža bola o odtieň svetlejšia ako okolitá pleť, ktorá mala príťažlivú farbu bielej kávy (golf, tenis, plávanie a solárium udržiavali Carymu opálenie aj v zime). Hrubý pás jej pripadal žltkastý, podobal sa zhrubnutej koži na päťach, ktorá sa jej niekedy objavovala vo veľmi suchom počasi. Dotkla sa ho (pri tejto spomienke sa jej hlas zachvel) a potom rýchlo odtiahla prst. Koža mala drsnú štruktúru, takmer ako kameň, a bola prekvapujúco tvrdá. Opancierovaná - to slovo jej voľky-nevoľky vtedy zišlo na um.

„Hádám si len nemyslíš, že som od toho prekliateho Cigána niečo chytil?“ znepokojene sa spýtal Cary. „Svrab alebo impetigo - alebo nejaké podobné svinstvo?“

„Veď sa ťa dotkol na tvári, nie na hrudi, drahý,“ odvetila Leda. „A teraz sa, prosím ťa, čo najrýchlejšie obleč. Máme večierok. Daj si ten sivý oblek s červenou viazankou a obleč sa, prosím ťa, sviatočne, aj keď je len utorok, dobre? Si milý.“

O dva dni ju zavolať do kúpeľne, hlas mu tak veľmi pripomínal výkrik, že pribehla celkom bez dychu. (Všetky najhoršie odhalenia sa odohrávajú v kúpeľni, pomyslel si Billy.) Cary stál bez košele, v jednej ruke držal zabudnutý holiaci strojček, ktorý bzučal naprázdno, vytreštenými očami zísal do zrkadla.

Ten kus zhrubnutej žltkastej kože sa rozšíril - stala sa z neho machuľa, akoby stromovitá silueta, ktorá sa rozkonárovala nahor k bradavkám a rozťahovala sa aj nadol k pupku. Zmenená koža bola takmer o tri centimetre vyššia ako normálna koža na bruchu a Leda videla, že ju križujú praskliny. Niektoré vyzerali dosť hlboké, aby do nich ktosi zasunul hranu malej mince. A vtedy si po prvý raz povedala, že to vyzerá... ako šupiny. A zdvihol sa jej pritom žalúdok.

„Čo to má byť?“ Skoro na ňu skríkol. „Leda, čo to má byť?“

„Neviem,“ odvetila a prinútila sa zachovať pokojný hlas, „ale musíš ísť za Michaelom Houstonom. Toľko mi je jasné. Zajtra, Cary.“

„Nie, nie zajtra,“ pokrútil hlavou s očami ešte stále upretými na svoj obraz v zrkadle, zíajúc na tú zhrubnutú, zožltnutú kožu v tvare hrotu šípa. „Možno to bude zajtra lepšie. Pôjdem pozajtra, ak sa to nezlepší. Ale nie zajtra.“

„Cary...“

„Podaj mi niveu, Leda.“

Podala mu krém a ešte tam chvíľu zostala - ale pohľad naňho, ako si do tej tvrdej žltej kože vtiera bielu masť, škrabot, ktorý mu pritom vychádzal spod prstov, to bolo viac, ako mohla zniesť. Utiekla do svojej izby. Bolo to prvý raz, povedala Halleckovi, keď v duchu vedome ďakovala osudu za vedľa seba stojace, ale oddelené posteľe, za to, že sa jej muž nemôže v spánku obrátiť a... dotknúť sa jej. Celé hodiny ležala a bdela, povedala mu, počúvala, ako si prstami škrabká po tej koži, ktorá pripomínala mimozemšťana.

Na druhý večer jej oznámil, že sa to zlepšilo, a na ďalší povedal to isté. Leda teraz tušila, že mu mala vidieť klamstvo na očiach... mala vidieť, že klame skôr seba ako ju. Cary zostával aj v extrémnych situáciách rovnaký sebec, akým vždy podľa Ledy bol. Ale nebola to len Caryho vina, doložila ostro, ešte stále obrátená tvárou k baru, kde teraz stála a bezcieľne sa pohrávala s pohármi. Aj ona si počas dlhých rokov vybudovala vlastné vysoko špecializované sebecko. Tú ilúziu chcela a potrebovala takmer rovnako ako on.

Na tretí večer vošiel do spoločnej spálne iba v pyžamových nohaviciach. Oči mal krotké a ubolené, omráčené od hrôzy. Leda predtým už ktovie koľký raz čítala detektívku od Dorothy Sayersovej - Sayersová bola v oblasti literatúry jej životnou láskou -, a keď ho zbadala, kniha jej vypadla z rúk. Halleckovi povedala, že by bola isto-iste vykrikla, ale vyrazilo jej dych. A Billy mal dosť času pouvažovať o tom, že žiadny ľudský pocit nie je úplne jedinečný, hoci by si to človek myslel: Cary Rossington zrejme prekonal presne také isté obdobie sebaklamu, po ktorom nasledovalo zdrvivé prebudenie, ako sa to stalo jemu.

Leda videla, že tá tvrdá žltá koža (šupiny - už sa o nich nedalo premýšľať nijako inak, iba ako o šupinách) teraz Carymu pokrýva väčšinu pŕsa a celé brucho. Krížom-krážom cez ňu prechádzali praskliny, hlboké a čierne, s ružovým odtieňom tam hlboko dole, kam by sa nikto dobrovoľne nepozeral. A hoci sa na prvý pohľad zdali rovnako náhodné ako

praskliny v kráteri po bombe, po chvíli človek voľky-nevoľky objavil celkom iný systém. Na každom okraji sa tvrdá žltá koža dvíhala ešte o čosi vyššie. Šupiny. Nie rybie šupiny, ale veľké, hrubé šupiny plazov, aké má krokodíl, aligátor alebo iguana.

Ešte stále mu bolo vidieť hnedý oblúček ľavej prsnej bradavky, ale jej zvyšok zmizol, bol pochovaný pod tým žltó-čiernym pancierom. Pravej bradavky už vôbec nebolo a zvláštne hrebeň tohto zvláštneho nového tkaniva sa tiahlo Carymu pod pazuchu a siahlo až na chrbát ako lačné vynárajúce sa chápadlo nejakej nepredstaviteľnej obludy. Pupok zmizol. A...

„Potom si stiahol nohavice,“ povedala. Venovala sa už tretiemu poháru, chlipkala z neho rovnakými drobnými vtáčimi dúškami ako predtým. Z očí sa jej vykotúľali nové slzy, ale inak nič. „A vtedy sa mi vrátil hlas. Z plných pľúc som zvraskla, aby prestal, a on poslúchol... ale ešte predtým som zazrela, že mu to zasiahlo aj rozkrok. Penis mu to nechalo nedotknutý... aspoň vtedy... ale inak kam to zašlo, tam mu zmizlo ochĺpenie a zostali len tie žlté šupiny.

„Veď si vravel, že je to už lepšie,“ povedala som mu.

„Prisahám, že som bol o tom presvedčený,“ odpovedal. A na druhý deň sa objednal u Houstona.“

A ten mu zrejme porozprával, pomyslel si Halleck, tú fantastickú rozprávku o vysokoškóľákovi bez mozgu a o starej dáme, ktorej narástli tretie zuby. A spýtal sa ho, či by si nedal trochu mozgového životabudiča.

O týždeň sa Rossington vybral za najlepším tímom dermatológov do New Yorku. Hneď im bolo jasné, čo s ním je, aspoň tak mu to povedali, a nasledoval tvrdý ožarovací režim. Šupinatá koža sa ďalej nerušene šírila. Nebolela ho, to jej Rossington povedal, cítil len slabé svrbenie na miestach, kde strašný neznámy votrelec hraničil s jeho pôvodnou kožou, ale inak nič. Nové tkanivo bolo úplne necitlivé. S prišerným šokovaným úsmevom, ktorý sa už pomaly stával jeho jediným výrazom tváre, sa jej zdôveril, že si len nedávno zapálil cigaretu a zahasil si ju na bruchu... veľmi pomaly. A nebolelo ho to, necítil vôbec nič.

Vtedy si zapchala uši a skríkla, aby čušal.

Dermatológovia Carymu povedali, že zrejme sledovali falošnú stopu. Čo tým myslíte? spýtal sa Cary. Veď ste do mňa hučali, že vám je to jasné. Donekonečna ste opakovali, že ste si tým istí. Hm, oni na to, také veci sa stávajú. Zriedka, veru tak, veľmi zriedka, ale teraz sme tomu už prišli na koreň. Zo všetkých testov je možný iba jediný správny záver.

Nasledoval tvrdý režim hypovitamínov - mimoriadne silných vitamínov, to len na vysvetlenie pre tých, ktorí sa nevyznajú v žargóne drahých lekárov - a žľazových injekcií. Presne vtedy, keď sa rozbehla táto nová liečba, ukázali sa Carymu na krku prvé ostrovčeky šupín... potom sa zjavili pod bradou... až napokon zasiahli tvár. A vtedy dermatológovia konečne priznali, že si nevedia rady. Ale iba momentálne, iba momentálne. Nič takéto nemôže byť neliečiteľné. Moderná medicína... diétny režim... bla-bla-bla... a ešte väčšie bla-bla-bla...

Leda Halleckovi povedala, že keď sa usilovala Carymu čosi naznačiť o tom starom Cigánovi, už ju vôbec nechcel počúvať. Raz dokonca zdvihol ruku, akoby ju chcel udrieť... a vtedy zazrela prvé znaky hrubnutia kože v jemnom mase medzi palcom a ukazovákom.

„Rakovina kože!“ skríkol na ňu. „Toto je rakovina kože, rakovina kože a ešte raz rakovina kože! Tak už, preboha, prestaň tárať o tom starigánovi, dobre?“

Ale pravdaže, do istej miery, aspoň formálne, mal pravdu, to ona blúznila o absurdnostiach, akým sa verilo naposledy azda v štrnástom storočí... ale aj tak jej bolo jasné, že to skutočne spôsobil starý Cigán, ktorý vystúpil z davu na blšom trhu v Raintree a dotkol sa Caryho tváre. Bolo jej to jasné a Carymu videla na očiach, ešte aj vtedy, keď na ňu zdvihol ruku, že aj jej je to jasné.

Zariadil si dovolenku, zavolať Glennovi Petriemu, ktorý bol totálne šokovaný, že jeho starý priateľ, kamarát z branže a od golfu, Cary Rossington, dostal rakovinu kože.

Nasledovali dva týždne, povedala Leda Halleckovi, dva týždne, na ktoré sa sotva vládze prinútiť spomínať alebo o nich hovoriť. Cary striedavo spal ako mŕtvy, niekedy hore v spálni, ale rovnako často posediačky vo svojom čalúnenom kresle v pracovni alebo s hlavou na rukách pri kuchynskom stole. Každý deň okolo štvrtjej popoludní štartoval alkoholický maratón. Sedával v obývačke, jednou hrubnúcou šupinatou rukou obľápal hrdlo fľašky s whisky J. W. Dant a pozeral prvé rodinné komédie ako Hoganovi hrdinovia a Bulovia z Beverly Hills, potom miestne a celoštátne správy, potom súťaž ako Vsaďte na víťaza a Súťaží celá rodina, potom tri hodiny večerných filmov, ďalšie správy a zase filmy až do druhej či do tretej ráno. A po celý čas logal whisky rovno z fľaše ako pepsikolu.

Niekedy počas týchto nocí plakával. Leda občas vošla a videla, ako plače, zatiaľ čo Warner Anderson, uväznený v ich veľkoplošnom televízore značky Sony, vykrikoval „A teraz k videonahrávkam!“ s nadšením chlapa, ktorý pozýva staré kamošky na plavbu jachtou do Aruby. A inokedy - vďaka bohu, nebývalo to často - zúrila Cary ako Ahab počas posledných dní svojej lode, tackal sa a potkýnal po celom dome, v ruke, ktorá už nebola rukou, stále držal fľašku, reval, že je to rakovina kože, či ho Leda počuje, je to rakovina kože a nič iné, dostal ju z toho posratého solária a tých potrimiskárov, čo mu to urobili, zažaluje, zažaluje ich, až budú čierni, bude sa s nimi súdiť, kým im nezostane nič okrem jedných posratých trenírokov. Niekedy počas týchto stavov aj niečo rozbil.

„Napokon som si uvedomila, že tieto... tieto záchvaty... ho postihnú vždy večer potom, čo nám príde upratať pani Marleyová,“ riekla bezvýrazným hlasom. „Keď bola tu, vždy sa šiel ukryť na povalu. Keby ho bola zazrela, onedlho by o tom vedelo celé mesto. Myslím, že vtedy, keď sedel hore pod strechou v tme a schovával sa pred ňou, cítil sa úplne ako vydedenec. Ako dajaká obluda.“

„Takže šiel na Mayovu kliniku,“ riekol Billy.

„Áno,“ prikývla a konečne mu venovala pohľad. Opitú tvár mala plnú hrôzy. „Čo s ním len bude, Billy? Čo s ním len bude?“

Billy potriasol hlavou. Nemal ani potuchy. Okrem toho zistil, že nemá najmenšiu chuť uvažovať o tejto otázke, presne ako sa mu nechcelo meditovať nad tou slávnou fotografiou juhovietnamského generála, ktorý strelou do hlavy

popravuje človeka, obvineného z kolaborantstva s Vietkongom. Nechápal celkom, prečo je to rovnaké, ale bolo to rovnaké.

„Na let do Minnesoty si objednal súkromné lietadlo, to som ti už hovorila? Nezniesol, aby sa naňho pozerali ľudia. To som ti už hovorila, Billy?“

Billy opäť potriasol hlavou.

„Čo s ním len bude?“

„Neviem,“ vzdychol Halleck a pomyslel si: A mimochodom, čo len bude so mnou, Leda?

„Napokon, tesne predtým, ako sa vzdal a šiel ta, obe ruky sa mu zmenili na pazúry. A z očí sa mu stali... dve jasné iskričky modrej farby vnútri šupinatých jám. A nos...“ Vstala a potkýnala sa k nemu, pritom vrazila nohou do hrany stola tak silno, že ho posunula. Teraz nič necíti, pomyslel si Halleck, ale zajtra bude mať na lýtku pekelné boľavú modrinu a pri troche šťastia si nebude pamätať, ako a kde ju získala.

Zdrapila ho za ruku. Namiesto očí jej v tvári žiarili dve veľké ligotavé jazerá nič nechápajúcej hrôzy. Hovorila s odporňou, zadychčanou dôvernosťou, pri ktorej Billymu na šiji naskákali zimomriavky. Dych mala kyslý od nestráveného džinu.

„Teraz už vyzerá ako aligátor,“ zdôverila sa mu takmer pošecky. „Áno, Billy, presne tak teraz vyzerá. Vyzerá ako niečo, čo vyliezlo z močiara a oblieklo sa do ľudských šiat. Zdá sa, že sa mení na aligátora, a ja som sa strašne potešila, že odišiel. Áno. Len si zbalil tašku a... a...“

Nakláňala sa čoraz bližšie a Billy náhle vstal, už to nevládal znášať. Leda Rossingtonová sa zaknísala na päťach a ledva ju stihol zachytiť za pleciami... aj on podľa všetkého vypil priveľa. Keby mu bola vyklzla, bola by si veľmi pravdepodobne vyrazila mozog z hlavy na hrane toho istého stolíka so sklenou doskou a mosadzným rámom (Trifles, päťstoosemdesiatšesť dolárov plus poštovné), na ktorom si uderila nohu... ibaže by sa asi nebola zobudila s modrinou, bola by sa zobudila mŕtva. Billy zauvažoval, či by nebola smrť aj privítala.

„Leda, musím už ísť.“

„Pravdaže,“ povedala. „Veď si si prišiel len dať do nosa, nie, Billy?“

„Je mi to ľúto,“ riekol. „Strašne ľutujem všetko, čo sa stalo. Prosím ťa, ver mi.“ A zrazu počul sám seba, ako šialeným tónom vraví: „Keď sa budeš zhovárať s Carym, pozdrav ho odo mňa.“

„Teraz sa s ním už ťažko zhovára,“ odpovedala chladne. „Má to už aj v ústach, vieš? Hrubnú mu dŕasná, tie šupiny mu pokrývajú jazyk. Môžem sa s ním zhovárať, ale čokoľvek povie, keď mi odpovedá, podobá sa to na stony.“

Billy už cúval do haly, spätkoval preč od nej, chcel sa čo najskôr oslobodiť od jej mäkkého, nemilosrdne kultivovaného hlasu, oslobodiť sa od jej odporňých ligotavých očí.

„Naozaj je to pravda,“ povedala. „Mení sa na aligátora. Myslím, že už onedlho ho budú musieť uložiť do terária... možno mu budú musieť stále zvlhčovať kožu.“ Z červených očí jej vyhŕkli slzy a Billy zbadal, že si z brúseného pohára vylieva džin rovno na topánky.

„Dobrá noc, Leda,“ zašepkal.

„Prečo, Billy? Prečo si musel zraziť tú starenu? Prečo si musel na mňa a na Caryho privolať práve toto? Prečo?“

„Leda...“

„Vráť sa o dva-tri týždne,“ povedala, ešte stále kráčala vpred a Billy zúfalo hmatkal za chrbtom, hľadal kľučku predných dverí, s obrovským vypätím si na tvári udržiaval zdvorilý úsmev. „Vráť sa, nech sa na teba pozriem, keď zhodíš ďalších dvadsať či tridsať kil. Budem sa smiať... smiať... smiať...“

Našiel kľučku. Stisol ju. Chladný vzduch mu ostro zasiahol zapýrenú a prehriatu pokožku.

„Dobrá noc, Leda. Prepáč mi...“

„Šetri si ospravedlnenia!“ skríkla a hodila doňho pohár. Zasiahol rám dverí napravo od Billyho a roztrieštil sa. „Prečo si ju musel zraziť, ty špina? Prečo si to musel na nás privolať? Prečo? Prečo? Prečo?“

Halleckovi sa podarilo dôjsť na roh Park Lane a Lantern Drive. Tam sa zosypal na lavičku pod strechou autobusovej zastávky, triasol sa ako v zimmici, v hrdle a v žalúdku ho páčila kyselina, hlava mu od džinu dunela.

Pomyslel si: Zrazil som ju, zabil som ju a teraz chudnem a nemôžem prestať. Cary Rossington viedol to pojednávanie, ani mi len nepohrozil prstom, a Cary je teraz na Mayovej klinike. Je na Mayovej klinike, a ak mám veriť jeho žene, vyzerá ako čosi, čo ušlo z Aligátorov od Mauricea Sendaka. Kto iný v tom bol ešte zapletený? Kto iný sa do toho zaplietol takým spôsobom, že mohol na seba privolať pomstu starého Cigána?

Uvažoval o dvoch policajtoch, ktorí vyhadzovali Cigánov, keď tí prišli do mesta... keď sa opovážili predvádzať svoje cigánske triky v mestskom parku. Jeden bol, pravdaže, iba zbrojnoš. Iba pešiak, aj keď v policajnom aute, pešiak, ktorý poslúchal...

Poslúchal rozkazy.

Čie rozkazy? Nuž, rozkazy policajného šéfa, ako inak? Rozkazy Duncana Hopleyho.

Cigánov vyhнали, pretože nemali povolenie vystupovať so svojimi trikmi v mestskom parku. Ale Cigáni nepochybne porozumeli, čo tým policajti myslia, že im ide o viac. Ak chce niekto Cigánov vyhnať, zámenku si nájde. Kočovanie. Verejné pohoršenie. Pľuvanie na chodník. Len si ráčte vybrať.

Cigáni uzavreli obchod s farmárom, čo býval na západ od mesta, s mrzutým starým chlapom menom Arncaster. Vždy bola nablízku dajaká farma a dajaký mrzutý starý farmár a Cigáni ho vždy našli. Majú dobrý nos, chlapov ako Arncaster vyňuchávajú všade, pomyslel si Billy, keď sedel na lavičke a načúval prvým kvapôčkam jarného dažďa, čo cupotali na strechu zastávky. To je výsledok evolúcie. Stačí dvetisícročná tradícia vyhánania. A potom sa stačí pohovárať s niekoľkými ľuďmi, možnože stačí, ak maďam Azonka niekomu zadarmo zaháda z ruky. Stačí ňuchať, pátrať po mene miestneho obyvateľa, ktorý má pozemok, ale aj plno dlhov, chlapíka, ktorý mesto ani jeho pravidlá nemiluje, chlapíka,

ktorý naschvál oplotí svoje jablňové sady práve počas sezóny jeleňov, pretože radšej dovoľí jelenom zožrať všetky jablká, ako by dovoľil lovcovi zastreliť jeleňa. Stačí vyňucháť jeho meno a to meno sa vždy nájde, pretože v najbohatších mestách je vždy aspoň jeden Arncaster a niekedy sú tam aj dvaja či traja, takže si našinec môže vybrať.

Potom zatiahli autá a karavany do kruhu, presne tak, ako to robievali ich predkovia s vozmi a kárami pred dvesto, štyristo, osemdesiat rokmi. Zaoštarali si povolenie zakladať oheň a v noci sa v tábore ozýval rozhovor, smiech a nepochybne z ruky do ruky kolovali zo dve fľašky.

To všetko, povedal si Halleck, by Hopley považoval za prijateľné. Tak sa to robieva. Ak mal niekto záujem o niečo, čo Cigáni predávali, mohol vyjsť z Fairview západnou výpadovkou až na Arncasterov pozemok. Keď už nič iné, bolo to mimo dohľadu a už sám Arncasterov domklal mnohým ľuďom oči, ak to chcete vedieť. Farmy, ktoré hľadali Cigáni, zväčša bývali také. A aj tak sa onedlho sami poberú do Raintree alebo do Westportu, a keď zmiznú aj odtiaľ, zídu z očí i z mysle.

Ibaže po tej nehode, po tom, čo ten starý Cigán otravoval slušného občana, po tom, čo sa zjavil na schodoch pred súdnou budovou a dotkol sa Billyho Hallecka, už nebol spôsob, akým „sa to robievalo“, dosť dobrý.

Hopley dal Cigánom dva dni, spomenul si Halleck, a keď sa neukázali nijaké znaky, že by sa chceli pobrať preč, posúril ich. Najskôr im Jim Roberts zrušil povolenie zakladať ohne. Hoci predchádzajúci týždeň každý deň husto pršalo, Roberts im povedal, že sa z ničoho nič veľmi vážne zvýšilo riziko požiaru. Lútujeme. A mimochodom, mali by si pamätať, že rovnaké pravidlá, ktorými mesto reguluje výskyt táborákov a ohnísk na prípravu pokrmov, sa vzťahujú aj na plynové variče, liehové variče a ohrievače na uhlie.

A potom, ako inak, zašiel Hopley na niekoľko návštev za miestnymi podnikateľmi, u ktorých mal Lars Arncaster sekeru - už poriadne dlhú a starú sekeru. Napríklad do železiarstva, do obchodu s krmivom a osivom na Raintree Road, do Jednoty farmárov vo Fairview Village a do Normieho obchodíka. Hopley sa možno dokonca vybral za Zacharym Marchantom do connecticutskej pobočky Union Bank... do banky, v ktorej mal Arncaster hypotéku.

To všetko bolo súčasťou práce. Treba si dať kávu s týmto, menší obed s týmto - možno celkom jednoduchý obed, žemle a limonádu v bufete U Dava - a napokon ešte zájsť na pivo s ďalším. A na druhý deň pri západe slnka každý, ktorý má z titulu dlžoby nárok hoci aj na štvorcový centimeter Arncasterovho zadku, mu zatelefonoval a povzdychne si, ako dobre, ako pekne dobre by len bolo, keby tí poondiat Cigáni čím skôr vypadli z mesta... aký by mu za to bol každý vďačný.

Výsledok bol presne taký, aký Duncan Hopley predpokladal. Arncaster zašiel za Cigánmi, vrátil im rozdiel zo sumy, ktorý zaplatili ako nájomné, a bezpochyby sa spravil hluchým voči akýmkoľvek protestom, ktoré z ich strany istotne prišli (Halleck si spomenul najmä na toho mladíka so žonglérskym náčiním, ktorý očividne ešte stále nepochopil, že jeho postavenie v živote je nemenné). Cigáni totiž nepodpisali žiadnu zmluvu o prenájme, ktorá by sa dala vymáhať pred súdom.

Za triezva by im Arncaster možno oznámil, že majú šťastie, lebo on je čestný človek, a vrátil by im zvyšok peňazí. V opitosti - lebo Arncaster mal slušnú spotrebu, tri šesťplechovkové kartóny piva za večer - by sa možno trochu väčšie rozhovoril. V meste sú ľudia, ktorí chcú Cigánov vyhnáť, tak by im to možno vysvetlil. Tlačia naňho, áno, tlačia silnejšie, ako môže úbohý farmár s holým zadkom, ako je on, Lars Arncaster, zničiť. Najmä keď polovica takzvaných „lepších ľudí“ v meste mu môže dať na krk nôž.

Niežeby niekto z Cigánov (možno okrem mladého žongléra, pomyslel si Billy) potreboval na túto tému podrobné vysvetľovanie.

Billy vstal a pomaličky sa cez studený lejak pobral domov.

V spálni svietilo malé svetielko, to ho čakala Heidi.

Nie, kdeže, o policajta-zbrojnoša tu nejde. Tomu sa netreba pomstiť. Ani Arncasterovi - využil šancu získať päťsto dolárov na drevo, a keď musel, poslal ich ďalej.

Duncan Hopley?

Hej, je možné. Dosť možné, opravil sa v duchu Billy. V istom zmysle bol Hopley len akýsi cvičený pes, ktorého najdôležitejšou povinnosťou bolo uchovať všetky kolieska v stroji menom Fairview pekne naolejované. Ale Billy pochyboval, či by mal starý Cigán sklony pozeráť na veci takýmto chladne sociologickým spôsobom, a nielen preto, že Hopley ich hneď po pojednávaní tak šikovne vypoklonkoval z mesta. To, že ich vyhnali, bola jedna vec. Na to boli zvyknutí. Ale to, že Hopley nevyšetřil nehodu, ktorá stála tú staranu život...

Aha, tak to bolo niečo celkom iné, však?

Nevyšetřil nehodu? Bože, Billy, nebuď smiešny. Ak povieš, že nevyšetřil nehodu, tak sa vyhýbaš pravde. Hopley v skutočnosti zakryl každú možnosť obviniť nepozorného šoféra z ublíženia na zdraví z nebanlivosti s následkom smrti poriadne hrubou vrstvou blata.

V prvom rade si uvedom, že nespravil dychovú skúšku - jasné ako facka, nie? Podľa všeobecných zásad išlo o jasné marenie vyšetrovania. Vieš to veľmi dobre a vedel to aj Cary Rossington.

Vietor silnel a dážď padal čoraz hustejšie. Billy videl, ako obrovské kvapky vŕtajú do hladiny mlák na ulici malé krátery. Pod bezpečnostnými pouličnými svetidlami, ktoré lemovali celú Lantern Drive, vyzerala voda, akoby ju bol ktosi vyleštil. Nad hlavou mu vo vetre stonali a vírili konáre stromov a Billy Halleck nepokojne zdvihol hlavu.

Musím ísť za Duncanom Hopleym.

Niečo sa zajagalo - niečo, čo mohlo naznačovať zrod nápadu. Potom si spomenul na opitú tvár Ledy Rossingtonovej, na tú tvár plnú hrôzy... spomenul si, ako Leda povedala: Teraz sa s ním už ťažko zhovára... Má to už aj v ústach, vieš? Čokoľvek povie, keď mi odpovedá, podobá sa to na stony.

Dnes večer nie. Na dnes večer stačilo.

„Kde si to bol, Billy?“

Bola už v posteli, ležala pod kruhom svetla, ktorý na ňu hádzala nočná lampa. Položila knihu na prikrývku a pozrela naňho. Billy si uvedomil, že má pod očami hnedé oblúčky. No nedalo sa povedať, že by ho bola pri pohľade na ne zmohla ľútosť... aspoň nie dnes večer.

Chvíľu rozmýšľal, že jej oznámi: Bol som za Carym Rossingtonom, ale keďže nebol doma, napokon som tam zostal a trochu som popíjal s jeho ženou - pili sme, pravdu povediac, ako dve dúhy. A určite neuhádneš, čo mi porozprávala, drahá moja Heidi. Cary Rossington, ktorý ťa raz pri úderoch polnoci na Silvestra chytil za cecok, sa mení na aligátora. No fakt, keď umrie, môžu z neho spraviť celkom nový produkt: vreckové vydania, viazané v koži sudcu.

„Nikam,“ odvetil. „Bol som len vonku. Prechádzal som sa. Premýšľal som.“

„Smrdíš, akoby si bol cestou domov padol do borievkového kriačia.“

„Tuším som aj padol, teda v istom zmysle. Ibaže nie do kriačia, ale do Andyho krčmy.“

„Koľko si si dal?“

„Zopár.“

„Podľa pachu určite viac ako päť.“

„Heidi, toto má byť krížový výsluch?“

„Nie, zlatko. Ale neteší ma, že sa toľko trápiš. Keď ti tí doktori spravia metabolické testy, zrejme prídu na to, čo ti je.“ Halleck zastonal.

Obrátila k nemu úprimne vystrašenú tvár. „Len ďakujem Bohu, že to nie je rakovina.“

Pomyslel si - a takmer to aj povedal -, že jej musí byť veľmi príjemne, keď je z toho vonku, musí to byť fajn, že na ňom sleduje stupňovanie hrôzy. Nepovedal to, ale čiastočne mu to muselo byť vidieť na tvári, pretože výraz unaveného zúfalstva sa na Heidinej tvári vyostřil.

„Prepáč,“ povedala. „Vieš... zdá sa, že nemôžem povedať ani slovo, aby to nebolo hlúpe.“

Ty to veľmi dobre vieš, milá moja, pomyslel si a znovu ho zaplavila horúca nenávisť ako žalúdočná kyselina. Niesla sa na stúpajúcej hladine džinu a zaliala ho depresiou aj fyzickou nevoľnosťou. No potom ustúpila a zanechala za sebou hanbu. Carymu sa koža menila na bohviečo, celého Caryho budú môcť onedlho ukazovať v cirkusovom stane. Duncan Hopley je možno v poriadku, ale možno uňho čaká na Billyho ešte horšie prekvapenie. Dopekla, veď chudnutie v porovnaní s tým nie je až taká pliaga, či hej?

Vyzliekol sa, predtým nezabudol vypnúť Heidinu lampičku, a vzal manželku do náručia. Najskôr bola napätá. Potom, presne vo chvíli, keď si už-už myslel, že to k ničomu dobrému nepovedie, zmäkla. Začul vzlyk, ktorý sa pokúšala prehltnúť, a nešťastne si pomyslel, že ak majú rozprávky pravdu a ak je možné v nešťastí nájsť ušľachtilosť a v protivenstvách si posilniť charakter, potom je on ten najúbohejší hľadač a posilňovač pod slnkom.

„Heidi, prepáč mi to,“ povedal.

„Keby som tak mohla niečo robiť,“ vzlykla. „Keby som aspoň mohla niečo robiť, Billy, vieš?“

„Môžeš,“ povedal a pohladkal ju po prsníku.

Milovali sa. Najskôr si myslel, že to robí pre ňu, ale potom zistil, že to najlepšie spravil pre seba. Potom sa mu totiž v tme nezjavila zúfalá tvár Ledy Rossingtonovej a jej šokované ligotavé oči, ale podarilo sa mu zaspáť.

Na druhý deň mu váha ukázala číslo osemdesiatosem.

12

Duncan Hopley

Vybavil si v kancelárii voľno kvôli metabolickým testom - Kirk Penschley prejavil takmer neslušnú ochotu vyhovieť jeho žiadosti a vyjaviť tak Halleckovi pravdu, ktorej sa on doteraz nepostavil zoči-voči: chcú sa ho zbaviť. Bez troch brád a s lícnymi kosťami, ktoré sa - rovnako ako aj ďalšie kosti na tvári - po rokoch prvý raz zreteľne črtali pod kožou, sa premenil na strašiaka.

„Jasně, že áno!“ zareagoval Penschley, akoby mu Billy tú žiadosť priam bol zobral z jazyka. Penschley hovoril priveľmi srdečným tónom, aký ľudia používajú, keď každý vie, že niečo je veľmi vážne, ale nikto to nechce priznať. Spustil zrak a cível ta, kde sa kedysi nachádzalo Halleckovo brucho. „Vyber si voľna, koľko len chceš, Bill.“

„Tri dni by mali stačiť,“ odpovedal. Teraz opäť telefonoval Penschleymu z Bakerovej kaviarne a povedal mu, že si možno bude musieť vybrať viac ako tri dni. Áno, bude potrebovať viac ako tri dni - ale možno nie iba na metabolické testy. Opäť mu to zišlo na um. Ešte to nebola nádej, to nie, nebolo to nič také veľkolepé, ale predsa len to bolo čosi, čoho sa dalo chytiť.

„A koľko dní by si teda potreboval?“ spýtal sa ho Penschley.

„To presne neviem,“ povedal Halleck. „Tak zo dva týždne. Možno mesiac.“

Na druhom konci bolo chvíľu ticho a Halleck si uvedomil, že Penschley v jeho slovách číta toto: V skutočnosti tým chcem povedať, Kirk, že sa už nikdy nevrátim. Napokon mi diagnostikovali rakovinu. Teraz príde na rad kobalt, lieky proti bolesti, interferón či laetril, ak sa rozhodnem odísť do Mexika. Keď ma nabudúce uvidíš, Kirk, budem ležať v posteli s dreveným vekom a pod hlavou budem mať hodvábnny vankúš.

Billy, ktorého najčastejší pocit počas posledných šiestich týždňov bol strach, pocítil prvý nával hnevu. Dofrasa, to tým nechcem povedať. Aspoň zatiaľ nie.

„Žiaden problém, Bill. Tú záležitosť s Hoodom presunieme Ronovi Bakerovi, ale všetko ostatné sa môže ešte chvíľu posmažiť po vlastnej šťave.“

Ale hovno. Dnes poobede začneš zadefovať všetky moje prípady a ten proces s Hoodom si odovzdal Ronovi Bakerovi už minulý týždeň - v utorok poobede mi volal a pýtal sa ma, kam Sally strčila tie vyhlásenia z Con-Gasu. A

smažiť vo vlastnej šťave sa ešte chvíľu budú akurát tak safalátky v nedeľu poobede u teba vo Vermonte. Tak zo mňa láskavo nerob vola.

„Dobre, postarám sa, aby Ron dostal ten spis,“ povedal Billy a neodpustil si, aby nedodal: „Myslím, že už má tie lajstrá z Con-Gasu.“

Na druhom konci nastalo zamyslené ticho, kým to Kirk Penschley strávil. Potom sa ozvalo: „No... ak ešte môžem pre teba niečo urobiť...“

„Niečo by sa našlo,“ povedal Billy. „Hoci to možno znie trochu strelene.“

„O čo ide?“ Jeho hlas teraz znel opatrne.

„Pamätáš sa, čo sa mi prihodilo začiatkom jari? Tá nehoda?“

„Á-áno...“

„Tá žena, ktorú som zrazil, bola Cigánka. Vedel si to?“

„Bolo to v novinách,“ povedal Penschley neochotne.

„Patrila k takej... ehm... k takej bande. Cigánskej bande. Táborili tu vo Fairview. Dohodli sa s jedným farmárom, ktorý práve potreboval prachy...“

„Počkaj chvíľku,“ povedal Kirk Penschley, hlas mal trochu pichľavý, už sa vôbec nepodobal hlasu platenej plačky. Billy sa mierne usmial. Poznal tento tón a páčil sa mu neporovnateľne väčšmi ako ten prvý. Vedel si Penschleyho predstaviť - mal štyridsaťpäť rokov, bol plešatý a meral sotva stopäťdesiat centimetrov -, ako schmatol žltý poznámkový blok a jedno zo svojich obľúbených pier značky Flair Fineliners. Keď Kirk frčal na plné obrátky, bol to jeden z najbystrejších a najhúževnatejších ľudí, akých Halleck poznal. „V pohode, pokračuj. Ako sa volá ten farmár?“

„Arncaster. Lars Arncaster. Keď som zrazil tú ženu...“

„Ako sa volala?“

Halleck zavrel oči a zalovil v pamäti. Bolo to zvláštne... čo všetko sa stalo, a on si od vypočúvania ani raz nespomenul na jej meno.

„Lemkeová,“ povedal napokon. „Volala sa Susanna Lemkeová.“

„Lempkeová?“

„Nie, Lemkeová - bez p.“

„Dobre.“

„Po nehode tí Cigáni zistili, že už nie sú vo Fairview vítaní. Predpokladám, že išli do Raintree. Vedel by si ich tam vystopovať? Chcem vedieť, kde teraz sú. Zaplatím to z vlastného vrecka.“

„Tak sa mi to páči,“ povedal Penschley žoviálne. „No, ak išli na sever do Nového Anglicka, pravdepodobne by sme ich mohli vystopovať. Ale ak sa vybrali na juh do New Yorku alebo do Jersey, neviem. Billy, obávaš sa občianskoprávnej žaloby?“

„Nie,“ povedal. „Ale musím hovoriť s manželom tej ženy. Ak to bol jej manžel.“

„Aha,“ povedal Penschley a Halleck mu opäť čítal myšlienky tak zreteľne, akoby ich vyslovil nahlas: Billy Halleck si už dáva do poriadku účty. Možno chce dať tomu starému Cigánovi šek, možno ho chce len vidieť a ospravedlniť sa, a dať mu šancu, aby mu jednu vrazil.

„Vďaka, Kirk,“ povedal Halleck.

„To nestojí za reč,“ povedal Penschley. „Len sa daj pekne do poriadku.“

„Jasné,“ povedal Billy a zložil. Káva mu medzitým vychladla.

Veľmi ho neprekvapilo, keď zistil, že na fairviewskej policajnej stanici všetko vybavuje šéfov zástupca Rand Foxworth. Pozdravil Hallecka dostatočne srdečne, ale vyzeral uponáhľane a Halleck si skúseným okom všimol, že na Foxworthovom stole je v priehradke Vybaviť akosi priveľa papierov a v priehradke Vybavené ich leží zase akosi primálo. Foxworth mal uniformu ako zo škatulky... ale oči mal podliate krvou.

„Duncana sa chytá chrípka,“ odvetil na Billyho otázku - a znelo to tak, že túto odpoveď nevyslovuje prvýkrát. „Nebol tu už dva dni.“

„Aha,“ povedal Billy. „Takže chrípka.“

„Veru, chrípka,“ povedal Foxworth a pohľadom posmelil Billyho, aby si to vysvetlil po svojom.

Sekretárka povedala Billymu, že doktor Houston je práve pri pacientovi.

„Je to súrne. Povedzte mu, prosím, že s ním len potrebujem prehodiť dve-tri slová.“

Bolo by jednoduchšie vybaviť to osobne, ale Halleck nechcel ísť autom cez celé mesto. Preto teraz sedel v telefónnej búdke (čo by ešte nedávno nebol mohol urobiť) na druhej strane cesty pred policajnou stanicou. Konečne sa na opačnom konci ozval Houston.

Mal chladný, odmeraný hlas, v ktorom sa zračilo čosi viac než len mierne podráždenie. Halleck, ktorý sa buď zlepšoval v čítaní myšlienok, alebo sa stával paranoidným, začul v jeho chladnom tóne jasnú správu: S tebou som skončil, Billy. Cítim, že sa v tebe začal akýsi proces degenerácie, ktorý sa nedá zvrátiť, a som z toho celý nervózny. Mne ide len o to, aby som ti mal čo diagnostikovať a predpísať. Ak sa to nedá, nemáme sa o čom baviť. Zahráli sme si spolu golfík, ale nedá sa povedať, že sme niekedy boli skutoční priatelia. Mám pager značky Sony, diagnostické vybavenie za dvestotisíc dolárov a taký výber liekov, že... že keby som ich zoznam vytlačil, ten lajster by sa tiahol od vchodu klubu až na križovatku Park Lane a Lantern Drive. Cítim sa šikovný a užitočný. A potom si prídeš ty a vyzerám pri tebe ako dajaký felčiar zo sedemnásteho storočia, čo pri vysokom tlaku používa pijavice a pri bolesti hlavy púšťa žilu. A takýto pocit sa mi ani trochu nepáči, Bill. Ani trochu. Tak buď taký dobrý a zmizni. Ja si umývam ruky. Prídem sa pozrieť, keď budeš ležať v truhle... ak mi, pravda, práve vtedy nezapípa pager a nebudem musieť odísť za pacientom.

„Moderná medicína,“ zamrmľal Billy.

„Čo, Bill? Hovor hlasnejšie. Nechcem ťa odbiť, ale asistentka je chorá a neviem, kde mi dnes ráno hlava stojí.“

„Mám len jednu otázku, Mike,“ povedal Billy. „Čo je s Duncanom Hopleym?“

Na druhom konci takmer na desať sekúnd zavládlo úplné ticho. Potom sa ozvalo: „A prečo by s ním malo niečo byť?“

„Nie je na policajnej stanici. Rand Foxworth síce hovorí, že má chrípku, ale klamanie mu veľmi nejde.“

Nastala dlhá pauza. „Billy, ako právnikovi ti nemusím vysvetľovať, že odo mňa žiadaš dôverné informácie. Mohol by som stúpiť do hovna.“

„Keby niekto zistil, čo je v tej fľaštičke, ktorú máš v stole, tiež by si mohol stúpiť do hovna, a to do takého veľkého, že by si z neho už nemusel tak ľahko vyviaznúť.“

Ešte väčšie ticho. Keď Houston prehovoril, hlas mal zovretý od hnevu... a bol v ňom náznak strachu. „To má byť vyhrážka?“

„Nie,“ povedal Billy unavene. „Len ku mne nebuď taký odmeraný, Mike. Povedz mi, čo je s Hopleym, a sme vybavení.“

„Prečo to chceš vedieť?“

„Ó bože. Ty si živý príklad, že keď človek chce, môže byť absolútne nechápavý, vieš o tom, Mike?“

„Nemám ani potuchy, čo...“

„Za posledný mesiac si vo Fairview videl tri zvláštne choroby. Nespojil si si ich. Dá sa to pochopiť; každá bola iná. Ale zároveň sa podobali, lebo každá bola zvláštna. Kto vie, či by si nejaký iný lekár - napríklad taký, ktorý denne nevyšnupe kokaín za päťdesiat dolárov - tieto tri choroby aj napriek rôznym symptómom nespojil.“

„Doriti, počkaj chvíľu!“

„Nie, nepočkám. Pýtal si sa ma, prečo to chcem vedieť, tak ti to teda poviem. Stále chudnem - a chudnem aj napriek tomu, že si denne naphčám do úst osemtisíc kalórií. Cary Rossington má nejakú čudnú kožnú chorobu. Jeho žena povedala, že sa mení na aligátora. Odišiel na Mayovu kliniku. Tak, a teraz chcem vedieť dve veci: čo je s Duncanom Hopleym a či si mal ešte nejaké ďalšie nevysvetliteľné prípady.“

„Billy, tak to vôbec nie je. Rozprávaš, akoby ti čosi vošlo do hlavy. Nechápem, o čo ti vlastne...“

„V poriadku, nevieš, o čo ide. Ale ja chcem poznať odpoveď. Keď ju nezískam od teba, získam ju inak.“

„Počkaj ešte sekundu. Ak sa o tom máme porozprávať, musím ísť do pracovne. Je tam trochu viac súkromia.“

„Fajn.“

Ozvalo sa cvaknutie, keď Houston prepol Billyho. Billy sedel v telefónnej búde, potil sa a uvažoval, či sa ho Houston nechce takýmto spôsobom striasť. Potom sa ozvalo ďalšie cvaknutie.

„Si tam, Billy?“

„Áno.“

„Dobre,“ povedal Houston a nespochybniteľný náznak sklamaní v jeho hlase mal v sebe čosi komické. Houston si vzdychol. „Duncan Hopley má prudké akné.“

Billy vstal a otvoril dvere na telefónnej búde. Odrazu mu bolo prihorúco. „Akné!“

„Pupence. Vyrážky. To je všetko. Si spokojný?“

„Ešte niečo?“

„Nie. A naozaj nechápem, čo je také čudné na tom, že má vyrážky. Už si pomaly rozprával ako z románu od Stephena Kinga. Ale je to celé inak. Dunc Hopley má dočasne narušenú rovnováhu žliaz, to je všetko. A nie je to uňho žiadna novinka. Má kožné problémy od siedmej triedy.“

„No, to znie veľmi racionálne. Ale keď si k tomu pripočítaš Caryho Rossingtona s kožou ako aligátor a Williama J. Hallecka s psychickou anorexiou, už to zase znie tak trochu ako Stephen King, nemyslíš?“

Houston trpezlivo povedal: „Máš problémy s metabolizmom, Bill. A Cary... čo ja viem? Videl som nejaké...“

„Čudné veci, áno, viem,“ povedal Billy. To mu táto vyšnupaná hlava desať rokov robila rodinného lekára? Bože, je to naozaj pravda? „Videl si teraz niekedy Larsa Arncastera?“

„Nie,“ povedal Houston netrepežlivo. „Nie je môj pacient. Tuším si hovoril, že máš len jednu otázku.“

Samozrejme, že to nie je tvoj pacient, pomyslel si Billy neprítomne, veď neplatí účty načas, však? A človek ako ty, človek s nákladným vkusom, si naozaj nemôže dovoliť čakať, však?

„Toto je už naozaj posledná otázka,“ povedal Billy. „Kedy si naposledy videl Duncana Hopleyho?“

„Pred dvoma týždňami.“

„Vďaka.“

„Nabudúce sa vopred objednaj, Billy,“ povedal Houston nepriateľským tónom a zložil.

Hopley, samozrejme, nebýval na ulici Lantern Drive, ale ako policajný šéf slušne zarábala a mal chutný domček v novoanglickom štýle na ulici Ribbonmaker Lane.

Billy za súmraku zaparkoval na prístupovej ceste, prišiel k dverám a zazvonil. Nik sa neozval. Opäť zazvonil. Nič. Oprel sa o zvonček. Zase nič. Šiel ku garáži, dlaňami si priclonil oči a nazrel dnu. Parkovalo tam Hopleyho auto, konzervatívne volvo hnedej farby. Na poznávacej značke bolo napísané FVW 1. Iné auto tam nebolo. Hopley bol starý mládenec. Billy sa vrátil k dverám a búchal. Búchal takmer tri minúty a už ho bolela ruka, keď sa ozval zachrípnutý výkrik:

„Vypadnite! Chodte do riti!“

„Pustite ma dnu!“ zakričal Billy. „Musím s vami hovoriť!“

Žiadna odpoveď. Billy sa po minúte pustil opäť búchať na dvere. Stále sa nič neozvalo... ale keď odrazu prestal, začul z druhej strany ledva počuteľný zvuk pohybu. Odrazu si predstavil Hopleyho, ako tam stojí - ako tam číha - a čaká, kým nevítaný, nástojčivý návštevník odíde a nechá ho na pokoji. Nech ho nechá na pokoji, nech už ten pokoj v týchto dňoch vo svete Duncana Hopleyho znamená čokoľvek. Billy uvoľnil zovretú päsť.

„Hopley, viem, že ste tam,“ povedal potichu. „Nemusíte nič hovoriť, len ma počúvajte. Tu je Billy Halleck. Pred dvoma týždňami sa mi stala nehoda. Stará Cigánka prechádzala cez ulicu a nedávala pozor...“

Za dverami sa opäť ozval zvuk pohybu; tentoraz zreteľný. Bol to šuchot.

„Zrazil som ju a zabil. Teraz chudnem. Nedržím diétu ani nič také; jednoducho chudnem. Zatiaľ som zhodil tridsaťosem kíľ. Ak sa to čím skôr nezastaví, budem vyzerat' ako kostlivec.“

Na prvom pojednávaní predsedal Cary Rossington - sudca Rossington - a uzavrel prípad. Dostal nejakú čudnú kožnú chorobu...“

Billymu sa zdalo, že začul prekvapené nadýchnutie.

„... a odišiel na Mayovu kliniku. Lekári mu povedali, že to nie je rakovina, ale nevedia, čo to je. Rossington by radšej veril, že je to rakovina, než že je to to, čo to naozaj je.“

Billy preglgol. V hrdle mu bolestivo škrklo.

„Je to cigánska kliatba, Hopley. Viem, že to znie šialene, ale je to pravda. Prekľal nás jeden starec. Keď som na súde vyšiel zo siene, dotkol sa ma. Rossingtona sa dotkol, keď boli so ženou na blšom trhu v Raintree. Dotkol sa aj vás, Hopley?“

Nastalo dlhé ticho... a potom k Billyho ušiam doľahlo cez otvor na schránke jedno slovo - prešmyklo sa tadiaľ ako list plný zlých správ. „Áno...“

„Kedy? Kde?“

Ticho.

„Hopley, kam sa vybrali tí Cigáni, keď odišli z Raintree? Vieto to?“

Ticho.

„Musím s vami hovoriť!“ povedal Billy zúfalo. „Mám nápad, Hopley. Podľa mňa...“

„Nič nezmôžete,“ zašepkal Hopley. „Zašlo to príliš ďaleko. Rozumiete, Halleck? Zašlo to príliš ďaleko.“

Opäť sa ozval vzdych - znel strašne, pripomínal skôr šuchot papiera.

„Máme šancu!“ povedal Halleck nahnevane. „Už to pre vás nič neznamená?“

Ticho. Billy čakal a v duchu lovil ďalšie slová, iné argumenty. Nič však nenašiel. Hopley ho jednoducho nevpustí dnu. Už sa obracal na odchod, keď vo dverách zaštrkotalo.

Billy sa pozrel na čierny pásik medzi dverami a verajami. Opäť začul tie šuchotavé pohyby, tentoraz sa vzd'aľovali tmavou chodbou. Cítil, ako mu na chrbte a na rukách naskakuje husia koža, a v tej chvíli takmer odišiel. Čo tam po Hopleym, pomyslel si, ak niekto môže nájsť tých Cigánov, tak je to Kirk Penschley, nuž čo tam po Hopleym, nepotrebuješ ho, nepotrebuješ vidieť, na čo sa premenil.

Billy zahriakol vnútorný hlas, zovrel kľučku na dverách domu policajného šéfa, otvoril ich a vkročil dnu. Na konci chodby uvidel akúsi matnú siluetu. Na ľavej strane sa otvorili dvere; silueta vošla do miestnosti. Zasiaľilo slabé svetlo a na okamih sa na dlážke chodby natiahol tieň a vyšplhal sa do polovice steny, na ktorej visela zarámovaná fotografia Hopleyho, ako preberá cenu od fairviewskeho rotary klubu. Deformovaný tieň hlavy spočinul na fotografii ako zlé znamenie.

Billy vykročil po chodbe, bol vystrašený - nemusel si nič navrátať. Napoly očakával, že sa za ním zatresnú dvere a šťukne zámka... a potom z tieňov vyskočí Cigán a schmatne ma zozadu, presne ako vo vrcholnej scéne z lacného hororu. To je jasné. Preboha, pozbieraj sa! Ale divo tlčúce srdce sa neupokojilo.

Uvedomil si, že v Hopleyho domčeku je nepríjemný zápach, ktorý pripomína pomaly sa kaziace mäso.

Chvíľu stál pred dverami. Vyzeralo to ako pracovňa alebo dielnička, ale svetlo bolo také slabé, že to presne nevedel určiť.

„Hopley?“

„Vstúpte,“ zašepkal papierový hlas.

Billy vstúpil.

Bola to Hopleyho pracovňa. Bolo tu viac kníh, ako by Billy predpokladal, a na podlahe sa rozprestieral teplý turecký koberec. Miestnosť bola malá, za normálnych okolností pravdepodobne pôsobila útulne. V strede bol stôl zo svetlého dreva. Stála na ňom lampa značky Tensor. Hopley ohol krk lampy tak, že ani nie tri centimetre od písacej plochy sa už začínal tieň. Na písacej ploche bol sústredený kruh svetla; zvyšok miestnosti bol chladnou krajinou tieňov.

Z Hopleyho bolo vidieť len postavu ľudskej veľkosti, ktorá sedela v tom, čo by mohla byť stolička značky Eames.

Billy prekročil prah. V rohu stála stolička. Billy sa na ňu posadil a uvedomil si, že si vybral práve tú stoličku, ktorá bola najďalej od Hopleyho. Ale aj tak sa usiloval preniknúť pohľadom k Hopleymu. Nešlo to. Bolo z neho vidieť len siluetu. Billy skoro očakával, že Hopley zvrtnie lampu, aby mierila do jeho, Billyho, očí. Hopley by sa potom nahol ako poliš z filmu noir za štyridsiatych rokov a spustil by: „Vieme, že ste to urobili, McGonigal! Prestaňte zatĺkať! Priznajte sa! Priznajte sa a dovolíme vám zapáliť si! Priznajte sa a dáme vám pohár vody! Priznajte sa a pustíme vás na záchod!“

Ale Hopley zostal sedieť na stoličke. Ozval sa tichý šuchot - preložil si nohu cez nohu.

„Takže? Chceli ste ísť dnu. Ste tu. Povedzte mi, čo máte na srdci, a choďte. V poslednom čase nepatríte medzi ľudí, ktorých mám v láske.“

„Ani Leda Rossingtonová ma nezaraduje medzi ľudí, ktorých má v láske,“ povedal Billy, „a ak mám byť úprimný, nijako zvlášť mi nezáleží na tom, čo si myslí, a ani na tom, čo si myslíte vy. Ona si myslí, že je to moja vina. Asi aj vy.“

„Koľko ste toho vypili, keď ste ju zrazili, Halleck? Tipujem, že keby vám bol dal Tom Rangely fúkať, balónik by bol vyletel až do nebies.“

„Nebol v tom alkohol ani drogy,“ povedal Billy. Srdce mu stále prudko tlklo, ale teraz ho namiesto strachu poháňal hnev. Každý úder srdca mu v hlave vystreľoval ostré šipy. „Chcete vedieť, ako sa to stalo? Čo? Moja žena si po šesťnástich rokoch vybrala práve tento deň, aby mi to urobila rukou v aute. Predtým nikdy nič podobné neurobila.“

Nemám ani potuchy, prečo si vybrala práve ten deň. Takže kým to vy a Leda Rossingtonová - a pravdepodobne aj Cary Rossington - zvaľujete na mňa, lebo som vtedy sedel za volantom, ja to zvaľujem na svoju ženu, lebo mala vtedy ruku v mojich nohaviciach. Možno by sme to mali všetci zvaliť na osud či také dačo a prestať sa navzájom obviňovať.“ Hopley zašomral.

„Alebo chcete, aby som vám vykladal, ako som na kolenách prosil Toma Rangleého, aby mi neurobil skúšku dychu ani krvnú skúšku? Ako vám plakal na pleci, aby ste pribzdili vyšetrovanie a vykopli tých Cigánov z mesta?“

Hopley tentoraz ani nezašomral. Bol len tichou postavou na stoličke.

„Nie je už trochu neskoro na takéto hry?“ spýtal sa Billy. Mal zachrípnutý hlas a trochu udivene si uvedomil, že má slzy na krajíčku. „Áno, žena mi to práve robila rukou. Áno, zrazil som tú starenu a zabil som ju. Bola najmenej päťdesiat metrov od najbližšieho chodníka a vyšla spoza dvoch áut. Áno, pribzdili ste vyšetrovanie a vykopli ste ich z mesta, keďže ma kryl Cary Rossington. A aj tak na tom hovno záleží. Ale ak tu chcete vysedávať potme a rozhodovať o tom, kto nesie vinu, nezabudnite aj na seba.“

„Krásna reč, Halleck. Klobúk dolu. Videli ste Spencera Tracyho v tom filme o procese? Určite áno.“

„Choďte do riti,“ povedal Billy a vstal.

Hopley vzdychol. „Sadnite si.“

Billy Halleck neisto stál a uvedomoval si, že časť z neho chce využiť hnev na neveľmi početné úmysly. Táto časť chcela, aby odtiaľto urazene odišiel, jednoducho preto, lebo tá tmavá skrčená silueta na stoličke mu naháňala strach.

„Prestaňte zo seba robiť svätuškára,“ povedal Hopley. „Tak už si, preboha, sadnite.“

Billy si sadol a uvedomil si, že mu vyschlo v ústach a svaly v slabínach mu nekontrolovateľne poskakujú sem a ta.

„Nech je po vašom, Halleck. Som človek z podobného cesta ako vy. Aj mne je srdečne jedno, kto za to vlastne môže. Máte pravdu - nerozmýšľal som, jednoducho som to urobil. Nebola to prvá banda tulákov, ktorú som vyrazil z mesta, a urobil som aj iné menšie kozmetické úpravy, keď sa nejaký miestny papaláš dostal do ťažkostí. Samozrejme, nebol by som mohol nič robiť, keby sa to bolo stalo mimo Fairview... ale boli by ste prekvapení, koľko pilierov nášho mestečka sa doposiaľ nenaučilo, že si neslobodno srať do vlastného hniezda.“

A ktovie, možno by vás to ani neprekvapilo.“

Z Hopleyho sa vydral dýchavičný smiech, z ktorého Billymu naskočila husia koža.

„Je to súčasť služby. Keby sa nič nebolo stalo, nik z nás - vy, ja, Rossington - by si teraz ani nespomenul, že vôbec existovali nejakí Cigáni.“

Billy otvoril ústa a chcel sa vehementne ohradiť, chcel povedať Hopleymu, že by si pamätal na ten hrozný dvojité náraz, ktorý bude počuť do konca života... a potom si spomenul na štyri dni v Mohonku s Heidi, ako sa spolu smiali, jedli ako diví, chodili na túry, milovali sa každý večer a niekedy aj poobede. Koľko vtedy ubehlo od nehody? Dva týždne?

Zatvoril ústa.

„Čo sa stalo, stalo sa. Pustil som vás dnu len preto, lebo je dobre vedieť, že ešte niekto verí tomu, čo sa robí, hoci je to šialené. A možno som vás vpustil, lebo som sám. Bojím sa, Halleck. Veľmi sa bojím. Hrozne sa bojím. Aj vy sa bojíte?“

„Áno,“ povedal Billy prasto.

„Viete, čoho sa bojím najväčšie? Že takto budem musieť nejaký čas žiť. To mi naháňa strach. Pani Callagheenová mi chodí nakupovať a dvakrát do týždňa uprace a operie. Mám tu televízor a rád čítam. Pred rokmi som šikovne investoval, a ak budem skromný, mohlo by to takto ísť donekonečna. A načo by mal vlastne utrácať človek v mojom postavení? Mám si kúpiť jachtu, Halleck? Mám si najat' lietadlo a odletieť do Monte Carla, aby som sa budúci mesiac mohol s nejakou pipkou pozrieť na Veľkú cenu? Čo poviete? Na koľkých večierkoch by som bol teraz vítaným hosťom, keď sa mi šúpe celá tvár?“

Billy mlkvo potriasol hlavou.

„Áno... mohol by som tu žiť a ono by to... pokračovalo. Tak ako to pokračuje teraz, každý deň a každú noc. A to mi naháňa strach, lebo takto sa žiť nedá. Zatiaľ som nespáchal samovraždu, len tu sedím potme a pozerám súťaže a seriály a ten starý cigánsky skurvenec sa zo mňa smeje.“

„Kedy... kedy sa...?“

„Kedy sa ma dotkol? Asi pred piatimi týždňami, ak na tom vôbec záleží. Bol som v Milforde pozrieť mamu a otca. Zobral som ich na obed. Predtým som si dal zopár pív a počas obeda ešte ďalšie, a tak som pred odchodom z reštaurácie šiel na záchod. Dvere boli zamknuté. Čakal som, vtom sa otvorili a vyšiel z nich on. Starec s hnijúcim nosom. Dotkol sa mi lica a niečo povedal.“

„Čo?“

„Nepočul som ho,“ povedal Hopley. „Práve vtedy niekomu v kuchyni spadla na zem táčňa s taniermi. Ale ani som to nemusel počuť. Stačí sa pozrieť do zrkadla.“

„Neviete, či táborili v Milforde?“

„Náhodou som si to na druhý deň overil na milfordskej policajnej stanici,“ povedal Hopley. „Asi to bola profesionálna zvedavosť - spoznal som toho starého Cigoša; na takú tvár sa nedá zabudnúť, viete, čo tým chcem povedať, však?“

„Áno,“ povedal Billy.

„Štyri dni táborili na farme v East Milforde. Uzavreli tam nejakú dohodu ako s tým trtkom Arncasterom. Policajt, s ktorým som hovoril, mi povedal, že si na nich trochu posvietili a že práve v to ráno odišli.“

„Potom, čo sa vás ten starec dotkol.“

„Presne tak.“

„Čo myslíte, vedel, že tam budete? Akurát v tej reštaurácii?“

„Predtým som tam s rodičmi nebol,“ povedal Hopley. „Býval to starý podnik, len nedávno ho zrenovovali. Inak

väčšinou chodievame do talianskej reštaurácie na opačnom konci mesta. Vymyslela to moja mama. Chcela vidieť, aké tam dali koberce alebo obloženie, či také čosi. Ved' viete, aké sú ženy.“

„Neodpovedali ste mi na otázku. Vedel, že tam budete?“

Skrčená silueta na stoličke bola dlho zamyslene ticho. „Áno,“ povedal napokon Hopley. „Áno, myslím, že to vedel. Ďalší šialený nápad, však, Halleck? Ešte dobre, že to nikto nepočíta, čo?“

„Áno,“ povedal Billy. „Asi máte pravdu.“ Takmer proti vlastnej vôli sa zachichotal. Znelo to ako škrekot.

„Tak, aký to máte nápad, Halleck? Po tieto dni toho veľa nenaspím, ale o takomto čase sa väčšinou obraciam na druhý bok.“

Keď mal Billy vyjadriť slovami, o čom doposiaľ len v kútiku duše premýšľal, odrazu sa cítil absurdne - jeho nápad bol slabučký a bláznivý, nebol to vlastne ani nápad, iba sen.

„Právnická firma, pre ktorú pracujem, spolupracuje s Bartonovou detektívnou kanceláriou,“ povedal.

„Počul som o nich.“

„Mali by byť najlepší v brandži. A tak som... chcem povedať...“

Cítil, ako z Hopleyho priam vyžaruje netrpezlivosť, hoci sa ani nepohol. Pozbieral všetku dôstojnosť, čo mu zostala, a povedal si, že určite vie rovnako dobre, o čo ide, ako Hopley, že nemá o nič menšie právo rozprávať; napokon, stalo sa to aj jemu.

„Chcem ho nájsť,“ povedal Billy. „Chcem sa s ním stretnúť. Chcem, aby mi povedal, čo sa stalo. Ja... chcem mu povedať, ako to vlastne bolo. Hoci, keď dokáže urobiť takéto veci, možno to už aj tak vie.“

„Uhm,“ povedal Hopley.

Billy, trochu povzbudený, pokračoval: „Ale aj tak mu chcem povedať, ako to bolo z mojej strany. Áno, bola to moja vina. Mal som včas zabrzdiť - keby bolo všetko, ako má byť, aj by som bol včas zabrzdil. Že na vine bola moja žena, lebo mi to práve robila rukou. Že to bola Rossingtonova vina, lebo ma kryl, a vaša, lebo ste zabrzdili vyšetrovanie a vykopli ste ich z mesta.“

Billy prehltol.

„A potom mu poviem, že to bola aj jej vina. Áno. Nedávala pozor pri prechode cez cestu, Hopley. Dobre, nie je to zločin, za ktorý človeka strčia do plynovej komory, ale je to proti pravidlám, lebo ho tak môžu zabiť, ako sa to stalo jej.“

„To mu chcete povedať?“

„Nechcem, ale urobím to. Vyšla spomedzi dvoch zaparkovaných áut, nepozrela sa jedným ani druhým smerom. To sa predsa učí už v tretej triede.“

„Nejako sa mi nezdá, že ju v škole učili prechádzať cez cestu,“ povedal Hopley. „Nejako sa mi nezdá, že sa vôbec dostala do tretej triedy.“

„Ale aj tak,“ povedal Billy zaťato, „sedliacky rozum človeku...“

„Halleck, vám asi nestačilo,“ povedal tiež, ktorým bol Hopley. „Máli sa vám, že chudnete? Možno sa vám nabudúce upchajú črevá alebo vám zovrie krv, alebo...“

„Nebudem nečinne sedieť vo Fairview a čakať!“ prerušil ho ostro Billy. „Možno to vezme naspäť, Hopley. Nikdy ste na to nepomysleli?“

„Čítal som o takýchto veciach,“ povedal Hopley. „Tuším som vedel, o čo ide, už keď sa mi na obočí zjavil prvý pupenec. Presne tam, kde sa mi vždy začínalo akné, keď som chodil na strednú školu - môžem vám povedať, že som s tým vtedy mával dosť veľké problémy. Čítal som o tom. Ako som už hovoril, rád čítam. A musím vám povedať, že existuje veľa kníh o tom, ako niekoho prekliť, ale len veľmi málo o tom, ako kliatbu zrušiť.“

„Dobre, možno to nevezme naspäť. Možno nie. Je celkom pravdepodobné, že nie. Ale aj tak môžem za ním ísť, dofrasa. Môžem sa mu pozrieť do tváre a povedať: „Ešte ste na niekoho zabudli. Mali ste pamätať na svoju ženu a na svoju ženu, a keď už o tom hovoríme, nezabudli ste náhodou aj na seba? Kde ste boli, keď kráčala cez ulicu a nehládala naľavo ani napravo? Ak nebola zvyknutá na mestskú premávku, museli ste o tom vedieť. Tak kde ste boli? Prečo ste tam neboli a nevzali ste ju za ruku a neodviedli na chodník? Prečo...“

„To by stačilo,“ povedal Hopley. „Keby som sedel v porote, presvedčili by ste ma, Halleck. Ale zabudli ste na ten najdôležitejší faktor.“

„A to?“ spýtal sa Billy zaťato.

„Ľudská povaha. Možno sme obeťami nadprirodzených javov, ale predovšetkým máme do činenia s ľudskou povahou. Ako policajt - pardon, bývalý policajt - veľmi dobre viem, že nič nie je iba čierne alebo biele; je len jedna sivá farba, ktorá prechádza do tmavších alebo bledších odtieňov. Ale hádam si nemyslíte, že jej manžel vám to zhltné?“

„Neviem.“

„Ale ja to viem,“ povedal Hopley. „Ja to viem, Halleck. Viem toho človeka prečítať tak dobre, až si občas myslím, že mi musí vysielat' rádiové signály. Celý život bol na cestách, musel sa pakovať vždy, len čo sa počestní občania rozhodli, že už majú dosť marišky a hašišu, len čo prehrali všetky desaťcentovky v kolese šťastia. Celý život počúval, že ten, kto klame, cigáni. Počestní občania majú korene; on nemá žiadne. Tento človek, Halleck, videl, ako v tridsiatych a štyridsiatych rokoch len tak pre zábavu horeli plátenné stany, a možno s nimi zhoreli aj deti a starci. Videl, ako sa jeho dcéry alebo dcéry jeho priateľov stávajú obeťami útokov, možno aj znásilnení, ved' všetci počestní občania predsa vedia, že Cigáni aj tak medzi sebou trtkajú ako zajace, tak čo na tom záleží? Keď to už tak musím povedať. Možno videl, ako z jeho synov alebo zo synov jeho priateľov vytĺkli dušu... a prečo? Lebo otcovia faganov, ktorí to urobili, prišli o peniaze v hazardných hrách. Je to stále rovnaké: pridete do mesta, počestní občania si vezmú, čo chcú, a potom vás vykopnú z mesta. Niekedy vám ešte pridajú týždeň nútených prác na farme alebo mesiac práce na ceste. A potom, Halleck, príde posledný úder. Nejaký nafúkaný právnik s tromi bradami a buldočmi čelúšťami vám zrazí manželku. Má sedemdesiat, sedemdesiatpäť rokov, je napoly slepá, možno sa ponáhľala do tábora, aby sa cestou nepomohla, a staré

kosti sa rýchlo lámu, staré kosti sú ako sklo, a vy si myslíte, že aspoň teraz bude spravodlivosti učinené zadost'... aspoň teraz, aby okamih spravodlivosti vynahradil celý posratý život...“

„Prestaňte,“ povedal Halleck zachrípnuto, „už s tým prestaňte, dobre?“ Roztržito sa dotkol líca, myslel si, že sa musí veľmi potiť. Ale na líci nemal pot; boli to slzy.

„Nie, všetko si to zaslúžite,“ povedal Hopley s divou žoviálnosťou. „Nehovorím, aby ste sa na to vykašľali, Halleck - Daniel Webster prehádľal Satanovu porotu, takže možné je všetko. No aj tak trpíte priveľkými ilúziami. Ten chlap je šialený, Halleck. Ten chlap je rozzúrený. Podľa toho, čo viem, je už možno celkom mimo. Túži po pomste, a keď niekto túži po pomste, darmo mu budete vykladať, že nič nie je len čierne alebo biele. Keď vám manželka a deti zahynú pri leteckom nešťastí, nezaujímá vás, ako obvod A vyradil spínač B a svetelný signál C poškodila chyba D a navigátor E si vybral nevhodný čas na odchod do hajzla F. Vtedy chcete jediné - zažalovať aerolínie... alebo niekoho odstrelit' brokovnicou. Vtedy potrebujete obetného baránka, Halleck. Vtedy chcete, aby niekto trpel. A tak teraz trpíme. Jedna nula preňho. Možno tomu rozumiem trochu lepšie ako vy, Halleck.“

Jeho ruka sa pomaly, pomaličky priplazila do úzkeho kruhu svetla, ktoré vrhala lampa, a obrátil ju tak, aby mu svietila do tváre. Halleck matne začul prekvapené zhiknutie a uvedomil si, že vyšlo z jeho úst.

Počul Hopleyho hovoriť: Na koľkých večierkoch by som bol teraz vítaným hosťom, keď sa mi šúpe celá tvár?

Hopleyho pokožka vyzerala ako drsný mimozemský povrch. Z brady, krku a rúk mu vyrastali zhubné červené pupence veľkosti čajových tanierikov. Líca a čelo mal posiate menšími erupciami; nos mu pokrývala vrstva výrazok s čiernymi hlavičkami. V čudných kanálikoch medzi vydutými dunami živého mäsa mokval a vytekal žltkastý hnis. Tu a tam bolo vidieť cícergy krvi. V nepravidelných chumáčoch vyrastali drsné čierne chlpy a Halleckova zhrozená preťažená myseľ si uvedomila, že tvár s takýmito kataklizmatickými posuvmi sa už nejaký čas určite nedá oholiť. A uprostred toho všetkého, bezmocne zasadené v tej mokvajúcej červenej krajine, boli Hopleyho civejúce oči.

Hľadeli na Billyho Hallecka, zdalo sa, že to trvá celú večnosť, a čítali jeho odpor a nemú hrôzu. Napokon prikývol, akoby bol spokojný, a odvrátil lampu.

„Krisťe, Hopley, je mi to ľúto.“

„Nemusí vám to byť ľúto,“ povedal Hopley a do hlasu sa mu opäť vrátila tá čudná žoviálnosť. „Vám to trvá pomalšie, ale aj vy sa to napokon dostanete. V tretej zásuvke mám služobnú pištoľ, a keď to už bude veľmi zlé, použijem ju a bude mi srdečne jedno, koľko mám na účte. Môj otec vravieval, že Boh nenávidí zbabelcov. Chcel som, aby ste ma videli, aby ste tomu rozumeli. Viem, ako sa ten starý Cigoš cíti. Ja by som nevedel dojímavé súdne reči. Nezdržoval by som sa s dôvodmi. Zabil by som ho za to, čo mi urobil, Halleck.“

Strašná silueta sa pohla a posunula. Halleck počul, ako si Hopley prešiel prstami po brade, a potom počul nevysloviteľný zvuk vyzretých pupencov, ktoré sa vlhko otvorili. Rossington sa obaľuje, Hopley hňuje a ja chradnem, pomyslel si. Bože, daj, nech je to sen, nech som hoci aj blázon... ale nech to nie je pravda.

„Zabíjal by som ho veľmi pomaly,“ povedal Hopley. „Radšej vás ušetrim od detailov.“

Billy sa pokúsil prehovoriť. Ozvalo sa len suché zachrípenie.

„Viem, čo ste zač, ale nedávam vašej misii veľkú nádej,“ povedal Hopley duto. „Prečo ho radšej nezabijete, Halleck? Prečo...?“

Ale Halleck to už ďalej nevydržal. Rozbehol sa z Hopleyho tmavej pracovne, bolestivo si udrhel bok o hranu stola a so šialenou istotou očakával, že Hopley natiahne jednu z tých strašných rúk a dotkne sa ho. Hopley to neurobil.

Halleck vybehol do noci. Zastal a so sklonenou hlavou a roztrasenými stehnami zhlboka dýchal čerstvý vzduch.

13

Osemdesiatšesť

Zvyšok týždňa nepokojne rozmýšľal nad tým, že zatelefonuje Ginellimu do Troch bratov. Ginelli akoby predstavoval odpoveď na jeho otázky, ale sám nevedel akú. Napokon sa však vybral na Glassmanovu kliniku a začal s metabolickými testmi. Keby bol slobodný alebo osamotený ako Hopley (Hopley sa predchádzajúcu noc niekoľkokrát zjavil v Billyho snoch), celé by to zrušil. Ale musel myslieť na Heidi... a na Lindu - na Lindu, ktorá sa v tomto všetkom ocitla úplne nevinne a nechápala, o čo ide. Preto sa vybral na kliniku a skrýval svoje šialené poznanie ako človek, ktorý táj drogovú závislosť.

Bola to predsa len vychytená nemocnica, a kým tam bude, Kirk Penschley a Bartonova detektívna kancelária sa postarajú o jeho záležitosti. Tak aspoň dúfal.

Celého ho dopíchali. Pil hrozný roztok bária, ktorý chutil ako krieda. Absolvoval röntgen, EEG, EKG a kompletne metabolické vyšetrenie. Lekárov k nemu vodili ako k vzácnemu exponátu v zoo. Veľká panda alebo posledný vták dodo, pomyslel si Billy, keď sedel v soláriu a držal v rukách neprečítaný National Geographic. Na chrbtoch obidvoch rúk mal leukoplast. Napíchali doňho veľa ihliel.

Počas druhého rána na klinike, keď sa podrobil ďalšiemu kolu pichania, štychania a klopkania, si všimol, že sa mu pod kožou črtajú rebrá... prvý raz od strednej školy? Nie, prvý raz vôbec. Jeho kosti o sebe dávali vedieť, hádzali tiene na pokožku a víťazoslávne z nej vystupovali. Nielenže zmizla pneumatika okolo bokov, zreteľne bolo vidieť aj panvové kosti. Keď sa ich dotkol, zišlo mu na um, že sú hrboľaté ako prevodovka jeho prvého auta, pontiaca vzor tisícdeväťstopäťdesiatšedem. Chabo sa zasmial a potom ho v očiach zaštipali slzy. Tak to s ním teraz bolo stále. Raz tak, raz onak, premenlivé počasie s možnosťou zrážok.

Zabíjal by som ho veľmi pomaly, počul Hopleyho. Ušetrim vás od detailov.

Prečo? pomyslel si Billy, keď ležal na posteli s vyvýšenými bokmi a nemohol spať. Od ostatného ste ma neušetrili.

Počas trojdňového pobytu na klinike Halleck schudol štyri kilá. To nie je veľa, pomyslel si so svojským zmyslom pre

čierny humor. To nie je veľa, je to menej ako stredne veľké vrečko cukru. Pri takomto tempe sa rozplyniem až... fíha! Takmer až v októbri!

Osemdesiatšesť kíľ, ozývalo sa mu v hlave. Osemdesiatšesť kíľ. Keby si bol boxer, prestúpil by si z ľavej váhy na strednú váhu... nechcel by si skúsiť velterovú váhu, Billy? Alebo ľahkú váhu? Alebo bantamovú váhu? A čo takto mušiu váhu?

Prišli mu kvety: od Heidi, z firmy. Prišla kytica od Lindy - na kartičke bolo jej rovným, rozťahaným rukopisom napísané: Ocko, čím skôr sa uzdrav. Lúbim Ťa. Lin. Billy Halleck si nad tým poplakal.

Na tretí deň, už opäť oblečený, sa stretol s tromi lekármi, ktorí mali na starosti jeho prípad. V džínsach a tričku s nápisom STRETNEME SA VO FAIRVIEW sa cítil oveľa menej zraniteľný; bolo to naozaj zvláštne, ako veľa preňho znamenalo, že si mohol vyzliecť idiotské nemocničné handry. Počúval ich, spomenul si na Ledu Rossingtonovú, a potlačil pochmúrný úškrn.

Presne vedeli, čo s ním je; vôbec neboli zmätení. Práve naopak, boli takí nadšení, že si takmer cvrkli do nohavíc. No... možno bolo namieste trocha opatrnosti. Možno nevedeli presne, čo s ním je, ale bola to určite jedna z dvoch možností (prípadne troch). Jedna možnosť bola zriedkavá ničivá choroba, s ktorou sa ešte nikto nestretol mimo Mikronézie. Druhá možnosť bola zriedkavá metabolická choroba, ktorá ešte nie je celkom opísaná. Tretia možnosť - samozrejme, je to naozaj len jedna z možností! - bola akási psychická forma anorexie, ktorá je taká zriedkavá, že sa o nej už dlho uvažuje, ale doposiaľ jej existenciu nikto nedokázal. Billy podľa ich ligotavých očí videl, že sa chytli práve tejto možnosti; ich mená by sa dostali do lekárskeho slovníka. Ale Billy Halleck bol rozhodne ukážkový prípad a jeho lekári sa tešili ako deti pod vianočným stromčekom.

Vrchol nastal, keď chceli, aby zostal na klinike ešte týždeň alebo dva (alebo možno tri). Oni už zistia, čo s ním je. Oni sa už o to postarajú. Na začiatok uvažovali o megavitamínoch (určite!) plus proteínové injekcie (samozrejme!) a ďalšie testy (bezpochyby!).

Keď im Billy pokojne oznámil, že im ďakuje, ale bude musieť odísť, ozvala sa odborná verzia sklamaného kvílenia - a bolo to takmer doslova kvílenie. Oponovali; protestovali; prednášali. A Billymu, ktorý mal v poslednom čase pocit, že blaznie, toto lekárske trio pripadalo prízračné ako Traja pajáci. Napoly očakával, že sa budú sácať, pobiehať po bohato zariadenej kancelárii s povievajúcimi bielymi plášťami, rozbiť predmety a vykrikovať na seba s brooklynským prízvukom.

„Nepochybne sa teraz cítite celkom dobre, pán Halleck,“ povedal jeden z nich. „Napokon, podľa vašich záznamov ste trpeli nadváhou. Ale musím vás varovať. To, že sa teraz cítite dobre, môže byť klamlivé. Ak budete naďalej chudnúť, môžu sa u vás prejaviť zápal, kožné problémy...“

Ak chcete vidieť naozajstné kožné problémy, mali by ste sa ísť pozrieť na fairviewskeho policajného šéfa, pomyslel si Halleck. Pardon, bývalého policajného šéfa.

Odrazu sa rozhodol, že znova začne fajčiť.

„... choroby ako skorbut alebo beri-beri,“ pokračoval lekár neoblomne. „Budete mimoriadne citlivý na infekcie - od prechladnutia a bronchitídy až po tuberkulózu. Tuberkulózu, pán Halleck,“ povedal pôsobivo. „Ak tu zostanete...“

„Nie,“ povedal Halleck. „Pochopte, prosím, že o tom ani len neuvažujem.“

Jeden z lekárov si jemne položil prsty na sluchy, akoby práve dostal migrénu. Billy vedel, že práve on prišiel s myšlienkou psychickej anorexie. „Čo vám máme povedať, aby sme vás presvedčili, pán Halleck?“

„Nič,“ odvetil Billy. V mysli sa mu zjavil obraz starého Cigána - opäť pocítil letný dotyk jeho ruky na svojom líci, škrabot tvrdých mozoľov. Áno, pomyslel si, znovu začnem fajčiť. Niečo diabolské - camelky, pallmallky alebo chesterky. Prečo nie? Keď už tí idiotskí lekári začínajú vyzeráť ako Tidli, Fidli a Mydli, je načase niečo urobiť.

Požiadali ho, aby chvíľu počkal, a vyšli von. Billy bol s čakaním spokojný - mal pocit, že konečne v tejto šialenej hre dosiahol cezúru, ohnisko, a bol s tým spokojný... s tým a s predstavou všetkých cigariet, ktoré bude čoskoro fajčiť, pravdepodobne aj dve naraz.

Vrátili sa s prísnymi tvármi, ale vyzerali akosi exaltovane - ako ľudia, ktorí sa rozhodli priniesť najvyššiu obeť.

Povedali, že môže zostať zadarmo: zaplatí iba za prácu v laboratóriu.

„Nie,“ povedal Billy trpezlivo. „Vy to nechápete. Aj tak to celé pokryje moje základné zdravotné poistenie; overil som si to. Odchádzam a bodka. Balím kufre.“

Nechápavo naňho hľadeli a pomaly ich to dožieralo. Billy uvažoval, že im povie, ako veľmi pripomínajú Troch pajácov, ale povedal si, že to nie je dobrý nápad. Len by sa tým všetko skomplikovalo. Takéto typy nie sú zvyknuté, že im niekto odporuje, že niekto odmieta ich dobrodenie. Dvakrát by nepovedal, že nezatelefonujú Heidi a nenavrhnú jej, že je načase rozhodnúť o príkaze na umiestnenie do liečby. A Heidi by ich mohla počúvať.

„Zaplatíme aj za testy,“ povedal napokon jeden z nich tónom, akým sa oznamuje posledná ponuka.

„Odchádzam,“ povedal Billy. Hovoril veľmi pokojne, ale videl, že mu konečne uverili. Hádám ich práve pokoj v jeho hlase konečne presvedčil, že to nie je otázka peňazí, ale že mu naozaj preskočilo.

„Ale prečo? Prečo, pán Halleck?“

„Lebo,“ povedal Billy, „hoci si myslíte, že mi môžete pomôcť... hm... pravda je taká, páni, že sa to nedá.“

A Billy si pri pohľade na ich neveriace, nechápajúce tváre pomyslel, že ešte nikdy v živote sa necítil taký osamotený.

Cestou domov sa zastavil v trafike a kúpil si škatuľku cigariet značky Chesterfield Kings. Po troch ťukoch sa mu tak zakrútila hlava, že prišlo mu tak nevoľno, že ju zahodil.

„Tak, pokus sa skončil,“ povedal nahlas v aute a zároveň sa smial i plakal. „Pekne si zase posadajte do lavíc, deti.“

Sedemdesiatosem

Linda odišla. Heidi, ktorej sa inokedy drobné vrásky okolo očí a v kútikoch úst od napätia prehĺbili (Billy videl, že fajčí ako továrenský komín - jednu cigaretu Vantage 100 po druhej), povedala Halleckovi, že Lindu poslala k tete Rhode do westchesterského okresu.

„Urobila som to z viacerých dôvodov,“ povedala Heidi. „Po prvé... potrebuje si od teba oddýchnuť, Billy. Potrebuje si oddýchnuť od všetkého, čo sa s tebou robí. Je zničená. Zašlo to tak ďaleko, že ju nemôžem presvedčiť, že nemá rakovinu.“

„Mala by sa porozprávať s Carym Rossingtonom,“ zamrmľal Billy cestou do kuchyne. Nevyhnutne potreboval šálku kávy - silnej a čiernej, bez cukru. „Hovorila ako spriaznené duše.“

„Čože? Nepočujem ťa.“

„Nič. Len postavím na kávu.“

„Nespáva,“ povedala Heidi, keď sa vrátil. Nepokojne si prelamovala hánky. „Chápeš, prečo som to urobila?“

„Áno,“ povedal Billy a bola to pravda... ale aj tak sa mu zdalo, akoby niekde vo vnútri cítil trň. Uvažoval, či Heidi chápe, že aj on potrebuje Lindu, či skutočne chápe, že jeho dcéra je súčasťou aj jeho obranného systému. Ale ani tak nemal právo nabúrať Linde duševnú rovnováhu. V tom mala Heidi pravdu. Mala pravdu, hoci to bolo kruté.

Opäť pocítil, ako sa mu v srdci vynára nenávisť. Mamička odviezla dcérku k tete, hneď ako Billy zatelefonoval a oznámil, že je na ceste domov. Prečo? To je predsa jasné. Domov sa vracia strašidlo!

Prečo práve vtedy? Prečo si si musela vybrať práve ten deň?

„Billy? Si v poriadku?“ Heidin hlas bol čudne váhavý.

Bože! Ty krava sprostá! Si vydatá za jarmočnú obludu a pýtaš sa ma, či som v poriadku.

„Som natoľko v poriadku, nakoľko sa to len dá. Prečo?“

„Lebo... chvíľu si vyzeral tak čudne.“

Áno? Naozaj? Prečo práve v ten deň, Heidi? Prečo si si vybrala práve ten deň, aby si mi strčila ruku do nohavíc, keď sme celé roky robili všetko potme?

„Teraz sa skoro stále cítim trochu čudne,“ povedal Billy a pomyslel si: Musíš s tým prestať, kamoško. Nemá to význam. Čo sa stalo, stalo sa.

Ale bolo ťažké s tým prestať. Bolo ťažké s tým prestať, keď tam tak stála a fajčila jednu cigaretu po druhej, ale vyzerala zdanlivo v poriadku a...

Musíš s tým prestať, Billy. Tak mi pomôž.

Heidi sa obrátila a zahasila cigaretu v krištáľovom popolníku.

„A po druhé... niečo predomnou skrývaš, Billy. Niečo, čo sa týka tejto veci. Občas hovoríš zo spánku. V noci chodieváš von. Chcem vedieť, o čo ide. Zaslúžim si to.“ V očiach sa jej zjavili slzy.

„Chceš to vedieť?“ spýtal sa Halleck. „Chceš to naozaj vedieť?“ cítil, ako sa mu na tvári vynára zvláštny suchý úškrn.

„Áno! Áno!“

Tak jej to povedal.

Na druhý deň mu zavolať Houston a po dlhom a nezmyselnom úvode prešiel k veci. Je s ním Heidi. Dlho sa rozprávali (Ponúkol si jej dávku? chcel sa spýtať Halleck, ale povedal si, že to radšej nechá tak). Výsledkom ich dlhého rozhovoru bolo toto: myslia si, že Billymu celkom preskočilo.

„Mike,“ povedal Billy, „ten starý Cigán bol skutočný. Všetkých troch sa nás dotkol: mňa, Caryho Rossingtona, Duncana Hopleyho. Dobré, chápem, že človek ako ty neverí v nadprirodzené javy. Ale stavím krk, že veríš v dedukciu a indukciu. Dotkol sa všetkých troch a u všetkých troch sa prejavilo záhadné ochorenie. Preboha, kým sa rozhodneš, že som sa zbláznil, aspoň sa zamysli, či v tom náhodou nie je logická súvislosť.“

„Billy, nie je v tom žiadna súvislosť.“

„Ja len...“

„Hovoril som s Ledou Rossingtonovou. Povedala mi, že Caryho liečia na Mayovej klinike na rakovinu kože. Vraj to zašlo dosť ďaleko, ale lekári vravia, že by sa mal z toho dostať. A ešte mi povedala, že ťa nevidela od vianočného večierku u Gordonovcov.“

„Klame!“

Na Houstonovom konci bolo ticho... a nepočul náhodou v pozadí Heidin plač? Billyho ruka na telefónnom slúchadle sa zovrela, kým na nej nezbeleli hánky.

„Rozprával si sa s ňou osobne, alebo iba telefonicky?“

„Telefonicky. Ale nechápem, aký je v tom rozdiel.“

„Keby si ju videl, pochopil by si. Je totálne zošokovaná.“

„No, keď zistíš, že tvoj partner má rakovinu kože a že je to už vážne štádium...“

„Hovoril si s Carym?“

„Je na jednotke intenzívnej starostlivosti. Vtedy sa s pacientmi dá telefonicky hovoriť len za najextrémnejších okolností.“

„Vážim osemdesiatpäť kíľ,“ povedal Halleck. „To znamená, že som zhodil vyše štyridsať kíľ čistej váhy. To je už podľa mňa slušný extrém.“

Opäť nastalo ticho. Okrem zvuku, ktorý by mohol byť Heidiným plačom.

„Budeš s ním hovoriť? Skúsiš to?“

„Ak mi to dovoľia jeho lekári a ak sa so mnou bude rozprávať, tak áno. Vieš, Billy, takéto halucinácie...“

„DORITI, TO NIE SÚ HALUCINÁCIE!“ Nekrič, preboha, nekrič.

Billy zavrel oči.

„Dobre, dobre,“ upokojoval ho Houston. „Tak takáto predstava - znie to lepšie? Chcem ti povedať len toľko, že takáto predstava ti nepomôže. Práveže by mohla byť hlavným dôvodom psychickej anorexie, ak ňou naozaj trpíš, ako sa nazdáva doktor Yount. Ne...“

„Hopley,“ povedal Billy. Na tvári mu vyrazil pot. Utriel si čelo vreckovkou. Pred očami sa mu zjavil Hopley, tá jeho tvár, ktorá už ani nebola tvárou, ale reliéfou mapou pekla. Šialené zápaly, mokvajúca vlhkosť a ten zvuk, ten nevysloviteľný zvuk, keď si prešiel nechtami po líci.

Na Houstonovom konci bolo dlhé ticho.

„Porozprávaj sa s Duncanom Hopleym. Potvrdí ti...“

„Nemôžem, Billy. Duncan Hopley pred dvoma dňami spáchal samovraždu. Urobil to, keď si bol na Glassmanovej klinike. Zastrelil sa služobnou pištoľou.“

Halleck tuho zavrel oči a zapotácal sa. Cítil sa, ako keď znovu skúšal fajčiť. Prudko sa poštipal do líca, aby neodpadol.

„Tak potom o tom vieš,“ povedal ešte stále so zatvorenými očami. „Buď ty, alebo niekto - niekto ho musel vidieť.“

„Videl ho Grand Lawlor,“ povedal Houston. „Pred niekoľkými minútami som s ním telefonoval.“

Grand Lawlor. Billy bol na okamih zmätený, jeho vystrašená myseľ poriadne nerozumela, marilo sa mu, že Houston spomenul veľkú porotu. Potom si to dal dokopy. Grand Lawlor bol obhliadač a zopárkrát svedčil pred veľkou porotou. Tá asociácia mu prišla iracionálne smiešna. Položil ruku na slúchadlo a dúfal, že ho Houston nepočuje, ako sa chichoce, lebo by si myslel, že mu naozaj nadobro preskočilo.

A ty by si veľmi rád uveril, že mi preskočilo, však, Mike? Lebo keby mi preskočilo a rozhodol by som sa tárať o tej fľaštičke a lyžičke zo slonovej kosti, nikto by mi neveril, však? Pravdaže nie.

A to zabralo; chichot ho prešiel.

„Pýtal si sa ho...“

„Na podrobnosti o jeho smrti? To si piš, že po tom horore, ktorý mi porozprávala tvoja žena, som sa ho na to spýtal.“ Houstonov hlas znel odrazu upäto. „Môžeš byť rád, že som zachoval rozvahu, keď ho zaujímal, prečo to chcem vedieť.“

„Čo ti povedal?“

„Že Hopleyho pleť nevyzerala najlepšie, ale nebol to horor, aký si opisoval Heidi. Podľa Grandovho opisu sa nazdávam, že to bol neprijemný záchvat akné, aké som mu niekoľkokrát liečil, odkedy bol u mňa prvý raz na vyšetrení v tisícdeväťstosedemdesiatom štvrtom. Prejavy choroby v ňom vyvolali depresiu, čo ma vôbec neprekvapuje, lebo takáto forma akné je jedno z psychologicky najškodlivejších, a pritom nie smrteľných ochorení, aké poznám.“

„Takže si myslíš, že dostal depresiu z toho, ako vyzeral, a zabil sa.“

„V podstate áno.“

„Poviem ti to otvorene,“ povedal Billy. „Si presvedčený, že to bol viac-menej bežný záchvat akné, aké mával už roky... ale zároveň si presvedčený, že sa zabil preto, čo videl v zrkadle. To je nejaká čudná diagnóza, Mike.“

„Nepovedal som, že išlo len o kožné problémy,“ povedal Houston. Znelo to rozčúlene. „Na problémoch je najhoršie, že prichádzajú vo dvojici, v trojici alebo v celých skupinách. Psychiatri majú najviac samovrážd na desaťtisíc príslušníkov tejto profesie, Billy, ale ani policajti na tom nie sú najlepšie. Pravdepodobne sa uňho vyskytla kombinácia viacerých faktorov - a ten záchvat akné bola len posledná kvapka v pohári.“

„Mal si ho vidieť,“ povedal Billy pochmúrne. „To nebola kvapka, to bolo celé more.“

„Nenechal list na rozlúčku, takže sa asi nikdy nedozvieme, ako to vlastne bolo.“

„Kriste,“ povedal Billy a prehrabol si vlasy. „Ježišukriste.“

„Ale teraz predsa nejde o to, čo dohnalo Duncana Hopleyho k samovražde.“

„Ale áno,“ povedal Billy. „Práveže áno.“

„Tak sa mi vidí, že tu ide predovšetkým o to, že si z teba nepekne vystrelila vlastná psychika. Vyvolala v tebe pocit viny. Mal si tie... stále ti chodili po rozume dajaké cigánske kľatby... a keď si v ten večer prišiel k Duncanovi Hopleymu, videl si aj to, čo tam nebolo.“ Houstonov hlas nadobudol utišujúci, dôverný tón. „Nezastavil si sa náhodou predtým v Andyho krčme? Vieš, len tak, aby si sa trochu pripravil na stretnutie?“

„Nie.“

„Si si istý? Heidi hovorí, že tam trávievaš dost času.“

„Keby som sa tam bol zastavil,“ povedal Billy, „bola by ma videla tvoja žena, nemyslíš?“

Nasledovalo dlhé ticho. Potom Houston povedal bezfarebným hlasom: „To bol úder pod pás, Billy. Ale je to práve ten typ reakcie, aká sa dá očakávať od človeka v ťažkom strese.“

„Ťažký stres. Psychická anorexia. Vy tuším máte na všetko nejaké meno. Ale keby si ho bol videl. Keby si...“ Billy zmĺkol a predstavil si zapálené pupence na lícoch Duncana Hopleyho, mokvajúce vyrážky, nos, ktorý sa takmer nedal rozoznať v nechutnom erupčivom povrchu tej ubolenej tváre.

„Billy, čo nechápeš, že tvoja psychika nechce prijať logické vysvetlenie toho, čo sa s tebou robí? Cíti sa vinná za tú Cigánku, a tak...“

„Keď sa zastrelil, kľatba sa skončila,“ počul Billy vlastný hlas. „Možno preto nevyzeral tak zle. Je to ako vo filmoch o vlkolakoch, ktoré sme pozerali ako decká, Mike. Keď vlkolaka napokon niekto zabije, vlkolak sa znovu premení na človeka!“

Zmätok, ktorý cítil po správe o Hopleyho samovražde a jeho viac-menej bežnej kožnej chorobe, vystriedalo vzrušenie. Myslel sa mu rozbehla po novej cestičke, rýchlo ju skúmala a zaškrťovala možnosti a pravdepodobnosti.

Kam vlastne odchádza kľatba, keď sa jej prekliaty napokon strasie? Doriti, to by sme sa mohli rovno pýtať, kam

odchádza posledný dych umierajúceho. Alebo jeho duša. Preč. Odchádza prel. Preč, preč, preč. Existuje nejaký spôsob, ako ju ta dostať?

Rossington sa na Mayovej klinike zúfalo drží myšlienky, že má rakovinu kože, lebo druhá možnosť je oveľa horšia. Keď Rossington umrie, premení sa zase na...?

Uvedomil si, že Houston stíchol. A v pozadí sa ozýval nejaký zvuk, neprijemný, ale dôverne známy... Vzlyky? Bola to vzlykajúca Heidi?

„Prečo plače?“ zachripel Billy.

„Billy...“

„Daj mi ju!“

„Billy, keby si sa počul...“

„Doboha, daj mi ju!“

„Nie. Nedám. Nedám, ak sa budeš takto správať.“

„Ty vyšnupaná kokainová gebuľa...“

„Billy, prestaň!“

Houston skríkol tak hlasno, že Billy si musel na chvíľu slúchadlo podržať ďalej od ucha. Keď si ho znova priložil k uchu, vzlykanie prestalo.

„A teraz počúvaj,“ povedal Houston. „Neexistujú žiadni vlkodlaci a cigánske kliatby. Je mi trápne, že ti to vôbec musím takto hovoriť.“

„Bože, nevidíš, že to je práve ten problém?“ spýtal sa ho Billy potichu. „Nechápeš, že práve preto to môžu robiť už celé stáročia?“

„Billy, ak máš na sebe kliatbu, uvalilo ju na teba vlastné podvedomie. Starí Cigáni nemôžu nikoho prekliat. Ale môže to urobiť tvoja vlastná psychika, ktorá sa maskuje za starého Cigána.“

„Ja, Hopley a Rossington,“ povedal Halleck tlmene. „Všetci v tom istom čase. To ty si slepý, Mike. Skús si to spojiť.“

„Je to len zhluk náhod a nič viac. Dokedy máme chodiť okolo horúcej kaše, Billy? Vráť sa na Glassmanovu kliniku.

Dovoľ im, aby ti pomohli. Prestaň nervovať svoju ženu.“

Na okamih bol v pokušení poddať sa a uveriť Houstonovi - racionalita v jeho hlase, čo ako rozhorčená, mala upokojujúci účinok.

Potom si spomenul na Hopleyho, ako obrátil lampu, aby mu divo svietila do tváre. Spomenul si na Hopleyho, ako vraví: Zabíjal by som ho veľmi pomaly - ušetrím vás od detailov.

„Nie,“ povedal. „Na klinike mi nepomôže, Mike.“

Houston sťažka vzdychol. „Kto ti potom pomôže? Vari ten starý Cigán?“

„Možno, ak ho nájdem,“ povedal Halleck. „Možno áno, možno nie. A poznám ešte jedného človeka, ktorý by mi mohol pomôcť. Podobného pragmatika ako ty.“

Ginelli. Keď rozprával, v mysli sa mu vynorilo jeho meno.

„Ale predovšetkým si musím pomôcť sám.“

„Veď to ti práve hovorím!“

„Nepovedz? A ja som mal dojem, že si mi práve radil, aby som sa vrátil na kliniku.“

Houston si vzdychol. „Tuším ti chudne aj mozog. Pomyslel si už na to, čo tým spôsobuješ svojej žene a dcére?

Pomyslel si na to vôbec?“

Povedala ti Heidi, čo mi robila, keď sa stala tá nehoda? Billy takmer vyprskol. Povedala ti to už, Mikey? Nie? Tak by si sa jej mal na to spýtať... Veru tak.

„Billy?“

„S Heidi sa o tom porozprávame,“ povedal Billy pokojne.

„Ale ne...“

„Aspoň v jednej veci si mal pravdu, Mike.“

„Áno? No vidíš. A v čom?“

„Už sme dosť dlho chodili okolo horúcej kaše,“ povedal Billy a zložil slúchadlo.

Neporozprávali sa o tom.

Billy sa o to niekoľkokrát pokúsil, ale Heidi iba pokrútila hlavou, tvár mala bielu a meravú, jej oči ho obviňovali.

Zareagovala iba raz.

Bolo to tri dni po telefonickom rozhovore s Houstonom, ktorý Heidi sprevádzala vzlykaním. Práve dojedali obed.

Halleck práve dorazil zvyčajnú drevorubačskú porciu - tri hamburgery (žemle plus všetko ostatné), štyri kukuričné šúľky (s maslom), veľké hranolčeky a dve porcie broskyňového koláča s polevou. Stále nemal veľkú chuť do jedla alebo mu vôbec nechutilo, ale objavil alarmujúcu skutočnosť - keď nejedol, chudol ešte väčšmi. Heidi sa po rozhovore - hádke - s Houstonom vrátila domov bledá a mlkva, s tvárou opuchnutou od slz, ktoré vyronila v Houstonovej kancelárii. Aj on bol rozrušený a zničený, a tak nezjedol obed ani večeru... a keď sa nasledujúce ráno odvážil, uvidel, že zhodil tri kilá.

Pozeral sa na číslice a mal pocit, akoby mu v žalúdku lietali krdeľ motýľov. Tri kilá, pomyslel si. Tri kilá za deň! Bože! Odvtedy už nevynechal ani jedno jedlo.

Teraz ukázal na svoj vyprázdnený tanier - obhryzené kukuričné šúľky, zvyšky hamburgerov, šalátu, hranolčekov, dezertu.

„Vyzerá to podľa teba ako anorexia, Heidi?“ spýtal sa. „Áno?“

„Nie,“ povedala neochotne. „Nie, ale...“

„Takto jedávam celý posledný mesiac,“ povedal Halleck, „a za posledný mesiac som zhodil vyše tridsať kíľ. Mohla by si mi vysvetliť, ako to moje podvedomie dokázalo? Ako to, že som zhodil kilo za deň pri zhruba šesťtisíc kalóriách za dvadsaťštyri hodín?“

„Ja... ja neviem... ale Mike... Mike povedal...“

„Nevieš a ani ja to neviem,“ povedal Billy a nahnevane šmaril na tanier obrúsok - žalúdok mu škvrkal a prevaľoval sa pod váhou potravy, ktorú doň napchal. „A nevie to ani Michael Houston.“

„Tak ak je to kľatba, prečo sa mi nič nestalo?“ skríkla odrazu, a hoci sa jej oči ligotali od hnevu, zazrel v nich slzy.

Halleck, prekvapený, vystrašený a dočasne neschopný sebaovládania, zrúkol: „Lebo o tom nevedel! Len preto! Lebo o tom nevedel!“

Vzlykajúc odsunula stoličku, takmer spadla a potom ušla od stola. Držala sa za hlavu, akoby práve dostala strašnú migrénu.

„Heidi!“ skríkol a vstal tak prudko, až prevrhol stoličku. „Heidi, vráť sa!“

Jej kroky sa nezastavili na schodoch. Počul tresnutie dverami - neboli to dvere do spálne. Bolo to na konci chodby. Boli to dvere do Lindinej izby alebo do hosťovskej izby.

Halleck tipoval, že je to hosťovská izba. Mal pravdu. Ani počas týždňa do odchodu z domu s ním nespala.

Keď sa Billy neskôr pokúšal spomenúť na ten týždeň - na posledný týždeň -, mal v jeho mysli podobu zmätenej nočnej mory. Počasie bolo horúce, dusné a nevlúdne, akoby sa horúčavy toho roku začali skôr. Aj svieža a chladivá ulica Lantern Drive akoby trochu povädla. Billy Halleck jedol a potil sa, potil sa a jedol... A keď si koncom týždňa prenajal auto a vyrazil po medzistátnej diaľnici I-95 smerom na Hampshire a Maine, bol chudší o šesť kíľ.

Počas toho týždňa mu znovu a znovu telefonovali lekári z Glassmanovej kliniky. Znovu a znovu telefonoval Michael Houston. Heidi hľadela na Billyho vpadnutými očami, fajčila a nič nepovedala. Keď hovoril o tom, že by zavolať Linde, povedala mŕtvym, bezfarebným hlasom: „Radšej nie.“

V piatok, deň predtým, ako odišiel, mu opäť zatelefonoval Houston.

„Michael,“ povedal Billy a zatvoril oči. „Už som prestal preberať hovory z Glassmanovej kliniky. Prestanem preberať aj tvoje, ak s tým neprestaneš.“

„Ešte nie,“ povedal Houston. „Chcem, aby si ma pozorne počúval, Billy. Je to dôležité.“

Billy počúval Houstonov nový monológ bez ozajstného prekvapenia, iba s najhlbšími, najtemnejšími poryvmi hnevu a zrady. Vari nevedel, že to prichádza?

Zase uňho bola Heidi. S Houstonom absolvovala dlhý rozhovor, ktorý sa skončil slzami. Houston potom absolvoval dlhý rozhovor s Tromi pájácmi z Glassmanovej kliniky („Nemusiš sa znepokojovať, Billy, na takéto rozhovory sa vzťahuje pravidlo o dôverných informáciách.“). Houston sa znovu stretol s Heidi. Všetci si myslia, že Billymu by možno prospeli psychiatrické testy.

„Čo najdôraznejšie ti odporúčam, aby si sa im podrobil z vlastnej vôle,“ skončil Houston.

„To mi je jasné. A tiež mi je jasné, kde by som sa im mal podrobiť. Na Glassmanovej klinike, však? Tak čo, uhádol som?“

„No, mysleli sme si, že by to bolo celkom logické...“

„Jasné, ako inak. A kým mi budú pozorovať mozog, budú pokračovať aj klystíry s báriom, čo?“

Houston veľavravne mlčal.

„A ak poviem nie?“

„Heidi nemá žiadne právne prostriedky,“ povedal Houston opatrne. „Chápeš?“

„Chápem,“ povedal Billy. „Dali ste sa dokopy s Heidi a s Tromi pájácmi z Glassmanovej kliniky a chcete ma šupnúť do blázinca.“

„Nestavaj to do takejto melodramatickej polohy, Billy. Heidi si robí starosti o Lindu aj o teba.“

„Obaja si robíme starosti o Lindu,“ povedal Billy. „A robím si starosti aj o Heidi. Občas som na ňu taký nahnevaný, až ma z toho bolí žalúdok, ale v podstate ju stále milujem. A preto si robím starosti. Vieš, trochu ťa zavádzala, Mike.“

„Nechápem, o čom hovoríš.“

„Viem, že nechápeš. A ani ti to nepoviem. Mohla by ti to povedať ona sama, ale pochybujem, že to urobí - chce zabudnúť, že sa celá vec vôbec stala, a keby si sa dozvedel určité podrobnosti, ktoré prvý raz prehliadla, asi by sa jej to nepodarilo. Povedzme, že Heidi tiež trápí pocit viny. Jej spotreba cigariet sa zvýšila zo škatulky denne na dve a pol škatulky.“

Dlhá pauza... a Mike Houston sa potom vrátil k pôvodnému refrénu: „Nech je to už akokoľvek, Billy, musíš pochopiť, že tieto testy sú v záujme všetkých, ktorých sa to...“

„Dovidenia, Mike,“ povedal Halleck a jemne zložil slúchadlo.

15

Dva telefonáty

Billy strávil zvyšok popoludnia tým, že sa poneviera po klimatizovanom dome a občas v zrkadle a na lesklých povrchoch zachytil odraz svojho nového ja.

To, ako vidíme sami seba, závisí oveľa väčšmi, než si myslíme, od toho, ako vnímame vlastný fyzický rozmer. Nenašiel na tejto myšlienke nič utešujúce.

Závisí moja predstava o tom, koľko som hoden, od toho, akú časť sveta premiestňujem, keď chodím? Bože, aká ponižujúca predstava. Pán T. by mohol zdvihnúť Einsteina a celý deň ho nosiť pod pazuchou ako knihu. Je preto pán

T. lepší, dôležitejší?

V hlave mu ako vzdialený nedeľný zvon znela ozvena T. S. Eliota: To som nemal na mysli, to som vôbec nemal na mysli. Predstava veľkosti ako funkcie pôvodu alebo inteligencie, alebo ako dôkazu božej lásky zanikla zhruba v čase, keď obézny, natriasajúci sa William Howard Taft odovzdal prezidentský úrad androgýnnemu - a takmer až vycivenému - Woodrowovi Wilsonovi.

To, ako vnímame realitu, závisí oveľa väčšmi, než si zvyčajne myslíme, od toho, ako vnímame vlastný fyzický rozmer.

Áno - realita. To bolo oveľa bližšie k podstate veci. Keď vidíte sami seba, ako vás čosi postupne kilo po kile zotiera ako zložitú rovnicu na tabuli, určite to poznačí vaše vnímanie reality. Vašej osobnej reality, reality vo všeobecnosti.

Bol tučný - nie mocnejší, nie so zopárkilovou nadváhou, ale rovno tučný ako brav. Potom bol mohutný, potom zhruba normálny (ak také čosi existuje - ale Traja pajáci z Glassmanovej kliniky si zrejme mysleli, že áno), potom štíhly. Ale teraz štíhlosť prechádzala do nového stavu: chudosti. Čo príde potom? Predpokladal, že vycivenosť. A potom čosi, čo dosiaľ spočívalo za hranicami jeho predstavivosti.

Vážne sa nezaoberal myšlienkou, že by ho mohli posadiť do cvokárne; na takéto procedúry bol potrebný istý čas. Ale posledný rozhovor s Houstonom mu jasne ukázal, kam až veci zašli a že je nemožné, aby mu niekto uveril - teraz alebo kedykoľvek inokedy. Chcel zatelefonovať Kirkovi Penschleymu - tomu nutkaniu sa takmer nedalo odolať, hoci vedel, že Kirk mu zatelefonuje, hneď ako niektorá z troch detektívnych kancelárií, s ktorými firma spolupracuje, na niečo narazí.

Namiesto toho vytľukal newyorské číslo, ktoré si nalistoval na konci adresára. Od samého začiatku mu v mysli nepokojne poskakovalo meno Richarda Ginelliho - a teraz prišiel čas zatelefonovať mu.

Keby náhodou.

„Traja bratia,“ povedal hlas na druhej strane. „V dnešnej špeciálnej ponuke je jahňacia marsala a naše jedinečné fettuccine Alfredo.“

„Tu je William Halleck. Chcel by som hovoriť s pánom Ginellim, ak je tam.“

Po chvíli zvažujúceho ticha hlas zopakoval: „Halleck.“

„Áno.“

Ozval sa zvuk sprevádzajúci položenie slúchadla. Billy matne počul rachot hrncov a rajníc. Nieкто nadával po taliansky. Nieкто ďalší sa smial. Ako všetko v jeho živote v poslednom čase, aj toto sa zdalo veľmi vzdialené.

Napokon nieкто zdvihol slúchadlo.

„William!“ Billymu opäť zišlo na um, že Ginelli je jediný človek na svete, ktorý ho takto volá. „Čo robíš, paisan?“

„Trochu som schudol.“

„No, to je dobre,“ povedal Ginelli. „Bol si príliš tučný, William, keď to tak musím povedať. Koľko si zhodil?“

„Desať kíľ.“

„Fíha! Gratulujem! A určite sa z toho teší aj tvoje srdiečko. Nie je to maličkosť, zhodiť zopár kíľ, čo? Ani mi nehovor, viem, kde sa držia kalórie. Amikom ako ty to visí cez opasok. A Talian ako ja zase jedného dňa zistí, že vždy keď sa zohne, aby si uviazal šnúry na topánkach, ide mu roztrhnúť zadok nohavic.“

„No, ani to nebolo také ťažké.“

„Prídi pekne do Troch bratov, William. Pripravím ti svoju špecialitu. Neapolské kura. Hneď naberieš všetko, čo si zhodil.“

„Možno ťa vezmem za slovo,“ povedal Billy a trochu sa usmial. Videl sa v zrkadle na stene pracovne a zdalo sa mu, že má v ústach priveľa zubov. Priveľa zubov a všetky príliš vyčnievali. Prestal sa usmievať.

„No, veď to aj myslím úplne vážne. Chýbaš mi. Tak dávno sme sa nevideli. A život je krátky, paisan. Život je krátky, nemám pravdu?“

„To si píš.“

Ginelli stíšil hlas. „Počul som, že si mal nejaké problémy tam u vás v Connecticute,“ povedal. Connecticut v jeho podaní znel ako nejaké miesto v Grónsku, pomyslel si Billy. „Bolo mi ťa ľúto.“

„Ako si sa o tom dozvedel?“ povedal Billy, úprimne prekvapený. Vo fairviewskom Reportérovi bol článok o nehode - slušný, žiadne mená - a to bolo všetko. V newyorských novinách nebolo uverejnené nič.

„Ja mám uši stále nastražené,“ odvetil Ginelli. Lebo o to tu ide, mať uši stále nastražené, pomyslel si Billy a striasol sa.

„Mal som s tým nejaké problémy,“ povedal Billy a opatrne vyberal slová. „Také... mimoprávne. Tá žena - vieš o nej niečo?“

„Uhm. Počul som, že to bola Cigoška.“

„Hej, bola to Cigánka. Mala manžela. A on... spôsobil mi isté ťažkosti.“

„Ako sa volá?“

„Myslím, že Lemke. Pokúsím sa poradiť si s tým, ale povedal som si... či by som nemohol...“

„Jasné, jasné. Zavolaj mi. Možno pre teba budem môcť niečo urobiť, možno nie. Možno sa rozhodnem, že radšej nie. Vieš ako, priatelia sú vždy priatelia, ale biznis je vždy biznis, chápeš nie?“

„Áno, chápem.“

„Priatelia a biznis niekedy idú dokopy a inokedy zase nie, nemám pravdu?“

„Máš.“

„Ide ten chlap po tebe?“

Billy zaváhal. „Zatiaľ o tom nechcem priveľa rozprávať, Richard. Je to veľmi zvláštne. Áno, ide po mne. Veľmi tvrdo ide po mne.“

„No doriti. Musíme sa o tom porozprávať!“

Zájum v Ginelliho hlase bol zreteľný a bezprostredný. Billyho v očiach zaštipali slzy a silno si prešiel hore po lici

hánkou.

„Cením si to - fakt si to cením. Ale najprv si s tým skúsím poradiť sám. Ešte ani poriadne neviem, čo vlastne od teba chcem.“

„Keď budeš chcieť zavolať, William, vieš, kde ma nájdeš. Platí?“

„Platí. Vďaka.“ Zaváhal. „Počúvaj, Richard - si poverčivý?“

„Ja? To sa pýtaš mňa, starého Taliana, ktorý vyrastal v rodine, kde mama, stará mama a všetky tety uctievali Panenku Máriu a modlili sa k každému svätému, o akom si kedy počul, a ešte ku kope ďalších, o akých si nepočul a v živote počuť nebudeš, zakrývali zrkadlá, keď niekto umrel, a keď im prešla cez cestu krava alebo čierna mačka, vystierali prsty na obranu proti urieknutiu? Mňa sa pýtaš, či som poverčivý?“

„No vidíš,“ povedal Billy a trochu sa usmial. „Pýtam sa, či si poverčivý.“

Opäť sa ozval hlas Richarda Ginelliho, priamy, tvrdý a bez štipky humoru. „Verím iba vo dve veci, William. Zbrane a prachy - v to ja verím. Môžeš ma kedykoľvek citovať. Že či som poverčivý? Ani náhodou, paisan. To si budeš musieť nájsť iného Taliana.“

„To je dobre,“ povedal Billy a úsmev sa mu rozšíril. Bol to prvý skutočný úsmev za posledný mesiac a bol to dobrý pocit - bol to naozaj dobrý pocit.

V ten večer, hneď potom, ako prišla Heidi, zatelefonoval Penschley.

„Tí tvoji Cigáni nám dávajú zabráť,“ povedal. „Už sa ti nazbieralo takmer desaťtisíc dolárov za poplatky, Bill. Máme sa na to vykašľať?“

„Najprv mi povedz, čo ste zistili,“ povedal Billy. Potili sa mu ruky.

Penschley vykladal suchým hlasom obstarožného politika.

Cigánska banda išla najprv do Greenu, mestečka v Connecticute, ktoré leží asi tridsať míľ od Milfordu. Po týždni ich vyhнали z Greenu a objavili sa v Pawtuckete neďaleko Providence na Rhode Islande. Po Pawtuckete prišlo na rad Attleboro v Massachusetts. V Attlebore jedného z nich zavreli za rušenie pokoja a potom ho pustili na smiešnu kauciu.

„Stalo sa asi toto,“ povedal Penschley. „Jeden miestny bitkár prehral v kolese šťastia desať dolárov. Povedal Cigánovi, že to bol podvod a že sa s ním ešte poráta. O dva dni ho vystriehol, keď vychádzal z obchodu. Pohádali sa a potom sa pobili na parkovisku. Zopár svedkov, ktorí neboli z mesta, tvrdilo, že bitku vyprovokoval ten chlap. Boli tam aj miestni a tí zase tvrdili, že to začal Cigán. Napokon zavreli Cigána. Keď ho pustili na kauciu, miestni policajti boli len radi. Ušetrili mestu súdne trovy a zbavili sa Cigánov.“

„Tak to zvyčajne chodí, nie?“ spýtal sa Billy. Tvár mu odrazu horela. Z akéhosi dôvodu si bol takmer istý, že Cigán, ktorého zavreli v Attlebore, je ten istý mladý muž, ktorý predvádzal žonglérske kúsky vo fairviewskom mestskom parku.

„No, v podstate áno,“ súhlasil Penschley. „Cigáni to už veľmi dobre poznajú; keď obžalovaný zmizne, policajti sú len radi. Nikto ho nebude naháňať. Ako keď ti spadne do oka smietka. Oko zaslzí a smietka sa vyplaví. Keď to prestane bolieť, nikoho už nezaujímá, kam sa vlastne tá smietka podela, no nie?“

„Smietka v oku,“ povedal Billy. „Aj tento človek bol len smietkou v oku?“

„Pre attleborskú políciu určite. Chceš počuť aj zvyšok, Billy, alebo si najprv zamoralizujeme na tému Bolestný údel menšín?“

„Prosím ťa, pokračuj.“

„Cigáni sa opäť zastavili v Lincolne v Massachusetts. Vydržali tam asi tri dni, kým sa opäť spakovali.“

„A určite to bola vždy tá istá skupina?“

„Áno. Vždy sa tam vyskytovali rovnaké autá. Mám tu zoznam poznávacích značiek - väčšinou je to Texas a Delaware. Mám ti to prečítať?“

„Potom. Poďme ďalej.“

Už tam toho veľa nebolo. Cigáni sa objavili v Revere, na juh od Bostonu, zostali tam desať dní a potom zase pokračovali v ceste. Štyri dni v Portsmouthe v New Hampshire... a potom jednoducho zmizli z dohľadu.

„Ak chceš, môžeme ich zase vyňučať,“ povedal Penschley. „Momentálne sme ani nie týždeň pozadu. Robia na tom traja špičkoví detektívi z Bartonovej detektívnej kancelárie a podľa nich sú teraz tí Cigáni takmer naisto niekde v Maine. Kopírovali cestu I-95 z Connecticutu hore k pobrežiu - podľa toho, čo zistili Greeleyho ľudia, tak vyrazili minimálne z Južnej a Severnej Karolíny. Tá ich trasa vyzerá ako cirkusové turné. Pravdepodobne prejdú turistické oblasti v južnom Maine, ako Ogunquit a Kennebunkport, potom absolvujú Boothbay Harbor a skončia v Bar Harbore. A keď sa skončí turistická sezóna, vrátia sa na zimu dole na Floridu alebo na texaské pobrežie zálivu.“

„Nie je s nimi aj jeden starček?“ spýtal sa Billy. Pevne zvierať slúchadlo. „Tak okolo osemdesiatky. Má dačo s nosom - nejaký zápal, rakovinu alebo také čosi.“

Šušťanie papiera akoby malo trvať večne.

„Taduz Lemke,“ povedal napokon Penschley pokojným tónom. „Otec tej ženy, ktorú si zrazil. Áno, je s nimi.“

„Jej otec?“ zvolal Halleck. „To nie je možné, Kirk. Tá žena už bola stará, mohla mať takých sedemdesiat-sedemdesiatpäť rokov...“

„Taduz Lemke má stošesť rokov.“

Billy na okamih stratil reč. Pery sa mu pohybovali, ale to bolo všetko. Vyzeral ako človek, ktorý sa bozkáva s duchom. Potom sa mu podarilo zopakovať: „To nie je možné.“

„Nuž, taký vek sa dá len závidieť,“ povedal Penschley, „ale nie je to nič nemožné. O všetkých týchto ľuďoch máme záznamy - už nekočujú po východnej Európe na vozoch, hoci si viem predstaviť, že niektorí z tých starších, ako napríklad tento Lemke, by to celkom brali. Ak chceš, ukážem ti fotografie... čísla sociálneho poistenia... odtlačky prstov. Lemke uvádzal svoj vek rôzne - stošesť rokov, stoosem rokov a stodvadsať rokov. Podľa mňa je správny údaj

stošesť, lebo to sedí s údajmi zo sociálneho poistenia, ktoré sa podarilo získať Bartonovým ľudom. A Susanna Lemkeová bola jeho dcéra, o tom niet pochýb. Inak, na viacerých povoleniach na prevádzkovanie rôznych hier, ktoré si museli vybaviť, je uvedený ako prezident firmy Taduz Company... to znamená, že je náčelníkom toho ich kmeňa alebo bandy, či ako to vlastne volajú.“

Jeho dcéra? Lemkeho dcéra? V Billyho mysli akoby sa všetko zmenilo. Čo keby niekto zrazil Lindu? Čo keby Lindu niekto prešiel ako zatúlaného psa?

„... nechať tak?“

„Čože?“ Usiloval sa sústrediť sa na Kirka Penschleyho.

„Pýtal som sa, či to máme nechať tak. Bude ťa to stáť balík peňazí, Bill.“

„Prosím ťa, povedz im, nech ešte chvíľu pokračujú,“ povedal Billy. „O tri, nie, o štyri dni ti zavolám, či sa im podarilo zistiť, kde sa práve zdržiavajú.“

„Nemusiš mi volať,“ povedal Penschley. „Keď to Bartonovi ľudia zistia, dozvieš sa to ako prvý.“

„Nebudem tu,“ povedal Halleck pomaly.

„Nie?“ Penschleyho hlas znel neutrálne. „A kde budeš?“

„Na cestách,“ povedal Halleck a krátko nato zložil. Sedel bez pohnutia, myseľ mu zmätene vírila a prsty - veľmi chudé prsty - nepokojne bubnovali po okraji stola.

16

Billyho list

Nasledujúci deň Heidi tesne po desiatej odišla na nákup. Nepovedala Billymu, kam ide alebo kedy sa vráti - tento starý a láskyplný zvyk už neplatil. Billy sedel v pracovni a pozoroval oldsa na prístupovej ceste. Heidi na okamih obrátila hlavu a stretli sa im oči, jeho zmätené a vystrašené, jej nemo obviňujúce: Musela som poslať preč našu dcéru, nechcel prijať odbornú pomoc, naši priatelia už o nás rozprávajú. Asi chceš, aby ti niekto robil spoločnosť na ceste do krajiny šialenstva... Trhni si nohou, Billy Halleck. Nechaj ma na pokoji. Len sa smaž vo vlastnej šťave, ak to tak veľmi chceš, ale mňa z toho láskavo vynechaj.

Samozrejme, bola to len ilúzia. Nemohla ho vidieť, stál vzadu v tieni.

Bola to len ilúzia, ale bolelo to.

Keď olds zmizol z dohľadu, Billy vsunul do písacieho stroja hárok papiera a navrch napísal: Drahá Heidi. Bola to jediná časť listu, ktorá mu išla ľahko. List písal bolestivo vetu po vete a kdesi vzadu v mysli stále rozmýšľal, či sa nevráti, kým bude ťukať do stroja. Ale nevrátila sa. Napokon vytiahol papier a celý si ho prečítal.

Drahá Heidi,

keď budeš toto čítať, budem už preč. Nevieť, kde presne ani na ako dlho, ale dúfam, že keď sa vrátim, všetko toto sa skončí. Skončí sa nočná mora, s ktorou teraz žijeme.

Heidi, Michael Houston sa vo všetkom mylí. Leda Rossingtonová mi naozaj povedala, že ten starý Cigán - mimochodom, volá sa Taduz Lenke - sa dotkol Caryho, a naozaj mi povedala, že Carymu rastú šupiny. A Duncan Hopley bol naozaj pokrytý pupencami... Bolo to strašnejšie, než si vieš predstaviť.

Houston odmieta vziať do úvahy logické súvislosti, ktoré som mu uvedol na obhajobu svojho presvedčenia o tom, čo sa so mnou robí (dnes ráno som vážil sedemdesiatosem kíl, dohromady som schudol už takmer o päťdesiat kíl). On to ani nemôže uznať - úplne by ho to vykoľajilo. Radšej sa bude prizerať, ako ma niekam odpracú, než aby sa seriózne zamyslel nad možnosťou, že to, čo sa robí, je výsledkom cigánskej kliatby. Keby pripustil, že existujú také čudné veci ako cigánske kliatby, a to hocikde na svete, ale najmä tu vo Fairview v Connecticute, rúhal by sa voči všetkému, v čo veril a verí. On verí v iných duchov - v takých, čo bývajú vo fľaštičkách.

Som však presvedčený, že kdesi hlboko vo svojom vnútri možno veríš, že je to možné. Myslím, že hnev, ktorý si ku mne pociťovala tento týždeň, čiastočne vychádzal z toho, že som nájst' aby si verila v čosi, o čom Tvoje srdce vie, že je to pravda. Môžeš ma vysmiať, že sa hrám na psychológa, ale uvažoval som takto: veriť v kliatbu znamená veriť, že len jeden z nás je potrestaný za čosi, na čom sme sa podieľali obaja. Mám tým na mysli to, že si sa vyhla vine... a Boh mi je svedkom, Heidi, v zbabelej a ustráchanej časti svojej duše cítim, že ak si toto všetko musím vytrpieť, mala by si cez to prejsť aj Ty... človek sa potrebuje podeliť o nešťastie a v každom z nás asi drieme podliak, ktorý je natoľko spojený s našim lepším ja, že sa ho nikdy nedokážeme striasť.

Ale moje lepšie ja Ťa naďalej miluje, Heidi, a nikdy by som si neželal, aby sa Ti prihodilo niečo zlé. Toto moje lepšie ja sa usiluje rozmýšľať logicky, a preto som odišiel. Musím nájsť toho Cigána, Heidi. Musím nájsť Taduza Lenkeho a povedať mu, k čomu som dospel za posledných šesť týždňov. Je ľahké obviňovať, je ľahké chcieť pomstu. Ale keď sa človek hlbšie zamyslí, pochopí, že každá udalosť je prepojená s ďalšou udalosťou, že niektoré veci sa stanú bez zjavnej príčiny. Neradi o tom takto uvažujeme, lebo potom sa už nemôžeme len tak na niekom vyvŕšiť a uľaviť si v bolesti, ale musíme nájsť nejaký iný spôsob - a to už nie je také jednoduché a neprináša to uspokojenie. Chcem mu povedať, že v tom nebol zlý úmysel. Chcem ho poprosiť, či by mohol vziať naspäť to, čo urobil... ak je to v jeho moci. Ale predovšetkým sa mu chcem ospravedlniť. Za seba... za teba... za celý Fairview. Vieš, teraz viem o Cigánoch viac ako predtým. A asi by som Ti mal povedať ešte čosi, Heidi. Ak to zoberie späť, ak zistím, že mám pred sebou nejakú budúcnosť, na ktorú by som sa mohol tešiť, nestrávim ju vo Fairview. Prišiel som na to, že mám po krk Andyho krčmy, mám po krk Lantern Drive, mám po krk klubu a celého tohto špinavého pokryteckého mesta. Ak ešte mám pred sebou budúcnosť, dúfam že Ty aj Linda so mnou pôjdete niekam inam. Ak nepôjdeš so mnou, pôjdem tak či tak. Ak mi Lenke nebude môcť alebo chcieť pomôcť, aspoň budem mať pocit, že som urobil všetko, čo bolo v mojich silách. Potom sa vrátim domov a rád sa prihlásim na Glassmanovej klinike, ak to ehe stále budeš chcieť.

Ak chceš, pokojne tento list ukáž Mikovi Houstonovi alebo lekárom z kliniky. Asi sa všetci zhodnú, že to, čo robím, môže byť veľmi dobrá terapia. Povedia si, že ak to spôsobujem sám sebe, aby som sa potrestal (ustavične hovoria o psychickej anorexii, zjavne sú presvedčení, že ak sa človek cíti vinný, môže si sám zrýchliť metabolizmus), stretnutie s Lemkem mi poskytne vyčlenené vykúpenie. Alebo povedia, že existujú dve možnosti: Lemke ma vysmeje a povie mi, že v živote na nikoho neuvalil kľatbu, a tým otrasie psychologickým základom mojej posadnutosti, alebo sa im možno bude zdať, že Lemke zaľúči možnosť zárobku, bude klamať a potvrdí mi, že ma preklial, a potom odo mňa bude žiadať peniaze za nejaký falošný liek - ale podľa nich pri falošnej kľatbe možno pomôže aj falošný liek!

Cez Kirka Penschleyho som si zaplatil detektívov a tí zistili, že Cigáni smerujú na sever po diaľnici I-95. Dúfam, že ich vystupujem v Maine. Ak sa niečo stane, hneď Ti dám vedieť, dovedy sa s Tebou nebudem kontaktovať. Ale ver mi, že Ťa celým srdcom milujem.

Tvoj Billy

Vložil list do obálky s Heidinyim menom a oprel ho o stojan s koreničkami na kuchynskom stole. Potom si objednal taxík do Hertzovej požičovne áut vo Westporte. Stál na schodoch a čakal na taxík a kdesi vnútri ešte dúfal, že Heidi sa vráti a porozprávajú sa o tom, čo napísal v liste.

Až keď po prístupovej ceste prišlo auto a keď už sedel na zadnom sedadle, až vtedy Billy pripustil, že rozhovor s Heidi by možno vôbec nebol taký dobrý nápad - lebo to, že sa vedel rozprávať s Heidi, už patrilo minulosti, keď ešte prebýval v Meste tučniakov... žil tam viacerými spôsobmi a nevedel o tom. To je teraz minulosť. A ak je nejaká budúcnosť, je za hranicami tohto mesta, niekde v Maine, a musí ju dosiahnuť, kým sa celkom nerozplynie.

17

Šesťdesiatdeväť

V tú noc sa zastavil v Providence. Zatelefonoval do kancelárie, ozvala sa mu odkazová služba a nechal odkaz pre Kirka Penschleyho: mohol by mu poslať všetky dostupné fotografie Cigánov a všetky podrobnosti o ich vozidlách vrátane poznávacích značiek do hotela Sheraton v South Portlande v Maine?

Na odkazovej službe mu odkaz prečítali bez chýb - čo Billy považoval za malý zázrak - a šiel si ľahnúť. Z Fairview do Providence nebolo ani stopäťdesiat míľ, ale cítil sa vyčerpaný. Prvý raz za celé týždne spal tak tvrdo, že sa mu nič nesnívalo. Nasledujúce ráno zistil, že v motelovej kúpeľni nie je váha. Bože, pomyslel si Billy Halleck, vďaka aj za drobné dary.

Rýchlo sa obliekol a zastavil sa iba raz, keď si zaväzoval topánky, celkom prekvapený, že počuje sám seba, ako si píska. Opäť vyrazil na diaľnicu a o pol siedmej sa ubytoval v hoteli Sheraton. Čakal naňho odkaz od Penschleyho: Informácie sú na ceste, ale sú s tým trochu problémy. Môže to potvrdiť deň alebo dva.

Výborne, pomyslel si Billy. Kilo za deň, Kirk, čo tam po tom - o tri dni zhodím toľko, čo váži šesť maxibaličkov slaných krekerov. O päť dní zhodím toľko, čo váži stredne veľké vrečko múky. Daj si na čas, kamoš, čo na tom?

Budova hotela mala kruhový pôdorys a Billyho izba pripomínala rez torty. Jeho preťažená myseľ, ktorá si doteraz poradila takmer so všetkým, sa už akosi nevedela vyrovnáť so zužujúcou sa izbou. Bol utmácaný z cestovania a bolela ho hlava. Povedal si, že reštauráciu neznesie... najmä nie takú, ktorá sa zužuje. Radšej si objednal večeru do izby.

Práve vyšiel zo sprchy, keď zaklopal čašník. Obliekol si župan, ktorým vedenie hotela predvídavo vybavilo izby (z vrečka trčala kartička s nápisom NEPOKRADNEŠ), vybral sa k dverám a zvolal: „Hneď to bude!“

Halleck otvoril dvere... a prvý raz v živote pochopil, ako sa asi cítia znetvorení ľudia, ktorí si zarábajú na živobytie v cirkusoch. Čašník nemal viac ako devätnásť rokov, s neupravenými vlasmi a prepadnutými lícami vyzeral ako imitácia britských pankáčov. Za manekýna by ho iste nevzali. Najprv pozrel na Billyho s nezáujmom človeka, ktorý počas každej zmeny vídava stovky mužov v hotelových županoch; takýto nezáujem sa môže trochu rozplynúť, keď uvidí prepitné, ale to bolo všetko. Potom sa čašníkov oči rozšírili vo výraze údivu, ktorý sa blížil k hrôze. Trvalo to iba chvíľu; potom opäť nasadil chladný nezáujem. Ale Billy to videl.

Hrôza. Bola to takmer hrôza.

A údiv tam zostal - bol skrytý, ale predsa tam bol. Billymu zišlo na um, že ho teraz vidí, lebo sa k nemu pridala ďalší prvok - fascinácia.

Obaja na okamih zamrzli v nepohodlnom a nechcenom kontakte. Billymu sa zakrútila hlava a spomenul si na Duncana Hopleyho, ako sedel vo svojom útulnom dome na ulici Ribbonmaker Lane so zhasnutými svetlami.

„No, položte to niekam,“ povedal drsne, keď sa mu podarilo prelomiť mlčanie. „Alebo tu chcete takto stáť celú noc?“

„Hneď to bude,“ povedal čašník, „prepáčte.“ Očervenel a Billymu ho prišlo ľúto. Nebol to pankáč ani mladý delikvent, ktorý sa prišiel do cirkusu pozrieť na živé krokodíly - bol to vysokoškólák, ktorý cez prázdniny brigáduje v hoteli, a prekvapil ho vyčerpaný človek, ktorý má možno nejakú chorobu.

Ten starec ma preklial viacerými spôsobmi, pomyslel si Billy.

Tento chalan za to nemohol, že Billy Halleck, donedávna z Fairview v Connecticute, schudol toľko, že by takmer mohol vystupovať v cirkuse. Nechal mu ako prepitné dolár a čo najrýchlejšie sa ho zbavil. Potom šiel do kúpeľne a pozrel sa na seba. Pomaly si roztváral župan v archetypálnom geste, ktoré vykonával v súkromí vlastnej izby. Najprv si uvoľnil opasok a odhalil si tak skoro celú hrud' a časť brucha. Aj toto stačilo, aby pochopil čašníkov šok. A išlo to ešte jednoduchšie, keď si roztvoril celý župan a hľadel na svoj obraz v zrkadle.

Vyčnievalo mu každé rebro. Kľúčne kosti boli ako hrbolce potiahnuté kožou. Z tváre mu vyčnievali líce kosti. Hrudný kôš bol stlačený uzol, brucho dutina, panva strašidelne ovisnutá sánka. Nohy boli zhruba také, ako si ich pamätal, dlhé a celkom svalnaté, nečrtali sa na nich kosti - tu nikdy veľmi nepriberal. Ale vyše pásu sa naozaj premieňal na

karnevalové strašidlo - na živého kostlivca.

Päťdesiat kíľ, pomyslel si. Ako málo stačí, aby sa to predralo na povrch. Teraz vidíš, aká tenká je hranica medzi tým, čo si vždy považoval za samozrejmosť a čo tu malo byť naveky, a medzi týmto totálnym šialenstvom. Ak si to chcel niekedy vedieť, teraz to vieš. Stále vyzeráš normálne - no, celkom normálne -, keď máš na sebe šaty, ale koľko potrvá, kým sa na teba začnú ľudia pozeráť ako ten čašník, aj keď budeš oblečený? Týždeň? Dva týždne?

Bolest' hlavy zosilnela, a hoci bol predtým hladný, vo večeri sa len poprial. Spal zle a vstal skoro. Pri obliekaní si nepískal.

Rozhodol sa, že Kirk Penschley a Bartonovi detektívi majú pravdu - Cigáni sú na južnom pobreží. Cez leto je v Maine plno turistov. Prišli sa okúpať v chladnej vode, slniť sa (mnohé dni boli hmlisté a sychravé, ale turisti si to nikdy nepamätali), jesť morské raky a mušle, kupovať popolníky s namaľovanými morskými čajkami, chodiť do letných divadiel v Ogunquite a Brunswicku, fotografovať majáky v Portlande a Pemaquide alebo sa len tak ponevierať po vychytených miestach ako Rockport, Camden a, samozrejme, Bar Harbor.

Na pobreží sú turisti aj s dolármi, ktoré ich pália v peňaženkách. A tam budú aj Cigáni - ale kde presne?

Billy si urobil zoznam vyše päťdesiatich pobrežných miest a potom zišiel dolu schodmi. Barman bol z New Jersey a poznal iba Ashbury Park, ale Billy našiel čašníčku, ktorá celý život žila v Maine, dobre poznala pobrežie a rada o ňom rozprávala.

„Hľadám nejakých ľudí a viem, že určite budú v niektorom meste na pobreží - ale v takom, čo nie je priveľmi nóbl. Skôr v takom... hm...“

„V niečom trochu divšom?“ spýtala sa.

Billy prikývol.

Sklonila sa nad jeho zoznamom. „Old Orchard Beach,“ povedala. „To je z nich najdivšie. Až do Sviatku práce si tam nikto nikoho nevšímne, ak len nemá tri hlavy.“

„A ostatné mestá?“

„No... väčšina miest na pobreží je v lete trochu divá,“ povedala. „Napríklad Bar Harbor. Každý, kto o ňom niekedy počul, si myslí, že je to nóbl mesto... dôstojné... plné boháčov na rolls-royceoch.“

„A nie je to tak?“

„Nie. Také je možno Frenchman's Bay, ale Bar Harbor nie. V zime je to ospanlivé mestečko, na ktorom je najzaujímavejšia kompa, čo premáva o pol jedenástej. Ale v lete to v Bar Harbore fičí. Je to ako Fort Lauderdale na jar - je tam plno všelijakých ksichtov a obstarožných hipíkov. Keď sa postavíte nad mesto a fúka správny vietor, sfajčíte sa, už len keď sa nadýchnete. A hlavnou atrakciou je až do Sviatku práce pouličný karneval. Takáto je väčšina miest, ktoré máte na zozname, ale Bar Harbor je v tomto špička.“

„Viem si predstaviť,“ povedal Billy s úsmevom.

„Občas som ta chodievala v júli alebo v auguste, ale už som na to pristará.“

Billymu posmutnel úsmev. Čašníčka vyzerala nanajvýš na dvadsaťtri.

Billy jej dal päť dolárov; zažerala mu príjemné leto a aby sa mu podarilo nájsť svojich priateľov. Billy prikývol, ale prvý raz sa pri pomyslení na stretnutie necítil až tak odhodlane.

„Nenahneváte sa, ak vám dám jednu radu?“

„Ale kdeže,“ odvetil Billy a čakal, že mu poradí, kde má začať - to už mal rozhodnuté.

„Mali by ste trochu pribrať,“ povedala. „Jedzte cestoviny. Mama mi vždy hovorievala: Keď chceš pribrať, jedz cestoviny.“

Na tretí deň v South Portlande prišla hrubá obálka s fotografiami a údajmi o autách. Pomaly si prezeral každú fotografiu. Na jednej bol mládenec, ktorý žongloval s kužeľmi; aj on sa volal Lemke. Samuel Lemke. Pozeral sa do objektívu s nekompromisnou otvorenosťou, ktorá bola rovnako pripravená na radosť a priateľstvo, i na hnev a zachmúrenosť. Na ďalšej bolo pekné mladé dievča, ktoré strieľalo z praku, keď prišli policajti - áno, bola naozaj taká pekná, ako Halleck videl z diaľky v mestskom parku. Volala sa Angelina Lemkeová. Položil jej fotografiu vedľa fotografie Samuela Lemkeho. Brat a sestra. Vnúčatá Susanny Lemkeovej? Pravnúčatá Taduza Lemkeho?

Na ďalšej fotografii bol starší muž, ktorý rozdával letáky - Richard Crosskill. Nasledovali ďalší Crosskillovci. Stanchfieldovci. Starbirdovci. Ďalší Lemkeovci. A potom... takmer naspodku...

Bol to on. Oči, spočívajúce v dvoch hniezdach vrások, boli tmavé a vyrovnané a zračila sa v nich inteligencia. Na hlave mal šatku s uzlom uviazaným nad ľavým lícom. V hlboko popraskaných perách mal zastoknutú cigaretu. Vlhký nos bol hotový horor - hnijajúci a strašný.

Billy cival na fotografiu ako zhypnotizovaný. Na starcovi bolo čosi takmer dôverne známe, no nevedel prísť na to, čo to je. Potom si spomenul. Taduz Lemke mu pripomenul starcov z reklám na jogurty Dannone, tých Gruzíncov, ktorí fajčili cigarety bez filtra, pili vodku a dožívali sa úžasného veku - stotridsať rokov, stopäťdesiat rokov, stosedemdesiat rokov. A potom mu zišiel na um verš z pesničky Jerryho Jeffa Walkera, z tej o pánu Bojanglesovi: Pozrel sa na mňa očami veku...

Áno. Toto uvidel v tvári Taduza Lemkeho - jeho oči boli očami veku. V tých očiach Billy uvidel hlboké poznanie, pri ktorom bolo dvadsiate storočie iba tieň, a striasol sa.

Keď sa v ten večer v kúpeľni, ktorá bola pripojená k trojuholníkovej izbe, postavil na váhu, ukazovala šesťdesiatdeväť kíľ.

Pátranie

Old Orchard Beach, povedala čašníčka. To je z nich najdivšie. Hoteliér súhlasil. Súhlasilo aj dievča v búde s informáciami pre turistov, ktorá sa nachádzala štyri míle po diaľnici, hoci to odmietlo povedať takto otvorene. Billy v prenajatom aute odbočil na Old Orchard Beach, ktoré sa nachádzalo asi osemnásť míľ na juh.

Míľu od pobrežia sa premávka premenila na husí pochod s blatníkom pri blatníku. Väčšina áut v tejto kolóne mala kanadské poznávacie značky. Mnohé z nich boli tučné karavany, do ktorých by sa bez problémov zmestilo celé futbalové mužstvo. Väčšina ľudí, ktorých Billy videl vo vlečúcich sa autách a na chodníku po oboch stranách cesty, mala na sebe len toľko šatstva, koľko prikazuje zákon, a niekedy aj menej - videl veľa bikín, veľa mužských plaviek, veľa vystavenej naolejovanej pokožky.

Billy mal oblečené modré džínsy, bielu rozhalenku a športovú bundu. Sedel za volantom a lial sa z neho pot, hoci ventilácia bola spustená na plné obrátky. No nezabudol na pohľad, akým si ho premeral mladý čašník. Už sa nevyzlečie, ani keby mal mať na konci dňa tenisky plné potu.

Slimačia kolóna prešla okolo soľných jazier, dvoch desiatok stánkov s morskými rakmi a ustricami a potom pokračovala cez oblasť s letnými domami, pritisnutými k sebe ako starí kamoši pri stole. Pred väčšinou z nich sedeli podobne povyzliekani ľudia, jedli, čítali brožované romány alebo jednoducho pozorovali nekonečný prúd áut. Kriste, pomyslel si Billy, ako tu môžu vydržať ten zápach výfukov? Pomyslel si, že zápach im možno vyhovuje, že možno práve preto sedia tu, a nie na pláži, že im to pripomína domov.

Domy vystriedali motely s nápismi ON PARLE FRANCAIS a BERIEME KANADSKÚ MENU OD 250 DOLÁROV a MIDNITE BLUE V PONUKE KÁBLOVEJ TV a 3 MINÚTY K OCEÁNU BONJOUR A NOS AMIS DE LA BELLE PROVINCE!

Motely vystriedala hlavná ulica, na ktorej boli zväčša obchody s lacnými fotoaparátmi, suvenírmi a nemravnými knižkami. Mládež v šortkách a tričkách sa lenivo ponevierala sem a ta, niektoré dvojice sa držali za ruky, niektorí bez záujmu hľadeli do špinavých výkladov, niektorí jazdili na skejtoch a s unudeným elánom si razili cestu pomedzi chodcov. V Billyho fascinovaných a zdesených očiach mali všetci nadváhu a všetci - dokonca aj skejtbordisti - niečo jedli: ten kus pizze, tamten Chipwich, vrečko Doritos, vrečko pukancov, cukrovú vatú. Videl tučného muža v rozopnutej bielej košeli, voľných zelených bermudách a remencových sandáloch, ako sa napcháva polmetrovým hotdogom. Z brady mu viselo čosi, čo bola buď cibuľa, alebo kapusta. Medzi bucľatými prstami ľavej ruky držal ďalšie dva hotdogy a Billymu pripadal ako kúzelník, ktorý obecenstvu najprv ukáže červené loptičky a potom ich nechá zmiznúť.

Na rad prišlo zábavné stredisko. Oproti oblohe sa týčilo mlynské koleso. Sem a ta sa v strmých polkruhoch kývala obrovská replika vikingského člna a pripútani pasažieri reagovali na jej pohyby hlasným výskotom. Na arkáde po Billyho ľavej ruke sa ozývalo vyzváňanie a blýskali reflektory, po jeho pravej ruke vrážali do seba na autíčkach tínedžeri vo vykrojených tričkách. Tesne nad arkádou sa bozkávali chlapec a dievča. Držala ho okolo krku. Jedna ruka ju zvierala za zadok, druhá držala plechovku Budweiseru.

Áno, pomyslel si Billy. Áno, toto je to pravé miesto. Musí to byť ono.

Zaparkoval na rozpálenom parkovisku, strážnikovi zaplatil sedemnásť dolárov za pol dňa, premiestnil si peňaženku zo zadného vrečka nohavíc do vnútorného vrečka bundy a vydal sa na lov.

Najprv si myslel, že chudnutie sa asi zrýchlilo. Všetci sa naňho pozerali. Racionálna časť jeho mysle ho rýchlo ubezpečila, že za to môže jeho oblečenie, nie to, ako vyzerá pod ním.

Ľudia by rovnako zízali, keby si v októbri vyšiel na ulicu v plavkách a tričku, Billy. Nič si z toho nerob. Si len zaujímavý a tu je veľa zaujímavého.

To celkom určite. Billy videl tučnú ženu v čiernych bikinách, výrazne opálená pleť sa jej leskla od oleja. Mala gargantuovské brucho, pohyb svalov na stehnách bol takmer mýtický a zvláštne erotický. Blížila sa k širokej bielej pláži ako obrovská loď a zadok sa jej vlnil ako more. Videl groteskne tučného pudlíka s letným strihom, ktorý sedel v tieni stánku s pizzou s apaticky vyplazeným - skôr sivým než ružovým - jazykom. Videl dva pástné súboje. Videl mohutnú čajku s fľakatými sivými krídlami a mŕtvymi čiernymi očami, ako zletela nadol a dieťaťu v športovom kočiku vyšklbla z ruky masťnú šišku. Za tým všetkým sa rozprestieral slonovinový polmesiac pláže, no jeho bielosť teraz napoludnie takmer úplne zatemnilo množstvo opaľujúcich sa tiel. Pláž i Atlantik prevzali letné erotické pulzovanie zábavného strediska - bzukot ľudí, ktorým na rukách, perách a lícach zasychali kúsky jedla, pokrikovanie kšeftárov („Uhádnem, koľko vážite!“ začul Billy niekde naľavo. „Ak sa zmýlim o viac ako tri kilá, vyhrávate celý vklad!“), škripot bŕzd a chrapľavá rocková hudba, ktorá sa rozlievala z barov.

Billy sa odrazu cítil akosi neskutočne - akoby vystúpil z tela, akoby zažíval astrálnu projekciu, aké sa opisujú v časopise Fate. Mená Heidi, Penschley, Linda, Houston odrazu zneli falošne a plechovo, ako mená vymyslené v nejakom zlom príbehu. Mal pocit, že sa pozerá za fasádu vecí a vidí svetlá, kamery, klapky a akýsi nepredstaviteľný „skutočný svet“. Vôňu mora prehlušil zápach skazeného jedla a soli. Zvuky doliehali z diaľky ako z dlhočiznej chodby.

Doriti, astrálna projekcia, ozval sa slabý hlas. Si zrelý na úpal, kamoško.

To je hlúposť. V živote som nemal úpal.

Keď človek zhodí šesťdesiat kil, poserie mu to termostat. Tak ako - schováš sa pred slnkom, alebo chceš skončiť niekde na pohotovosti?

„Dobre, ako chceš,“ zammlal Billy a chlapec, ktorý okolo neho prechádzal a pchal si do úst cukríky, naňho úkosom zagánil.

Vpredu bol bar Sedem morí. Na dverách boli dve nálepky. Na jednej bolo napísané L'ADOVÉ NÁPOJE, na druhej CHLÁDOK. Billy vošiel dnu.

V Siedmich moriach nebol len chládok, ale vládlo tu aj požehnané ticho. Na hudobnom automate bol nápis NEJAKÝ IDIOT MA VČERA VEČER NAKOPOL, TAKŽE SOM MIMO PREVÁDZKY. Pod tým bolo to isté po francúzsky. Billy si pri pohľade na starý nápis a prach na automate pomyslel, že „včera večer“ mohlo byť dobrých zopár rokov dozadu. V bare bolo niekoľko štamgastov, väčšinou starší muži, ktorí boli oblečení podobne ako Billy - skôr na ulicu než na pláž. Niektorí hrali šach a kocky. Takmer všetci mali klobúky.

„Prajete si?“ spýtal sa barman, ktorý podošiel k Billymu.

„Jeden Schooner.“

„Hneď to bude.“

Dostal pivo. Pomaly ho vypil a pozoroval pritom prúdy ľudí za oknami a počúval tlmené hlasy starcov. Cítil, ako sa mu vracia sila - ako sa mu vracia zmysel pre realitu.

Barman sa vrátil. „Ešte jedno?“

„Áno. A rád by som sa vás na dačo spýtal, ak máte chvíľu čas.“

„A na čo také?“

„Na nejakých ľuďoch, ktorí sa tu možno zastavili.“

„Kde tu? V bare?“

„V Old Orcharde.“

Barman sa zasmial. „V lete sem chodí celý Maine a polovica Kanady.“

„Títo sú stále na cestách... sú to Cigáni.“

Barman si odkašlal a priniesol Billymu fľašku Schooneru.

„Jasné, potulný priemysel. Ale každý, kto príde v lete do Old Orchardu, je vlastne taký. Tu v bare je to iné. Väčšinou sem chodia ľudia, ktorí tu bývajú celý rok. Ľudia tuná vonku...“ Mával rukou smerom k oknu. „To sú samí kočovníci. Tak ako aj vy.“

Billy si opatrne nalial pivo do nakloneného pohára a potom položil na stôl desať dolárovku. „Neviem, či sa rozumieme. Ľudia, ktorých hľadáme, sú naozajstní Cigáni, nie turisti alebo letní hostia.“

„Aha... Tak to asi myslíte tých, čo táborili pri Salt Shacku.“

Billymu sa zrýchlil tep. „Môžem vám ukázať zopár fotiek?“

„Netreba. Aj tak som ich nevidel.“ Chvíľu sa pozeral na desať dolárovku a potom zvolal: „Lon! Lonnie! Pod' sem na minútku!“

Jeden z mužov, ktorí sedeli pri okne, vstal a došuchtal sa k baru. Mal na sebe sivé bavlnené nohavice, bielu košeľu, ktorá mu bola priveľká, a slamený klobúk s patentkovou obrubou. Mal unavenú tvár. Iba oči pôsobili živo. Nieкого Billymu pripomínal a po chvíli si spomenul koho. Starec vyzeral ako Lee Strasberg, učiteľ a herec.

„Toto je Lon Enders,“ povedal barman. „Má domček na západnej strane mesta. Na tej istej, kde je aj Salt Shack. Lon vie o všetkom, čo sa robí v Old Orcharde.“

„Ja som Billy Halleck.“

„Teší ma,“ povedal Lon Enders papierovým hlasom a posadil sa vedľa Billyho. Akoby si však ani poriadne nesadol, vyzeralo to, akoby mu kolená znehybneli v okamihu, keď sa mu zadok ocitol nad stoličkou.

„Dáte si pivo?“ spýtal sa Billy.

„Nemôžem,“ zašuchotal papierový hlas a Billy mierne odtiahol hlavu, aby sa vyhol sladkastému dychu, ktorý vychádzal z Endersových úst. „Už som dnes jedno mal. Viac nemôžem, lekár mi zakázal. Mám žalúdok v kýbli. Čo už so mnou - patrí do starého železa.“

„Aha,“ povedal Billy chabo.

Barman sa od nich odvrátil a ukladal poháre do umývačky. Enders sa pozrel na desať dolárovku. Potom pozrel na Billyho. Halleck znovu vysvetľoval, čo chce vedieť, a Endersova unavená, nezdravo lesklá tvár hľadela zamyslene do tieňov, a zvonka sa zľahka ozývali zvončeky na arkáde akoby vo sne.

„Bolí tu,“ povedal, keď Billy skončil. „Jasné, že tu bolí. Predtým som tu nevidel Cigánov už dobrých sedem rokov. Táto banda tu hádam nebola už dvadsať rokov.“

Billyho pravačka zovrela pohár s pivom a musel sa prinútiť uvoľniť stisk, aby ho nerozpučil. Opatrne položil pohár na barový pult.

„Kedy to bolo? Ste si tým istý? Neviete, kam mohli ísť? Neviete...“

Enders zdvihol ruku - bola biela ako ruka utopenca, ktorého práve vytiahli zo studne, a Billymu sa zdala matne priesvitná.

„Nie tak zhurta, synak,“ povedal pošepky. „Poviem vám, čo viem.“

Billy sa tentoraz musel prinútiť, aby bol ticho. Aby čakal.

„Vezmem si tú desiatku, lebo vyzeráte, že si to môžete dovoliť,“ zašepkal Enders. Vložil si ju do vrečka na košeli a potom si do úst strčil palec a ukazovák ľavej ruky a napravil si hornú protézu. „Ale rozprával by som aj zadarmo. Keď budete starý, pridete na to, že by ste niekomu aj zaplatili, len aby vás počúval... nepoprosili by ste Timmyho, či by mi nedoniesol pohár studenej vody? Už mi je tuším veľa aj jedno pivo - páli ma z neho celý žalúdok či skôr to, čo mi z neho zostalo. Ale človek sa ťažko vzdáva všetkých potešení, aj keď ho už netešia.“

Billy zavolať na barmana a ten Endersovi priniesol pohár ľadovej vody.

„Si v poriadku, Lon?“ spýtal sa, keď ho postavil na barový pult.

„Už mi bolo aj lepšie,“ zašepkal Lon a zdvihol pohár. Billy si pomyslel, že starec hádam ani neudrží pohár v rukách. Enders si ho však napokon dopravil až k ústam, hoci cestou trochu porozlieval.

„Chceš sa porozprávať s týmto človekom?“ spýtal sa Timmy.

Studená voda Endersa akoby bola prebrala. Položil pohár, pozrel sa na Billyho, potom opäť na barmana. „Nieкто by sa

s ním mal porozprávať,“ povedal. „Ešte nevyzerá tak zle ako ja... ale už ta smeruje.“

Enders býval v malej dôchodcovskej kolónii na Cove Road. Povedal, že Cove Road je súčasťou „pravého Old Orchardu, kam nezablúdia nosáči“.

„Nosáči?“

„Turisti. Davy, čo všade strkajú nos. So ženou sme sem prišli v tisícdeväťstoštyridsiatom šiestom, tesne po vojne. Naučil som sa, ako vykopnúť nosáčov zo záhrady, od skutočného majstra - od starého Tommyho McGeeho, už je dávno nebohý. Vykričal som si pritom hlasivky. Veď to počujete.“

Opäť sa ozval smiech, takmer taký tichý ako ranný vánok.

Vyzeralo to tak, že Enders pozná každého, kto zarábal na letnom karnevale v Old Orcharde - stánkarov, kolotočiarov, predavačov suvenírov, automechanikov, pumpárov a pasákov. Väčšina z nich boli ľudia, čo tu žili po celý rok, ktorých poznal už desaťročia, alebo ľudia, ktorí sa vracali každé leto, sťahovaví vtáci. Vytvárali stabilné, zväčša družné spoločenstvo, ktoré letní návštevníci ani nevnímali.

Poznal aj mnohých z tých, ktorých barman nazval „potulný priemysel“. Tí sa nikde dlho neohriali, zastavili sa tak na týždeň-dva, urobili v horúčkovitej atmosfére Old Orchardu kšeft a pobrali sa ďalej.

„A to si ich všetkých pamätáte?“ spýtal sa Billy pochybovačne.

„Nepamätal by som si ich, keby sa z roka na rok menili,“ šepkal Enders. „Nechodia sem síce tak pravidelne ako kolotočiar alebo totálni podvodníci, to nie, ale človek si ich zapamätá. V päťdesiatom siedmom nejaký chlapík predáva obruče a v šesťdesiatom ho stretnete na ulici, ako predáva drahé hodinky po desať doláčov za kus. Vlasy má prefarbené na čierne, aby ho ľudia nespoznali, a letní hostia ho veru ani nespoznajú, hoci tu v päťdesiatom siedmom boli, a zase sa pekne dajú ošmeknúť. Ale my ho poznáme. Poznáme týchto potulných priemyselníkov. Mení sa len to, čo predávajú, a aj to má spoločné jedno - nikdy to nie je celkom podľa zákona.“

S drogovými dílermi je to iné. Je ich veľa a napokon skončia buď v base, alebo v truhle. A kurvy zase strašne rýchlo zostarnú. Ale chceli ste sa rozprávať o Cigánoch. Keď tak nad tým rozmýšľam, oni celý ten potulný priemysel rozbehli.“

Billy vytiahol z vrečka bundy obálku s fotografiami a povykľadal ich opatrne ako karty: Gina Lemkeová, Samuel Lemke, Richard Crosskill, Maura Starbirdová.

Taduz Lemke.

„Á!“ Starec sa prudko nadýchol, keď Billy položil na barový pult poslednú fotografiu, a Billymu naskočila husia koža, keď sa jej prihovril: „Teddy, ty starý pasák!“

Pozrel na Billyho a usmial sa, ale Billy Halleck sa nedal zmiasť - starec mal strach.

„Myslel som si, že to bol on,“ povedal. „Zazrel som len postavu v tme - bolo to pred tromi týždňami. Bola to len postava, ale pomyslel som si... nie, vedel som...“

Opäť sa napil vody a tentoraz pritom vylial ešte viac a rovno na košeľu. Od chladu zalapal dych.

Prišiel k nim barman a počastoval Billyho nevraživým pohľadom. Enders neprítomne zdvihol ruku, aby naznačil, že je v poriadku. Timmy sa vrátil k umývačke. Enders obrátil fotografiu Taduza Lemkeho. Na chrbte bolo napísané: Attleboro, Mass., máj 1983.

„A nezostarol ani o deň, odkedy som ho tu aj s jeho priateľmi videl prvýkrát v lete v šesťdesiatom treťom,“ dokončil Enders.

Utáborili sa za reštauráciou Herk's Salt Shack Lobster Barn na ceste číslo dvadsaťsedem. Zostali tu štyri dni a štyri noci. Piaty deň ráno už boli jednoducho preč. Cove Road leží neďaleko a Enders povedal, že večer druhého dňa, čo tu boli Cigáni, prešiel pešo pol míle (Billy si poriadne nevedel predstaviť, že by tento starec, ktorý pôsobil ako príznak, prešiel čo i len popred blok, ale nechal to tak). Povedal, že ich chcel vidieť, lebo mu pripomenuli staré časy, keď sa človek mohol venovať kšeftom a štát mu do toho zbytočne nestrkal nos.

„Chvilu som tam len tak stál pri ceste,“ povedal. „Vyzeralo to presne ako za starých čias. Kedysi používali šiatre a teraz karavany a privesy, ale v vnútri je to furt to isté. Jedna Cigánka veští osud. Dve-tri predávajú prášky dádam... dvaja-traja zase pánom. Asi by zostali dlhšie, ale počul som, že zorganizovali psí zápas pre nejakých prachatých somárov a dozvedeli sa to štátni policajti.“

„Psí zápas?“

„Ľudia chcú uzatvárať stávky a potulný priemysel je tu na to, aby to zorganizoval. Raz sú to psy, inokedy kohúty s pazúrmí ako z ocele a niekedy aj dvaja chlapi s ostrými nožmi, ktoré vyzerajú ako dýky. Každý sa zahryzne do jedného konca šatky a prehráva ten, kto ju prvý pustí. Cigáni to volajú fěrovka.“ Enders hľadel na seba v barovom zrkadle - na seba a cez seba.

„Bolo to ako za starých čias,“ povedal zasnene. „Cítil som vôňu mäsa, zelené papriky a ten ich olivový olej, ktorý najprv páchne stuhnuto, ale keď sa pečie, má sladkastú vôňu. Počul som tú ich zvláštnu reč a to tuk! tuk! tuk!, keď niekto hádzal nože. A niekto tam piekol chlieb starým spôsobom, na horúcich kameňoch.“

Bolo to ako za starých čias, ale so mnou to bolo inak. Báľ som sa. Vždy som sa trochu obával Cigánov - ale vtedy by som bol aj tak išiel bližšie. Veď som bol beloch, nie? Za starých čias by som napochodoval rovno k ich ohňu a kúpil by som si chľast a možno aj dáku trávu - nielen preto, že by som mal na to chuť, ale aj preto, aby som sa tam mohol poobzerať. Ale keď sa starý človek bojí, už sa mu nechce premáhať ako vtedy, keď sa ešte len učil holiť.

Nuž som tam len tak stál v tme, z jednej strany som mal Salt Shack a z druhej všetky tie ich karavany, autá a privesy, a pozoroval som ich, ako chodia sem a ta, počúval som, ako sa rozprávajú a smejú, cítil som vôňu ich jedál. A potom sa otvorili dvere na jednom karavane - bola na ňom namalovaná žena a biely kôň s rohom uprostred hlavy, no, ako sa to

volá...“

„Jednorozec,“ povedal Billy a jeho hlas akoby vychádzal odinakiaľ alebo z niekoho iného. Poznal ten karavan veľmi dobre; prvý raz ho videl, keď Cigáni prišli do fairviewskeho mestského parku.

„Potom niekto vyšiel von,“ pokračoval Enders. „Bol to len tieň a horiaci konček cigarety, ale vedel som, kto to je.“ Bledým prstom poklepal po fotografii muža v šatke. „Bol to on. Váš kamoš.“

„Ste si tým istý?“

„Poriadne si potiahol a vtedy som zbadal... toto.“ Ukázal na to, čo zostalo z nosa Taduza Lemkeho, ale nedotkol sa lesklého povrchu fotografie, akoby sa mohol dotykcom nakaziť.

„Rozprávali ste sa s ním?“

„Nie,“ povedal Enders, „Ale on sa rozprával so mnou. Stál som tam v tme a prisahám, že sa nepozeral mojim smerom. Povedal mi: ‘Je ti smutno za ženou, čo, Blesk? Už čoskoro sa s ňou zase stretneš.’ Potom odhodil cigaretu a vykročil k ohňu. Ešte som videl, ako sa mu v žiari ohňa zablysla náušnica, a to bolo všetko.“

Opakom ruky si z brady utrel kvapky vody a pozrel na Billyho.

„Keď som v päťdesiatych rokoch pracoval v prístave, volali ma Blesk, ale už roky ma tak nikto nenazval. Stál som tam v tieni, ale on ma videl a oslovil ma starým menom - Cigáni tomu tuším hovoria tajné meno. Tí si veľmi cenia, keď poznajú niečie tajné meno.“

„Áno?“ povedal Billy takmer sám pre seba.

Opäť k nim prišiel barman. Tentoraz sa Billymu prihovoral priam zdvorilo... a akoby tam Lon Enders nebol. „Už si tú desiatku zarobil. Nechajte ho tak. Nie je na tom najlepšie a tento rozhovor mu nerobí dobre.“

„Som v poriadku, Timmy,“ povedal Enders.

Timmy sa naňho nepozrel. Hľadel na Billyho Hallecka. „Chcem, aby ste odišli,“ povedal Billymu tým istým rozumným, takmer zdvorilým tónom. „Nepáči sa mi. Vyzeráte, akoby ste nosili nešťastie. Tie piva boli zadarmo. Len už choďte.“

Billy pozrel na barmana, mal strach a cítil sa akosi zahanbene. „Dobre,“ povedal. „Ešte jedna otázka a pôjdem.“ Obrátil sa k Endersovi. „Kam sa vybrali?“

„Neviem,“ povedal Enders odrazu. „Cigáni po sebe nenechávajú adresu.“

Billymu klesli plecيا.

„Bol som hore v to ráno, keď odchádzali. Už toho veľa nenaspím a väčšina z ich karavanov a áut nemá tlmiče. Videl som, ako vyšli na diaľnicu číslo dvadsaťsedem a odbočili na sever na cestu číslo jeden. Počítam, že išli do Rocklandu.“ Starcovi sa vydral z úst roztrasený vzdych a Billy sa k nemu znepokojene naklonil. „Do Rocklandu alebo možno do Boothday Harboru. Áno. A to je všetko, čo viem, okrem toho, že keď ma oslovil Blesk, keď ma oslovil mojim tajným menom, pošťal som sa až do tenisky.“ A Lon Enders sa odrazu rozplakal.

„Pane, mohli by ste odísť?“ spýtal sa Timmy.

„Už idem,“ povedal Billy a ešte stisol starcovo útle, takmer priesvitné plece.

Vonku ho slnko ovalilo ako kladivom. Bolo popoludnie a klesalo smerom na západ, a keď sa pozrel vľavo, uvidel svoj tieň, vycivený ako panáček z paličiek, rozliaty na horúcom bielom piesku ako atrament.

Vykrútil predčíslo 203.

Tí si veľmi cenia, keď poznajú niečie tajné meno.

Vykrútil 555.

Chcem, aby ste odišli. Nepáči sa mi.

Vykrútil 9231 a počúval, ako telefón vyzvára v Meste tučniakov.

Vyzeráte, akoby ste nosili nešťastie...

„Haló?“ Hlas, zvedavý a trochu zadychčaný, nepatril Heidi, ale Linde. Billy, ktorý ležal na posteli v trojuholníkovej hotelovej izbe, privrel oči pred náhlým prívalom slz. Videl ju pred sebou ako v ten večer, keď ju zobral na prechádzku po Lantern Drive a rozprávali sa o nehode - videl jej staré šortky a dlhé žriebäcie nohy.

Čo jej povieš, Billy? Že si strávil deň na pláži a potil si sa, že si mal na obed dve piva a že napriek veľkej večeri, na ktorú si nemal jednu, ale dve sviečkové, si zhodil dve kilá, a nie jedno ako obyčajne?

„Haló?“

Že nosíš nešťastie? Že je ti ľúto, že si klamal, ale že to robia všetci rodičia?

„Haló, je tam niekto? To si ty, Bobby?“

Ešte stále so zatvorenými očami povedal: „To som ja, otec, Linda.“

„Ocko?“

„Zlatko, nemôžem dlho rozprávať,“ povedal. Lebo sa rozplačiem. „Stále chudnem, ale myslím, že som našiel Lemkeho stopu. Povedz to mame. Myslím, že som našiel Lemkeho stopu - zapamätáš si to?“

„Ocko, prosím, vráť sa domov!“ Plakala. Billymu obelela ruka, ktorou zvieral slúchadlo. „Je mi za tebou smutno. Už jej nikdy nedovoliť, aby ma poslala preč.“

Teraz matne začul v pozadí Heidi: „Lin? To je otec?“

„Mám ťa rád, miláčik,“ povedal. „Teba aj tvoju mamu.“

„Ocko...“

Nastal zmätok zvukov. Potom sa ozvala Heidi: „Billy? Billy, prosím ťa, prestaň s tým a vráť sa k nám domov.“

Billy jemne zložil slúchadlo, obrátil sa na posteli a ukryl si tvár do rúk.

Nasledujúce ráno sa odhlásil z hotela a zamieril na sever po U. S. 1, dlhej pobrežnej diaľnici, ktorá sa začína vo Fort Kente v Maine a končí v Key Weste na Floride. Rockland alebo možno Boothbay Harbor, povedal starec v Siedmich

moriach, ale Billy nič nenechával na náhodu. Zastavoval sa pri každej druhej alebo tretej benzínovej pumpe na severnej strane cesty; zastavoval sa pri obchodoch so zmiešaným tovarom, pred ktorými vysedávali starci a obžúvali špáradlá alebo zápalky. Ukazoval fotografie každému, kto bol ochotný pozrieť sa na ne; vymenil si dva stodolárové cestovné šeky za dvojdollárové bankovky a rozdával ich ako agent, ktorý propaguje rozhlasovú šou s pochybnou počúvanosťou. Najčastejšie ukazoval štyri fotografie: Ginu s čistou olivovou pleťou a tmavými očami, v ktorých sa zračil prísľub; prerobený cadillac; mikrobús značky Volkswagen; karavan s namaľovaným dievčaťom a jednorožcom; Taduza Lemkeho.

Ľudia - rovnako ako Lon Enders - sa tejto fotografie nechceli ani dotknúť.

Ale boli ochotní a Billy Halleck bez problémov išiel v stopách Cigánov po pobreží. Nebolo to vďaka poznávacím značkám z iných štátov; v Maine bolo v lete veľa poznávacích značiek z iných štátov. Bolo to vďaka tomu, že ich autá a karavany išli vždy zoradené, takmer nárazník pri nárazníku; vďaka farebným obrázkom na nich; vďaka tomu, že to boli Cigáni. Väčšina ľudí, s ktorými sa Billy rozprával, tvrdila, že Cigánky alebo Cigánčatá kradli, ale nikdy sa presne nedozvedel, čo konkrétne ukradli, a pokiaľ Billy vedel, nikto preto nezavolať políciu.

Väčšinou si pamätali starého Cigána s hnijúcim nosom - ak ho videli, zapamätali si najmä jeho.

Keď sedel v Siedmich moriach s Lonom Endersom, mali pred ním trojtýždňový náskok. Majiteľ benzínovej pumpy si nepamätal, v ktorý deň im po jednom tankoval benzín do áut a karavanov, pamätal si iba to, že „smrdeli ako zvery“. Billy si pomyslel, že ani majiteľ benzínky okolo seba nešíri vôňu, ale rozhodol sa, že by bolo predsa len nezdvorilé povedať mu to do očí. Študent, ktorý brigádoval v bufete oproti, si ten deň vybavil celkom presne - bolo to druhého júna, na jeho narodeniny, a šťvalo ho, že musí trčať v robote. Billy sa s ním rozprával dvadsiateho júna, takže bol osemnásť dní pozadu. Cigáni si hľadali táborisko trochu ďalej na sever okolo Brunswicku a potom ich poslali preč. Štvrtého júna táborili v Boothbay Harbore. Samozrejme, nie priamo na pobreží, ale naďabali na farmára, ktorý bol ochotný prenajať im pole v okolí Kenniston Hillu za dvadsať dolárov na noc. Zostali tu len tri dni - letná sezóna sa ešte len rozbiehala a kšefty veľmi nešli. Farmár sa volal Washburn. Keď mu Billy ukázal fotografiu Taduza Lemkeho, prikývol a rýchlo a podvedome (o tom bol Billy presvedčený) sa prežehnal.

„Ešte som nevidel, aby sa starec tak rýchlo pohyboval, a naložil si viac dreva, ako by odniesol môj syn.“ Washburn zaváhal a dodal: „Nepáčil sa mi. Nešlo len o ten nos. Veď aj môj dedo mal rakovinu, a kým na to umrel, na líci mu vyhnula diera ako popolník. Normálne bolo vidieť, ako prežíva potravu. Nebol to pekný pohľad, ale aj tak sme ho mali radi. Chápete, nie?“ Billy prikývol. „Ale tento chlap... nepáčil sa mi. Vyzeral ako dáky bubák.“

Billy rozmýšľal, či sa ho nespýta, čo pod tým slovom myslia v Novom Anglicku, ale potom mykol plecom. Bubák, bobo, strašidlo. Vysvetlenie mu poskytli oči farmára Washburna.

„Povedal som si, že bude lepšie, ak sa poberú svojou cestou,“ povedal Billymu. „Dvadsať dolárov len za to, že po nich človek vyzbiera odpad, to je slušná suma, ale žena sa ich bála a aj ja som sa ich trochu bál. Tak som sa v to ráno vybral za Lemkem, aby sme sa dohodli, ale už boli na ceste. Môžete mi veriť, že mi odľahlo.“

„Znova išli na sever.“

„Presne. Stál som tuná na kopci,“ ukázal kde, „a sledoval som ich, ako odbočujú na diaľnicu U. S. 1. Sledoval som ich, až kým mi nezmizli z očí. A to vám poviem, bol som rád, že im vidím chrbát.“

„Verím vám.“

Washburn si Billyho premeral kritickým, ustarosteným pohľadom. „Nejdete dnu na pohár cmaru? Vyzeráte uťahaný.“

„Ďakujem, ale ešte pred zotmením sa chcem dostať k Owl's Head.“

„Hľadáte ho?“

„Áno.“

„No, dúfam, že dobre obídete, lebo vyzeral nahnevaný.“

* * *

Billy sa rozprával s Washburnom dvadsiateho piateho - oficiálne to bol prvý deň letnej sezóny, hoci cesty už boli plné turistov a musel ísť až do Sheeoscotu, kým našiel hotel s voľnou izbou - a Cigáni vyrazili z Boothbay Harboru ráno ôsmeho.

Bol trinásť dní pozadu.

Prežil dva ťažké dni, keď sa zdalo, že Cigáni sa prepadli pod zem. Nevideli ich v Owl's Head ani v Rocklande, hoci to boli známe letoviská. Pumpári a čašníčky hľadali na fotografie a krútili hlavami.

Billy sa previezol kompou z Owl's Head do Vinalhavenu a počas celej plavby zápasil s nutkaním vyvracať všetky vzácne kalórie - nikdy nebol veľký námorník -, ale Cigáni neboli ani tam.

Večer dvadsiateho tretieho zatelefonoval Kirkovi Penschleymu s nádejou na čerstvé informácie, a keď Kirk zdvihol slúchadlo, ozvalo sa čudné dvojité šťuknutie práve v okamihu, keď sa Kirk spýtal: „Ako sa máš, Billy? A kde vlastne si?“

Billy rýchlo zložil a zalial ho pot. Uchytil si poslednú izbu v rocklandskom moteli, vedel, že až k Bangoru pravdepodobne nenájde voľné miesto, ale odrazu sa rozhodol, že odíde, aj keby to malo znamenať, že stráví noc v aute na nejakej poľnej ceste. Dvojité šťuknutie. Nič si z neho nerobil. Občas ho počuť, keď sa nahráva rozhovor alebo keď je zapnutý prístroj na stopovanie čísla volajúceho.

Heidi podpísala papiere proti tebe, Billy.

To je tá najväčšia somarina, akú som kedy počul.

Podpísala ich a podpísal ich aj Houston.

Drž hubu!

Zmizni odtiaľto, Billy.

Odišiel. Vzhľadom na Heidi, Houstona a možno aj na stopovací prístroj to bolo to najlepšie, čo mohol urobiť. Keď sa

ráno o druhej ubytúval v bangorskom hoteli Ramada Inn, ukázal recepčnému fotografie - už to robil automaticky - a recepčný prikývol.

„Moje dievča si u nich dalo veštiť budúcnosť,“ povedal. Vybral fotografiu Giny Lemkeovej a prevrátil oči. „Tá to ale vedela s tým prakom. A určite vedela aj iné veci - veď viete.“ Potriasol rukami, akoby si z končekov prstov striasal vodu. „Keď moje dievča zbadalo, ako na ňu zízam, hneď ma odtiať odšikovalo.“ Zasmial sa.

Billy bol pred chvíľou taký unavený, že myslel iba na posteľ, ale hneď sa prebral a pocítil v žalúdku nával adrenalínu. „Kde sú? Sú ešte...“

„Nie, už odišli. Boli u Parsonsa, ale už sú preč. Bol som tam.“

„To je nejaký farmár?“

„Nie - kedysi tam stál Parsonsov obchod, ale minulý rok zhorel.“ Nervózne pozrel na Billyho ovisnuté tričko, na jeho vyčnievajúce líce kosti a črty tváre, ktoré už pripomínali lebku a v ktorých mu oči horeli ako plamene sviečok. „Hm... ubytujete sa u nás?“

Billy nasledujúce ráno našiel miesto, kde kedysi stál Parsonsov obchod - boli to obhorené zvyšky stavby uprostred opusteného deväťakrového parkoviska. Pomaly kráčal po mrviacom sa makadame, ktorý mu škripal pod topánkami. Váľali sa tu plechovky od piva a sódy. Zbadal kôru zo syra, prelezenú chrobákmi. Ležala tu guľka z praku („Hej, Gina!“ zvolal prízračný hlas v jeho hlave). Ležali tu splasnuté kočky prasknutých balónov a splasnuté kočky použitých prezervatívov, ktoré sa podobali na balóny.

Áno, boli tu.

„Cítim ťa tu, starec,“ zašepkal Billy do prázdneho zhoreniska a otvory v zvyškoch stien, ktoré boli kedysi oknami, akoby znechutene civeli na jeho strašiakovitú postavu. Vyzeralo to, že tu straší, ale Billy sa nebál. Znova cítil hnev - mal ho na sebe ako kabát. Hnev na Heidi, hnev na Taduza Lemkeho, hnev na takzvaných priateľov ako Kirk Penschley, ktorí mali byť na jeho strane, ale obrátili sa proti nemu. Už to urobili alebo to ešte urobia.

Na tom teraz nezáležalo. Dostihne toho starého Cigána aj sám a so šesťdesiatimi piatimi kilami.

A čo sa stane potom?

To sa ešte uvidí.

„Cítim ťa tu, starec,“ zopakoval Billy a vykročil k múru. Bola na ňom tabuľka s menom a adresou obchodníka s nehnuteľnosťami. Vytiahol z vrečka notes a poznačil si údaje.

Obchodník s nehnuteľnosťami sa volal Frank Quingley, ale nástojil, aby ho Billy volal Biff. Na stene jeho kancelárie viseli zarámované fotografie zo strednej školy. Biff Quingley mal na väčšine z nich ragbistickú príľbu. Na stole mal bronzovú kôpku psích hovienok. Pod nimi bol malý nápis FRANCÚZOV VODIČÁK.

Áno, povedal Billymu, s dovoľením pána Parsonsa prenajal ten pozemok starému Cigánovi. „Pán Parsons si povedal, že horšie to tam už aj tak vyzerá, nemôže,“ povedal Billy Quingley, „a mal pravdu.“

Oprel sa na otáčacej stoličke, očami sa neprestajne zakrádal po Billyho tvári a premeriaval medzeru medzi Billyho golierom a Billyho krkom a košeľu, ktorá na ňom visela splasnutá ako vlajka počas bezveterného dňa. Založil si ruky za krk, pohojdal sa v stoličke a vyložil si nohu na stôl vedľa bronzových hovienok.

„Teda, nie že by ten pozemok nemal svoju cenu. Skôr či neskôr sa nájde niekto, kto bude mať predstavu, ako ho využiť, a urobí super kšeft. To vám hovorím, super...“

„Kedy Cigáni odišli, Biff?“

Biff Quingley si zložil ruky spoza krku a vzpriamril sa. Jeho stolička vydala zvuk ako mechanické prasiatko - Kvik!

„Môžete mi povedať, prečo to chcete vedieť?“

Pery Billyho Hallecka - teraz boli užšie a akoby vyššie vykrojené, takže sa nikdy poriadne nestretli - sa rozťahli v úškrne, ktorý naháňal strach svojou intenzitou a nadpozemskou kostnatosťou. „Nie, Biff, to nemôžem.“

Biff na okamih zamrzol, potom prikývol a oprel sa. Na stole sa zase ocitli jeho mokasíny. Jednu si preložil cez druhú a zamyslene poklepkával po bronzových hovienkach.

„To je v poriadku, Bill. Každý najlepšie vie, čo potrebuje.“

„Dobre,“ povedal Billy. Cítil, ako v ňom znovu rastie hnev, a usiloval sa ho stlmiť. Nepomôže mu, ak sa vyzúri na tomto odpornom chlapovi v mokasínach, s neotesanými spôsobmi a s vyfúkaným účesom. „Keďže sme sa teda dohodli...“

„Ale aj tak vás to bude stáť dvesto babiek.“

„Prosím?“ Billy otvoril ústa. Na okamih ho tak premohol hnev, že sa nedokázal pohnúť ani nič povedať. Biff Quingley mal šťastie, lebo keby sa Billy pohlol, vrhol by sa naňho. Za posledné dva mesiace stratilo na váhe aj jeho sebaovládanie.

„Nejde o tú informáciu, ktorú vám poskytnem,“ povedal Biff Quingley. „Tá je zadarmo. Dostanem dvesto babiek za to, že im to nepoviem.“

„Prosím? A komu?“ podarilo sa vysúkať Billymu.

„Vašej žene,“ povedal Biff, „vášmu lekárovi a chlapíkovi, ktorý povedal, že pracuje pre Bartonovu detektívnu kanceláriu.“

Billy v okamihu všetko uvidel pred vnútorným zrakom. Nebolo to také zlé, ako si predstavovala jeho paranoidná myseľ, bolo to ešte horšie. Heidi a Mike Houston išli za Kirkom Penschleym a presvedčili ho, že Billy Halleck sa zbláznil. Penschley stále používal Bartonových detektívov, aby vystopovali Cigánov, ale teraz pracovali ako astronómovia, ktorí hľadajú Saturn, aby mohli skúmať Titán - alebo aby Titán priviedli nazad na Glassmanovu kliniku. Videl detektíva, ktorý pred niekoľkými dňami sedel na tejto stoličke a rozprával sa s Biffom Quingleym, povedal mu, že

sa uňho onedlho objaví vychudnutý chlap menom Bill Halleck, nech mu potom zavolá na toto číslo.

Nasledovala ešte jasnejšia vízia: videl sám seba, ako sa vrhá na stôl, berie do ruky bronzovú kopu psích hovienok a rozbiť nimi hlavu Biffa Quingleyho. Videl to celkom zreteľne: praskajúca pokožka, striekajúce kvapky krvi (niektoré z nich dopadli na zarámované obrázky), lesklé praskajúce kosti, ktoré odhalili fyzickú štruktúru jeho vystrašenej mysle; potom videl sám seba, ako šmaril psie hovienka ta, kam patria - ta, odkiaľ takpovediac vyšli.

Quingley to musel zbadať - alebo aspoň časť z toho - na Billyho strhanej tvári, lebo nadobudol splašený výraz.

Náhľivo si zložil nohy zo stola a ruky spoza krku. Otáčacia stolička opäť mechanicky zakvičala.

„Tak, kde sme to prestali...“ začal a Billy videl, ako sa jedna manikúrovaná ruka posúva k intercomu.

Billyho hnev odrazu vyfučal - bolo mu zima a celý sa triasol. Práve si predstavil, že tomuto chlapovi vyrázil mozog z hlavy, a tá predstava nebola vôbec vágna, bolo to v duševnom ekvivalente kvality Technicolor a Dolby. A vedel o tom aj starý dobrý Biff.

Čo sa to prihodilo starému Billovi Halleckovi, ktorý dával peniaze na charitu a na Vianoce spieval koledy?

Vlastná myseľ mu odvetila: No, to bol Billy Halleck, ktorý prebýval v Meste tučniakov. Ale odsťahoval sa. Už sa nevráti.

„To nie je potrebné,“ povedal Billy a kývol na intercom.

Ruka sebou šklbla a potom sa vybrala k zásuvke, akoby to bol stále jej jediný cieľ. Biff vytiahol škatuľku cigariet.

„Na také som ani nepomyslel, ha-ha-ha. Fajčíte, pán Halleck?“

Billy si jednu zobral, pozrel sa na ňu a potom sa naklonil, aby mu Biff mohol pripáliť. Jeden šluk a hneď sa mu zakrútila hlava. „Vďaka.“

„S tými dvesto dolármi som sa možno mýlil.“

„Nie, mali ste pravdu,“ povedal Billy. Cestou si zamenil za hotovosť tristodolárové šeky, lebo predpokladal, že občas bude treba niekoho podplatiť - ale nebolo by mu zišlo na um, že to bude práve z takéhoto dôvodu. Vytiahol peňaženku, odrátal štyri päťdesiatdolárovky a hodil ich na Biffov stôl vedľa psích hovienok. „Keď vám zavolá Penschley, ani nečeknete, jasné?“

„Jasné!“ Biff zhrabol peniaze a spolu s cigaretami ich odložil do zásuvky. „Môžete sa spoľahnúť!“

„To dúfam,“ povedal Billy. „A teraz mi povedzte o tých Cigánoch.“

Bolo to stručné a jednoduché; zložitý bol iba úvod. Cigáni prišli do Bangoru desiateho júna. Do Biffovej kancelárie prišiel Samuel Lemke, ten mladý žonglér, a muž, ktorého opis zodpovedal Richardovi Croskillovi. Po telefonátoch pánu Parsonsovi a bangorskému policajnému šéfovi Richard Crosskill podpísal štandardnú krátkodobú nájomnú zmluvu - termín bol v tomto prípade špecifikovaný ako dvadsaťštyri hodín. Crosskill sa podpísal ako sekretár firmy Taduz Company a mladý Lemke stál pri dverách so založenými svalnatými rukami.

„Koľko ste dostali?“ spýtal sa Billy.

Biff zdvihol obočie. „Prosím?“

„Odo mňa ste dostali dve stovky, prostredníctvom detektíva pravdepodobne stovku od mojej ženy a priateľov - len ma zaujímalo, koľko vyslili Cigáni. Vy ste obišli veľmi slušne z každej strany, nie?“

Biff chvíľu mlčal. Potom, hoci Billymu neodpovedal na otázku, dokončil svoj príbeh.

Crosskill sa počas nasledujúcich dvoch dní vrátil, aby podpísal predĺženie nájomnej zmluvy. Na tretí deň prišiel znovu, ale Biffovi už telefonovali policajný šéf a Parsons. Množili sa sťažnosti od obyvateľov. Policajný šéf bol toho názoru, že Cigáni by sa mali pobrať. To isté si myslel aj Parsons, ale bol ochotný nechať ich tu deň alebo tak nejako, ak pristanú na zvýšenie poplatku - povedzme z tridsiatich dolárov na noc na päťdesiat.

Crosskill počúval a potriasol hlavou. Bez slova odišiel. Biff sa v to popoludnie len tak zo zvedavosti vybral pozrieť na Parsonsovo zhorenisko. Akurát videl, ako cigánska karavána odchádza.

„Mierili k Chamberlainovmu mostu,“ povedal, „a viac neviem. Prečo sa ta nevyberiete, Bill? Ak mám byť úprimný, vyzeráte ako chodiaca reklama na dovolenku v Biafre. Keď sa na vás pozerám, behajú mi po chrbte zimomriavky.“

Billy ešte stále držal v ruke cigaretu, hoci si od prvého šľuku nepotiahol. Nahol sa a zahasil ju na bronzových psích hovienkach. Dymiača spadla na stôl. „Ak mám byť úprimný,“ povedal Biffovi, „keď sa pozriem na vás, je to to isté.“

Znovu ním lomcoval hnev. Rýchlo vyšiel z kancelárie Biffa Quingleyho, kým ho hnev nenavigoval zlým smerom a kým sa jeho ruky nerozhovorili strašným jazykom, ktorý, ako sa mu zdalo v predstavách, dobre ovládali.

Bolo dvadsiateho štvrtého júna. Cigáni odišli z Bangoru cez Chamberlainov most trinásteho. Teraz bol len jedenásť dní pozadu. Bol bližšie... bližšie, ale ešte stále príliš ďaleko.

* * *

Zistil, že cesta číslo pätnásť, ktorá sa začala na brewerskej strane mosta, je tu známa pod názvom Barharborská cesta. Možno majú napokon naozaj namierené do Bar Harboru. Ale cestou sa už nerozprával s obchodníkmi s nehnuteľnosťami ani sa nezastavoval v prvotriednych motelloch. Ak sú Bartonovi ľudia ešte stále v predstihu, Kirk mohol za ním vyslať ďalších ľudí.

Cigáni išli trinásteho štyridsaťštyri míľ do Ellsworthu a dostali povolenie na trojdňové táborenie na trhovisku. Potom prešli cez rieku Penobscot do Bucksportu, tu zostali ďalšie tri dni a pokračovali smerom k pobrežiu.

Billy to všetko zistil dvadsiateho piateho; Cigáni odišli z Bucksportu podvečer devätnásteho júna.

Už ho od nich delil len týždeň.

V Bar Harbore to vrelo, presne, ako mu to opísala tá mladá čašníčka, a Billymu zišlo na um, že zároveň naznačila niektoré nevýhody: Hlavnou atrakciou je až, do Sviatku práce pouličný karneval. Takáto je väčšina miest, ktoré máte na zozname, ale Bar Harbor je v tomto špička. Občas som ta chodievala v júli alebo v auguste, ale už som na to pristará.

Aj ja, pomyslel si Billy, keď sedel v parku na lavičke v bavlnených nohaviciach, tričku s nápisom BANGOR MÁ DUŠU

a športovej bunde, ktorá na ňom visela z kostnatých pliec. Jedol zmrzlinu a pritáhoval akosi priveľa pohľadov.

Bol unavený - zhrozene si uvedomil, že teraz je stále unavený, aj keď ním lomcuje hnev. Keď ráno zaparkoval auto a vystúpil s fotografiami v rukách, prežíval pocit dňa ako z nočnej mory - nohavice sa mu kĺzali po vychudnutých bokoch. Boli to menšetráky, ktoré si kúpil v Rocklande. Obvod pásu bol sedemdesiat centimetrov. Predavač mu povedal (trochu nervózne), že bude mať problémy pri kupovaní nohavíc, lebo má takmer chlapčenský driek. Lenže nohu mal stále tridsaťdvojku a len málo trinásťročných chlapcov meralo stodeväťdesiatjeden centimetrov.

Teraz jedol pistáciiovú zmrzlinu, čakal, kým sa mu vráti energia, a pokúšal sa prísť na to, čo je také stiesňujúce na tomto nádhernom mestečku, v ktorom sa nedá zaparkovať auto a v ktorom sa skoro nedá chodiť po chodníkoch.

Old Orchard bol vulgárny, ale jeho vulgárnosť bola bezprostredná a akosi povznášajúca; človek vedel, že ceny na strelniciach sú nekvalitné, že suveníry sú takisto nekvalitné a rozpadnú sa takmer v tej chvíli, keď sa už nedá vrátiť a hádať sa s predavačom, aby človeku vrátil peniaze. V Old Orcharde boli mnohé ženy staré a takmer všetky boli tučné. Niektoré nosili obscénne malé bikiny, ale väčšinou mali celé plavky, ktoré pôsobili ako relikty z päťdesiatych rokov - keď človek na chodníku míňal tieto kolembajúce sa ženy, mal pocit, že ich plavky sú pod rovnakým tlakom ako ponorka, ktorá klesla pod povolený limit. Keby sa tá zázračná látka roztrhla, vyvalilo by sa z nej sadlo.

Vo vzduchu bolo cítiť pizzu, zmrzlinu, praženú cibuľu a z času na čas nervózne zvratky nejakého dieťaťa, ktoré to prehnať na kolotoči. Väčšina áut sa pomaly šinula v oldorchardskej premávke a autá boli staré, naspodku a okolo dvier hrdzavé a väčšinou priveľké. Mnohým tiekol olej.

Old Orchard bol vulgárny, ale mal v sebe aj istú dávnu nevinnosť, ktorá v Bar Harbore chýbala.

Tu bolo toľko vecí úplne naopak ako v Old Orcharde, až mal Billy chvíľami pocit, že vkročil za zrkadlo - bolo tu málo starých žien a zjavne tu neboli žiadne tučné ženy; málokto žena mala na sebe plavky. Barharborskú uniformu tvorili tenisové šaty a biele tenisky alebo vyblednuté džínsy, rugbycké tričká a jachtárske blúzky. Billy videl len zopár starých áut a ešte menej amerických áut. Väčšinou to boli saaby, volvá, datsunsy, béemvéčka a hondy. Všetky mali na nárazníkoch nálepky typu ŠTIEPIŤ TREBA DREVO, NIE ATÓMY alebo USA VON ZO SALVADORA alebo LEGALIZUJTE TRÁVU. Boli tu aj motorkári - vynárali sa zo slimačej premávky na drahých desaťrýchlostných strojoch, so slnečnými okuliarmi a v prilbách so zdvihnutým prieszorom, ukazovali dokonalé úsmevy a počúvali volkmény značky Sony. Dolu v prístave sa rozprestieral les stožiarov - neboli to však hrubé, fádnymi farbami natreté stožiare pracovných člnov, ale štíhle biele stožiare plachetníc, ktoré po sezóne zakotvia v suchom doku.

Ľudia, ktorí sa ponevierali po Bar Harbore, boli mladí, šikovní, módnymi liberálni a bohatí. Zjavne sa zabávali celé noci. Billy si vopred telefonicky objednal izbu v moteli Frenchman's Bay a až do rána sa prevaľoval na posteli za prelinajúcich sa zvukov rockovej hudby, ktoré sa valili zo šiestich alebo ôsmich barov. Zoznam havarovaných áut a dopravných priestupkov - väčšinou pod vplyvom alkoholu - v miestnych novinách bol pôsobivý a trochu zastrašujúci.

Billy pozoroval lietajúci tanier, ako poletuje nad davmi v pestrých šatách, a pomyslel si: Chceš vedieť, prečo ťa toto miesto a títo ľudia deprimujú? Tak ja ti to poviem. Preto, lebo študujú, aby potom žili v mestách ako Fairview. Skončia školu, zoberú si ženy, ktoré zhruba v tom istom čase ukončia prvé vzťahy a prvé analýzy, a usadia sa na uliciach Lantern Drive po celej Amerike. Na golf si oblečú červené nohavice a každý Nový rok budú môcť obchytkávať cecky cudzích manželiek.

„To je fakt deprimujúce,“ zamrmľal Billy a párik, ktorý ho míňal na chodníku, naňho čudne pozrel.

Ešte sú tu.

Áno. Ešte boli tu. Tá myšlienka bola taká prirodzená a taká presvedčivá, že ho neprekvapila ani nerozrušila. Predtým ho od nich delil týždeň - teraz by mohli byť v Maritimes alebo na ceste po pobreží; vzorec ich predchádzajúceho putovania naznačoval, že sú už preč, a Bar Harbor, kde aj obchody so suvenírmi pôsobili ako aukčné sály na East Side, nebol miestom, na ktorom by sa takáto cigánska banda zdržiavala pridlho. To všetko bola pravda. Ale aj tak tam boli a on to vedel.

„Cítim ťa tu, starec,“ zašepkal.

Pravdaže ho cítiš. Lebo ho aj máš cítiť.

Tá myšlienka ho na okamih zarazila. Potom vstal, odhodil zvyšok kornútka do koša a vykročil opäť k zmrzlinárovi. Zmrzlinár sa veľmi netešil, keď videl, že sa k nemu vracia.

„Rozmýšľam, či by ste mi nevedeli pomôcť,“ povedal Billy.

„No, to sotva,“ povedal zmrzlinár a Billy mu zbadal v očiach odpor.

„Možno budete prekvapení.“ Billy pocítil pokoj a predtuchu - nebolo to dňa, ale skutočná predtucha. Zmrzlinár sa chcel odvrátiť, ale Billy ho zadržal očami - zistil, že to teraz dokáže, akoby sa sám premenil na nejakú nadprirodzenú bytosť. Vybral obálku s fotografiami - bola už pokrivaná a ufúľaná od potu. Vytiahol z nej dôverne známu zostavu fotografií a rozložil ich na pult stánku.

Zmrzlinár sa na ne pozrel a Billy pri pohľade na zmrzlinára, na ktorom bolo vidieť, že spoznáva odфотографované tváre, nepocíťoval prekvapenie ani potešenie - iba slabú bolesť, bolesť, ktorá čiha, keď prestáva účinkovať lokálne anestetikum. Vo vzduchu bolo cítiť soľ a nad prístavom škriekali čajky.

„Tento chlap,“ povedal zmrzlinár a fascinovane cival na fotografiu Taduza Lemkeho. „Tento chlap - to je teda ksicht!“

„Ešte sú tu?“

„Áno,“ povedal zmrzlinár. „Ási áno. Policajti ich na druhý deň vykopli z mesta, ale prenajali si pole od farmára v Tecknore - to je mestečko tu neďaleko. Videl som ich tu. Policajti im spravia záznam aj za rozbité svetlo. Človek by čakal, že sa z toho poučia.“

„Ďakujem.“ Pozbieral si fotografie.

„Chcete ďalšiu zmrzlinu?“

„Nie, ďakujem.“ Strach zosilnel - ale bol tu aj hnev, bzučivý, pulzujúci tón, ktorý znel pod všetkým ostatným.
„Mohli by ste teda pokračovať v ceste? Aby ste mi tu nekazili obchody.“
„Jasné,“ povedal Billy. „Máte pravdu.“
Vykročil k autu. Únava ho opustila.

V tú noc o štvrt' na desať Billy zaparkoval prenajaté auto na ramene cesty 37-A, ktorá smeruje z Bar Harboru na severozápad. Nachádzal sa na vrchu kopca, od mora fúkal vietor, strapatil mu vlasy a šaty sa na ňom trepotali. Od chrbta k nemu vietor priniesol hluk rokenrolovej zábavy, ktorá sa práve rozbiehala v Bar Harbore.
Pod sebou na pravej strane videl veľký táborový oheň obkolesený karavanmi, autami a príviesmi. Bližšie k nemu boli ľudia -občas niektorý z nich prišiel pred oheň ako tmavá silueta vystrihnutá z kartónu. Počul rozhovor, občas smiech. Dobehol ich.
Starec je tam dole a čaká na teba, Billy - vie, že si tu.
Áno. Áno, samozrejme. Starec by mohol dotiahnuť svoju bandu až na kraj sveta - aspoň tak sa Billymu zdalo -, keby chcel. Ale jemu o to nešlo. Namiesto toho priviedol Billyho z Old Orchardu až sem. Tak to chcel.
Opäť pocítil strach, ktorý mu ako dym unikal z dutín - zdalo sa mu, že teraz má v sebe mnoho dutín. Ale bol tam aj hnev.
Tak som to chcel aj ja - a možno ho prekvapím. Určite očakáva strach. Ale možno ho prekvapí hnev.
Billy sa na okamih obzrel k autu, potom potriasol hlavou. Vykročil po trávnom svahu dolu k ohňu.

19

V cigánskom tábore

Zastal za karavanom s mal'bou jednorožca a panny, bol z neho len úzky tieň medzi ostatnými tieňmi, ale nehybnejší ako tône, ktoré hádzali zvičajúce sa plamene. Zastal tam, počúval, ako sa potichu zhovárajú, občas ktosi vyprskol do smiechu, občas v ohni zapraskal uhlík.
Nemôžem ta ísť, naliehala jeho myseľ a myslela to celkom vážne. V tej vážnosti sa skrýval strach, ale doňho sa vplietali aj nevyjadrené pocity hanby, ba i zdvorilosti - vtrhnúť do koncentrických kruhov, ktoré mali stred v táboráku, prerušiť ich rozhovor a vstúpiť im do súkromia sa mu vôbec nežiadalo, rovnako ako sa mu nežiadalo zostať v súdnej sieni Hilmera Boyntona bez nohavíc. Koniec koncov, bol vinný. Bol...
A potom sa mu pred vnútorným zrakom zdvihla Lindina tvár, počul, ako ho prosí, aby sa vrátil domov, ako už pri prvých slovách plače.
Áno, bol vinný, ale nebol jediným vinníkom.
Znovu ho zachvátila zúrivosť. Pritisol ju na dno vedomia, pokúsil sa ju potlačiť, zmeniť na niečo aspoň trochu užitočnejšie - stačil by možno chlad. Potom prešiel medzerou medzi karavanom a autom vedľa neho, v timotejke suchotali jeho drahé topánky značky Gucci, a vošiel rovno medzi nich.
Naozaj tam boli koncentrické kruhy: najskôr hrubý okruh z vozidiel a vnútri kruh mužov a žien, pousádzaných okolo ohňa, ktorý horel v jame, obklopenej kruhom kameňov. O čosi ďalej trčal zo zeme zapichnutý odťatý konár stromu. Sviatil na ňom žltkastý list papiera - Billy si domyslel, že je to povolenie na zakladanie ohňov.
Mladší muži a ženy sedeli na udupanej tráve na nafukovacích matracoch. Starší väčšinou posedávali na záhradných stoličkách z hliníkových rúrok s plastovým výpletom. Billy zbadal aj jednu staršiu ženu, usadenú vysoko na vankúšoch, naukladaných v kresle, zabalenú v prikrývke. Fajčila šúl'aná cigaretu a do knihy obchodných znáмок práve lepila zelené známky S & H.
Na druhej strane táboráka sa do nevelmi ochotného brechotu pustili tri psy. Jeden z mladších mužov ostro pozrel hore a odtiahol si polu vesty, takže sa pod ňou v puzdre zaleskol poniklovaný revolver.
„Enkelt!“ napomenul ho jeden zo starších drsne a pridržal mu ruku.
„Bodde har?“
„Just det - han och Tadzuz!“
Mladík vrhol pohľad k Billymu Halleckovi, ktorý stál teraz uprostred nich, vo voľnej športovej bunde a mestských topánkach vyzeral ako z iného sveta. Na tej tvári nezbadal strach, ale chvíľkové prekvapenie a - Billy by na to bol odprisahal - aj súcit. No potom ten mládenec zmizol, stihol len dobre miereným kopancom utíšiť jedného zo psov a zašomrať: „Enkelt!“ Pes zakňučal, no potom nastalo úplné ticho.
Išiel po toho starca, pomyslel si Billy.
Poobzeral si ich. Rozhovor stíchol. Pozorovali ho tmavými cigánskymi očami, ale bez jediného slova. Takže takto sa človek cíti, keď mu na súde naozaj spadnú gate, povedal si v duchu, ale nebola to pravda. Keď už stál konečne pred nimi, zmätok pocitov v ňom sa kamsi stratil. Zostal tam strach, ba aj hnev, ale obidve emócie sa v ňom len ticho prevaľovali, čušali niekde hlboko.
A ešte čosi. Vôbec ich neprekvapilo, že si prišiel...
...a vôbec ich neprekvapuje, ako vyzeráš.
Takže to bola pravda - všetko to bola pravda. Žiadna psychická anorexia, žiadna exotická forma rakoviny. Billy mal dojem, že tie tmavé oči by boli presvedčili azda aj Michaela Houstona. Presne vedeli, čo sa mu stalo. Vedeli, prečo to stále pokračuje. A vedeli, ako sa to skončí.
Navzájom sa pozorovali, Cigáni a chudý muž z mestečka Fairview v štáte Connecticut. A zrazu, z ničoho nič sa Billy uškrmul.
Stará žena, čo lepila obchodné známky, čosi zašomrala a zohla prsty do vidlice, do znaku urieknutia. Ukázala naňho.

Priblížili sa kroky a rozčúlený hlas mladej ženy, spíška slov: „Vad sa han! Och plotsligt brast han dybbuk, Papa! Alskling, grat inte! Snalla dybbuk! Ta mig Mamma!“

Taduz Lemke, v nočnej košeli, ktorá mu ledva zakrývala kostnaté kolená, vystúpil bosý do svetla táboráku. Vedľa neho, v nočnej košielke, ktorá jej rozkošne objímala boky, stála Gina Lemkeová.

„Ta mig Mamma! Ta mig...“, Zazrela Billyho, ktorý stál v strede kruhu, športová bunda na ňom len tak visela, pudlo nohavíc sa mu vlieklo medzi nohami, takmer vytŕčalo spod bundy. Vystrela k nemu ruku, potom sa obrátila k starcovi, akoby ho chcela napadnúť. Ostatní ju bez mihnutia oka pozorovali. V ohni zapraskal ďalší uhlík. Nad pahrebu sa ako drobný cyklón vzniesol roj iskier.

„Ta mig Mamma! Va dybbuk! Ta mig inte till mormor! Ordo! Vu delrak!“

„Sa hon lagt, Gina,“ odvetil stavec. Tvár aj hlas mal veľmi vážne. Jednou pokrútenou rukou pohladkal čierny prúd jej vlasov, ktorý jej klesal až k pásu. Dosiaľ sa Taduz Lemke na Billyho vôbec nepozrel. „Vi ska stanna.“

Na okamih zvesila plec a zrazu sa napriek zmyselným krivkám zdala Billymu veľmi, veľmi mladá. Potom sa znovu obrátila k nemu, tvár sa jej opäť rozhorela. Akoby bol ktosi na zhasínajúci oheň nalial benzín.

„Takže vy nerozumiete nášmu jazyku, pane?“ zvrieskla naňho. „Povedala som starému ockovi, že ste mi zabili starú mamu! Povedala som mu, že ste démon a že by sme vás mali zabiť!“

Stavec jej položil ruku na plece. Striasla ju a rozbehla sa k Billymu, sotva sa stihla mihotajúcimi sa bosými nohami vyhnúť ohňu. Vlasy viali za ňou.

„Gina, verkligen glad!“ zvolal ktosi znepokojene, ale nik iný neprehovoril. Smutný výraz na starcovej tvári sa nezmenil. Pozeral na Ginu, ktorá sa blížila k Billymu, ako priveľmi povolí rodičia zvyčajne pozorujú svoje roztraténé deti.

Napľula naňho - dopadol naňho obrovský biely teplý pľuvanec, akoby bola mala ústa plné slín. Billy ich zacítil aj na perách. Chutili ako slzy. Pozrela naňho obrovskými tmavými očami a on si uvedomil, že napriek všetkému, čo sa stalo, napriek tomu, že z neho bol už sotva tieň, ju stále chce. A uvedomil si, že to vie aj ona - tá temnota v očiach niesla stopy pohrdania.

„Keby ju to priviedlo naspäť, mohla by si na mňa pľuvať, kým by som sa v tom neutopil,“ povedal. Mal prekvapujúco jasný a silný hlas. „Ale nie som dybbuk. Nie som dybbuk, nie som démon ani obluda. Nie som nič viac...“ Zdvihol ruky a táborákové svetlo na okamih prežiarilo jeho bundu, takže v ňom vyzeral ako obrovský, ale veľmi podvyživený netopier. Pomaličky zvesil ruky k bokom „... ako tu vidíš.“

Na chvíľočku vyzerala neistá, takmer preľaknutá. Hoci mu z tváre ešte stále stekali jej sliny, z očí jej zmizlo pohrdanie a Billy bol za to akýmsi ustatým spôsobom vďačný.

„Gina!“ bol to Samuel Lemke, žonglér. Zjavil sa zrazu vedľa starca a ešte stále si zapínal nohavice. Na tričku mal portrét Brucea Springsteena. „Enkelt men tillrackligt!“

„Si obyčajný hnusný vrah,“ oznámila Billymu a pobrala sa späť tou cestou, ktorou prišla. Brat sa ju pokúsil objasť okolo pliec, ale striasla ho a zmizla v tme. Stavec sa za ňou obzrel, no potom sa pohľadom vrátil k Billymu Halleckovi.

Billy chvíľu zízal na hnusajúcu jamu, ktorú mal stavec uprostred tváre, a potom mu pozornosť pritiahli oči toho muža. Oči veku? pomyslel si. Ba ešte čosi viac... a čosi menej. Videl v nich prázdnotu, práve tá prázdnota bola ich základnou pravdou, nie to povrchové vedomie, ktoré žiarilo na očných guľiach ako mesiac na temnej hladine. Prázdnota, taká hlboká a dokonalá prázdnota, aká možno spočíva medzi galaxiami.

Lemke zakýval na Billyho zohnutým prstom a Billy ako vo sne pomaličky obišiel táborák až k starcovi v tmavosivej nočnej košeli.

„Vieš po rómsky?“ spýtal sa Lemke, keď Billy zastal rovno pred ním. Hovoril takmer šepotom, ale v stíchnutom tábore, kde jediným zvukom bol hukot ohňa, ktorý sa kímil suchým drevom, sa jeho hlas niesol ďaleko.

Billy potriasol hlavou.

„Po rómsky by sme ťa volali skummade igenom, čo znamená beloch z mesta.“

Uškrnul sa a ukázal pokazené zuby s tabakovými škvrnami. Tmavá jama na mieste, kde mával nos, bola stiahnutá a zošúverená.

„Ale znamená to aj čosi iné - sprostý niktoš.“ A teraz konečne starcove oči vypustili Billyho zo svojej moci. Lemke zrejme stratil záujem. „Chod' preč, beloch z mesta. Nemáš s nami nič a ani my s tebou nič nemáme. Ak sme niečo medzi sebou mali, už je to minulosť. Vráť sa do svojho mesta.“

Chcel sa obrátiť.

Billy tam chvíľu len tak stál s otvorenými ústami, nejasne si uvedomoval, že ho stavec zhypnotizoval - spravil to tak ľahučko, ako farmár uspi sliepku, keď jej strčí hlavu pod krídlo.

A to je VŠETKO? zvriesklo v ňom čosi nečakane. Pre toto si sa vozil kade-tade, chodil si kade-tade, pre toto ťa kvárili otázky, nočné mory, pre toto si trpel celé dni a noci? A to má byť VŠETKO? Budeš tu len tak stáť bez jediného slova? Necháš si nadávať do sprostých niktošov a potom sa poberieš späť do postele?

„Nie, to nie je všetko,“ povedal Billy nahlas, chraplavo.

Niekto sa prudko, prekvapene nadýchol. Samuel Lemke, ktorý odprevádzal starca späť do karavanu, sa preľaknuto obzrel. A aj sám starý Lemke sa po chvíli obrátil. Na tvári sa mu zračilo unavené pobavenie, ale Billy mal dojem, že na kratučkú chvíľku, keď sa jej dotklo svetlo plameňov, bola aj táto tvár prekvapená.

Mladík, ktorý ako prvý zbadal Billyho prichádzať, sa opäť načiahol pod vestu, kde mu visel revolver.

„Je veľmi krásna,“ ozval sa Billy. „Gina.“

„Drž papuľu, beloch z mesta,“ odsekol Samuel Lemke. „Nechcem z tvojho špinavého pysku počuť meno mojej sestry.“

Billy ho ignoroval. Pozeral na Lemkeho. „Je to vaša vnučka? Pravnučka?“

Stavec si ho prezeral, akoby nevedel, či sa to naozaj ozýva nejaký zvuk - okrem vetra. A potom sa opäť odvrátil.

„Možno by ste mohli ešte chvíľku počkať, napíšem vám adresu mojej dcéry,“ povedal Billy hlasnejšie. Nie omnoho hlasnejšie, nemusel hovoriť veľmi hlasno, aby do hlasu vniesol rozkazovací podtón, ten starý známy podtón, ktorý si tak dobre vytrénoval v toľkých súdnych sieňach. „Nie je taká krásna ako vaša Gina, ale myslím, že je veľmi pekná. Možno by si mohli písať na tému neprávosti. Čo poviete, Lemke? Možno by ich to zaujalo, keď budem pod zemou rovnako ako vaša dcéra. Kto môže napokon rozhodnúť, v čom spočívala nepravosť? Deti? Vnúčatá? Počkajte chvíľočku, napíšem vám tú adresu. Nebude mi to dlho trvať, napíšem ju na zadnú stranu vašej fotografie. Ak si to nebudú vedieť vyriešiť, možno by sa jedného dňa mohli navzájom postrieľať a potom by to mohli zase skúsiť ich deti. Tak čo vy na to... dáva to väčší zmysel ako tieto vaše somariny?“

Samuel položil Lemkemu ruku na plece. Lemke ju striasol a pomaly sa vrátil až k Billymu. Oči mal teraz už plné zúrivých slz. Hrčovité ruky sa mu zvierali. Ostatní ich pozorovali s nemou hrôzou.

„Zrazil si moju dcéru na ceste, beloch,“ zasyčal. „Prešiel si moju dcéru a potom... a potom si borjade rulla, až taký, že prídeš sem a tvoje ústa chcú, aby ich moje uši počuli. Počúvaj dobre, ja viem, kto to spravil. Už som sa o všetko postaral. Vieš, zväčša sa len obrátime a odídeme z mesta. Hej, zväčša je to tak. Ale niekedy príde naša spravodlivosť.“ Starec zdvihol zúboženú ruku Billymu rovno pred oči. Z ničoho nič sa bleskovou rýchlosťou zovrela do päsť. A o chvíľu z nej kvapkala krv. Od ostatných sa zdvihlo mmlanie, nie ustrašené či prekvapené, ale súhlasné.

„Spravodlivosť Rómov, ty skummade igenom. O tých dvoch som sa už postaral. Ten sudca pred dvoma dňami vyskočil z okna. Je...“ Tadz Lemke luskol prstami a potom si fúkol na bruško palca, akoby chcel rozfúkať bielu hlávku púpavy.

„A priviedlo vám to dcéru späť, pán Lemke? Vrátila sa, keď Cary Rossington dopadol tam kdesi v Minnesote na zem?“ Lemke skrivil pery. „Nepotrebujem ju priviesť naspäť. Spravodlivosť nevzkriesi mŕtvych, beloch. Spravodlivosť je spravodlivosť. A radšej odtiaľto vypadni, kým ti neprišijem ešte niečo. Veľmi dobre viem, čo ste aj so ženou robili. Mám dar vnútorného zraku. Len sa ich tuná všetkých spýtaj. Už sto rokov mám ten dar.“

Zo skupinky okolo ohňa zaznel súhlasný šum.

„Je mi jedno, ako dlho máte ten dar,“ povedal Billy. Náhle sa načiahol a zdrapil starca za plecía. Odkiaľsi zaznelo zúrivé zavrčanie. Samuel Lemke sa vrhol vpred. Tadz Lemke obrátil hlavu a vyplul smerom k nemu jediné slovo v rómčine. Mladík zmätene zastal. Na mnohých tvárach okolo tábora sa tiež zjavil zmätok, ale to Billy nevidel, videl iba Lemkeho. Naklonil sa k nemu, šiel čoraz bližšie, až kým sa nosom takmer nedotýkal zvráskavenej hubovitej masy, ktorá zostala zo starcovho nosa.

„Doriti aj s vašou spravodlivosťou,“ povedal. „O spravodlivosti viete asi toľko, ako viem ja o turbomotoroch. Vezmite to späť.“

Lemke zísal Billymu do očí - zísal prázdnotou, ktorá sa vznášala tesne pod náterom inteligencie. „Pusť ma, lebo ti spravím ešte horšie,“ povedal pokojne. „Spravím ti o toľko horšie, že si budeš myslieť, že som ťa ten prvý raz požehnal.“

Billymu sa na tvári odrazu rozlial ten úškrn - ten úškrn kostlivca, ktorý pripomínal kosák mesiaca, ležiaci na chrbte.

„Len to skúste,“ povedal. „Skúste to. Ale, mimochodom, myslím si, že to nepôjde.“

Starec naňho hľadel bez slova.

„Pretože som vám s tým pomohol,“ povedal Billy. „Aspoň v tom mali pravdu, nie? Je to ako partnerstvo. Partnerstvo toho, kto preklína, a toho, na koho kliatba zosadne. Boli sme v tom všetci spolu s vami. Hopley, Rossington a ja. Ale ja s tým končím, drahý pane. Áno, moja žena ma obrábala rukou v mojom drahom autiaku, to je pravda, a potom spomedzi dvoch áut vyšla rovno na cestu vaša dcéra, aj to je svätá pravda. Keby bola prešla cez cestu na križovatke, bola by ešte nažive. Chyba sa stala na oboch stranách, ale ona je teraz mŕtva a ja už nikdy nebudem žiť tak ako predtým. Vyrovnáva sa to. Možno to nie je najlepšia rovnováha na svete, ale vyrovnáva sa to. V Las Vegas na to majú svoj vlastný výraz - volajú to remíza. Toto je remíza, starký. Skončíme to.“

Keď sa Billy usmial, v Lemkeho očiach sa zdvihol čudný, takmer nadpozemský strach, ale teraz ho vytisol hnev, ľadový, neúprosný. „Nikdy to nevezmem späť, beloch z mesta,“ povedal Tadz Lemke. „Zomriem s tým na jazyku.“

Billy pomaličky sklonil hlavu až k Lemkeho tvári, kým sa im čelá nedotkli a nezacítil starcov pach - bol to pach pavučín a tabaku a slabý zápach moču. „No dobre, tak mi spravte ešte horšie. Nech sa páči. Nech je to - ako ste to povedali -, aby to vyzeralo, že ste ma ten prvý raz požehnali.“

Lemke naňho ešte chvíľu pozeral a Billy zacítil, že teraz sa pre zmenu on cíti byť v úzkych. A potom starec obrátil hlavu k Samuelovi.

„Enkelt av lakan och kanske alskade! Just det!“

Samuel Lemke a mládenec s revolverom pod vestou odtrhli Billyho od Taduza Lemkeho. Starcove chudé prsia sa rýchlo dvíhali a klesali, riedke vlasy sa rozstrapatili.

Nie je zvyknutý, že sa ho niekto dotýka - nie je zvyknutý, že sa s ním niekto zhovára zlostným hlasom.

„Je to remíza,“ povedal Billy ešte v momente, keď ho odtiahli. „Počujete?“

Starec skrivil tvár. Z ničoho nič sa strašným spôsobom zmenil na tristoročnú múmiu, na strašnú živú mŕtvolu.

„Žiadna remíza!“ zvriskol na Billyho a zahrozil päťou. „Žiadna remíza! Nikdy! Zomrieš tenký ako slamka, beloch z mesta! Zomrieš takýto tenký!“ Spočil päste a Billy zacítil v bokoch ostrú bolesť, akoby bol sám zmkom prachu medzi tými päťami. Chvíľu nevládal chytiť dych, akoby mu ktosi stláčal vnútornosti. „Zomrieš tenký ako slamka!“

„Je to remíza,“ zopakoval Billy, bojujúc o dúšok kyslíka.

„Žiadna remíza!“ zajačal starec. Zúrivosť nad pokračujúcou škriepkou mu vohnala do líc krv v sieti tenučkých žiliek, ktoré mu križom-krážom popretínali líca. „Vyžeňte ho!“

Vliekli ho naspäť, von z kruhu. Tadz Lemke tam stál, pozoroval ho, ruky mal vbok a na tvári akoby kamennú masku.

„Ale skôr ako ma odvedú, starký, mali by ste vedieť, že na vašu rodinu dopadne moja vlastná kliatba,“ zavola naňho

Billy a napriek tupej bolesti v bokoch mal silný, pokojný, ba takmer veselý hlas. „Kliatba belochoch z mesta.“ Zazdalo sa mu, že starcove oči sa na krátku chvíľu rozšírili. Kútikom oka Billy zazrel starenu, zakrútenú v prikrývke, s obchodnými známkami v lone, ako naň znovu mieri znakom urieknutia.

Dvaja mládenci ho na moment prestali ťahať. Samuel Lemke sa neveriacky zasmial, asi pri predstave, že by biely právnik z vyššej strednej triedy, z mestečka Fairview v Connecticute, mohol prekliatť muža, ktorý je, pravdepodobne najstarším Cigánom v Amerike. Pred dvoma mesiacmi by sa na tom bol smial aj Billy.

Ale Taduz Lemke sa nasmial.

„Myslíte si, že belosi ako ja nemajú moc prekliatť ľudí?“ spýtal sa Billy. Zdvihol ruky - tenučké, vycivené ruky - popri hlave a pomaličky rozťahoval prsty. Vyzeral ako varietný moderátor, ktorý gestom žiada obecenstvo, aby prestalo tleskať. „Máme takú moc. Keď už raz niekoho prekľajeme, stojí to za to, starký. Takže ma nenúťte, aby som sa do toho pustil.“

Za starcom sa čosi pohlo - blysla sa biela košielka a čierne vlasy.

„Gina!“ zvolal Samuel Lemke.

Billy ju zazrel, ako vystúpila do svetla. Videl, že v ruke dvíha prak, naťahuje ho a strieľa, to všetko v jedinom plynalom geste - ako keď maliar maľuje jedným ťahom na čistý papier. Zazdalo sa mu, že vidí aj pás tekutého svetla vo vzduchu, keď oceľová guľôčka preletela cez kruh okolo táboráka, ale to bola takmer nepochybne iba jeho predstavivosť.

Cez ľavú ruku mu prešľahol horúci, akoby sklený osteň bolesti. Ale zmizol takmer tak rýchlo, ako sa zjavil. Počul zacvndžanie na stene dodávky, to sa od nej odrazil prakový náboj, ktorý vystrelila. V tej istej chvíli si uvedomil, že stiahnutú, zúrivú tvár dievčiny už nevidí cez rozťahnuté prsty, ale rovno cez dlaň, v ktorej zívala okrúhla dierka.

Postrelila ma prakom, pomyslel si. Božemôj, fakt to urobila! Krv, vo svetle ohňa čierna ako decht, mu stekala z dlane a premáčala mu rukáv bundy.

„Enkelt!“ zvrieskla. „Vypadni odtiaľto, eyelak! Vypadni odtiaľto, ty hnusný vrah!“

Odhodila prak. Pristál na okraji ohniska, ypsilonovitý tvar s gumovým páskom veľkosti očnej pásky zachyteným medzi vidlicami. A potom s krikom ušla.

Nik sa ani nepohol. Ľudia okolo ohňa, dvaja mládenci, stavec i Billy - všetci znehybneli ako na skupinovom portréte. V tme sa zabuchli dvere a krik dievčaťa utíchol. A bolesť stále neprichádzala.

Odzrazu Billy nevdojak zdvihol krváčajúcu ruku a namieril ju na Lemkeho. Stavec odskočil dozadu a ukázal na Billyho znakom urieknutia. Billy zovrel ruku tak, ako to predtým urobil Lemke, a zo zavretej päste mu tiekla krv presne tak, ako predtým tiekla z päste Lemkemu.

„Preklinám vás belochovou kliatbou, pán Lemke - nepíše sa o nej v knihách, ale vravím vám, že jestvuje - a vy tomu tiež veríte.“

Stavec vykrikoval, z úst mu vyletel prúd slov v rómčine. Billy pocítil, že ho strhli z nôh tak prudko, až mu hlava poskočila na krku. Päty mu vyleteli do vzduchu.

Hodia ma do ohňa. Kristepane, upečú ma tam ako...

Ale nehodili ho do ohňa, vliekli ho späť tou cestou, ktorou prišiel, vliekli ho krížom cez kruh (ľudia povyskakovali zo stoličiek a rozprchli sa pred ním) a pomedzi dva karavany. Z jedného Billy začul zvuk televízora, vysielali čosi, za čím nasledoval nahratý smiech divákov.

Mládenc veste zafučal, Billy sa zahojdal vo vzduchu ako vreco zemiakov (veľmi biedne vrecko) a letel. Pristál v timotejke vedľa zaparkovaných áut s poriadnym žuchnutím. Pád bolel omnoho väčším ako diera v dlani, už totiž nemal ani gram tuku, ktorý by bol zmiernil úder, a kosti mu v tele zahrkotali ako uvoľnené súčiastky prastarého motora. Pokúsil sa vstať a v prvej chvíli mu to nešlo. Pred očami mu tancovali biele svetielka. Zastonal.

Podišiel k nemu Samuel Lemke. Pekná mladíková tvár bola hladká, smrteľne hrozivá, bezvýrazná. Strčil ruku do vrecka džínsov a niečo z neho vytiahol - Billy si spočiatku myslel, že je to len dajaká palička, a pravdu zistil až vo chvíli, keď z nej Lemke vystrelil čepeľ.

Zdvihol krváčajúcu ruku hore dlaňou a Lemke zaváhal. Teraz už mal na tvári akýsi výraz, výraz, ktorý Billy tak dobre poznal zo zrkadla v kúpeľni. Bol to strach.

Druhý mladík Samuelovi čosi zamrmľal do ucha.

Lemke na okamih zaváhal, hľadiac dolu na Billyho, potom schoval čepeľ do tmavej rukováti noža. Napľul smerom k Billymu. A o sekundu ich už nebolo.

Billy zostal ležať, pokúšal sa to všetko zrekonštruovať, objaviť v tom dajaký zmysel... ale to bol len úbohý právnický trik, v tomto temnom svete mu nič také nepomôže. Teraz sa už veľmi nahlas ozvala ruka a neúprosne sa sťažovala, že sa jej stala náramná krivda. Pomyslel si, že už onedlho bude bolieť ešte väčšími. Ak tí dvaja, pravdaže, nezmenia názor a nevrátia sa sem. Potom ho možno veľmi rýchlo, hoci asi nie milosrdne, naveky zbavia všetkej bolesti. Tá myšlienka ho posúrila. Prevalil sa na bok, pritiahol si kolená k biednemu bruchu, pritisol líce k udupanej timotejke, zvalil sa na brucho a počkal so zadkom vystrčeným nad horizont, kým sa cez neho nepreválila vlna nevoľnosti a mdlôb. Keď pominula, konečne sa vládal postaviť na nohy a pohnúť sa hore kopcom k autu. Cestou dvakrát spadol. Druhý raz mal pocit, že sa už určite nepostaví. Ale akosi - väčšinou s myšlienkami upriamenými na Lindu, ktorá pokojne a nevinne spala v posteli - sa mu to podarilo. Ruka mu teraz pulzovala, akoby ju už zožierala hnusná infekcia a prehrýzala sa mu hore zápästím až k laktu.

Po nekonečne dlhom čase sa dotackal k prenajatému fordu a nahmatal kľúče. Predtým si ich uložil do ľavého vrecka, takže teraz sa musel pravou rukou načiahnuť krížom cez rozkrok, aby sa k nim vôbec dostal.

Naštartoval auto a na okamih znehybnel s paliacou rukou položenou hore dlaňou v lone, uspával ju tam ako postreleného vtáka. Pozrel sa nadol na kruh karavanov, áut a privesov a na iskričku ohniska. Doľahol k nemu prízrak prastarej piesne: Tancovala okolo ohňa, hrali cigánske melódie, mladá žena ako vietor, počarila mi, neviem, či žijem...

Pomaly si zdvihol ľavú ruku pred tvár. Záhrobné zelené svetlo z prístrojovej dosky auta mu presvitlo cez tmavú dieru v dlani.

Počarila mi, to veru hej, pomyslel si Billy a vyšiel s autom na cestu. Až s neprirodzeným nezájmom uvažoval, či sa mu podarí dostať naspäť do motela Frenchman's Bay.

Nejako sa mu to podarilo.

20

Päťdesiatdeväť

„William? Čo sa robí?“ Ginelliho hlas, ešte pred sekundou zastretý spánkom a pripravený vybuchnúť do hnevu, sa naplnil obavou. Billy našiel Ginelliho domáce číslo vo svojom adresári pod Tromi bratmi. Vykrútil ho s neveľkou nádejou na úspech, skôr s presvedčením, že ho v minulých rokoch istotne zmenili.

Ľavá ruka, zabalená vo vreckovke, mu spočívala na kolenách. Stala sa z nej akási inovovaná rozhlasová stanica, ktorá momentálne vysielala asi päťdesiat wattov bolesti - aj ten najmenší pohyb ju odštartoval hore až k plecu. Na čele sa mu perlili kvapôčky potu. Zjavovali sa mu obrazy ukrižovania.

„Prepáč, že ti volám domov, Richard,“ povedal, „a navyše tak neskoro.“

„Ser na to, tak čo sa robí?“

„No, najsúrnejší problém spočíva v tom, že mi prestrelili ruku... hm...“ Trochu sa pohol, ruka mu znovu zavibrovala a od bolesti stiahol pery. „... nábojom z praku.“

Na druhom konci nastalo ticho.

„Viem, že to znie bláznivo, ale je to pravda. Tá žena to urobila prakom.“

„Ježišukriste! Čo sa...“ ozval sa v pozadí ženský hlas. Ginelli jej povedal čosi po taliansky a potom sa vrátil na linku.

„To má byť žart, William? Chceš povedať, že ti dajaká kurva prestrelila ruku nábojom z praku?“

„Nevolám ľuďom o...“ pozrel si na hodinky a k plecu mu vystrelila ďalšia vlna bolesti. „... o tretej ráno, aby som s nimi žartoval. Sedím tu už tri hodiny a pokúšam sa vyčkať na civilizovanejší čas. Ale tá bolesť...“ Zasmial sa, znelo to zúbožene, zúfalo a zmätene. „Tá bolesť je strašná.“

„Má to niečo spoločné s tým, čo si mi spomínal nedávno?“

„Áno.“

„Boli to Cigáni?“

„Áno. Richard...“

„Áno? Tak ja ti čosi sľúbim. Nabudúce si poriadne rozmyslia, či ti radšej nedať pokoj.“

„Richard, nemôžem s tým ísť k lekárovi a... naozaj ma to veľmi bolí.“ Billy Halleck, majster v zľahčovaní, pomyslel si.

„Mohol by si mi sem niečo poslať? Možno kuriérom? Niečo proti bolesti?“

„Kde si?“

Billy váhal iba chvíľočku, potom potriasol hlavou. Každý, komu dôveroval, bol presvedčený, že mu šibe. Mal dojem, že jeho manželka alebo jeho šéf sa čoskoro podujmú na kroky, ktoré sú v štáte Connecticut potrebné na vydanie príkazu na umiestnenie do liečby. Mal pred sebou veľmi jednoduché alternatívy, navyše plné ironie: buď bude veriť tomuto gaunerovi, čo predáva drogy a ktorého nevidel už šesť rokov, alebo sa nadobro vzdá.

Zatvoril oči a povedal: „Som v meste Bar Harbor v Maine. V moteli Frenchman's Bay. Izba číslo tridsaťsedem.“

„Sekundu.“

Ginelliho hlas sa znovu vzdialil od telefónu. Billy počul pridusený rozhovor v taliančine. Neotvoril oči. Napokon sa Ginelli vrátil.

„Manželku som poslal k telefónu,“ povedal. „Práve teraz sa kvôli tebe zobúdzajú zopár ľudí až hen v Norfolku, braček. Dúfam, že si spokojný.“

„Si džentlmen, Richard,“ povedal Billy. Tie slová z neho vybehli hrdelným chrapotom a musel si odkašľať. Bolo mu zima. Pery mal suché a pokúsil sa ich navlhčiť, ale na jazyku nemal sliny.

„Lež a nehýb sa, priateľko,“ povedal Ginelli. Do hlasu sa mu vrátili obavy. „Počuješ ma? Nehýb sa. Ak chceš, zabaľ sa do prikrývky, ale inak nič. Si postrelený. Si v šoku.“

„Tak to ti verím,“ zasmial sa znovu Billy. „V šoku som už aspoň dva mesiace.“

„O čom to hovoríš?“

„Kašli na to.“

„Dobre. Ale musíme sa pohovárať, William.“

„Áno.“

„Chcem... počkaj chvíľku.“ Znovu taliančina, mäkká a vzdialená. Halleck zavrel oči a počúval vysielanie bolesti, ktorým ho obšťastňovala ruka. Ginelli sa však po chvíľke vrátil. „Príde za tebou jeden človek a prinesie ti niečo proti bolesti. Je to...“

„Nie, počuj, Richard, nemusíš...“

„Nevrav mi, čo mám robiť, William, iba ma počúvaj. Volá sa Fander. Nie je to lekár, aspoň už nie teraz, ale pozrie sa na teba a zistí, či by si okrem toho nepotreboval aj antibiotiká. Príde ešte pred úsvitom.“

„Richard, neviem, ako ti mám poďakovať,“ povedal Billy. Po lícach mu tiekli slzy. Utrel si ich neprítomne pravou rukou. „Viem, že nevieš,“ odvetil Ginelli. „Veď nie si Talian. Len si pamätaj, Richard, že máš ticho ležať.“

Fander prišiel tesne pred šiestou. Bol to nízky muž s predčasne obelenými vlasmi a priniesol si tašku ako vidiecky lekár. Dost' dlho pozeral na Billyho biedne, vycivené telo, pozeral bez slova a potom opatrne odmotal Billymu z ľavej

ruky vreckovku. Billy si musel druhou rukou zapchať ústa, aby nevykríkol.

„Zdvihnite ju, prosím,“ povedal Fander a Billy ho poslúchol. Ruka bola škaredo opuchnutá, napätá koža na nej sa len tak leskla. Chvíľu na seba s Fanderom zízali cez diery v Billyho dlani, obrúbenú tmavou krvou. Fander si vybral z tašky lekársku lampičku a presvietil ňou ranu. Potom ju vypol.

„Čisté, pekné,“ povedal. „Ak to bola guľka do praku, hrozba infekcie je omnoho menšia, ako keby ste boli dostali olovo.“

Zmlkol a uvažoval.

„Ibaže by to dievča bolo náboj ešte predtým niečím potrelo.“

„To je naozaj povzbudzujúce,“ zachrčal Billy.

„Neplatia ma za povzbudzovanie,“ chladne odvetil Fander, „najmä keď ma vytiahnu o desať štyri z postele a z pyžama do normálnych šiat sa prezliekam v lietadielku, ktoré poskakuje vo vzdušných víroch jedenásťtisíc stôp nad zemou. Podľa vás to bola oceľová guľka?“

„Áno.“

„Tak potom vám asi nič nehrozí. Oceľová guľka sa nedá namočiť do jedu tak, ako Indiáni z kmeňa Jivaro namáčajú drevené hroty šípov do kurare. Okrem toho sa mi nezdá pravdepodobné, že by tá žena náboj niečím natrela, ak to bola taká rýchla akcia, ako ste povedali. Malo by sa vám to zahojiť rýchlo a bez komplikácií.“ Vybral dezinfekčný prostriedok, gázu a elastický obvaz. „Najskôr ranu vytampónujem, a potom ju obviažem. Pri tampónovaní vás to bude bolieť ako sto čertov, ale verte mi, že ak ju nechám otvorenú, z dlhodobého hľadiska bude bolieť oveľa väčšmi.“

Opäť si Billyho premeral skúmovým pohľadom - ani nie súcitným okom lekára, pomyslel si Billy, ale skôr chladným, odhadujúcim zrakom potratára. „Ak neprestanete hladovať, táto ruka bude váš najmenší problém.“

Billy čušal.

Fander ho ešte chvíľu pozoroval, potom sa pustil tampónovať ranu gázou. V tej chvíli by Billy aj tak nebol vládal hovoriť. Vysielač bolesti v ruke v jedinom okamihu prepol z päťdesiatich na dvestotisíc wattov. Zatvoril oči, zaťal zuby a čakal, kým sa to skončí.

Naveľa sa to skončilo. Sedel s pulzujúcou obviazanou rukou v lone a pozoroval Fandera, ktorý sa opäť hrabal v taške. „Bez ohľadu na iné záležitosti je vaša radikálna vychudnutosť značne problematická, keď ide o potlačenie bolesti. Obávam sa, že vám tie lieky budú omnoho neprijemnejšie, ako keby ste mali normálnu hmotnosť. Nemôžem vám dať darvon ani darvocet, lebo by ste mohli upadnúť do kómy alebo by vás postihla srdcová arytmia. Koľko vlastne vážite, pán Halleck? Sedemdesiatpäť kíľ?“

„Tak nejako,“ zammlal Billy. V kúpeľni bola váha, a prv ako sa vybral do tábora za Cigánmi, sa na ňu postavil - bolo to ako dajaké bizarné povzbudenie. Ihla sa ustálila na päťdesiatich deviatich kilách. To pobehovanie počas horúceho letného dňa ešte zrýchlilo proces chudnutia.

Fander prikývol a ticho znepokojene cmukol. „Dám vám dosť silný empirín. Vezmete si iba jednu tabletku. Ak nebudete o pol hodiny driemaať a ak vás bude ruka ešte stále veľmi, ale naozaj veľmi bolieť, môžete si vziať ešte polovičku. A takto budete pokračovať ďalšie tri alebo štyri dni.“ Potriasol hlavou. „Preboha, práve som preletel šesťsto míľ, aby som dal chlapíkovi fľaštičku empirínu. Tomu neverím. Život vie byť fakt perverzný. Ale vzhľadom na vašu hmotnosť nie je celkom bezpečný ani empirín. Mali by ste brať detský aspirín.“

Fander vytiahol z tašky ďalšiu fľaštičku, tentoraz bez nálepky.

„Aureomycín,“ povedal. „Jednu tabletku prehltnúť každých šesť hodín. Ale - a na to pozor, pán Halleck -, ak dostanete hnačku, ihneď to antibiotikum prestaňte brať. Vo vašom stave vás hnačka môže zabiť skôr ako infekcia z rany.“

Zacvakol tašku a vstal.

„A ešte jedna rada, hoci tá nemá nič spoločné s vašimi dobrodružstvami na mainskom vidieku. Čím skôr si kúpte draslíkové tabletky a užívajte dve denne - jednu, keď vstanete, a druhú, keď si pôjdete večer ľahnúť. Nájdete ich v lekárni a v drogérii pri vitamínoch.“

„Prečo?“

„Ak budete ďalej chudnúť, veľmi rýchlo môžete dostať náhlu srdcovú arytmiu bez ohľadu na to, či budete brať darvon alebo iný liek. Takáto arytmia vzniká z radikálneho nedostatku draslíka v tele. Možno práve to zabilo Karen Carpenterovú. Dovidenia, pán Halleck.“

Fander otvoril dvere a vyšiel do prvých nežných lúčov úsvitu. Chvíľku len tak stál a hľadel smerom, z ktorého sa v rajskom tichu niesol šum mora.

„Naozaj by ste s tou hladovkou mali prestať, pán Halleck, nech už ju držíte pre čokoľvek,“ povedal a ani sa neobrátil. „Svet je v mnohých smeroch iba veľké hovno, ale niekedy vie byť skutočne krásny.“

Prešiel k modrému chevroletu, ktorý čakal vedľa budovy, a nastúpil do zadných dverí. Auto vyštartovalo.

„Pokúšam sa s tým prestať,“ oznámil Billy odchádzajúcemu autu. „Naozaj sa pokúšam.“

Zavrel dvere a pomaly sa vrátil ku stolíku vedľa kresla. Pozrel na fľaštičky s liekmi a zauvažoval, ako ich asi jednou rukou pootvára.

Billy si na izbu objednal obrovský obed. Azda ešte nikdy v živote nemal menej chuti do jedla, ale zjedol ho celý. Potom sa odvážil vziať si tri tabletky Fanderovho empirínu a presviedčal sám seba, že ich predsa ukladá na solídnu vrstvu

morčacieho sendviča, hranolčekov a kusa jablkového koláča (hoci koláč popravde chutil skôr ako dobre odležaný asfalt).

Tabletky s ním poriadne zatriasli. Uvedomil si, že vysielateľ bolesti v ruke v jedinej minúte znížil intenzitu na päťtisíc wattov a v nasledujúcom momente už letel tunelom horúčkovitých snov. Cez jeden z nich pretancovala Gína, celá nahá, len v ušiach sa jej hompáľali zlaté kruhy. Vzápätí sa už plazil cez dlhé tmavé potrubie k okrúhlej škrvne denného svetla, ktorá sa však vôbec nepribližovala, čo ho privádzalo do šialenstva. Niečo ho naháňalo. Mal strašný pocit, že to asi bude potkan. A veľmi veľký potkan. Potom odrazu z potrubia vypadol. Ale ak predpokladal, že sa mu tým podarilo uniknúť, mylil sa - bol späť v hladujúcom Fairview. Všade ležali hromady mŕtvol. V strede mestského parku ležal roztrhaný Yard Stevens, vlastné veľké holičské nožnice mal zabodnuté hlboko do úbohého vyciveného hrdla. Billyho dcérka sa opierala o stĺp pouličného osvetlenia a vo fialovo-modrom drese roztlieskavačky z nej zostali len kĺbmi pospájané paličky. Nedalo sa určiť, či je mŕtva ako ostatní alebo iba v kóme. Z oblohy sa zniesol sup a pristál jej na pleci. Prehnitým zobákom jej vyšklbol z hlavy veľký chumáč vlasov. Na korienkoch ešte stále viseli krvavé kúsočky kože, tak ako sa hrudky zeme držia na koreňoch rastliny, ktorú čiesi necitlivé ruky vytrhli z pôdy. A Linda nebola mŕtva - Billy začul jej ston, videl, ako sa jej v lone slabo pohli ruky. Nie! zvrieskol v tom sne. A zrazu sa mu v ruke ocitol prak toho dievčaťa. Pri koženom pásiku na gumičke nepridržal oceľovú guľku, ale sklenené ťažidlo na papier, ktoré predtým bývalo v hale fairviewskeho domu. V ťažidle čosi bolo - akýsi kaz -, vyzeralo to ako modro-čierny búrkový mrak. Lindu to ťažidlo v detstve veľmi fascinovalo. Billy vystrelil ťažidlo z praku na vtáka. Netrafil a vták sa z ničoho nič zmenil na Taduza Lemkeho. Kdesi sa rozozvučali ťažké údery - Billymu zišlo na um, že sa to možno jeho srdce chystá uzavrieť svoju činnosť osudným záchvatom arytmie. Nikdy to nevezmem späť, beloch z mesta, povedal Lemke, a Billy sa v tej chvíli ocitol niekde inde, no buchot pokračoval.

Ohlúpnuto sa obzeral po motelovom apartmáne, najskôr si myslel, že je to len ďalší sen.

„William!“ zvolal ktosi za dverami. „Si tam? Otvor, lebo tie dvere vylomím! William! William!“

Dobre, pokúsil sa povedať, no z úst mu nevyšiel ani hlások. Pery mu vyschli a zlepili sa. Napriek tomu ho zaplavila obrovská úľava. Bol to Ginelli.

„William? Will... Doriti aj s tým.“ Posledné slová zneli tichšie, ako keby sa Ginelli zhováral sám so sebou, a nasledoval tupý úder - úder pleca do dvier.

Billy sa vydriapal na nohy a svet sa okolo neho chvíľu krútil ako zjašený. Nemohol zaostriť zrak. Napokon otvoril ústa, pery sa mu rozlepili so suchým zvukom trhajúceho sa papiera, ktorý skôr cítil, ako počul.

„To je v poriadku,“ podarilo sa mu vysloviť. „To je v poriadku, Richard. Som tu. Už som hore.“

Prešiel cez izbu a otvoril dvere.

„Kristepane, William, už som si myslel, že si...“

Ginelli zmĺkol a zísal naňho, hnedé oči sa mu rozširovali a rozširovali, až si Billy pomyslel: Utečie. Nedá sa takto hľadiť na niekoho či na niečo a nevziať nohy na plecia, len čo pomíne prvý šok.

Potom si Ginelli pobožkal pravý palec, prekrižoval sa a povedal: „Tak čo, pustíš ma dnu, William?“

Ginelli priniesol lepšiu medicínu ako Fander - chivas. Vytiahol fľašku z kufríka z teľacej kože a každému nalial štedrú dávku. Okrajom plastového hotelového pohára si štrngol s Billym.

„Na lepšie časy, ako sú tieto,“ povedal. „Môže byť?“

„To sedí,“ riekol Billy a hodil do seba alkohol jediným veľkým dúškom. Keď mu v žalúdku vybuchol požiar a postupne sa zmiernil na tlejúce uhličky, ospravedlnil sa a pobral sa do kúpeľne. Nepotreboval ísť na toaletu, ale nechcel, aby ho Ginelli videl plakať.

„Čo ti to urobil?“ spýtal sa Ginelli. „Otrávil ti jedlo?“

Billy sa rozosmial. Bol to prvý smiech od srdca po veľmi dlhom čase. Sadol si znovu do kresla a smial sa, až kým sa mu po líkach nekotúľali nové slzy.

„Ja ťa žeriem, Richard,“ povedal, keď smiech utíchol a odznel v chichote a dvoch či troch vyprsknutiach. „Keď si ma videl naposledy, mal som dvadsať kíľ nadváhy a teraz vyzerám, akoby som chcel dostať rolu strašiaka v Čarodejníkovi z krajiny Oz, a prvé, čo počujem z tvojich úst, je: Otrávil ti jedlo?“

Ginelli netrzeplivo mávol rukou, to gesto platilo na Billyho hysterický smiech aj na kompliment. Billy si pomyslel: Sú jak dve hrozná, nik ich nerozozná. Lemke a Ginelli rozmnýšľajú celkom rovnako. Keď príde reč na pomstu a odplatu, nemajú zmysel pre humor.

„No a? Spravil to?“

„Myslím, že áno. V istom zmysle áno.“

„Koľko si už schudol?“

Billyho oči sa zatúlali k veľkému zrkadlu na druhej strane izby. Spomenul si, že raz čítal - asi v románe od Johna D. McDonalda -, že každá moderná motelová izba v Amerike je plná zrkadiel, hoci tie izby väčšinou obývajú obézni obchodníci, ktorí nemajú záujem študovať vlastné vyzlečené telá. On sám bol momentálne veľmi vzdialený od obezity, ale antizrkadlovým pocitom rozumel. Povedal si, že to určite jeho tvár - nie, nielen tvár, celá hlava - tak veľmi vystrašila Richarda. Veľkosť lebky sa mu totiž nezmenila, takže výsledkom bolo, že na strácajúcom sa tele sa kyvkala odporne napuchnutá hlava obrovskej slnečnice.

Nikdy to nevezmem späť, beloch z mesta, počul v duchu Lemkeho slová.

„Koľko si schudol, William?“ spýtal sa Ginelli. Mal pokojný hlas, možno dokonca nežný, ale oči mu zvláštne jasne iskrili. Billy ešte nikdy nevidel takéto iskry v očiach človeka a trochu ho to znervózňovalo.

„Keď sa to začalo - keď som vyšiel zo súdnej siene a ten starec sa ma dotkol -, vážil som tesne pred obedom

stodvadsaťpäť kil. Dnes ráno som sa vážil tiež tesne pred obedom, a bolo to päťdesiatosem. Takže to by sme mali... sedemdesiat kil?“

„JežišmáriaJozef,“ zašepkal Ginelli a znovu sa prežehnal. „Dotkol sa ťa?“

Teraz odíde - v takejto chvíli by každý odišiel, pomyslel si Billy a jedinú zúfalú sekundu mal pocit, že by mal jednoducho klamať, vymyslieť si dajaký šialený príbeh o systematickom pridávaní jedu do jedla. Ale ak bol vôbec niekedy vhodný čas na klamstvá, už pominul. Ak Ginelli odíde, Billy pôjde s ním, aspoň k autu. Otvorí mu dvere a veľmi pekne mu poďakuje za to, že prišiel. Urobí to, pretože Ginelli ho vypočul, keď mu zavolať uprostred noci, poslal mu svojho zvláštneho lekára-nelekára a napokon prišiel aj sám. Ale urobí to najmä preto, že keď Billy otvoril dvere, Ginelli vytreštil oči, akoby chcel ujsť, ale neušiel.

Takže mu len pekne povedz pravdu. Hovorí, že verí jedine zbraniam a prachom, a zrejme je to pravda, ale ty mu len pekne povedz pravdu, pretože to je jediný spôsob, akým sa môžeš takémuto chlapovi revanšovať.

Dotkol sa ťa? opýtal sa Ginelli a hoci to vyslovil len pred sekundou, Billyho vystrašenej, zmätenej mysli sa to zdalo dávnejšie. A teraz povedal to, čo sa mu vravelo na celom svete najťažšie: „Nielenže sa ma dotkol, Richard. On ma preklial.“

Očakával, že ten pološialený blyskot z Ginelliho očí zmizne. Očakával, že Ginelli vrhne pohľad na hodinky, vyskočí na rovné nohy a schytí kufrík. Nuž, čas letí, čo? Veľmi rád by som sa tu s tebou bavil o kľatbach, William, ale u Bratov ma čaká na tanieri horúca jahňacina, takže...“

Blyskot nezmizol a Ginelli nevyskočil. Prekrižil si nohy, napravil si puky na nohaviciach, vytiahol škatuľku cameliek a jednu si zapálil.

„Všetko mi porozprávaj,“ vyzval ho.

Billy Halleck porozprával Ginellimu všetko. A keď skončil, v popolníku ležali štyri ohorky. Ginelli uprene pozeral na Billyho, akoby bol zhypnotizovaný. Nastalo dlhé ticho. Bolo nepríjemné a Billy ho chcel prerušiť, ale nevedel ako. Videlo sa mu, že už nemá viac slov.

„Takže ti urobil toto,“ povedal napokon Ginelli. „Toto...“ Mávol na Billyho rukou.

„Hej. Neočakávam, že mi uveríš, ale urobil to.“

„Verím ti,“ odvetil Ginelli takmer neprítomne.

„Hej? A čo sa stalo s chlapom, ktorý veril len zbraniam a prachom?“

Ginelli sa usmial, potom sa rozrehotal. „Toto som ti povedal, keď si mi vtedy volal, čo?“

Úsmev zmizol. „Nuž, William, okrem toho verím ešte jednej veci. Verím tomu, čo vidím. Preto som relatívne bohatý človek. A preto som ešte stále nažive. Väčšina ľudí neverí tomu, čo vidí.“

„Nie?“

„Nie. Ibaže by to zodpovedalo tomu, čomu už veria. Vieš, čo som videl v lekární, kam chodím? Bolo to minulý týždeň.“

„Čo?“

„Majú tam prístroj na meranie tlaku, veď vieš, niekedy bývajú tie mašinky aj v nákupných strediskách, ale v lekárnach ťa zmerajú zadarmo. Vopcháš si ruku do takej slučky a stlačíš gombík. Slučka sa stiahne. Ty si tam chvíľku posediš, popremýšľaš, a potom sa to celé spustí. Zjaví sa veľké červené číslo. A potom si ich skontroluješ v tabuľke, kde je napísané ‚nízky‘, ‚normálny‘ a ‚vysoký‘, aby si sa z toho vedel vysomáriť. Vieš, o čom vravím?“

Billy prikývol.

„Dobre. Takže ja tam stojím a čakám, kým mi dá lekárnik fľaštičku žalúdočných kvapiek, čo musí moja matka užívať na vrede. A dovnútra sa vovalí jeden tučniak. Má dobrých stodvadsaťpäť kil a zadok mu vyzerá ako dva psy, čo sa kľbčia pod prikrývkou. Na nose a na licach má z červených žiliek celú pijanskú mapu a z vrečka mu trčí škatuľka marlbories. Zoberie si náplast na kurie oká od Dr. Scholla a trepe ju k pokladnici, keď mu zrazu oči padnú na tú mašinku. Sadne si pekne k nej a mašinka si spraví svoju robotu. Vyskočia čísla. Dvestodvadsať na stotridsať. Veruže o medicíne neviem ktoviekoľko, William, ale je mi jasné, že dvestodvadsať na stotridsať je hrozba ako vyšitá. To už môže človek rovno chodiť po meste s hlavnou nabíjajúcou pištoľou strčenou v uchu, nemám pravdu?“

„Máš.“

„A čo spraví ten zadubeneček? Fľočne na mňa a vraví: ‚Všetky tieto digitálne mašinky sú na hovno.‘ A potom zaplatí za náplast na kurie oká a vypadne. Aké z toho príbehu vyplýva ponaučenie, William? Niektorí ľudkovia - v skutočnosti poriadna kopa ľudí - neveria vlastným očiam najmä vtedy, keď sa to, čo vidia, neráči s tým, čo chcú jesť alebo piť, alebo čomu chcú veriť. Čo sa mňa týka, neverím v Boha. Ale keby som ho videl, uveril by som v neho. Netáral by som donekonečna o tom, aký je Ježiš majster na špeciálne efekty. Somár je podľa mňa človek, ktorý neverí vlastným očiam. Môžeš ma kedykoľvek citovať.“

Billy si ho chvíľu zadumane prezeral a zrazu vybuchol do smiechu. A Ginelli sa k nemu vzápätí pridál.

„Fajn,“ pokýval hlavou. „Keď sa smeješ, je z teba znovu starý dobrý William. Ale otázka znie, William, čo spravíme s tým odkundesom?“

„Neviem.“ Billy sa opäť rozosmial, no trvalo to kratšie. „Ale tuším budem musieť čosi urobiť. Koniec koncov, veď som ho preklial.“

„To si mi už hovoril. Kľatba belocha z mesta. Vzhľadom na všetko, čo všetci belosi zo všetkých možných miest na zemeguli za posledných niekoľko storočí porobili, by som ju vôbec nebral naľahko.“ Ginelli zmĺkol, zapálil si ďalšiu cigaretu a potom cez obláčik dymu ľahostajne utrúsil: „Ale mohol by som mu jednu vpáliť.“

„Nie, to by ne...“ ozval sa Billy, a potom mu cvakla sánka. Pred vnútorným zrakom sa mu zjavil obraz Ginelliho, ako kráča k Lemkemu a vráža mu jednu päšťou do oka. A potom si z ničoho nič uvedomil, že Ginelli hovorí o omnoho

nezvratnejšom riešení. „Nie, to nesmieš,“ dokončil vetu.

Ginelli mu buď neporozumel, alebo sa tak tváril. „Ale pravdaže by som mohol. A rozhodne by som si na to nemohol nikoho najať. Aspoň nikoho dôveryhodného. Ale spravím to rovnako šikovne, akoby som mal dvadsať, to mi ver. Nebude to biznis, ale ver mi, bude to s radosťou.“

„Nie. Nechcem, aby si ho zabil alebo aby ho zabil ktokoľvek iný,“ riekol Billy. „To som mal na mysli.“

„Prečo nie?“ opýtal sa Ginelli ešte stále rozumným hlasom - ale Billy mu videl do očí, a v tých čosi stále rovnako šialene vírilo. „Obávaš sa, že budeš spoluvinníkom vraždy? Ale veď to by nebola vražda, to by bola sebaobrana. Lebo ten chlap mieni zabiť teba, Billy. Stačí týždeň a každý si prečíta nápis, pred ktorým budeš stáť, a ani ťa nebude musieť požiadať, aby si sa uhol. Stačia dva týždne a nebudeš môcť vystrčiť vo veternom počasí ani nos, lebo ťa odfúkne.“

„Tvoj kamarát lekár mi naznačil, že skôr ako k tomu dôjde, by som mohol zomrieť na srdcovú arytmiu. Zdá sa, že srdce mi chudne rovnako ako zvyšok tela.“ Prehltol. „Vieš, tá myšlienka mi nikdy predtým nezišla na um. Kiežby som si na ňu nebol nikdy spomenul.“

„Vidíš to? Chce ťa zabiť... ale netráp sa. Ak nechceš, aby som ho dostal, nespravím to. Aj tak to asi nie je dobrý nápad. Možno by sa to tým neskončilo.“

Billy prikývol. Aj o tom už uvažoval. Vezmite to späť, povedal Lemkemu - takže dokonca aj belosi z mesta chápali, že kliatbu treba vziať späť. Ak Lemke zomrie, kliatba možno bude musieť zavŕšiť jeho vôľu.

„Problém je v tom,“ zauvažoval Ginelli, „že ak niekoho dostaneš, už sa to nedá vrátiť späť.“

„To nie.“

Udusil cigaretu a vstal. „Musím o tom ešte porozmýšľať, William. Je toho na uvažovanie až-až. A preto sa musím upokojiť, vieš? O takýchto komplikovaných záležitostiach nemôže človek uvažovať, ak je rozčúlený, a zakaždým, keď na teba pozriem, braček, najradšej by som tomu chruňovi odhraplil vtáka a napchal mu ho do tej diery, kde mával kedysi nos.“

Billy vstal a takmer spadol. Ginelli ho zachytil a Billy ho neobratne objal zdravou rukou. V živote ešte asi takto neobjímal dospelého chlapa.

„Ďakujem, že si prišiel,“ vzdychol. „A že mi veríš.“

„Si dobrý chlap,“ povedal Ginelli a pomaly ho pustil. „Dostal si sa do škaredej kaše, ale možno ťa z nej vytiahneme. No nech je ako chce, tomu starému poriadne pripálime zadok. Billy, teraz sa idem trochu poprechádzať. Musím sa upokojiť. Aby mi niečo napadlo. A okrem toho budem musieť zavolať do mesta na niekoľko čísiel.“

„Prečo?“

„To ti poviem neskôr. Ale najskôr chcem trochu porozmýšľať. Už je ti lepšie?“

„Hej.“

„Lahni si. Si biely ako stena.“

„Dobre.“ Aj tak sa znovu cítil ospanlivý, totálne vyžmýkaný.

„A tá malá, čo ťa postrelila,“ ozval sa Ginelli, „je pekná?“

„Veľmi pekná.“

„Hej?“ Ginellimu sa v očiach opäť tak šialene zablysko, ba ešte výraznejšie ako predtým. Billyho to znepokojilo.

„Hej.“

„Lahni si, Billy. Daj si šlofika. Uvidíme sa neskôr. Nenahneváš sa, ak si vezmem tvoj kľúč?“

„Kdeže.“

Ginelli odišiel. Billy si ľahol na posteľ a obviazanú ruku si opatrne položil vedľa seba, hoci veľmi dobre vedel, že ak zaspí, pravdepodobne si ju privalí a znovu sa zobudí.

Asi ma chcel len utešiť, pomyslel si Billy. Asi teraz volá Heidi. A keď sa zobudím, na posteli mi budú sedieť chlapíci so sieťkami na motýle. A potom...

Ale to bolo všetko. Postupne upadol do spánku a akosi sa mu podarilo nepritisnúť si zranenú ruku.

A tentoraz sa mu vyhli aj zlé sny.

Ani chlapíci so sieťkami na motýle ho neprivítali, keď otvoril oči. Bol tam len Ginelli, sedel na druhej strane izby v kresle. Čítal knihu s názvom Divá túžba a odpíjal si z plechovice s pivom. Vonku bola tma.

Štyri plechovice, zvyšok šesťčlennej rodinky z kartónu, sedeli na kope ľadu vo vedierku na televízore, a Billy si obľizol pery. „Môžem si jednu dať?“ ozval sa zachrípnuto.

Ginelli zdvihol zrak. „Aha, Rip Van Winkle sa nám vrátil! Ale pravdaže môžeš. Počkaj, otvorím ti ju.“

Priniesol plechovicu Billymu a ten vypil polovicu tekutiny na jediný dúšok. Pivo bolo dobré a studené. Predtým vysypal obsah fľaštičky s empirinom do jedného z popolníkov, ktoré našiel v izbe (v motelových izbách nie je až toľko popolníkov ako zrkadiel, pomyslel si, ale rozdiel nie je veľký). Teraz si z neho vylovil jednu tabletku a zapil ju ďalším hltom.

„Ako sa má ruka?“ opýtal sa Ginelli.

„Lepšie.“ Istým spôsobom to bola lož, pretože ho rana naozaj nepríjemne bolela. Ale v inom zmysle to bola pravda. Pretože Ginelli prišiel a to ho oslobodzovalo od bolesti lepšie ako empirín či dokonca ten pohárik chivas na privítanie. Jednoducho, keď je človek sám, všetko ho akosi väčšmi bolí. To mu pripomenulo Heidi, pretože tu s ním mala sedieť ona, a nie tento gauner, ale Heidi tu nebola. Heidi bola doma vo Fairview a tvrdohlavo všetko ignorovala, pretože keby si to bola vpustila čo i len do predsiene mozgu, bola by musela preskúmať hranice vlastnej viny, a Heidi také čosi nemala ani náhodou v pláne. Billy zacítil tupé pulzovanie odporu. Čo to predtým povedal Ginelli? Somár je človek, ktorý neverí vlastným očiam. Pokúsil sa ten odpor zahnať, veď to bola, ako áno, ako nie, jeho žena. A robila všetko, čo sa jej preňho videlo najlepšie a najsprávnejšie... či nie? Odpor sa stiahol, ale nie veľmi ďaleko.

„Čo je v tej nákupnej taške?“ spýtal sa Billy. Taška spočívala na dlážke.

„Pestré všeličo,“ odvetil Ginelli. Pozrel na knihu, ktorú čítal, a šmaril ju do koša. „Otrasné, nedá sa to čítať. Nikde tu nemali nič od Louisa Lamoura.“

„Aké pestré všeličo?“

„To mám na neskôr. Keď pôjdem navštíviť tvojich kamošov Cigánov.“

„Neblázni,“ ostro sa ohradil Billy. „Chceš skončiť ako ja? Alebo ťa možno premenia na stojan na dáždnyky.“

„Len pokoj, dobre?“ povedal Ginelli. Mal pobavený a utišujúci hlas, ale v očiach sa mu krútili a poskakovali svetielka. Billy si z ničoho nič uvedomil, že to veru nebola až taká hlúposť, produkt momentálneho nápadu. Taduza Lemkeho skutočne preklial. Preklial ho tým, čo teraz sedelo oproti nemu v lacnom koženkovom kresielku a popíjalo pivo značky Miller Lite. A uvedomil si, čiastočne pobavene a čiastočne s hrôzou, ešte čosi: Lemke možno vedel, ako vziať späť svoju kľatbu, ale Billy nemal ani najmenšej potuchy, ako sa berie späť táto kľatba belocha z mesta. Ginelli sa totiž zabával. Zabával sa tak srdečne, ako sa mu to už roky nestalo. Ako prvotriedny kolkár, ktorý sa odobral na penziu, ale veľmi rád sa ešte zúčastní na dobročinnom turnaji. Môžu sa pohovárať, ale ten rozhovor nič nezmení. Ginelli bol jeho priateľ. Ginelli bol zdvorilý, hoci možno nie celkom spisovne hovoriaci muž, ktorý ho nevolal Bill ani Billy, ale William. A zároveň to bol veľmi veľký, veľmi kvalitný poľovnícky pes, ktorý sa práve odtrhol z vône.

„Nevrav mi, že sa mám upokojiť,“ odvetil Billy, „chcem len počuť, čo plánuješ.“

„Nikomu sa nič nestane,“ povedal Ginelli. „To si zapanätaj, William. Viem, že je to pre teba dôležité. Myslím, že sa stále pridržáš akýchsi, hm, princípov, či čo, hoci si ich už vlastne nemôžeš dovoliť, ale ja sa s tým musím zmieriť, pretože to tak chceš, a ty si v tomto spore poškodená strana. Nikomu sa nič nestane, to je všetko. Jasné?“

„Jasné,“ prikývol Billy. Pocítil miernu úľavu... ale naozaj len veľmi miernu.

„Aspoň pokiaľ nezmeníš názor,“ dodal Ginelli.

„Nezmením.“

„Možno zmeníš.“

„Čo je v tej taške?“

„Steaky,“ odvetil Ginelli a jeden vytiahol. Bolo to domáce balenie v priesvitnom igelite, označené logom firmy Sampson. „Vyzerajú dobre, čo? Mám štyri takéto balenia.“

„Načo ti budú?“

„Pekne po poriadku, dobre?“ vzdychol Ginelli. „Vyšiel som von a pobral som sa do mesta. Doriti, tu je to ako v nejakom horore! Človek ani nemôže chodiť po chodníku. Každý má na ksichte slnečné okuliare Ferrari a tričko s krokodilom vpredu. Tuším každý v tomto meste má porcelánové zuby a väčšina bude asi mať aj plastiku nosa.“

„Viem.“

„Ale poviem ti ešte čosi, William. Predo mnou si kráča dievča s chalanom, jasné? A ten chalan má ruku v zadnom vrecku jej šortiek. Človeče, tí dvaja sú na verejnosti, a on si pokojne strčí ruku do zadného vrecku jej šortiek a ohmatáva jej zadok. Keby to bola moja dcéra, tak by si na to, čo jej mladý obchytkával, nenasadla aspoň pol druhu týždňa.“

A tak mi bolo jasné, že tam sa rozmýšľať nedá, nuž som sa na to vykašlal. Našiel som telefónnu búdku a zopár ľuďom som brnkol. Aha, skoro som zabudol. Telefón bol pred lekárnou, tak som vošiel a priniesol som ti toto.“ Z vrecka vytiahol fľaštičku s tabletkami a hodil ju Billymu, ten ju chytil zdravou rukou. Drasličkové tabletky.

„Ďakujem, Richard,“ povedal trochu neistým hlasom.

„Nič nevrav, len si rýchlo jednu vezmi. Doriti, nepotrebuješ okrem tohto všetkého ešte aj infarkt, no nie?“

Billy si vzal tabletku a zapil ju hitom piva. Alkohol mu už trochu udel do hlavy.

„Takže som zopár ľuďom povedal, aby pre mňa čosi vyňuchali, a potom som šiel dolu do prístavu,“ zakončil Ginelli.

„Pozeral som sa chvíľu na lode. William, tam dole určite kotvia lode v hodnote dvadsať... čo, tridsať... možno štyridsať miliónov dolárov! Plachetnice, jachty, pekelne vyčákané fregaty, aspoň čo som videl. O lodiach neviem skoro nič, ale strašne rád sa na ne pozerám. Takže...“

Zmlkol a zamyslene pozrel na Billyho.

„Myslíš, že niektorí tí chlapi v okuliarech Ferrari a v tričkách s krokodilmi si v tých svojich korýtkach prevážajú drogy?“

„Nuž, minulý rok v zime som v Timesoch čítal, ako na jednom ostrove akýsi lovec rakov našiel pod mólom plávať balíky čohosi čudného. A z toho čohosi sa vyklúla celkom dobrá marihuana.“

„Hej. Hej, presne to som si aj myslel. Celé toto mesto má presne ten správny pach. Poondiatí amatéri. Doriti, mali by sa pekne voziť na tých svojich drahých lodičkách a prácu nechať ľuďom, ktorí jej rozumejú, chápeš? Vieš, niekedy sa niekomu primotajú do cesty a ten niekto musí podniknúť nevyhnutné kroky a potom ktosi nájde pod mólom namiesto balíkov trávy dve-tri mŕtvolky. A škoda je hotová.“

Billy si potiahol poriadny hlt z piva a zakuckal sa.

„Ale nie o to mi išlo. Prešiel som sa, poobzeral som si tie lode a upokojil som sa. A potom som vymyslel, čo treba spraviť... teda vymyslel som začiatok a zhruba aj to, čo by malo nasledovať. Ešte som nepremyslel všetky detaily, ale aj to príde.“

Vrátil som sa na hlavnú ulicu a ešte som si zopárkrát zavolať -tým istým ľuďom, čo predtým. Tak počúvaj, William, nevydali na teba zatykač, ale tvoja žena a ten tvoj kokaínový doktorko už o tebe podpísali dajaké papiere. Zapisal som si to.“ Vytiahol si z náprsného vrecka kúsok papiera. „Committal in absentia. Čítam to správne?“

Billymu Halleckovi klesla čeľusť a z úst mu vyletel zhrozený ston. Na chvíľu zostal úplne paralyzovaný a potom ho znovu zaplavila nenávisť, ktorá bola v poslednom čase jeho častou spoločníčkou. Myslel si, že by sa to mohlo stať, áno, myslel si, že by to Houston mohol navrhnúť, a dokonca si myslel, že by s tým Heidi mohla súhlasiť. Ale myslieť si

niečo a potom počuť, že sa to skutočne stalo - že sa vaša vlastná žena vybrala za sudcom, dosvedčila pred ním, že vám preskočilo, a získala od neho príkaz na umiestnenie do liečby -, to bolo niečo celkom iné.

„Tá zbabelá suka,“ zašomral trpko a potom mu svet spreď očí vytrel záblesk žeravej agónie. Nerozmýšľal, len zat' al p'aste. Zastonal a pozrel si na obväz na ľavej ruke. Rozkvitol červenými fl'akmi.

Nemôžem uverit', že si si také čosi pomyslel o Heidi, ozval sa mu v mysli akýsi hlas.

To len preto, že nemám pokojnú myseľ, odpovedal tomu hlasu a vzápätí mu celý svet pred očami zosivel.

Vlastne to ani neboli mdloby a Billy sa rýchlo prebral. Ginelli mu medzitým previazal ruku, urobil to trochu ťarbavo, ale celkom správne. A kým pracoval, rozprával.

„Môj človek hovorí, že to neznamená vôbec nič, ak nevkrútiš do Connecticutu, William.“

„To je pravda. Ale vari to nechápeš? Moja vlastná žena...“

„Na to kašli, William. Teraz na tom nezáleží. Ak sa nám podarí vyriešiť problém so starým Cigánom, znovu pekne priberieš a na celý prípad môžu zabudnúť. A potom budeš mať plno času rozhodnúť sa, čo spraviš so svojou ženou. Možno by sa jej zišlo zopár faciiek, aby sa spamätala, nemyslíš? Alebo od nej budeš musieť odísť. Ale to sú sprostosti a rozhodnúť sa budeš musieť iba sám, ak to s tým poondiatym Cigošom - môžeš ho volať ako chceš - vyriešime. A ak to nevyriešime, zomrieš. V každom prípade sa však táto vec vyrieši. Tak nechápem, prečo by si jej mal teraz venovať energiu, no nie?“

Billy sa s nadľudským úsilím usmial bledými perami. „Z teba by bol, Richard, úžasný advokát. Máš jedinečný dar uvádzať veci do správnej perspektívy.“

„Hej? Myslíš?“

„Myslím.“

„Hm, tak ďakujem. No a potom som volal Kirkovi Penschleymu.“

„Ty si sa zhováral s Kirkom Penschleym?“

„Áno.“

„Ježišmária, Richard!“

„Čo tým chceš povedať? Myslíš, že by sa nezhováral s malým gaunerom, ako som ja?“ Ginellimu sa podarilo vložiť do hlasu urážku i pobavenie. „Ale zhováral sa, môžeš mi veriť. Pravdaže, volal som mu kreditnou kartou - moje meno by na telefónnom účte naozaj nechcel mať, to máš pravdu. Ale s vašim podnikom, William, som za tie roky urobil zopár pekných obchodov.“

„To je pre mňa novinka,“ povedal Billy. „Myslel som si, že to bolo iba raz.“

„Vtedy sa to nemuselo zametať pod koberec a ty si bol na ten prípad ako stvorený,“ odvetil Ginelli. „Penschley a jeho starí partneri by ťa nikdy neboli namočili do niečoho, čo by smrdelo, William - bol si nováčik. Na druhej strane boli asi presvedčení, že ma skôr či neskôr aj tak stretneš, ak teda vo firme vydržíš dlhšie, a že sa pri tej prvej robote aspoň zoznámime a bude to dobrý začiatok. A veruže bol - pre nás obidvoch, to mi ver. A keby sa bolo niečo pokašľalo - keby sa tá naša vec bola vtedy zvrtila nesprávnym smerom -, mohli ťa obetovať. Neboli by sa z toho radovali, ale podľa nich je vždy lepšie obetovať nováčika ako starého partnera. Títo chlapi myslia všetci rovnako - a dajú sa veľmi dobre odhadnúť.“

„Aké iné veci si ešte s mojou firmou robil?“ opýtal sa fascinovane Billy. Cítil sa ako človek, ktorý práve zistil, že ho podvádžala manželka, s ktorou sa už dávno rozviedol pre celkom iný dôvod.

„Nuž, kadečo - a nie presne s tvojou firmou. Povedzme, že mne aj niekoľkým mojím priateľom zariad'ovali právnické služby u iných, a nechajme to tak. Ale v každom prípade poznám Kirka dost' dobre, aby som mu mohol volať a žiadať ho o láskavosť. Tú láskavosť mi prisľúbil.“

„Akú láskavosť?“

„Požiadal som ho, aby zavolať tej Bartonovej bande a povedal im, nech týždeň dajú pokoj. Nech dajú pokoj tebe aj Cigánom. Vlastne mi omnoho väčšmi záleží na tých Cigánoch, ak chceš vedieť pravdu. My to zvládneme, William, ale bude to pre nás omnoho jednoduchšie, ak za nimi nebudeme musieť behať od čerta k diabľovi a potom zase k čertovi.“

„Takže si zavolať Kirkovi Penschleymu a povedal si mu, aby dal pokoj,“ znätene zavrtel hlavou Billy.

„Nie, zavolať som Kirkovi Penschleymu a povedal som mu, aby povedal Bartonovej bande, nech dá pokoj,“ opravil ho Ginelli. „A nie presne týmito slovami. Keď musím, William, viem byť aj diplomat. Mohol by si mi už trochu dôverovať.“

„Človeče, dôverujem ti až-až. Každú minútu väčšmi.“

„Ďakujem. Ďakujem, William. To si cením.“ Zapálil si cigaretu. „No nech je ako chce, tvoja žena a jej kamarát doktor budú ďalej dostávať správy, ale tie správy budú trochu mimo. Bude v nich čosi ako pravda, ale taká, akú ponúka National Enquirer a Readers Digest. Chápeš, čo chcem povedať?“

Billy sa zasmial. „Hej, chápem.“

„Takže máme týždeň k dobru. A týždeň by nám mal stačiť.“

„Čo chceš urobiť?“

„No, asi všetko, čo mi dovoľíš. Vystraším ich, William. Vystraším jeho. Vystraším ho tak, že si bude musieť do strojčeka pri srdci kúpiť nové baterky. A strašenie budem stupňovať dovtedy, kým sa niečo nestane. A stať sa môžu dve veci: buď sa poserie od strachu a vezme to svinstvo späť, alebo si povieme, že to nemá cenu, že ten starý má priveľmi dobré nervy. A v tom prípade prídem znovu za tebou a spýtam sa ťa, či si si nerozmyslel tú vec s ubližovaním. Ale možno to nedôjde až tak ďaleko.“

„Ako ho chceš vystrašiť?“

Ginelli sa špičkou značkovej topánky dotkol nákupnej tašky a povedal mu, kde mieni začať. Billy sa zhrozil. Billy sa s Ginellim pustil do škriepky tak, ako predpokladal, potom Ginellimu dohovárať, aj to predpokladal, a hoci Ginelli ani raz

nezvýšil hlas, v očiach sa mu krútili a skákali tie šialené svetielka a Billy vedel, že by sa mohol rovnako zhovárať hoci aj s námesačníkom.

A keď sa nový nápor bolesti v ruke pomaličky utíšil na pulzujúce pichanie, ktoré už poznal, znovu ho premohli driemoty.

„Kam ideš?“ spýtal sa resignovane.

Ginelli pozrel na hodinky. „Teraz je desať desať. Dám im ešte štyri či päť hodín. Podľa toho, čo sa hovorilo v meste, celkom slušne si tu zarobili. Vyveštili mnohým ľuďom. A ešte psy - pitbulteriéry. Dobrý bože. Ozaj, tie psy, čo si videl, to neboli pitbulteriéry, či áno?“

„Nie, nevidel som ani jedného pitbulteriéra,“ ospanlivo odvetil Billy. „Tie, ktoré som videl, vyzerali ako poľovnícke psy.“

„Pitbulteriéry vyzerajú ako krížence teriéra a buldoga. Stoja pekné prachy. Ak chceš vidieť zápas pitbulteriérov, skôr ako sa uzatvoria stávky, musíš súhlasiť, že za jedného mŕtveho psa zaplatíš. Špinavá hra.“

Mimochodom, William, v tomto meste sa darí samým ctihodným veciam - okuliare Ferrari, pašovanie drog, psie zápasy. Aha, prepáč, ešte tarot a I Ching.“

„Buď opatrný,“ povedal Billy.

„Budem opatrný,“ odvetil Ginelli, „neboj sa.“

Billy onedlho zaspal. Keď sa zobudil, bolo o desať štyri a Ginelliho nikde. Pochytila ho istota, že Ginelli je mŕtvy. Ale o štvrt' na šesť sa Ginelli vrátil a bol taký plný života, až sa zdal na tú malú izbičku akýsi priveľký. Šaty, tvár a ruky mal zablatené a vanul z neho pach morskej soli. Uškŕňal sa. V očiach mu tancovali tie bláznivé svetielka.

„William,“ povedal, „zabalíme ti veci a odvezieme ťa z Bar Harboru. Predstav si, že si dôležitý svedok vlády a teraz ťa prevážame do zabezpečeného domu.“

Billy sa preľaknuto opýtal: „Čo si urobil?“

„Len pokojne, upokoj sa! Presne to, čo som povedal - nič viac a nič menej. Ale keď človek rozbúri hniezdo sršňov, ak má rozum, vezme radšej nohy na plecia, William, nemyslíš?“

„Áno, ale...“

„Teraz nemáme čas. Rozprávať môžem pri balení.“

„Ale kam?“ Billy takmer kvílil.

„Nedaleko. Cestou ti poviem. A teraz sa dajme do toho. Hm, možno by si si najskôr mohol prezliecť košeľu. Si dobrý chlap, William, ale už trochu páchneš.“

Billy sa vybral k recepcii s kľúčom v ruke, ale Ginelli ho chytil za plece a jemne mu ho vybral z dlane.

„Toto môžeme nechať aj na nočnom stolíku v izbe. Prihlásil si sa s kreditnou kartou, či nie?“

„Áno, ale...“

„Takže sa môžeme takto neformálne odhlásiť. Nikomu tým neublížime a upútame menej pozornosti. Dobré?“

Žena v športovom oblečení bežala po okraji diaľnice a nezaujato na nich pozrela, potom pozrela znovu na cestu... a potom sa jej hlava na krku len tak zvrtila a vytreštila na nich oči. Ginelli to zbadal, Billy našťastie nie.

„Dokonca nechám upratovačke desať babiek,“ povedal Ginelli. „Pôjdeme tvojím autom a ja budem šoférovať.“

„Kde máš auto ty?“ Vedel, že Ginelli si auto požičal, a teraz si oneskorene uvedomil, že pred Ginelliho príchodom do izby nepočul motor. Pre Billyho myseľ to nabralo predsa len rýchle obrátky - nevládal s udalosťami držať krok.

„Je v poriadku. Nechal som ho na jednej vedľajšej ceste asi tri míle odtiaľto a šiel som peši. Vymontoval som čosi z motora a za stieračom som nechal lístok, že som mal s autiakom problémy a o niekoľko hodín sa vrátim. To pre prípad, že by do toho niekto strkal nos. Ale nemyslím, že bude. V strede tej cesty normálne rastie tráva.“

Okolo prešlo auto. Šofér vrhol pohľad na Billyho Hallecka a spomalil. Ginelli zbadal, ako sa obzerá, div si nevykrúti krk.

„Tak poď, Billy. Ľudia na teba zisťujú. Ešte ťa uvidí niekto, kto by radšej nemal.“

O hodinu už Billy sedel pred televízorom v inej motelovej izbe - tentoraz to bola obývačka v menšom apartmáne v moteli Blue Moon Motor Court and Lodge v mestečku Northeast Harbor. Nebolo vzdialené ani pätnásť minút od Bar Harboru, ale Ginelli bol zrejme spokojný. Na televíznej obrazovke sa práve dateľ poisťovateľ pokúšal predat' poistenie hovoriacemu medveďovi.

„No dobre,“ vydýchol Ginelli. „Vylož si pekne pohodlne ruku, William. Budem preč celý deň.“

„Ty ideš zase ta?“

„Čože? Načo by som išiel k hniezdu rozzúrených sršňov, čo? Nie som hlúpy, kamarát. Nie, dnes sa pozabávam s autami. A dnes večer príde čas na Fazu číslo dva. Možno budem mať čas skočiť sem a pozrieť sa na teba, ale veľmi s tým nepočítaj.“

Billy nevidel Richarda Ginelliho až do deviatej na druhý deň ráno, keď ten dorazil k motelu za volantom tmavomodrého chevroletu Nova, ktorý mu určite neprenajali u Hertza ani v Avise. Farba bola ošúchaná, karoséria plná fľakov, po okienku pri sedadle vedľa vodiča sa ťahala prasklina a v plechu zival poriadny kráter. Ale vzaďu bol hák a posilňovač motora.

Tentoraz sa Billy vzdal nádeje, že ho uvidí živého, pred dobrými šiestimi hodinami, a privítal Ginelliho celý roztrasený, len-len že sa od úľavy nerozplakal. Zdalo sa mu, že čím väčšmi chudne, tým menej ovláda vlastné city... a dnes ráno, keď vyšlo slnko, pocítil prvé neisté chvenie pri srdci. Lapal po dychu a päsťou sa chvíľu ťkol po hrudi. Napokon sa pulz znormalizoval, ale aj tak vedel, že to prišlo: prvý záchvat arytmie.

„Myslel som si, že si mŕtvy,“ povedal Ginellimu, len čo ten vošiel do izby.

„Stále to opakuješ a ja sa aj tak zakaždým vrátim. Už sa o mňa prestaň báť, William. Viem sa o seba postarať, už som veľký. Keby si si myslel, že toho starého smrada podceňujem, mal by si sa prečo báť. Ale ja ho nepodceňujem. Je prefikáný a nebezpečný.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Nič. Poviem ti to neskôr.“

„Chcem to počuť teraz!“

„Nie.“

„Prečo?“

„Mám na to dva dôvody,“ trpezlivo odvetil Ginelli. „Po prvé, mohol by si ma požiadať, aby som z toho vycúval. A po druhé, aspoň dvanásť rokov som už nebol taký utahaný. Zaleziem do spálne a dám si osem hodín zdravého spánku. Potom vstanem a zjem konskú porciu prvého jedla, ktoré sa mi dostane pod ruku. Potom pôjdem zase von.“

Ginelli naozaj vyzeral unavený - takmer totálne vyčerpaný. Okrem tých očí, pomyslel si Billy. V očiach sa mu ešte stále blýska a skáče svetielko ako fosforeskujúci jarmočný veterníček.

„A čo ak by som ti povedal, že máš z toho vycúvať?“ spýtal sa Billy potichu. „Poslúchol by si ma, Richard?“

Richard mu venoval dlhý, uvážlivý pohľad, a potom vyslovil odpoveď, ktorú Billy očakával od prvej chvíle, keď zazrel v Ginelliho očiach to šialené svetielkovanie.

„Teraz by som už nemohol,“ pokojne vyhlásil Ginelli. „Si chorý, William. Máš tým prežraté celé telo. Nemôžem ti veriť, neviem, či vieš rozoznať, čo je pre teba najlepšie.“

Inými slovami, aj ty pochybuješ o mojom zdravom úsudku. Billy otvoril ústa, aby tú myšlienku vypustil na svet, a potom ich zavrel. Lebo Ginelli to vlastne nemyslel vážne. Povedal jednoducho prvú vec, ktorá znela rozumne.

„A aj preto, lebo teraz je to už osobná vec, čo?“ spýtal sa ho.

„Hej,“ Ginelli na to. „Teraz je to už osobná vec.“

Vošiel do spálne, vyzliekol si košeľu a nohavice a ľahol si. O päť minút už spal na prikrývke ako zarezaný.

Billy si napustil z kohútika plný pohár, prehltol empirín a potom vo dverách vypil zvyšok vody. Oči mu z Ginelliho zbehli na nohavice, ktoré ležali pokrčené na stoličke. Ginelli pricestoval v nepoškvrnených bavlnených elegantných nohaviciach, ale počas posledných dní sa mu kdesi podarilo vypriať belasé džínsy. Určite v nich ležali aj kľúče k chevroletu, ktorý stál pred vchodom. Billy by si ich mohol vytiahnuť a odísť... lenže veľmi dobre vedel, že to neurobí, a v skutočnosti vôbec nie najmä preto, že by si tým podpísal vlastný rozsudok smrti. Teraz bolo dôležité, ako a kde sa toto všetko skončí.

Napoludnie, keď Ginelli ešte stále tuho spal vo vedľajšej miestnosti, Billy znovu dostal záchvat arytmie. Onedlho nato aj on zaspal a sníval sa mu sen. Bol krátky a úplne obyčajný, ale naplnil ho čudnou mátežou hrôzy a odporného potešenia. V tomto sne sedel spolu s Heidi v raňajkovom kúte domu vo Fairview. Medzi nimi na stole stál koláč. Heidi odkrojila poriadny kus a podala ho Billymu. „Od tohto priberieš,“ povedala. „Nechcem pribrať,“ povedal. „Tuším sa mi zapáčilo byť chudý. Zjedz to ty.“ Vzala si ho. Sedel tam a hľadel na ňu, kým nezjedia aj poslednú omrvinku, a s každým hitom, ktorý jej zišiel dolu hrdlom, rástla Billyho hrôza a oplzlá radosť.

Zo sna ho znovu vytrhla mierna arytmia. Chvilu sedel, lapal dych a čakal, kým mu srdce spomalí do správneho rytmu, až sa napokon učlovečilo. Pochytil ho pocit, že to nebol iba sen - že prežil akúsi prorockú víziu. Ale so živými snami sa často spájajú takéto pocity, a keď pominie sen, pominie aj pocit. Stalo sa to aj Billymu Halleckovi, hoci už onedlho si mal možnosť ten sen pripomenúť.

Ginelli vstal o šiestej večer, osprchoval sa, natiahol si džínsy a tmavý rolák.

„Dobre,“ povedal. „Uvidíme sa zajtra ráno, Billy. Potom budeme múdrejší.“

Billy sa Ginelliho znovu spýtal, čo chce urobiť, čo sa dosiaľ stalo, a Ginelli mu znovu odmietol odpovedať.

„Zajtra,“ pokýval hlavou. „A teraz jej idem od teba odovzdať pozdrav.“

„Komu chceš odovzdať môj pozdrav?“

Ginelli sa usmial. „Rozkošnej Gine. Tej kurve, ktorá ti prestrelila ruku.“

„Daj jej pokoj,“ povedal Billy. Keď si spomenul na tie tmavé oči, akosi nevládal povedať nič iné, bez ohľadu na to, čo mu urobila.

„Nikomu sa nič nestane,“ zopakoval Ginelli a vzápätí ho už nebolo. Billy počul drsný zvuk štartujúceho chevroletu - tá drsnosť sa zjemní až pri rýchlosti asi šesťdesiatpäť míľ za hodinu - a uvažoval, že slová Nikomu sa nič nestane vôbec neznamenajú, že dá dievčaťu pokoj. Vôbec nie.

Tentoraz sa Ginelli nevrátil pred poludním. Krížom cez čelo sa mu tiahla hlboká rezná rana a druhú mal na pravej ruke - rukáv roláka bol rozpáraný a povieval mu okolo ruky.

„Zase si schudol,“ okomentoval Billyho. „Ješ vôbec?“

„Pokúšam sa,“ prikývol Billy, „ale úzkosť chuti do jedla veľmi neprospieva. Vyzeráš, akoby si stratil trochu krvi, čo?“

„Len trochu. Nič mi nie je.“

„Doriti, tak už mi konečne povieš, čo si to robil?“

„Áno. Poviem ti každé slovo, len čo vyleziem zo sprchy a obviažem sa. Dnes večer sa s ním stretneš, Billy. To je najdôležitejšie. Musíš sa na to duševne pripraviť.“

Do brucha mu ako sklený črep bodol osteň strachu zmiešaného so vzrušením. „S ním? S Lenkem?“

„S ním,“ prikývol Ginelli. „A teraz počkaj, musím sa osprchovať, William. Už asi nie som taký mladý, ako som si myslel - tieto nerváky ma vyšťavili.“ A ešte zavolať ponad plece: „Objednaj nám kávu. Veľa kávy. Povedz tomu chlapíkovi,

nech ju len nechá pred dverami a popod dvere ti strčí šek na podpis.“

Billy za ním chvíľu pozeral s otvorenými ústami. Potom, keď začul šum sprchy, rázne zatvoril ústa a pobral sa k telefónu objednať tú kávu.

22

Ginelliho príbeh

Spočiatku rozprával rýchlo, slová z neho vyskakovali v rýchlych prerušovaných explóziách, no po každej na okamih zmĺkol a uvažoval, čo povie ďalej. Od pondelka, keď sa Ginelli zjavil v moteli Motor Inn v Bar Harbore, sa prvý raz zdalo, že mu nezostala takmer žiadna energia. Telesne vyzeral pomerne v poriadku - tie rany boli naozaj skôr hlboké škrabance -, ale Billymu by nik nebol vyhovoril, že Ginelli prežil ťažký otras.

Ale aj tak sa mu v očiach po čase opäť rozžiarilo to bláznivé svetlo, spočiatku slabo blikotalo, ako keď na súmraku zapalujú neóny, potom sa jas ustálil. Z vnútorného vrecka bundy si vytiahol fľašu a do kávy si nalial za vrchnáčik chivas. Ponúkol fľašu aj Billymu. Billy odmietol - nevedel, čo by mu alkohol spravil so srdcom.

Ginelli sa vystrel, odhrnul si vlasy z čela a pokračoval v rozprávaní v pokojnejšom rytme.

V utorok o tretej ráno zaparkoval Ginelli na lesnej ceste, ktorá neďaleko od cigánskeho tábora odbočovala z cesty 37-A. Chvíľu čosi robil so steakmi, potom sa vrátil na cestu s nákupnou taškou v ruke. Cez polmesiac sa ako rolety kĺzali vysoké oblaky. Počkal, kým sa rozjasní, a keď sa oblaky na chvíľu roztrhli, zazrel v mesačnom svetle kruh áut. Prešiel cez cestu a vybral sa cez lesy a lúky tým smerom.

„Som chalan z mesta, ale nemám až taký zlý orientačný zmysel,“ povedal. „V krajnom prípade sa naň môžem spoľahnúť. Okrem toho som nechcel ísť rovnakou cestou ako ty, William.“

Prešiel krížom cez niekoľko polí a riedky lesný porast, prebrodil sa cez močiar, ktorý podľa jeho slov smrdel ako desať kíľ hovien v päťkilovom vreci. A roztrhol si zadnú časť nohavíc na akomsi prastarom ostnatom drôte, ktorý bol v bezmesačnej tme takmer neviditeľný.

„Ak je toto ten idylický život na vidieku, William, tak si ho vidiečania môžu dakam strčiť,“ podotkol.

Neočakával, že mu budú psy v tábore robiť problémy, veď aj Billymu dali pri príchode pokoj. Neobťažovali sa ani zabrechnúť, až kým nevstúpil do kruhu okolo ohňa, hoci jeho pach určite zachytili už predtým.

„Človek by si myslel, že Cigáni majú lepšie strážne psy,“ zauvažoval Billy. „Aspoň taká je predstava.“

„Kdeže,“ pokrútil hlavou Ginelli. „Ľudia si môžu vymyslieť kopu dôvodov, prečo treba Cigánov vyhnáť. Sami Cigáni si predseda nebudú pridávať ďalší.“

„Aha, napríklad psy, čo by brechali celú noc?“

„Hej, presne tak. Poriadne si zmúdreľ, William, ľudia si pomaly budú myslieť, že si Talian.“

Ale Ginelli sa aj tak poriadne zabezpečil. Pomaličky sa presúval pozdĺž zadkov zaparkovaných áut, karavany a privesy, v ktorých zrejme spali ľudia, nechával na pokoji a nazeral len do áut. Stačilo mu prezrieť dve či tri autá a už našiel, čo hľadal: staré oblekové sako, zhúžvané na sedadle pontiaca.

„To auto nebolo zamknuté,“ vysvetlil. „Sako mi sadlo celkom dobre, ale smrdelo, akoby v každom vrečku bola zdochla lasica. Vzadu som na dlážke zazrel aj staré sandále. No, boli mi trochu malé, ale dajako som sa do nich napchal. O dve autá ďalej som našiel klobúk, ktorý vyzeral ako čosi, čo zostalo po transplantácii ľadviny, a dal som si ho na hlavu.“

Ginelli vysvetlil, že chcel mať rovnaký pach ako Cigáni, ale nie iba ako poistku proti krdľu naničhodných psích bastardov, ktorí spali pri pahrebe táboráka - zaujímala ho celkom iná banda psov. Tých cenných psov. Pitbulteriérov. Keď obišiel tri štvrtiny kruhu, upútal jeho pozornosť prives, ktorý nemal zadné okienko zasklené, ale zakryté drôtenou sieťou. Zaškrútil dovnútra a nevidel vôbec nič - prives bol prázdny.

„Ale smrdel psinou, William,“ pokýval hlavou Ginelli. „Potom som sa obzrel druhým smerom a riskoval som krátky pohľad pri baterke, ktorú som si priniesol. V tráve bol vydupaný chodník, ktorý viedol k zadnej časti privesu. Na to človek nemusí byť jasnovidec, aby si to domyslel. Tých poondiatych havkáčov vzali z tej pojazdnej budy a umiestnili ich niekam inam, aby ich nezbadal miestny šarha alebo dajaká aktivistka. Ibaže za sebou nechali chodník ako hrom, taký, že ho pri jedinom záblesku zbadal aj chalan z mesta. Hlupáci. Práve vtedy som si povedal, že by sme im mohli naozaj trochu nadvihnúť pierka.“

Ginelli kráčal po chodníku okolo vršku a prešiel na okraj ďalšieho lesíka.

„Chodník som vtedy stratil,“ povedal. „Len som tam tak stál a chvíľu som uvažoval, čo ďalej. A vtom som to začul, William. Nahlas a zreteľne. Niekedy sa bohovia na človeka usmejú ú.“

„A čo si počul?“

„Psí prd,“ odvetil Ginelli. „Dobrý, hlasný. Znelo to, akoby niekto zatrubil na trúbku s tlmičom.“

Ani nie dvadsať stôp v lese našiel na čistinke hrubo postýkanú ohradu. Bol to vlastne len kruh hrubých konárov, zabodnutých do zeme a pospájaných ostnatým drôtom. Vnútri boli pitbulteriéry. Päť psov tvrdo spalo. Ostatné omámené pozerali na Ginelliho.

Pozerali omámené, pretože boli skutočne omámené. „Predpokladal som, že budú nadrogované, ale pre istotu som sa na to nespoliehal. Vieš, keď už človek raz naučí psy bojovať, stanú sa z nich pekné otravy - ak si nedá dobrý pozor, budú sa v jednom kuse biť medzi sebou, a takto onedlho príde o všetky investície. Takže ich môže buď napchať do osobitných klietok, alebo ich nadroguje. Drogy sú lacnejšie a ľahšie sa ukrývajú. A keby tie psy boli bývali pri zmysloch, tak by ich tá naničhodná ohrada nebola zadržala ani na minútu. Tie, ktorým by sa boli do zadku zahryzli zuby ostatných, by sa boli prebojovali von, aj keby na drôtoch museli nechať polovicu srsti. Majitelia ich nechávali vytriezviť zrejme až vtedy, keď nazbierali dosť stávkov na zápas, aby mohli podstúpiť riziko. Takže najprv drogy,

potom šou, a potom zasa drogy.“ Ginelli sa rozosmial. „Chápeš to? Pitbulteriéry sú ako tie poondiate rockové hviezdy. Rýchlo ich to zničí, ale kým sa má človek na pozore, vždy si môže nájsť ďalšie. Mimochodom, nebol pri nich ani len strážca.“

Ginelli otvoril nákupnú tašku a vybral steaky. Keď predtým zaparkoval na lesnej ceste, vytiahol ich z vákuového obalu a do každého injekčnou striekačkou napustil poriadnu dávku čohosi, čo nazýval Ginelliho kokteil pre pitbulteriéry: zmesi mexického hnedého heroínu a strychnínu. Zamával mäsom vo vzduchu a počkal, kým sa aj spiace psy pomaly nepreberú. Jeden z nich sťažka zabrechal a znelo to, ako keď chrápe človek, čo má vážne problémy s nosom.

„Drž papuľu, lebo nebude večera,“ pokojne riekol Ginelli. Pes, ktorý predtým brechal, si sadol. Ihneď ho začalo nezadržiateľne klátiť na bok, opäť ho premáhal spánok.

Ginelli šmaril do ohrady jeden steak. Potom druhý. Tretí. A posledný. Psy sa na ne nepokojne vrhli. Ozval sa aj brechot, ale znel slabo a zachrípnuto ako predtým a Ginelli mal pocit, že to hádam neprekáža. Okrem toho, ktokoľvek by sa vybral z tábora k čistinke, aby skontroloval provizórny koterec, by musel nieť baterku, takže Ginelli by mal dosť času znížiť opäť medzi stromami. Ale neprišiel nikto.

Billy fascinovane a prestrašene načúval, keď mu Ginelli pokojne vyrozprával, ako si sadol obďaleč, cmúľal nezapálenú cigaretu a pozoroval, ako pitbulteriéry zdochýnajú. Väčšina skapala veľmi ticho, oznámil mu (v hlase mu nezaznel ani slabučký náznak ľútosti, uvažoval Billy) - asi preto, že už boli napchaté drogami. Dva mali trochu kŕče. To bolo všetko. Koniec koncov, uzavrel Ginelli, tie psy nemali až taký zlý koniec. Cigáni pre ne chystali omnoho nepríjemnejšie veci. Celé to trvalo len čosi vyše hodiny.

Keď si už bol istý, že sú všetky zvieratá mŕtve alebo aspoň v hlbokom bezvedomí, vybral z peňaženky dolárovú bankovku a z náprsného vrečka pero. Na bankovku napísal: NABUDÚCE TO BUDÚ MOŽNO TVOJE VNÚCATÁ, STARKÝ. WILLIAM HALLECK TI ODKAZUJE, ABY SI TO VZAL SPÄŤ. Pitbulteriéry mali na krkoch namiesto obojkov šnúru na bielizeň. Ginelli strčil bankovku za jednu z nich. Zavesil páchnuce sako na kôl ohrady a navrch nastokol klobúk. Vyzul si sandále a z bočných vrecák si vybral vlastné topánky. Obul si ich a odišiel.

Pri návrate, povedal, napokon na okamih zablúdil a skončil v smradľavom blate. Ale potom sa mu podarilo zazrieť svetlá farmy a zorientoval sa. Našiel lesnú cestu, nasadol do auta a pustil sa späť do Bar Harboru.

Bol akurát na polceste, keď sa mu auto zazdalo akési čudné. Nevedel to lepšie vyjadriť či objasniť - jednoducho sa mu odrazu nezdalo v poriadku. Nevyzeralo inak ani inak nepáchlo, jednoducho nebolo v poriadku. Také pocity už mával aj predtým a pri niekoľkých príležitostiach to neznamenalalo vôbec nič. Ale pri iných...

„Povedal som si, že sa ho zbavím,“ riekol Ginelli. „Nechcel som ani trochu riskovať, že hádam ktosi z toho tábora trpel nespavosťou, motal sa po lese a videl ho. Nechcel som, aby vedeli, na čom jazdím, pretože by mohli rozprestrieť svoje siete, nájsť ma. Nájsť teba. Tak vidíš? Naozaj ich beriem vážne. Keď sa na teba pozriem, William, iné mi ani nezostáva.“ Takže zaparkoval auto na inej opustenej bočnej ceste, vybral veko rozdeľovača a do mesta šiel tri míle pešo. Keď sa ta dostal, už svitalo.

Keď Ginelli prestáhoval Billyho do iného motela v Northeast Harbore, dal sa zaviezť taxíkom späť do Bar Harboru a povedal šoférovi, aby šiel pomaly, pretože niečo hľadá.

„Čo to má byť?“ spýtal sa šofér. „Možno budem vedieť, kde to je.“

„Netreba,“ zaľakoval Ginelli. „Keď to zbadám, spoznám to.“

A spoznal to - asi dve míle pred Northeast Harborom zazrel chevrolet Nova s papierovým oznamom Na predaj zastrčeným za stieračom. Najskôr zazvonil, či je majiteľ doma, potom vyplatil taxikára a hneď na mieste si za hotovosť kúpil auto. Prihodil majiteľovi - mládencovi, povedal Ginelli, ktorý vyzeral, akoby mal v hlave viac vší ako rozumu - dvadsať dolárov navrch a ten zato súhlasil, že na chevrolete nechá svoju mainskú poznávaciu značku. Ginelli mu totiž sľúbil, že mu ju o týždeň pošle naspäť.

„A možno to aj urobím,“ zamyslene podotkol Ginelli. „Teda ak budeme ešte medzi živými.“

Billy ho prevrátil pohľadom, ale Ginelli sa nedal rušiť a dokončil svoj príbeh.

Zašiel opäť do Bar Harboru, mesto obišiel a vydal sa po ceste 37-A rovno k cigánskemu táboru. Zastal iba na chvíľu, keď telefonoval človeku, ktorého pred Billym označil len ako „obchodného spoločníka“. Tomuto „obchodnému spoločníkovi“ prikázal, aby bol o pol jednej popoludní v istej telefónnej búdky v New Yorku - túto búdku používal Ginelli veľmi často a vďaka jeho vplyvu to bola jedna z mála newyorských búdok, ktoré nebývali často pokazené.

Prešiel okolo tábora, zbadal znaky rozrušenej aktivity, asi o míľu vyššie sa obrátil a pomaličky sa sunul naspäť. Cez pole viedla z tridsiatej siedmej štátnej cesty k cigánskemu táboru poľná cesta, a práve z nej na štátnu cestu vychádzalo akési auto.

„Porsche turbo,“ povedal Ginelli. „Hračka prachatého synčeka alebo dcéry. Za zadným okienkom tabuľka s nápisom Brownova univerzita. Vpredu dve decká, tri ďalšie vzadu. Zastavil som a toho chalana za volantom som sa opýtal, či sú tam niekde Cigáni, lebo tak som to kdesi počul. Povedali, že áno, ale ak si vraj chceš dať vyveštiť z ruky, mám smolu. Tí mladí sa ta vybrali presne s tým úmyslom, ale odbavili ich náramne neochotne a chvatne. Cigáni sa vraj balili. Nuž, po tom, čo sa stalo s pitbulteriérmi, ma to vôbec neprekvapilo.“

Tak som zamieril späť do Bar Harboru a zastavil som sa pri benzínovej pumpe - neveril by si, William, ako ten chevrolet žerie, ale ak ho človek nakŕmi, ide ako hodinky. Okrem toho som si dal kolu a čosi pod zub, pretože mi už dosť škvrkalo v žalúdku.“

Ginelli potom zatelefonoval svojmu „obchodnému spoločníkovi“ a povedal mu, že ho ešte v ten deň o piatej vyzdvihne na letisku v Bar Harbore. Potom sa vrátil do Bar Harboru. Zaparkoval chevrolet na verejnom parkovisku a chvíľu sa prechádzal po meste, hľadal toho pravého chlapa.

„Akého chlapa?“ spýtal sa Billy.

„Toho pravého,“ trpezlivo zopakoval Ginelli, akoby sa zhováral s idiotom. „William, keď takého zbadáš, hneď ho

spoznáš. Vyzerá presne ako všetci ostatní letní hostia, akoby ťa mohol pozvať na ocinkovu jachtu alebo na desať gramov dobrého kokaínu, alebo akoby sa mohol na Bar Harbor každú chvíľu vykašať a zaviezt' sa špičkovým fárom do Aspeny na letný festival. Ale nie je ako oni a sú dva rýchle spôsoby, ako to zistiť. Po prvé sa mu môžeš pozrieť na topánky. Takýto chlap nosí zlé topánky. Sú vyleštené, to hej, ale sú nanič. Žiadny luxus, žiadny štýl, a podľa toho, ako v nich chodí, ti je hneď jasné, že ho tlačia. A potom sa mu pozrieš do očí. To je zásada číslo dva, ale veľmi dôležitá. Tí chlapi tuším nikdy nenosia slnečné okuliare od Ferrariho a vždy im vidíš do očí. To je ako s chlapíkmi, ktorí sa dajú najat' na dáku robotu a potom to vyklopa polišom. Tito zase musia za každú cenu dávať najavo, čo v nich je. Ich oči hovoria: 'Odkiaľ si zoženiem prachy na obed? Odkiaľ mi osud priveje ďalšiu trávu? Kde je ten chlap, s ktorým som sa chcel spojiť, keď som sem prišiel?' Chápeš?"

„Hej, tuším chápem.“

„Ak väčšinou ich oči vravia: 'Ako to zvládnem?' Ako si to vravel, že ten starec v Old Orcharde volal drogových dílerov a pouličných umelcov?"

„Potulný priemysel," zašomral Billy.

„Hej!" Ginelli až poskočil. Svetielka v očiach mu opäť zavíril. „Potulný priemysel, jasné, presne tak! Takže chlap, ktorého som hľadal, mal byť prvotriednym príkladom potulného priemyslu pre lepšiu spoločnosť. Títo chlapíci v letoviskách sa premávajú po uliciach ako kurvy, čo hľadajú stálych zákazníkov. Málokedy sa im naskytne niečo poriadne, celý čas sú v pohybe a sú ako zo škatuľky... okrem topánok. Nosia košeľe značky J. Press, bundy od Paula Stuarta, značkové džínsy... ale potom sa im človek pozrie na nohy a tie posraté topánky až tak kričia: Caldor, devätnásť dolárov, deväťdesiatpäť centov. Tie topánky kričia: Môžeš si ma kúpiť, som ti k dispozícii. U kuriev takto kričia blúzky. Zásadne sú z umeliny. Človek ich od tej umeliny musí normálne odvykať.“

Ale napokon som toho chlapa zbadal. Takže som s ním takpovediac nadpriadol rozhovor. Sadli sme si na lavičku pred verejnou knižnicou - bolo tam pekne - a všetko sme to prebrali. Musel som mu zaplatiť trochu viac, pretože som nemal čas, aby som ho totálne uvaril. Ale dosť sa za tým triasol a mne sa zdalo, že sa mu bude dať veriť. Aspoň z krátkodobého hľadiska. U týchto chlapíkov dlhodobé hľadisko nenájdeš. Majú nejasný pocit, že je to čosi, čo býva v divadlách.“

„Koľko si mu zaplatil?"

Ginelli mávol rukou.

„Poriadne na mne prerobíš," vzdychol Billy. Nevedomky vkĺzol do Ginelliho spôsobu a rytmu reči.

„Si môj kamoš," ohradil sa trochu dotknuto Ginelli. „Neskôr to môžeme vyrovnať, ale len ak budeš chcieť. Dobré sa zabávam. Človeče, William, toto je parádne dobrodružstvo. Mohol by som o tom napísať sloh na tému Ako som strávil letné prázdniny. Počuj, chceš to ešte počúvať? Vysychá mi v ústach a ešte mám toho dosť čo povedať a neskôr nás čaká kopa roboty.“

„Pokračuj.“

Chlapík, ktorého si Ginelli vybral, sa volal Frank Spurton. Povedal, že študuje na univerzite v Colorade, ale Ginelli ho odhadoval tak na dvadsaťpäť rokov, čo sa mu na študenta zdalo priveľa. Niežeby na tom bolo záležalo. Ginelli chcel, aby sa mládenec vybral do lesa, na tú cestu, kde predtým nechal prenajatú fordku, a potom sledoval Cigánov, kamkoľvek pôjdu. A keď si bude Spurton istý, že sa utáborili na noc, zavolá do motorestu v Bar Harbore. Ginelli predpokladal, že nezájdu ďaleko. V moteli sa mal Spurton pýtať na človeka menom John Tree. Spurton si to zapísal. Z rúčky do rúčky putovali peniaze - šesťdesiat percent celej dohodnutej sumy. Prešli aj kľúče z fordky a veko rozdeľovača. Ginelli sa Spurtona spýtal, či ho vie nasadiť späť, a Spurton odvetil s úsmevom skúseného vykrádača áut, že si dáko poradí.

„Zaviezol si ho ta?" spýtal sa Billy.

„Za tie prachy, ktoré som mu zaplatil, mohol ísť aj stopom.“

Ginelli sa autom vrátil do motorestu v Bar Harbore a ubytoval sa tam pod menom John Tree. Hoci boli ešte len dve hodiny popoludní, získal poslednú voľnú izbu - recepčný mu odovzdal kľúčik s úsmevom dobrodínca. Letná sezóna bežala na plný plyn. Ginelli vošiel do izby, budík na nočnom stolíku si nastavil na pol piatej a kým zazvonil, zdiemol si. Potom vstal a pobral sa na letisko.

O piatej hodine desiatich minútach pristálo súkromné lietadlo - možno to isté, ktoré z Connecticutu dopravilo Fandera. Vystúpil z neho „obchodný spoločník“ a posádka z batožinového priestoru vyložila jeden veľký a tri malé balíky. Ginelli a „obchodný spoločník“ naložili väčší balík na zadné sedadlo chevroletu a menšie do kufra. Potom „obchodný spoločník“ nastúpil znovu do lietadla. Ginelli ani nečakal, kým stroj vzlietne, ale vrátil sa do motela, do ôsmej si pospal a potom ho zobudil telefón.

Bol to Frank Spurton. Volal z benzínovej pumpy Texaco v mestečku Bankerton štyridsať míľ severozápadne od Bar Harboru. Spurton povedal, že cigánska karavána asi o siedmej zabočila do poľa tesne za mestom - vyzeralo to, že všetko bolo zariadené vopred.

„To asi spravil Starbird," podotkol Billy. „On je ich predák.“

Spurton však znel nepokojne... nervózne. „Myslel si, že ho zbadali," povedal Ginelli. „Vliekol sa nie veľmi ďaleko za nimi a to bola chyba. Niekoľkí z nich sa odpojili, asi išli tankovať benzín, či čo. Nevšimol si ich. Takže si ide pohodlnou štyridsiatkou, plazí sa ako slimák, a z ničoho nič okolo neho s rachotom a strieľaním výfukov preletia dva staré stejny a jeden karavan. A tak si po prvý raz uvedomil, že už tú poondiatu vandrúčku kolóniu nesleduje, ale že sa ocitol rovno v nej. Keď karavan prechádzal okolo, vyzrel z okna a vedľa šoféra uvidel sedieť toho starca bez nosa, čumel naňho a krútil prstami - nie, nemával mu, vyzeralo to skôr, že ho preklína. To nehovorím ja, William, presne opakujem, čo mi ten mládenec povedal do telefónu. 'Krútil prstami, akoby ma preklínal.'“

„Ježišmária," zamrmal Billy.

„Chceš čosi do kávy?“

„Nie... áno.“

Ginelli čľupol Billymu do šálky za vrchnáčík chivas a pokračoval. Spýtal sa Spurtona, či mal karavan na bočnej stene obraz. Mal. S dievčaťom a jednorožcom.

„Ježišmária,“ zopakoval Billy. „Fakt si myslíš, že to auto spoznali? Že keď našli psy, prehľadali okolie a zbadali to auto na bočnej ceste, kde si ho odstavil?“

„Viem to,“ pochmúrne odvetil Ginelli. „Povedal mi meno cesty, na ktorej boli - Finson Road -, a číslo štátnej cesty, z ktorej ta odbočili. Potom ma požiadal, aby som mu zvyšok peňazí nechal na meno v obálke v motelovom sejfe. Chcem chytro zdrhnúť,“ povedal a nemal som mu to veľmi za zlé.“

Ginelli odišiel autom z motela o štvrt' na deväť. O pol desiatej prešiel popri hraničnom stĺpiku mestského katastra medzi Bucksportom a Bankertonom. O desať minút minul benzínovú pumpu Texaco, ktorá bola v noci zatvorená. Na prašnom parkovisku vedľa nej parkovalo niekoľko áut, niektoré očividne čakali na opravu, iné na predaj. Na konci radu zazrel prenajatú fordku. Nezastavil, šiel ďalej po ceste, potom sa obrátil a vrátil sa z opačného smeru.

„Urobil som to ešte dvakrát,“ povedal. „Ale nemal som taký ten čudný pocit ako predtým,“ pokrčil plecami, „tak som zašiel ešte trošku ďalej a zatiahol s tou károu ku krajnici. A k pumpe som sa vrátil peši.“

„A ďalej?“

„Spurton bol v aute,“ povedal Ginelli. „Za volantom. Mŕtvy. S dierou v čele tesne nad pravým okom. Nebolo tam veľa krvi. Možno ho odbachli štyridsaťpäťkou, ale pochybujem. Ani za hlavou nemal na sedadle krv. Nech už ho zabilo čokoľvek, nevyletelo mu to z lebky. A náboj zo štyridsaťpäťky by ním bol presvišťal ako blesk a na temene by mu bol nechal dieru veľkosti konzervy od Campbellovej polievky. Myslím, že ho ktosi zastrelil nábojom z praku presne tak, ako teba postrelilo to dievča. Možno to dokonca urobila ona.“

Ginelli zmĺkol, uvažoval.

„Vlone mal mŕtve kurča. Rozrezané. Na Spurtonovom čele bolo napísané jedno slovo. Krvou. Podľa mňa kuracou, ale nemal som akosi dosť času na kompletnú analýzu ako v kriminalistickom labáku, chápeš.“

„Aké slovo?“ vydýchol Billy, ale vedel to, Ginelli mu nemusel ani odpovedať.

„NIKDY.“

„Božemôj,“ zaúpel Billy a bezvládnou rukou hmatkal po alkohole posilnenej káve. Zdvihol si šálku k ústam, no potom ju opäť položil. Ak by bol vypil čo i len hlt, bol by musel vracat'. A vracanie si nemohol dovoliť. Pred vnútorným zrakom mu svietil Spurtonov obraz, mŕtvy Spurton za volantom fordky, hlava zaklonená, nad okom čierna diera, v lone chumáč bieleho peria. Tá predstava bola taká jasná, že rozoznával dokonca žltý zobák kurčaťa, meravo otvorený, sklené čierne očka...

Svet vplával do masy sivej farby... a potom plesla tvrdá facka naplocho a líce sa mu rozohorelo tupým ohňom. Otvoril oči a videl, ako sa Ginelli usádza späť do kresla.

„Prepáč, William, ale - ako hovorí tá reklama na vodu po holení - potreboval si to. Myslím, že ťa hryzie svedomie pre Spurtona, a vravím ti, ihneď s tým prestaň, počuješ?“ Ginelli hovoril miernym tónom, ale v očiach mal zlosť. „Všetko v jednom kuse prekrúcaš, just ako tí precitlivení sudcovia, ktorí by najradšej vzali na zodpovednosť každého až po prezidenta Spojených štátov za to, že dajaký feťák zapichol nožom starú ženu a ukradol jej dôchodok - každého okrem toho dotyčného sprostého feťáka, ktorý to urobil a ktorý teraz stojí pred ním a čaká na podmienený trest, aby sa mohol vrátiť na ulicu a spraviť to znovu.“

„To vôbec nedáva zmysel!“ chcel sa škriepiť Billy, ale Ginelli ho umlčal.

„Doriti aj so zmyslom,“ odsekol. „William, ty si Spurtona nezabil. Zabil ho dajaký Cigán a nech to už bol ktorýkoľvek z nich, stojí za tým ten starec a my obaja to veľmi dobre vieme. Mimochodom, veď som Spurtona do ničoho nenútil. On len vykonal za plácu prácu. Jednoduchú prácu. Ale prehnal to a schyťal. Takže teraz mi láskavo povedz, William - chceš, aby to ten starý vzal späť, alebo nie?“

Billy sťažka vzdychol. „Áno,“ vytisol zo seba. „Ešte stále chcem, aby to vzal späť.“

„No dobre, tak s tým prestaňme.“

„Dobre.“ Nechal teda Ginelliho, nech bez prerušenia dorozpráva svoj príbeh do konca. Popravde bol príliš vyjavený, aby ho prerušoval.

Ginelli zašiel za benzínovú pumpu a sadol si na hromadu starých pneumatík. Chcel si upokojiť myseľ, povedal, takže tam sedel asi dvadsať minút, hľadel na nočné nebo - posledné záblesky denného svetla práve vybledli na západnej strane - a rozmýšľať o vážnych veciach. Keď získal pocit, že sa mu myseľ dala do poriadku, vrátil sa k chevroletu. Bez svetiel zacúval k pumpe. Potom z prenajatej fordky vytiahol Spurtonovo telo a naložil ho do kufru chevroletu.

„Možno mi takto chceli nechať odkaz alebo ma len zamočiť do vraždy, lebo keby bol prišiel chlap, čo otváral tú pumpu, a našiel by mŕtvolu v aute, v ktorom bol papier o mojom prenájme, bol by som v riti. Ale bolo to veľmi hlúpe, William, pretože ak Spurtona naozaj nezastrelili guľkou, ale nábojom z praku, policajti by ma boli trochu poobracali, ale veľmi rýchlo by sa boli vrhli na nich - preboha, veď to dievčisko s prakom vystupuje na verejnosti.“

Za iných okolností by som bol veľmi rád, keby sa ľudia, ktorých prenasledujem, takto krásne sami zahnali do kúta, ale toto je zvláštna situácia - niečo, čo si musíme vybaviť sami. A okrem toho som predpokladal, že na druhý deň budú policajti Cigánov aj tak vypočúvať, ale pre čosi celkom iné. Spurton by to bol iba skomplikoval. Takže som to telo odviezol. Vďaka Bohu, tá pumpa bola na celkom opustenej ceste, lebo inak by som to nebol mohol urobiť.“

Ginelli pokračoval v ceste s mŕtvym Spurtonom, schúleným pri troch menších škatuliach od „obchodného spoločníka“, ktoré prišli popoludní lietadlom. Len asi o pol míle vyššie objavil Finson Road. Cigáni si predtým vybrali dobré miesto pre zárobky, neďaleko tridsiatej siedmej štátnej cesty, dobrej cesty druhej triedy, ktorá vedie západným

smerom z Bar Harboru. Finson Road - bez dlažby, plná výmoľov a zarastená trávou - bola celkom iná pieseň. Chceli sa ukryť.

„Trochu mi to sťažilo situáciu, just ako keď som po nich musel upratovať svinčík na tej pumpe, ale v istom zmysle ma to normálne potešilo, William. Chcel som ich vystrašiť, a oni sa fakt správali ako ľudia, ktorých čosi vystrašilo. A keď sú ľudia vystrašení, je omnoho jednoduchšie ich v tom strachu udržať.“

Ginelli zhasol svetlá na chevrolete a zašiel štvrt mile po Finson Road do poľa. Potom zbadal zákrutu, čo vychádzala pred opusteným štrkoviskom. „Lepšie by to už hádam ani nebolo mohlo byť,“ vyhlásil.

Otvoril kufor, vytiahol z neho Spurtonovu mŕtvolu a zahádzal ju štrkom. Keď bolo telo pochované, vrátil sa do auta, trochu si zajedol a rozbalil veľký balík, ktorý sedel na zadnom sedadle. Na škatuli bol vyrazený nápis: SVETOVÁ ENCYKLOPÉDIA. Vnútri však čakal samopal kalašnikov AK-47 a štyristo nábojových pásov, vyskakovací nôž, dámska kožená taštička-pompadúrka so šnúročkou na zaťahovanie, ale napchatá olovom, valček s lepiacou páskou a plechovica čiernidla.

Ginelli si začienil tvár a ruky, potom si k stehnu prilepil lepiacou páskou nôž. Pásku si strčil do vrečka a vyrazil.

„Vyšiel som zo zákopu,“ uškrnul sa. „Cítil som sa ako superhrdina z nemožného komiksu.“

Spurton predtým spomínal, že Cigáni sa utáborili v poli, asi dve míle hore cestou. Ginelli vošiel do lesa a sledoval smer cesty. Neodvážil sa zísť prihlbokko, aby cestu nestratil z očí, pretože sa podľa vlastných slov obával, že zabľúdi.

„Šlo to fakt pomaly,“ vzdychol. „Stále som stúpал na konáre a zachytával sa o krovie. Dúfam, že som nevliezol do ničoho jedovatého. Na jedovaté rastliny som veľmi citlivý.“

Po dvoch hodinách prebývania sa cez húštinu nízkeho lesného porastu vedľa Finson Road zazrel Ginelli na úzkej krajnici akúsi tmavú siluetu. Pri prvom pohľade si myslel, že je to tabuľa alebo dajaký stĺp. Po chvíli si však uvedomil, že je to človek.

„Stál tam, ľadovo pokojný asi ako mäsiar v chladničke na mäso, ale aj tak som vedel, že ma osiera, William, lebo som sa sice pokúšal kráčať potichu, ale na prechádzky chodievam zväčša u nás v New Yorku. Chápeš, nie som žiadny červenokožec. Tak som si povedal, že istotne predstiera, že ma nevidí, aby mal predom mnou výhodu. A keď sa priblížim, obráti sa a pustí sa do mňa. Mohol som ho rovno z miesta, kde som stál, odpáliť aj s ponožkami, ale ten výstrel by bol zobudil každého v okruhu pol druhu míle a okrem toho som ti sľúbil, že nikomu neublížim.“

Nuž som tam len tak stál a stál. Stál som tam pätnásť minút a uvažoval som, že ak sa pohnem, zaručene stúpim zase na daku vetvičku a nastane božie dopustenie. A on sa vzápätí normálne presunul z krajnice do jarku, šiel sa vyčúrať a ja som ledva veril vlastným očiam. Nevie, kde tohto chlapa učili, ako sa drží stráž, ale dám krk na to, že to nebolo vo Fort Braggi. Ten človek mal najstaršiu brokovnicu, akú som videl hádam za celých dvadsať rokov - Korzičania to čudo volajú loup. A vieš ešte čo, William? Ten idiot mal na ušiach volkmenné! Mohol som ja, somár, prísť až k nemu od chrbta a zatrubiť pod pazuchu hoci aj celú hymnu, nebol by sa ani pohol.“

Ginelli sa rozosmial. „Ale jedno ti poviem - stavím sa, že ten starý chruňo ani netušil, že mladý si do hlavy tlačí rokenrol, hoci má čakať na mňa.“

Keď sa strážca vrátil na svoje pôvodné miesto, Ginelli sa k nemu priblížil z druhej strany, tentoraz sa už ani veľmi neusiloval ísť potichu. Pri chôdzi si odopol opasok. Strážcu čosi varovalo - asi niečo, čo zachytil kútikom oka -, ale len v poslednej chvíli. Posledná chvíľa ešte nemusí znamenať, že je neskoro, ale tentoraz bolo neskoro. Ginelli mu na krk navliekol opasok a pevne ho stiahol. Nastal krátky zápas. Mladý Cigán pustil brokovnicu a zakvačil sa prstami do opasku. Po lícach sa mu zošmykli slúchadlá a Ginelli začul Rolling Stones, medzi hviezdami zneli zvláštne stratené, spievali pieseň Under My Thumb.

Mládencovi sa z hrdla vydral chrapot. Metal sa čoraz slabšie, potom úplne znehybnel. Ginelli mu stískal hrdlo ešte asi dvadsať sekúnd, potom stisk uvoľnil („Nechcel som, aby zostal sprostý,“ vážne vysvetlil Billymu) a odtiahol ho hore vrchom do krovia. Bol to asi dvadsaťdvaročný svalnatý krásavec, na sebe mal džinsy a čižmy značky Dingo. Ginelli podľa Billyho opisu odhadol, že mohlo ísť o Samuela Lemkeho, a Billy súhlasil. Ginelli našiel mocný strom a mládenca k nemu pripútal lepiacou páskou.

„Hej, znie to smiešne, prilepiť niekoho páskou k stromu, ale iba preto, že ti to ešte nikto neurobil. Len čo okolo človeka omotajú toho potvorstva akurát dosť, nie je mu do smiechu. Lepiaca páska je strašne silná. Ten dotýčný stopercentne zostane na zadku, až kým sa na okolí nenaďabí ktosi, kto ho odreže. Pretrhnúť sa to nedá a môžeš vziať jed na to, že to ani nerozviazáš.“

Ginelli odrezal Lemkemu kus trička, vopchal mu ho do úst a prelepil páskou.

„Potom som mu vo volkmene prekrútil kazetu pekne na začiatok a na uši som mu znovu nasadil slúchadlá. Nech sa, reku, chalan nenudí, keď príde k sebe.“

Ginelli sa po tejto epizóde pobral ďalej už po ceste. Bol podobne vysoký ako Lemke, takže sa mu zdalo, že aj k prípadnému ďalšiemu strážcovi by sa mal dostať dosť blízko, prv než by ten zbadal, čo sa robí. Okrem toho už bolo neskoro a za posledných štyridsaťosem hodín si len dvakrát veľmi krátko zdriemol. „Keď sa človek dlho nevyspí, ohlúpne,“ vysvetlil. „Keď hrá monopoly, je to v poriadku. Ale ak sa má stretnúť so sviniami, ktorí zabijajú ľudí a potom im kuracou krvou pišu na čelá málo povzbudivé posolstvá, má slušnú šancu zomrieť. A ako áno, ako nie, napokon som aj urobil chybu. Mal som akurát viac šťastia ako rozumu, takže som vyviazol. Niekedy Boh niečo aj odpustí.“

Chyba spočívala v tom, že druhého strážcu nezbadal, až kým okolo neho neprešiel. Stalo sa to preto, lebo druhý chlapík nestál na okraji cesty ako Lemke, ale čušal hlboko v tóni. Našťastie pre Ginelliho, nešlo mu ani tak o maskovanie ako o pohodlie. „Tento patrón nepočúval volkmenné,“ uškrnul sa Ginelli. „Tento si ti tam chrápal. Nahovno strážce, ale čo už chceš od civilov? Okrem toho im ešte asi nadošlo, že pre nich znamenám vážny a dlhodobý problém. Lebo keď si človek myslí, že mu chce niekto vážne podkúriť, tá myšlienka mu nedovolí zaspáť. Veru hej, človeče, tá

myšlienka ťa udrží v bdelom stave aj vtedy, keď by si sa najradšej zvalil a spal ako zabitý.“

Ginelli prešiel k spiacemu strážcovi, vybral si na jeho hlave vhodné miesto a potom pomerne silne štuchoľ chlapa do toho miesta hlavňou kalašnikov. Zaznelo buchnutie, akoby niekto uvoľnenou rukou uderil po doske mahagónového stola. Strážca, ktorý sa pohodlne opieral o kmeň stromu, sa zosypal do trávy. Ginelli sa zohol a nahmatal mu pulz. Zachytil ho, pomalý, ale nie nepravdivý. Pobral sa teda ďalej.

O päť minút vyliezol na temeno nízkeho pahorku. Na ľavej strane sa pod ním otvorilo mierne sa zvažujúce pole. Ginelli rozoznal tmavý kruh vozidiel, zaparkovaných asi dvesto yardov od cesty. V tú noc nehoľ ani jediný táborák. Kde-tu sa v karavane mihlo slabé, záclonou prítienené svetlo, ale to bolo všetko.

Ginelli sa plazil po bruchu dolu kopcom, pred sebou držal samopal. Objavil zo zeme vytŕčajúce skalnaté podložie, kde mohol zbraň pohodlne oprieť a zároveň si dobre prezrieť celý kopec až k táborisku.

„Mesiac práve vychádzal, ale nemienil som naň čakať. Okrem toho som na to, čo som sa chystal urobiť, videl dostatočne dobre - nebol som od nich veru ďalej ako sedemdesiatpäť yardov. Mimochodom, ani nešlo o dajakú mimoriadne jemnú robotu. Kalašnikov sa na jemnú robotu aj tak nehodí. To by si sa už rovno mohol pokúšať vyoperovať niekomu slepé črevo motorovou pílou. Kalašnikov je dobrý na to, aby sa ním niekomu nahnal strach. A veruže som im nahnal strach, len čo je pravda. Stavím sa, že skoro všetci si našťali do gátí. Okrem toho starého. Ten je kus tvrdého chlapa, to ti poviem, William.“

Keď Ginelli pevne oprel samopal, zhlboka sa nadýchol a cez hľadáčik zamieril na prednú pneumatiku karavanu s jednorožcom. Okolo cvrlikali cvrčky a neďaleko žblnkali potôčik. Ponad tmavé pole zahúkala sova. Keď zahúkala druhý raz, Ginelli spustil paľbu.

Kalašnikov zahrml a preťal ticho noci na polovicu. Okolo konca hlavne iskrila svätožiara ohňa, keď zbraň vyplŕvala postupne celý nábojový pás - tridsať guliek kalibru 0,30, každú v puzdre veľkosti dlhej cigarety, každú poháňanú stoštyridsiatimi zmkami pušného prachu. Predná pneumatika karavanu s jednorožcom nielenže praskla - jednoducho explodovala. Ginelli potiahol brehajúcu hlavu nabok pozdĺž celého karavanu - ale poriadne nízko. „Do karosérie som neurobil ani dierku,“ povedal. „Akurát pod ňou som kvalitne pooral zem. Dokonca som mieril ďalej, lebo som nechcel zasiahnuť nádrž. Už si niekedy videl, ako to vyzerá, keď vybuchne karavan? Skús si predstaviť, čo sa stane, keď dáš zábavnú raketku pod plechovicu. Presne tak. Raz som to videl v New Jersey.“

Zadná pneumatika karavanu praskla. Ginelli vystrieľal prvý pás a nahodil ďalší. Dolu sa rozpútal chaos. Sem a ta poletovali výkriky, niektoré zlostné, väčšinou však len vydesené. Akási žena zvrieskla.

Niektorí obyvatelia tábora - Ginelli netušil, koľko ich presne bolo - sa už hrnuli z karavanov a privesov, zväčša v pyžamách a nočných košeliach, všetci vyzerali zmätení a preľaknutí, všetci sa pokúšali naraz hľadiť piatimi rôznymi smermi. A potom Ginelli prvý raz zazrel Taduza Lenkeho. Starec vyzeral v povievajúcej nočnej košeli takmer komicky. Spod nočnej čiapky s brnolcom mu trčali pramienky vlasov. Obišiel predok karavanu s jednorožcom, jediným pohľadom prebehol prasknuté, pokrútené pneumatiky a potom sa pozrel rovno hore, presne na miesto, kde ležal Ginelli. A Ginelli povedal Bilymu, že na tom pohľade, čo páľil ako oheň, už nebolo vôbec nič komické.

„Vedel som, že ma nevidí,“ povedal. „Mesiac ešte nevyšiel, tvár aj ruky som mal začiernené, bol som len jeden z mnohých tieňov v poli. Ale... aj tak som mal dojem, že ma zazrel, William, a krv mi stuhla v žilách.“

Starec sa obrátil k svojim ľuďom, ktorí sa rozbehli k nemu, ešte stále vykrikovali a rozhadzovali rukami. Zvrieskol na nich čosi po rómsky a ukázal na karavan. Ginelli rómčine nerozumel, ale to gesto bolo zreteľné: Skryte sa, hlupáci.

„Ale už bolo neskoro, William,“ uškrnul sa Ginelli.

Druhú dávku vypálil do vzduchu tesne ponad ich hlavy. Teraz už kričali mnohí - muži aj ženy. Niekoľko sa ich hodilo na zem a plazili sa preč, väčšina tísila hlavu do trávy, len zadky sa im mihotali nad obzorom. Zvyšok tábora vzal nohy na plecia, rozpŕchl sa na všetky strany okrem tej jedinej, z ktorej prichádzala paľba.

Lemke však stál ako prikovaný, kričal na nich, reval. Z hlavy mu spadla nočná čiapka. Ale tí, čo bežali, sa nezastavili, a tí, čo sa plazili, sa ani neobzreli. Lemke im možno za normálnych okolností vládol železnou rukou, ale Ginelli ich vydesil na smrť.

Vedľa karavanu bol prednou stranou von zaparkovaný ten pontiac, z ktorého si večer predtým vzal sako a sandále. Ginelli nasadil do štyridsaťsedmičky ešte tretí nábojový zásobník a znovu spustil paľbu.

„Minulú noc v ňom nikto nebol a podľa toho, ako zapáchal, som mal dojem, že v ňom nebudú nocovať ani teraz. Tak som ten pontiac dorazil - fakt, normálne som ho zrovnal so zemou.“

Kalašnikov AK-47 je zákerná zbraň, William. Ľudia, čo videli strieľačky iba vo vojnových filmoch, si myslia, že keď sa použije samopal alebo automatická puška, zanechá to po sebe čistú čiaru dierok po guľkách, ale ono je to inak. Spraví to riadny svinčik, tvrdo a rýchlo. Predné sklo tej starej káry sa preborilo dovnútra. Karoséria trochu nadskočila. Potom ju zachytili guľky a normálne odtrhli strechu od stĺpikov. Roztrieskali predné reflektory. Rozprášili pneumatiky. Odletela mriežka z chladiča. Nevidel som, že by striekala voda, na to bolo príliš tma, ale keď som vystrieľal ten pás, prisámbohu, že som ju počul. Keď som vystrieľal ten pás, tá kára vyzerala, akoby bola napálila do steny z tehál. A kým sa to odohrávalo, kým naokolo poletovali črepy skla, kúsky chrómu a ktoviečo ešte, ten starec sa ani nepohol. Len zízal hore, kde sa blýskala hlavňa, aby za mnou mohol poslať svojich chlapov, keby som bol náhodou taký sprostý, že by som čakal, kým ich pozháňa dohromady. Povedal som si, že zdrhnem, skôr ako sa mu to podarí.“

Ginelli utekal k ceste, po celý čas zohnutý ako vojak v druhej svetovej, čo postupuje pod ťažkou paľbou vpred. Na ceste sa však vystrel a vyrazil ako raketa. Prebehol okolo strážcu, čo bol bližšie k táboru - ktorého uspal hlavňou - a sotva mu venoval pohľad. Ale keď došiel k miestu, kde predtým zanechal mládenca s volkménom, zastavil sa a lapal dych.

„Našiel som ho celkom ľahko, ešte aj v tej tme,“ pokýval hlavou Ginelli. „Počul som, ako sa krovie trasie a šuchoce. Keď som sa dostal trochu bližšie, začul som aj jeho - uf, uf, pff, uf, uf.“

Lemkemu sa podarilo posunúť okolo kmeňa, ku ktorému bol pripútaný, asi o štyridsaťpäť stupňov - s tým výsledkom, že sa už takmer vôbec nemohol pohnúť. Slúchadlá mu spadli a viseli mu na drôtku okolo krku. Keď mládenec zazrel Ginelliho, prestal sa metať a len naňho hľadel.

„Videl som mu na očiach, že čaká, že ho zabijem, a že je posratý až za ušami,“ riekol Ginelli. „A to mi vyhovovalo. Ten starý sa nedal vydesiť, ale poviem ti, človeče, ten mladý si teraz pekne tuho praje, aby si s tebou neboli nikdy začínali, fakt, William. Nanešťastie, nemohol som ho poriadne načat' - nemal som čas.“

Kľakol si k Lemkemu a zdvihol kalašnikov, aby Lemke zistil, čo to je. A pohľad jeho očí Ginellimu jasne povedal, že to vie veľmi dobre.

„Nemám veľa času, ty chruňo, tak ma dobre počúvaj,“ zasyčal Ginelli. „Starému povedz, že nabudúce už nebudem strieľať privysoko či prinízko alebo na prázdne autá. Povedz mu, že mu William Halleck odkazuje, aby to vzal späť. Kapišto?“

Lemke prikývol, ako mu len páska dovoľila. Ginelli mu ju odtrhol od úst a vytiahol z nich kus trička.

„Bude to tu ešte rušné,“ povedal mu. „Keď budeš kričať, nájdu ťa. Len nezabudni na ten odkaz.“

Obrátil sa na odchod.

„Vy tomu nerozumiete,“ zachrípel Lemke. „On to nikdy nevezme späť. Je posledným z veľkých maďarských náčelníkov - má srdce tvrdé ako kus tehly. Prosím vás, pane, ja si to zapamätám, ale on to nikdy nevezme späť.“

Na ceste sa ozvalo vrčanie, akási dodávka sa zúrivo rútila k cigánskemu táboru. Ginelli pozrel tým smerom a potom sa vrátil pohľadom k Lemkemu.

„Tehly sa dajú rozdrviť,“ povedal. „Aj to mu povedz.“

Ginelli sa pobral opäť na cestu, prešiel na druhú stranu a zabehol si voľným tempom k štrkovisku. Minula ho ďalšia dodávka, potom tri autá za sebou. Títo ľudia, celkom logicky zvedaví, kto to asi v ich pokojnom mestečku uprostred noci strieľa zo samopalu, nepredstavovali pre Ginelliho problém. Žiara približujúcich sa reflektorov mu zakaždým poskytla dostatok času, aby sa schoval do krovia. Vo chvíli, keď vchádzal do štrkoviska, začul blížiacu sa sirénu.

Naštartoval chevrolet a bez svetiel s ním prišiel až k ceste. Vzápätí po nej okolo neho presvišťal iný chevrolet s modrým majákom na streche.

„Len čo prešli, poutieral som si z tváre a rúk to svinstvo a šiel som za nimi,“ pokračoval Ginelli.

„Šiel si za nimi?“ neveriacky mu skočil do reči Billy.

„Bolo to bezpečnejšie. Vždy keď sa kdesi strieľa, nevinní ľudkovia si idú polámať nohy, aby sa ta dostali a pokochali sa pohľadom na krv, skôr ako ju poliši hadicou zmyjú z asfaltu. Podozriví sú tí, ktorí sa ponáhľajú opačným smerom. Veľmi často totiž idú preč práve preto, že vo vreckách schovávajú búchačky.“

Keď sa opäť dostal k poľu, pri ceste našiel zaparkovaných zo päť či šesť aut. V tme sa križovali žlté lúče reflektorov. Ľudia pobiehali sem i ta a pokrikovali na seba. Policajné auto stálo neďaleko od miesta, kde Ginelli odbavil druhého mládenca na stráž. Svetlo z majáka na streche hádzalo na stromy modré fľakičky. Ginelli stiahol okienko chevroletu. „Čo sa to robí?“ spýtal sa.

„Nič, čo by vás malo trápiť. Pokračujte v ceste.“ A pre prípad, že by chlapík v chevrolete hovoril po anglicky, ale rozumel iba ruštine, policajt netrepežlivo zamával baterkou dopredu na Finson Road.

Ginelli sa pomaly sunul ďalej po ceste, opatrne sa prepletal pomedzi zaparkované vozidlá - predpokladal, že všetky patria miestnym Billymu povedal, že keby tí zvedavci boli jeho susedia, asi by sa spomedzi nich nedostal tak ľahko. Pred autom, ktoré Ginelli rozstrieľal, postávali dve presne rozdelené skupinky. V jednej sa zhrčili Cigáni v pyžamách a tričkách. Zhovárali sa len medzi sebou, niektorí zúrivo diskutovali. V druhej skupinke stáli muži z mesta. Stáli potichu, ruky mali vo vreckách, bez slova zízali na pozostatky automobilu. Skupinky sa navzájom ignorovali.

Finson Road pokračovala už len asi šesť míľ a Ginelli až dvakrát takmer zbehol s autom do jarku, keď stretol ľudí, ktorí úžasnou rýchlosťou upaľovali opačným smerom, nedbajúc na úzku poľnú cestu.

„To boli určite len chlapci, čo sa uprostred noci vybrali na miesto činu s nádejou, že im neunikne pohľad na trochu krvi, kým ju policajti nezmyjú z chodníka, William. Teda v tomto prípade z trávy.“

Vošiel na vedľajšiu cestu, ktorá ho zaviedla do Bucksportu, a tam zabočil na sever. O druhej ráno už bol v moteli v izbe, ktorú si prenajal na meno John Tree. Budík si nastavil na pol ôsmu a zaliezol do postele.

Billy naširoko roztvoril oči. „Chceš povedať, že po celý ten čas, keď som si ja už myslel, že si mŕtvy, si spal ako drevo v tom istom moteli, z ktorého sme prednedávnom odišli?“

„Hm, vlastne hej.“ Ginelli chvíľu vyzeral trochu zahanbene, ale potom sa usmial a pokrčil plecami. „Vinu za to pripíš neskúsenosti, William. Fakt nie som zvyknutý, že sa ľudia o mňa boja. No, pravdaže, okrem mamy, ale to je niečo iné.“

„Ale určite si zaspal - veď si sa sem vrátil až okolo deviatej.“

„Kdeže - vyskočil som na rovné nohy, len čo zazvonil budík. Zatelefonoval som na jedno číslo a potom som šiel peši do mesta. Zase som si prenajal auto. Tentoraz v Avise. Hertz mi nenosí šťastie.“

„Počuj, to auto od Hertza ti môže narobiť problémy, nie?“ spýtal sa Billy.

„Ani náhodou. Všetko je v poriadku. Ale mohlo to byť nebezpečné, to uznávam. Preto som ráno telefonoval na to číslo - lebo som myslel na to auto. Prikázal som tomu svojmu ‚obchodnému partnerovi‘, aby priletel z New Yorku až sem. V Ellsworth je malé letisko, pristál tam. Potom pilot zaletel do Bangoru a tam naňho čakal. Mój partner stopoval do Bankertonu. A potom...“

„Celé sa to stupňuje,“ pokrútil hlavou Billy. „Uvedomuješ si to? Je z toho hotový Vietnam.“

„Ach, doriti, prestaň. Nebuď hlúpy, William!“

„Nie, kdeže, len sa ti sem musel dotrepať chlap až z New Yorku.“

„Hm, to hej. Lenže ja v Maine nikoho nepoznám a jediná spojka, ktorú som si tu našiel, prišla o krk. Ale tak či onak s tým nebol problém. Včera večer som dostal kompletne hlásenie. Mój partner sa dostal včera okolo poludnia do

Bankertonu a na tej benzínovej pumpe nebolo nikoho okrem chalana, ktorý bol takmer celkom sprostý, fakt, sprostý ako tágo. Keď niekto prišiel po benzín, mladý mu ho natankoval, ale zväčša sa len motal po garážach, prezeral si autá a tak. A kým bol takto zalezený, môj chlap drôtikmi naštartoval tú fordku a pekne s ňou odišiel. Prešiel presne okolo tej garáže a chalan sa za ním ani len neobzrel. Potom sa môj partner pobral na medzinárodné letisko do Bangoru a fordku zaparkoval do jedného z parkovacích boxov u Hertza. Povedal som mu, aby ju prezrel, či nenájde krvavé škvrny, a keď mi volal, hovoril, že čosi našiel rovno v strede predného sedadla - dal by som krk na to, že to bola kuracia krv - a vyčistil ten fľak dajakými mokkými vreckovkami. Potom vyplnil všetky údaje vo výpožičnej kartičke, kartičku hodil do skrinky pre expresné vybavovanie vrátených áut a letel späť do nášho milovaného Veľkého jablka.“

„A čo kľúče? Vrável si, že štartoval drôtikmi.“

„Hm,“ pokýval hlavou Ginelli, „kľúče mi po celý čas robili starosti. To bola moja druhá chyba. Pripisujem ju krátkemu spánku, rovnako ako tú druhú, ale možno už naozaj starnem. Spurton ich mal vo vrecku, a keď som ho uložil na večný spánok, zabudol som ich vybrať. Ale teraz...“ Ginelli vytiahol kľúče na jasnožltom krúžku s logom požičovne Hertz. Zazvonil nimi. „Tradadá!“

„Vrátil si sa,“ šepol Billy trochu pridusene. „Bože dobrý, ty si sa fakt vrátil a vykopal si ho pre tie kľúče z hrobu.“

„Nuž, skôr či neskôr by ho aj tak našli medvede alebo mývaly a rozvláčili by ho po okolí,“ rozumne podotkol Ginelli, „alebo by ho boli našli poľovníci. Asi v sezóne jarabíc, keď chodia na lov aj so psami. Ale chcem povedať iné. Ľudi u Hertza až tak strašne nenaštve, keď im niekto expresne vráti auto bez kľúčov - klienti v jednom kuse zabúdajú vrátiť kľúče od prenajatých áut a hotelových izieb. Niekedy ich potom pošlú späť, inokedy sa s tým ani neobťažujú. Servisný manažér jednoducho vyťuká stoosemdesiatku, prečíta identifikačné číslo auta a chlapík na druhom konci - u Forda, General Motors alebo u Chryslera - mu pošle vzorku kľúčov. A je to! Nové kľúče sú na svete. Ale keby niekto našiel v štrkovisku telo s oceľovou guľkou v hlave a kľúčmi vo vrecku, ktoré by sa dali vystopovať ku mne... to by bolo nanič. Náramne nanič. Chápeš?“

„Áno.“

„A okrem toho som sa musel tak či onak vrátiť,“ povedal ticho Ginelli. „A nemohol som ísť chevroletom.“

„Prečo? Veď ho nevideli.“

„Musím ti to porozprávať po poriadku, William. Hneď to pochopíš. Ešte ti nalejem?“

Billy potriasol hlavou. Ale Ginelli si zato nalial sám.

„Dobre. Skoro ráno v utorok tie psy. Neskôr dopoludnia v ten istý deň chevrolet. Večer v utorok paľba. Streda ráno, tiež dosť skoro, druhé prenajaté auto. Chápeš to?“

„Myslím, že áno.“

„Teraz sa bavíme o sedane značky Buick. Chlap z Avisu mi chcel dať aries, sériu K, vravel, že nič iné už nemá, a že mám veľké šťastie, lebo je to fajn auto, ale aries mi nevyhovoval. Potreboval som sedan. Nenápadnú, ale dosť veľkú káru. Stálo ma dvadsať dolárov, kým chalan zmenil názor, ale napokon som dostal presne to auto, ktoré som chcel. Zaviezol som sa ním späť do Bar Harboru, do motorestu, zaparkoval som ho a zopárkrát som si ešte zavolať, aby som zistil, či ide všetko tak, ako som to chcel. Potom som sa doviezol chevroletom sem. Ten chevrolet sa mi páči, Billy - vyzerá ako prašivý bastard, smrdí, ako keby ho osrali kravy, ale, človeče, ide ako hodinky.“

Takže som sem dorazil a konečne som ťa zbavil obáv. A už som bol zase uťahaný ako pes, nevládal som ani len myslieť na to, že by som mal ísť zase do Bar Harboru, len som sa tu zvalil a celý deň som prespal.“

„Ale mohol si mi zavolať, bol by si si ušetril aspoň jednu cestu,“ ticho sa ozval Billy.

Ginelli sa naňho usmial. „Hej, mohol som ti zavolať, ale nech to vezme čert. Cez telefón by som nebol uvidel, ako vyzeráš, William. Nielen ty si sa bál o mňa, človeče, aj ja som sa bál o teba.“

Billy sklonil hlavu a s námahou prehltol. Takmer sa znovu rozplakal. Videlo sa mu, že v poslednej dobe takmer stále smoklí.

„No, takže Ginelli ráno vstáva, osviežený, netrápi ho skoro žiadna amfetamínová opica, osprchuje sa, skočí do auta, ktoré po celom dni na slnku smrdí ešte väčšmi, a vracia sa do Bar Harboru. Keď sa ta dostane, vyberie z kufru chevroletu tie menšie baličky a v izbe si ich otvorí. V jednom čaká kolt Woodsman, tridsaťosmička, s podpazušným puzdrom. V druhých dvoch baličkách sú veci, ktoré sa mu akurát zmestia do vreciek bundy. Potom vypadne z izby a namiesto do chevroletu sadne do buicka. Chvíľu uvažuje, že keby sa mohol rozdvojiť, nemusel by do omrzenia preskakovať z jedného auta do druhého ako lokaj pri dajakej snobskej reštaurácii v Los Angeles. Potom sa poberie do Bankertonu a z duše dúfa, že je to posledný raz. Cestou zastaví len raz, pri supermarkete. Vojde dovnútra a kúpi si obrovskú sklenú fľašu, do akej ženy nakladajú uhorky, a poriadnu fľašu pepsu. Do Bankertonu prichádza akurát v čase, keď už slnko takmer zapadlo za obzor. Zájde k tomu štrkovisku a ide rovno ta, veľmi dobre vie, že opatrnosť je tu zbytočná. Lebo ak už počas tých nočných zmätkov našli telo, je v tom namočený až po uši. Ale dole nie je nik, ba niet tam ani stôp po nikom, kto by tam bol mohol byť predtým. Takže sa prekope až k Spurtonovi, trochu ho prehľadá a získava hlavnú cenu. Just ako v televíznych kvízoch.“

Ginelli hovoril dokonale bezvýrazným hlasom, ale Billy si nemohol pomôcť, pred vnútorným zrakom sa mu táto časť príbehu odvíjala ako film - a nie ktovieaký príjemný. Ginelli sa prikrčí, rukami odhŕňa štrk, nájde Spurtonovu košeľu... opasok... vrecko. Siahne dovnútra. Premŕva sa v piesku a drobných, ktoré už nik neminie. A pod tým vreckom mlčí studené telo, ktoré už zasiahol rigor mortis. A napokon sa nájdu kľúče a Ginelli rýchlo odchádza.

„Brr,“ striasol sa Billy.

„Všetko je to len vec uhla pohľadu, William,“ pokojne mu oznámil Ginelli. „Ver mi, je to tak.“

Myslím, že práve to ma na tom tak straší, pomyslel si Billy a potom s rastúcim úžasom načúval, ako Ginelli dokončuje rozprávanie o svojich neveriteľných dobrodružstvách.

Keď už mal Ginelli kľúče od auta od Hertza vo vrecku, vrátil sa k buicku, ktorý mu prenajali v Avise. Otvoril pepsikolu, nalial ju do zavárackej fľaše a fľašu zatvoril kovovým viečkom. Potom sa pobral do cigánskeho tábora.

„Vedel som, že tam ešte budú,“ riekol. „Nie preto, že by tam ešte boli chceli zostať, to nie, ale preto, že im vrchnosť povedala, aby sa neopovážili ani pohnúť, kým sa neskončí vyšetrovanie. Chápeš, máš tu bandu kočovníkov, cudzincov, ktorých v diere, ako je Bankerton, nepozná ani živá duša, a odrazu si uprostred noci len tak príde dajaký iný cudzí človek a zasype ich palbou zo samopalu. Takéto záležitosti zvyčajne polišov zaujímajú.“

A zaujímalo ich to, len čo je pravda. Na okraji poľa parkovalo označené auto mainskej štátnej polície a dva neoznačené plymouthy. Ginelli zaparkoval medzi nimi, vyskočil z auta a vykročil dolu brehom k táboru. Rozstrieľané auto odtiahli o niečo ďalej, zrejme na miesto, kde ho mohli pohodlne preskúmať ľudia z kriminálneho labáku.

Na polceste dolu vrchom sa Ginelli zrazil s uniformovaným polišom, ktorý sa škriabal nahor.

„Tu nemáte čo robiť, pane,“ povedal policajt. „Budete sa musieť vrátiť.“

„Ale presvedčil som ho, že tam dole veru mám čo robiť,“ s úškrnom oznámil Ginelli Billymu.

„Ako sa ti to podarilo?“

„Ukázal som mu toto.“

Ginelli si siahol do zadného vrecka a hodil Billymu kožené puzdro. Billy ho otvoril. Nemusel rozmýšľať, hneď zistil, o čo ide. Niekoľko podobných kusov už za svojej advokátskej kariéry videl. Predpokladal, že keby sa zameriaval na kriminálne prípady, bol by ich videl ešte viac. Bol to laminovaný preukaz FBI s Ginelliho fotkou. Na fotke vyzeral Ginelli o päť rokov mladší. Vlasy mal veľmi krátke, ostrihané skoro na ježka. Podľa preukazu bol špeciálnym agentom a volal sa Ellis Stoner.

A Billymu sa v mysli odrazu všetky kúsky mozaiky spojili do jediného obrazu.

Pozrel na Ginelliho. „Chcel si mať buick, pretože vyzeral väčší ako...“

„Ako vládny autiak, pravdaže. Veľký nenápadný sedan. Nechcel som sa dotrepať k táboru v tej plechovici na kolesách, ktorú mi chcel zavesiť na krk chalan v Avise. A ani náhodou som sa tam nemohol ukázať v tom zasratom smradľavom chevroleto od toho farmára.“

„A toto je jedna z tých vecí, ktoré ti partner priniesol pri druhej ceste, čo?“

„Áno.“

Billy mu hodil preukaz naspäť. „Vyzerá skoro ako skutočný.“

Ginelliho úsmev pohasol. „Okrem tej fotky,“ podotkol ticho, „je naozaj skutočný.“

Na chvíľu zavládlo ticho, Billy sa s tým pokúšal nejako vyrovnáť a zaháňal myšlienky na to, čo sa asi stalo špeciálnemu agentovi Stonerovi a či mal agent Stoner deti.

Napokon povedal: „Takže ty si zaparkoval medzi dvoma policajnými autami a týmto preukazom si zamával pred nosom štátnemu polišovi len päť minút nato, ako si z vrecka mŕtvol v štrkovisku vylovil kľúče od auta.“

„Ale kde,“ zavrtel hlavou Ginelli. „Bolo to skôr desať minút.“

Ako kráčal dolu k táboru, zazrel dvoch chlapov v civile, ale bezpochyby policajtov, ako kľacia za karavanom s obrazom jednorožca. Každý z nich držal malú záhradnícku motyčku. Tretí stál nad nimi a svietil im silným lampášom, zatiaľ čo tí dvaja usilovne kopali.

„Počkať, počkať, tu je ďalší,“ ozval sa jeden z nich. Na motyke vyniesol z pôdy náboj a hodil ho do neďaleko pripraveného vedierka. Beng! Dvaja Cigánikovia, očividne bratia, stáli neďaleko a sústredene celú operáciu pozorovali.

Ginelli sa policajtom vlastne potešil. Nikto tu nevedel, ako vyzerá, a Samuel Lemke určite videl iba tmavý fľak čiernidla. A okrem toho bolo úplne vierohodné, že sa agent FBI vynorí na mieste, kde sa nedávno strieľalo z ruskej automatickej zbrane. Ale voči Taduzovi Lemkemu si už stihol vybudovať slušný rešpekt. Nielen pre to slovo, ktoré našiel napísané na Spurtonovom čele, bolo to skôr pre spôsob, akým Lemke bez zachvenia stál a čelil spíške tridsaťkalibrových guliek, ktoré bičovali jeho tábor odkiaľsi z tmy. A ešte tu bolo, pravdaže, to, čo sa stalo Williamovi. Mal dojem, že starec by mohol dajako zistiť, kto je. Možno by mu to vyčítal z očí, možno by to zaňuchal podľa pachu jeho pokožky, jednoducho by na to prišiel.

A Ginelli nemal za žiadnych okolností v úmysle dovoliť starcovi s dierou namiesto nosa, aby sa ho dotkol.

Išlo mu o to dievča.

Vstúpil do vnútorného kruhu okolo ohniska a zaklopal na dvere prvého karavanu, ktorý mu padol do oka. Musel zaklopať ešte raz, kým mu otvorila žena v strednom veku s vyľakanými, nedôverčivými očami.

„Nech už chcete čokoľvek, my to nemáme,“ povedala. „Máme problémy. Zavreli sme krám. Je mi to ľúto.“

Ginelli zamával legitimáciou. Rýchlo sa prežehnala a zašomrla niečo svojím jazykom. A potom povedala: „Božemôj, čo nás ešte čaká. Už nič nie je ako predtým. Odkedy zomrela Susanna, akoby sme boli prekliati. Alebo...“

Odrazu ju z dvier odtisol manžel a pohrozil jej, aby čušala.

„Špeciálny agent Stoner,“ vysvetlil Ginelli znovu svoju situáciu.

„Hej, už som vás počul.“ Vyšiel von z karavanu. Podľa Ginelliho odhadu mal štyridsaťpäť rokov, ale vyzeral starší, bol to mimoriadne vysoký chlap, ktorý tak ťažko kríval, až vyzeral ako mrzák. Na sebe mal tričko s obrázkom z Disney Worldu a vytáhané bermudy. Páchol lacným vínom a tiež zvratkami, ktoré boli očividne na ceste. Vyzeral, že sa mu to stáva pomerne často. Asi tak tri či štyri razy do týždňa. Ginelli mal dojem, že ho videl minulý večer - buď videl tohto chlapa, alebo tam bol ešte iný Cigán, ktorý dorástol na dva metre. Bol medzi tými obyvateľmi tábora, ktorí vybiehali z tábora s gráciou slepých epileptikov práve postihnutých infarktom, tak to Ginelli opísal Billymu.

„Čo chcete? Celý deň nám visia za zadkom policajti. Mimochodom, polišov máme za zadkom vždy, ale toto je...

kurva... úplne absurdné!“ Hovoril protivným zádrapčivým tónom a manželka mu chytró čosi úzkostlivo pripomenula v rómčine.

Obrátil k nej hlavu. „Det krigiska jaghaller,“ povedal a len tak pre poriadok doložil: „Drž hubu, ty suka.“ Žena sa stiahla dovnútra. Muž v disneyworldovom tričku sa znovu vrátil pohľadom ku Ginellimu. „Čo chcete? Prečo sa nejdete radšej porozprávať so svojimi pajtášmi, ak niečo chcete?“ Kývol hlavou k ľuďom z kriminálneho labáku.

„Poviete mi vaše meno, prosím?“ spýtal sa Ginelli, stále s bezvýraznou tvárou a zdvorilým tónom.

„Nech vám ho povedia oni!“ Chlap si tvrdohlavo založil ochabnuté ruky cez prsia. Pod tričkom sa mu natriasalo sadlo.

„Veď sme im už dali mená aj sme vypovedali. Nieкто na nás uprostred noci zopárkrát vystrelil a to je aj všetko, čo vieme. Chceme len vypadnúť. Chceme vypadnúť z Mainu, z Nového Anglicka, z posratého východného pobrežia.“ A trochu tichšie dodal: „A už nikdy sa sem nevrátíme.“ Ukazovák a malíček mu vyskočili z päste, vytvorili gesto, ktoré Ginelli tak dobre poznal od matky a starej matky - obranný znak proti urieknutiu. Bol presvedčený, že ho tento chlapík ukázal celkom nevedomky.

„Pozrite sa, toto tu môžeme spraviť dvojako,“ povedal Ginelli, ešte stále hral dokonale zdvorilého chytráka od FBI.

„Buď mi dáte zopár informácií, pane, alebo skončíte v štátnom centre pre zadržovaných a vyčkáte, či vás obviníme z marenia vyšetrovania, alebo si to rozmyslíme. A keby sme vás obvinili z marenia vyšetrovania, mohli by ste dostať päť rokov nepodmienečne a pokutu päťtisíc dolárov navrch.“

Z karavanu sa vysypal nový príval rómskych slov, žena bola zrejme na pokraji hystérie.

„Enkelt!“ zreval chlap hrubo, ale keď sa znovu obrátil ku Ginellimu, tvár mu viditeľne pobledla. „Ste blázon.“

„Kdeže, pane,“ pokrútil hlavou Ginelli. „Nejde tu len o niekoľko výstrelův. Boli to aspoň tri dávky vypálené z automatickej zbrane. Súkromné vlastníctvo samopalův a rýchlopalných automatických zbraní je v Spojených štátoch amerických protizákonné. Do tohto prípadu vstúpila FBI a ja vám musím dať úprimne mienenú radu: uveďte si, že ste momentálne v kaši najmenej po pás, kaša je čoraz hlbšia a nezdá sa mi, že by ste v nej vedeli plávať.“

Chlap si ho zachmúrene premeral pohľadom a potom vzdychol: „Volám sa Heilig. Trey Heilig. To ste si mohli zistiť aj od tamých.“ Opäť vysunul bradu.

„Tamí majú svoju prácu a ja mám zase svoju. Tak čo, pohovárame sa?“ Obor rezignovane prikývol.

Donútil Treya Heiliga, aby mu podrobne vyrozprával, čo sa vlastne minulú noc stalo. V polovici Heiligovej výpovede sa k nim domotal jeden zo štátnych detektívův a skontroloval Ginelliho totožnosť. Len pozrel na jeho preukaz a rýchlo sa pratal preč, vyzeral zároveň uveličene aj ustarostene.

Heilig tvrdil, že pri zvuku prvých výstrelův vyletel z karavanu, zazrel záblesky zo zbrane a vybral sa hore kopcom po ľavej strane, lebo dúfal, že strelca dostane. Ale potme sa o čosi potkol, možno o strom, narazil si hlavu o skalú a na chvíľu upadol do bezvedomia - ale inak by bol toho potkana určite dostal. Svoj príbeh podporil tým, že ukázal na blednúcu modrinu na ľavej sluche, ktorá bola najmenej tri dni stará a určite ju nadobudol pádom, ale stopercentne v opitosti. Uhm, pomyslel si Ginelli, a prevrátil stránku v zápisníku. Hókusov-pókusov bolo na dnes dosť. Treba sa pribrať k riadnej robote.

„Ďakujem veľmi pekne, pán Heilig, naozaj ste mi veľmi pomohli.“

Po vyrozprávaní hrdinskej ságy chlap zrejme znákol. „No... veď to nič nebolo. Je mi ľúto, že som na vás tak vyskočil. Ale keby ste boli na našom mieste...“ pokrčil plecami.

„Poliši,“ ozvala sa spoza jeho chrbta manželka. Vystrčila hlavu z dvier karavanu ako dajaká veľmi stará a veľmi uťahaná jazvečica, ktorá pozerá z nory a kontroluje, koľko je okolo nej psův a či vyzerajú nebezpečne. „Všade sú poliši, všade, kam sa len pohneme. Nič nového pod slnkom. Ale toto je horšie. Všetci sa boja.“

„Enkelt, Mamma,“ ozval sa Heilig, ale už miernejšie.

„Ešte sa musím pohovárať s dvoma ľuďmi, mohli by ste mi ukázať, kde sa nachádzajú?“ spýtal sa Ginelli a sústredene sa zahľadel na prázdnu stránku v zápisníku. „Pán Taduz Lemke a pani Angelina Lemkeová.“

„Taduz tuším tamto spí,“ povedal Heilig a ukázal na karavan s jednorožcom. Ginelli sa náramne potešil - ak to teda bola pravda. „Je veľmi starý a tieto záležitosti ho naozaj strašne unavili. Myslím, že Gina je tamto vo svojom karavane - ale ešte nie je pani.“

Špinavým prstom ukázal na malú zelenú toyotu s úhladnou drevenou strieškou vzađu.

„Veľmi pekne vám ďakujem“ Ginelli zatvoril zápisník a strčil si ho do zadného vrečka.

Heilig zaliezol do karavanu (a zrejme aj k fľaške), vyzeral, že sa mu uľavilo. Ginelli znovu prešiel cez okruh okolo táborákového ohniska, už sa šerilo, ale karavan tej dievčiny našiel ľahko. Srdce, povedal Billymu, mu rýchlo a prudko bilo. Zhlboka sa nadýchol a zaklopal na dvere.

Najskôr sa nič neozvalo. Už-už dvíhal päšť, chcel zaklopať ešte raz, keď sa dvere otvorili. William mu predtým povedal, že to dievča je krásne, ale ani náhodou ho nepripravil na skutočnú hĺbku jej krásy - na tie tmavé, neuhýbajúce oči s takými jasnými bielkami, až hrali dobelasa, na tú čistú olivovú pokožku s jemným tieňom rumenca. Chvíľu si prezeral jej ruky, boli silné, šľachovité. Na nechtoch nemala ani náznak laku, hoci boli dokonale vyčistené - a zastrihnuté nakrátko, ako nechty dajakého farmára, čo sa hrabe v zemi. V jednej ruke držala knihu s názvom Sociologická štatistika.

„Áno?“

„Slečna Lemkeová, som špeciálny agent Ellis Stoner,“ oznámil jej a z očí jej ako šmahom ruky zmizol ten čistý jas - akoby si ich zatiahla roletou. „FBI.“

„Áno?“ zopakovala, ale bez života, ako telefónny záznamník.

„Vyšetrujeme strelbu, ktorá sa tu odohrala včera v noci.“

„Hej, vy a s vami všetci poliši z okolia,“ prikývla. „Ako chcete, len si vyšetrujte, ale ak do zajtra rána nepošlem úlohy do korešpondenčného kurzu, strhnú mi za meškanie body. Takže ak by ste dovolili...“

„Máme odôvodnené podozrenie, že za tým všetkým môže byť muž menom William Halleck,“ podotkol Ginelli. „Hovorí vám to meno niečo?“ Ale pravdaže jej hovorilo. Oči sa jej na chvíľu rozšírili a zúrivo zahoreli. Ginelli by jej bol predtým priznal neuveriteľnú, nadpozemskú krásu. Ešte stále si to myslel, ale zároveň bol presvedčený, že práve toto dievča

mohlo bez problémov zabiť Franka Spurtona.

„Ten sviniar!“ vyštekla. „Han satte sig pa en av stolarna! Han sneglade pa nytt mot hyllorna i vild! Vild!“

„Mám tu pri sebe niekoľko obrázkov muža, ktorého považujeme za Hallecka,“ mierne sa ozval Ginelli. Sú z Bar Harboru, odfotografoval ich náš agent cez teleskopický aparát...“

„Ale pravdaže je to Halleck!“ zvolala. „Ten sviniar mi zabil tante-nyjad - moju starú mamu! Ale už nás nebude dlho otravovať. Už...“ Zahryzla si do plnej pery, veľmi silno, aby zastavila príval slov. Keby bol Ginelli býval ten, za koho sa vydával, už by si bola zabezpečila dlhý a mimoriadne podrobný výsluch. Ale Ginelli sa tváril, že si nič nevšimol.

„Na jednej z fotografií je zrejme zachytené odovzdávanie peňazí medzi dvoma mužmi. Ak je jedným z tých mužov Halleck, potom ten druhý bude zrejme strelec, ktorý bol minulú noc pri vašom tábore. Bol by som rád, keby ste vy a váš starý otec identifikovali Hallecka - ak môžete.“

„Môj prastarý otec,“ neprítomne riekla. „Ale myslím, že spí. Je s ním môj brat. Veľmi nerada by som ho budila.“ Zmĺkla.

„Strašne nerada by som ho s týmto rozrušovala. Posledné dni boli preňho veľmi ťažké.“

„Nuž dobre, tak to urobíme inak,“ vzdychol Ginelli. „Vy sa pozriete na tie fotografie a ak budete môcť s istotou identifikovať toho muža ako Hallecka, nebudeme musieť obťažovať starého pána Lemkeho.“

„To by bolo dobre. A ak toho sviniara Hallecka chytíte, zatknete ho?“

„Pravdaže. Mám so sebou federálny zatykač s nevyplneným menom.“

To ju presvedčilo. Keď vyskočila z karavanu, zavírala suknou a užasnutému Ginellimu ukázala v jedinom záblesku tmavú nôžku a vyslovila čosi, pri čom mu zároveň zmrzlo srdce na kus ľadu: „Ale nemyslím, že by z neho zostalo veľa, čo sa ešte bude dať zatknúť.“

Kráčali popri policajtoch, ktorí ešte stále preosievali v hustnúcom šere hlinu. Prešli okolo skupinky Cigánov, medzi nimi stáli aj dvojčatá, teraz v rovnakých pyžamách z látky s maskáčovým vzorom. Gina kývla niekoľkým na pozdrav a oni jej odpovedali, ale pratali sa z cesty - vysoký muž talianskeho výzoru, ktorý sprevádzal Ginu, bol z FBI a do takých vecí sa neradno zaplietť.

Vyšli z kruhu vozidiel, vybrali sa hore kopcom ku Ginelliho autu a pohltili ich tiene večera.

„Bolo to neuveriteľne ľahké, William,“ povedal Ginelli. „Už tretia noc, kamoško, a stále to bolo ľahké... a prečo by nemalo byť? Okolie bolo plné polišov. Prečo by sa mal ten strelec z ničoho nič vrátiť a spraviť ešte čosi, kým sa tam motajú policajti? Aspoň oni si to tak predstavovali... ale boli hlúpi, William, hlúpi. Od všetkých by som to bol čakal, ale nie od toho starca - človek predsa nestrávi celý život tým, že sa učí nenávidieť polišov a nedôverovať im, a potom sa z ničoho nič rozhodne, že ho poliši ochránia od čohokoľvek, čo by mu mohlo ublížiť. Ale ten starec spal. Bol uťahaný. To je dobre. Možno ho napokon porazíme, William. Možno ho napokon porazíme.“

Šli uvoľneným tempom k buicku. Ginelli otvoril dvere na vodičovej strane a dievča zatiaľ čakalo. A kým sa nakláňal dovnútra, jednou rukou vytáhoval spod pazuchy tridsaťosmičku a druhou strhával zo zavárackej fľaše uzáver, z ničoho nič si uvedomil, že nálada dievčaťa sa prudko mení z trpkéj víťazoslávnej radosti na ostražitosť. Ale aj Ginelli bol vybičovaný do krajnosti, všetky city a zmysly mal obrátené k okolitému svetu a vyladené na najvyšší stupeň vnímania. Zdalo sa mu, že presne cíti, čo cíti Gina: ako si v jedinom momente uvedomuje cvrlikanie cvrčkov, všadeprítomnú tmú, ľahkosť, s akou ju z tábora odviezol muž, ktorého v živote nevidela, a práve v čase, keď sa mala väčšmi ako inokedy mať na pozore pred akýmkoľvek človekom, ktorého v živote nevidela. Po prvý raz zauvažovala, prečo „Ellis Stoner“ nedoniesol všetky papiere dolu do tábora, keď mu tak veľmi išlo o to, aby identifikovala Hallecka. Ale už bolo neskoro. Vyslovil totiž presne to meno, ktoré v nej zaručene vyvolávalo kľčovitý záchvat nenávisti, a tým ju zaslepil.

„Tak sme tu,“ povedal Ginelli a obrátil sa k nej s pištoľou v jednej a zaváracou fľašou v druhej ruke.

Znovu sa jej rozšírili oči. Prsia sa jej prudko zdvihli, keď otvorila ústa a nadýchla sa.

„Len si zakrič,“ povedal Ginelli, „ale zaručujem ti, Gina, že to bude posledný zvuk, čo ti vyjde z úst.“

Chvíľu mal dojem, že to azda aj tak skúsi... a potom vypustila vzduch v dlhom výdychu.

„Takže to ty pracuješ pre toho sviniara,“ vyštekla. „Hans satte sigpa...“

„Hovor po anglicky, kurva,“ povedal takmer nedbanlivým tónom a dievča sa zhrbilo, akoby ju bol udrel.

„Ty ma nebudeš volať kurva,“ šepla. „Nikto ma nebude volať kurva.“ Ruky - tie silné, šľachovité ruky - sa zaťali do prázdna ako pazúry.

„Keď budeš môjho priateľa Williama volať sviniar, ja ťa budem volať kurva, aj tvoja matka bude pre mňa kurva a tvoj otec teploš, čo si po záchodoch zarába lízaním zadkov,“ odvetil Ginelli. Videl, ako zavrčala, ako sa jej pery odtiahli od zubov, a usmial sa. Niečo v tom úsmeve ju zneistilo. Nevyzerala vystrašená - Ginelli neskôr Billymu povedal, že veru nevie, či tá žena vôbec niekedy v živote vyzerala vystrašená -, ale akoby sa v nej z mora zúrivosti vynoril zvyšok rozumu, akoby si uvedomila, o čo a o koho tu ide.

„Myslíš si, že je to hra?“ spýtal sa. „Len tak prekliať niekoho, kto má ženu a dieťa, myslíš si, že je to hra? Myslíš si, že tú ženu, tvoju babku, zrazil náročky? Myslíš, že sa dal najat' na to, aby ju zabil? Ty si myslíš, že na tvoju starú mater vypísala mafia odmenu? Hovno!“

Teraz už dievčina plakala, plakala od zúrivosti a nenávisti. „Jeho žena mu to robila rukou, rozumieš? A on moju babku zrazil na ulici! A potom... potom han tog in pojken - oni ho normálne zbavili viny -, ale my sme s ním zúčtovali. Rob čo chceš, ale...“

Z hrdla širokej zavárackej fľaše odtisol palcom uzáver. Prvý raz jej oči zabehli k fľaši. A presne tak to Ginelli chcel.

„To je kyselina, kurva,“ povedal a vychrstol jej ju do tváre. „Uvidíme, koľkých ešte tým svojím prakom zastreliš, keď oslepeš.“

Vyrazil z nej vysoký škrekot a ruky si pritisla k očiam, ale už bolo neskoro. Spadla na zem. Ginelli jej položil nohu na krk.

„Len skríkni a hneď ťa zabijem. Teba a prvých troch z tvojich kamošov, ktorí sem hore vylezú.“ Odtiahol nohu. „Bola to pepsikola.“

Zdvihla sa do pokľaku, gánila naňho cez prsty a Ginelli svojimi vybičovanými a dokonale vyladenými zmyslami vycítil, že jej ani nemusel povedať, že to nebola kyselina. Vedela to, vedela to takmer hneď, hoci ju štípali oči. O sekundu neskôr - ledva to stihol - si uvedomil, že mu pôjde po rozkroku.

Keď naňho skočila, hybká ako mačka, uhol sa a kopol ju do boku. Temenom narazila o chrómovaný okraj otvorených dverí auta a zosypala sa na kôpku, po jednom hladkom líci jej stekal pramienok krvi.

Ginelli sa k nej sklonil, bol presvedčený, že zamdlela, a vtom sa naňho so syčaním opäť vrhla. Jednou rukou sa mu zatiaľ do čela, nechty mu tam zanechali dlhú ranu. Druhou rukou sa mu zadrápila do rukáva roláka a znovu ho skrjavila.

Ginelli zahrešil a pritisol ju k zemi. K nosu jej pritisol pištoľ. „Len tak ďalej, chceš, aby som to stisol? Chceš? Len to skús, kurva! Len to skús! Poznačila si mi tvár! Veľmi rád by som to stisol!“

Ležala bez slova, zízala naňho očami temnými ako sama smrť.

„Spravila by si to,“ povedal. „Keby tu išlo len o teba, zase by si sa na mňa vrhla. Ale to by si ho už mohla rovno zabiť, čo? Zabiť toho starca, však?“

Čušala, ale v bezodnej temnote tých očí sa čosi kratučko zablysko.

„Rozmýšľáš, čo by mu to bolo asi spravilo, keby som ti bol do ksichtu naozaj vylial kyselinu, čo? Len popremýšľaj, aké by to preňho bolo, keby som ju nevyliat do ksichtu tebe, ale tým dvom chalanom v maskáčových pyžamách. A vieš čo, kurva? Pokojne by som to urobil. Urobil by som to a potom by som šiel domov a dal by som si dobrú večeru. Len sa mi pozri do tváre a povedz, či by som to neurobil.“

Teraz u nej konečne zbadal zmätok a náznak čohosi, čo bol zrejme strach - ale nie strach o seba.

„Prekliat vás,“ povedal. „A tou kliatbou som ja.“

„Sviniar, nech ide do riti aj so svojou kliatbou,“ zašepkala a utrela si z tváre krv pohrdavým mávnutím prstov.

„Prikázal mi, aby som nikomu neublížil,“ pokračoval Ginelli, akoby sa ani nebola ozvala. „Dosiaľ som ho poslúchal. Ale dnes večer je tomu koniec. Netuším, koľkokrát sa to vám, mudrákom, podarilo, ale, verte mi, tentoraz sa vám to nepodarí. Povieš mu, aby to vzal späť. Povieš mu aj to, že ho o to žiadam posledný raz. Tu máš. Vezmi si toto.“

Do ruky jej vtisol zdrap papiera. Naň predtým napísal telefónne číslo do „bezpečnej búdky“ v New Yorku.

„Dnes okolo polnoci na toto číslo zavolaš a povieš mi, čo povedal starac. Ak budeš chcieť odo mňa odpoveď, zavolaš na to číslo ešte o dve hodiny. Vypočuješ si odkaz... ak ti nejaký nechám. A to bude všetko. Nech už bude tak či onak, dvere sa zatvárajú. Po druhej ráno už nebude nik na tom čísle vedieť, o čom to, doriti, hovoríš.“

„On to nikdy nevezme späť.“

„Nuž, možno máš pravdu,“ odvetil, „pretože to isté mi včera v noci povedal tvoj brat. Ale to nie je tvoja vec. Ty mu to len všetko pekne na rovinu vysvetlíš a počkáš, kým si rozmyslí, čo urobí - len si daj pozor, aby si mu poriadne objasnila, čo sa stane, keď odmietne. Potom naozaj príde pohroma. Najprv dostanem teba, potom tých dvoch chalanov, potom hocikoho, kto sa mi dostane pod ruku. Pekne mu to povedz. A teraz nastúp do auta!“

„Nie.“

Ginelli prevrátil oči. „Prestaneš už s tými hlúposťami? Chcem sa len odtiaľto včas dostať tak, aby sa na mňa nezavesili desiati poliši. Keby som ťa bol chcel zabiť, nebol by som ťa poveril odovzdávaním odkazu.“

Dievčina vstala. Bola trochu neistá, ale podarilo sa jej to. Nastúpila za volant a presunula sa vedľa.

„Ešte ďalej.“ Ginelli si z čela utrel krv a ukázal jej tmavé končeky prstov. „Po tom, čo si mi urobila, budem rád, ak ťa uvidím pritisnutú až tam k dverám ako netýkavku na prvom rande, jasné?“

Zošmykla sa k dverám. „Dobre,“ prikývol Ginelli a nastúpil. „Len tam zostaň.“

Bez svetiel vycúval na Finson Road - na suchej timotejke sa kolesá buicku trochu preklzávali. Položil ruku s pištoľou na volant, zazrel, že sa Gina pohla, a znovu na ňu namieril.

„To je chyba,“ povedal. „Nehýb sa. Vôbec sa nehýb. Rozumiáš?“

„Rozumiem.“

„Dobre.“

Vracal sa presne tou cestou, ktorou prišiel, a stále na ňu mieril pištoľou.

„Vždy sa to takto skončí,“ zatrpknuto prehodila. „Za každý kúsok spravodlivosti musíme kruto zaplatiť. Ten sviniar Halleck je tvoj priateľ?“

„Už som ti povedal, aby si ho tak nevolala. Nie je to žiadny sviniar.“

„Prekliat nás,“ utrúsila a v hlase jej znelo akési udivené pohrdanie. „Odkáž mu, že nás prekliat sám Boh dávno predtým, ako sa tu zjavil on či ktokoľvek z jeho kmeňa.“

„Toto si nechaj pre sociálneho pracovníka, zlatko.“

Zmlkla.

O štvrt' míle pred štrkoviskom, kde ležal Frank Spurton, Ginelli zastavil.

„Dobre, toto by malo stačiť. Vypadni.“

„Jasné.“ Pevne naňho pozrela tými bezodnými očami. „Ale mal by si vedieť ešte čosi. Naše cesty sa znovu skrižia. A potom ťa zabijem.“

„Nie,“ povedal. „Nezabiješ. Pretože dnes večer som ti daroval život. A ak ti to nestačí, ty nevďačná suka, môžeš k tomu pridať aj život tvojho brata, ktorý som mu daroval včera v noci. Hovoríš, hovoríš, ale stále nechápeš, ako sa veci majú, nechápeš, prečo si v tejto veci nemôžeš robiť, čo chceš, a prečo si nikdy nebudeš môcť v tejto veci robiť, čo chceš, až kým s tým neprestanete. Mám priateľa, ktorého by si človek mohol púšťať vo vetre ako šarkana, keby mu na opasok priviazal špagát. A čo máte vy? Poviem ti, čo máte? Máte starca bez nosa, ktorý môjho priateľa prekliat a potom v noci

ušiel ako hyena.“

Teraz už naozaj plakala, a srdcervúco. Slzy jej prúdom tiekli po lícach.

„Chceš povedať, že Boh je na tvojej strane?“ spýtala sa ho, od plaču sa až zachádzala, takže jej sotva rozumel. „To mi chceš nahovoriť? Za také rúhanie zhoríš v pekle. A či sme hyeny? Ak áno, potom nás takými urobili ľudia ako ty. Môj prastarý otec hovorí, že kliatby neexistujú, existujú len zrkadlá, ktoré sa nastavujú dušiam ľudí.“

„Vypadni,“ povedal. „Nemôžeme sa zhovárať. Veď jeden druhého ani nepočujeme.“

„To je pravda.“

Otvorila dvere a vyliezla z auta. Keď vyštartoval, zvriskla za ním: „Tvoj priateľ je svinár a zomrie vychudnutý ako trieska!“

„Ale nemyslím, že by ťa to čakalo,“ povedal Ginelli.

„Čo tým chceš povedať?“

Ginelli si pozrel na hodinky. Bolo tesne po tretej. „Poviem ti to v aute,“ odvetil. „O siedmej máš stretnutie.“

Billyho znovu kdesi v bruchu píchla ostrá ihla strachu. „S ním?“

„Presne tak. Ide sa.“

Keď Billy vstal, postihol ho ďalší záchvat srdcovej arytnie - dosiaľ najdlhší. Zatvoril oči a pritisol si ruky na hrudník. Na to, čo mu z neho zostávalo. Ginelli ho zachytil. „William, je ti niečo?“

Pozrel do zrkadla a uvidel tam Ginelliho, ako zviera v náručí grotesknú obludu z panoptika v priveľkých šatách.

Arytnia prešla a nahradil ju ešte dôvernejšie známy pocit - tá mliečna, zrazená nenávisť, ktorá smerovala k starcovi... a k Heidi.

„Už je dobre,“ povedal. „Kam to ideme?“

„Do Bangoru,“ riekol Ginelli.

23

Prepis

Vzali si chevrolet. Obidve veci, ktoré o ňom povedal Ginelli, sa ukázali pravdivé - skutočne dosť silne smrdel kravským hnojom a z cesty z Northeast Harboru do Bangoru odkrajoval poriadne rýchlo. Ginelli sa zhruba o štvrté zastavil a kúpil obrovské balenie varených ustríc. Zaparkovali na odpočívadle pri ceste a rozdelili si ich aj s pivom v plechoviciach. Dve či tri rodinky, ktoré tiež posedávali pri piknikových stoloch, pozreli na Billyho Hallecka a odtiahli sa čo najďalej.

Zatiaľ čo jedli, Ginelli dorozprával svoj príbeh. Netrvalo mu to dlho.

„Zhruba o jedenástej včera večer som už bol znovu v moteli v izbe, ktorú som mal na meno John Tree,“ povedal.

„Mohol som sa ta dostať azda aj skôr, ale zopárkrát som sa na ceste obrátil, trochu som pokľučkoval, veď vieš, osmičky a tak, aby ma nikto nemohol sledovať.“

Len čo som vošiel do izby, zavolať som do New Yorku a poslať som jedného dobráka k tomu telefónu, kam malo volať to dievča. Povedal som mu, aby si vzal aj kazetový magnetofón s prípojkou - veď to poznáš, reportéri také vecičky používajú, keď robia rozhovory cez telefón. Vieš, William, nechcel som sa spoľahnúť na ústne podanie. Povedal som mu, že len čo tá malá zloží, má mi zavolať a pustiť mi nahrávku.

Kým som čakal na hovor, vydezinfikoval som si tie škrabance, ktorými ma obdarovala. Nehovorím, že by bola bývala dajaká špinavá, či čo, William, to nie, ale bolo v nej toľko nenávisti, rozumieš...“

„Rozumiem,“ prikývol Billy a pochmúrne si pomyslel: Fakt rozumiem. Pretože práve to ziskavam. Áno, to je jediné, čo teraz ziskavam.

Telefónát prišiel o štvrt' na jednu. Ginelli zavrel oči, pritisol si prsty ľavej ruky na čelo a pomaly vyrozprával Billymu takmer doslovne, čo bolo na nahrávke.

Ginelliho človek: Zdravím

Gina Lemkeová: Pracujete pre muža, s ktorým som bola dnes večer?

Ginelliho človek: Áno, dá sa to tak povedať.

Gina Lemkeová: Povedzte mu, že môj prastarý otec povedal...

Ginelliho človek: Napojil som na telefón diktafón. Takže to nahrávam. Tomu človeku, ktorého ste spomínali, to potom prehrám. Takže...

Gina: Naozaj?

Ginelliho človek: Hej. Takže teraz sa vlastne zhovárate priamo s ním.

Gina: Fajn. Môj prastarý otec povedal, že to vezme späť. Ja som mu povedala, že sa zbláznil, ba, čo je horšie, že sa mýli, ale nedá si povedať. Hovorí, že jeho ľudia už prežili dosť strachu a útlaku - vezme to späť. Ale potrebuje sa s Halleckom stretnúť. Inak to nemôže vziať späť. O siedmej zajtra večer bude môj prastarý otec v Bangore. Medzi Union Street a Hammond Street je park. Bude tam sedieť na lavičke. Bude sám. Takže si zvíťazil, veľký muž, zvíťazil si, mi hela po klokan. Dovez toho svinára do Fairmontského parku do Bangoru dnes večer o siedmej.

Ginelliho človek: To je všetko?

Gina: Hej, len ja mu ešte chcem povedať, že dúfam, že mu vták očernie a odpadne.

Ginelliho človek: Vráviš mu to sama, sestrička. Ale nevravela by si, keby si vedela, komu to vraviš.

Gina: Aj ty choď do riti.

Ginelliho človek: Mala by si sem zavolať ešte o druhej, možno tu bude pripravená odpoveď.

Gina: Zavolám.

„Zložila,“ povedal Ginelli. Zašiel ku košu, zahodil prázdne ulity z ustríc, vrátil sa a bez stopy súcitu doložil: „Môj človek vŕavel, že to znelo, akoby bola po celý čas plakala.“

„Ježišukriste,“ zašepkal Billy.

„Ale v každom prípade som chlapíkovi prikázal, aby zase zapojil diktafón na telefón, a nahral som odkaz, ktorý jej mal pustiť, keď o druhej zavolá. Znel takto: ‚Ahoj, Gína. Tu je Špeciálny agent Stoner. Dostal som tvoj odkaz. Zdá sa, že to pôjde. Môj priateľ William príde dnes večer o siedmej do parku. Bude sám, ale ja ho budem pozorovať. Predpokladám, že aj vaši ľudia ho budú pozorovať. To je v poriadku. Nech to len všetci pekne pozorujeme, a nech sa nik z nás nezastane do ničoho, čo bude medzi nimi dvoma. Ale ak sa môjmu priateľovi niečo stane, zaplatíte za to, a poriadne.‘“

„A to bolo všetko?“

„Áno, to bolo všetko.“

„Takže starec ustúpil.“

„Aspoň myslím, že ustúpil. Vieš, môže to byť aj pasca.“ Ginelli si ho vážne premeral pohľadom. „Vedia, že sa budem dívať. Môžu si povedať, že ťa zabijú rovnou mne pred očami a risknú čokoľvek, čo bude nasledovať.“

„Veď ma vražia už teraz,“ povedal Billy.

„Alebo si to dievča môže vziať do hlavy, že to spraví sólo. Je rozzúrená, William. Keď je niekto rozzúrený, nie vždy poslúchne a spraví to, čo má.“

Billy naňho zamyslene pozrel. „Nie, to máš pravdu. Ale nech je, ako chce, nemám veľmi na výber, čo?“

„Nie... podľa mňa nie. Si pripravený?“

Billy hodil okom na ľudí, ktorí naňho zízali, a prikývol. Už veľmi dlho bol na to pripravený.

Na polceste k autu sa ozval: „Richard, ty si to všetko fakt urobil pre mňa?“

Ginelli zastal, pozrel naňho a slabo sa usmial. Ten úsmev bol takmer nejednoznačný... ale tie poskakujúce, víriace svetielka v očiach boli zamerané veľmi ostro - tak ostro, až sa na ne Billy nemohol pozeráť. Musel odvrátiť zrak.

„A záleží na tom, William?“

24

Purpurfargade ansiktet

Neskoro popoludní dorazili do Bangoru. Ginelli zabočil s chevroletom k benzínovej pumpe, naplnil nádrž a spýtal sa obsluhujúceho zamestnanca na cestu. Billy vyčerpane sedel na prednom sedadle. Ginelli si ho po návrate premeral s bolestnou obavou.

„William, cítiš sa dobre?“

„Neviem,“ zašomral a potom si to rozmyslel. „Nie.“

„Znovu srdce?“

„Hej.“ Rozmýšľal o tom, čo mu oznámil Ginelliho polnočný lekár - o draslíku a elektrolytoch... a ešte mu prezradil akúsi klebietku o smrti Karen Carpenterovej. „Mal by som zjesť čosi, v čom je veľa draslíka. Možno by som potreboval vypiť ananášový džús. Alebo zjesť banány. Alebo možno pomaranče.“ Srdce sa mu z ničoho nič rozcválalo, ale bol to potkýnavý cval. Billy sa oprel o sedadlo, tuho zavrel oči a čakal, či si poňho príde smrť. Napokon sa poplach utíšil.

„Celú sieťku pomarančov.“

Pred nimi žiaril supermarket Shop and Save. Ginelli k nemu zašiel autom. „Hneď sa vrátim, William. Vydrž.“

„Jasné,“ šepol Billy Omámene a myseľ mu klesla do polodriemot, len čo Ginelli vyšiel z auta. A navštívil ho sen. V tom sne videl svoj dom vo Fairview. Z oblohy sa zniesol sup s hniúcim zobákom, usadil sa na podobločnici a nazrel dovnútra. Z domu sa ozval čísi zúfalý krik.

A potom ním ktosi drsne zatriasol. Billy sa s myknutím prebral. „Br!“

Ginelli sa vystrel s výdychom úľavy. „Ježišmária, William, opováž sa ma ešte raz takto vyľakať!“

„O čom to hovoríš?“

„Človeče, už som si myslel, že je po tebe. Tu máš.“ Spustil Billymu do lona sieťku plnú pomarančov. Billy tenučkými prstami - ktoré teraz pripomínali nohy bieleho pavúka - zašklbal za uzáver. Ale nevládal ho otvoriť. Ginelli rozrezal sieťku vreckovým nožom, potom ním rozštvrtil pomaranč. Billy jedol spočiatku pomaly, ako keby plnil nepríjemnú povinnosť, no postupne čoraz hltavejšie, akoby prvý raz vari po týždni znovu dostal zdravú chuť do jedla. A jeho ťažko skúšané srdce sa konečne upokojilo, zdalo sa, že znovu nadobúda svoj pravidelný rytmus... hoci to sa mu mohlo naozaj len zdať, možno ho už zrádzala vlastná myseľ.

Zjedol prvý pomaranč, požičal si od Ginelliho nožik a pokrájal si druhý.

„Je ti lepšie?“ spýtal sa Ginelli.

„Hej. Oveľa. Kedy sa dostaneme do parku?“

Ginelli pribrzdil pri obrubníku a Billy podľa tabuľky zistil, že sa nachádzajú na rohu Union Street a West Broadway - v ľahulinkom vánku šepotali letom obdarované stromy plné listov. Po povrchu cesty sa lenivo mihali škvrny svetla a tieňa.

„Sme tu,“ povedal Ginelli prosto a Billy pocítil na chrbtici dotyk ľadového prsta, ktorý sa mu zošmykol až ku kostre.

„No, prinajmenšom by som sa nechcel dostať o nič bližšie. Bol by som ťa vysadil už v meste, ale kým by si sem došiel, upútal by si nepríjemne veľa pozornosti.“

„Uhm,“ uškrnul sa smutne Billy. „Decká by omdlievali a všetky tehotné ženy by na ťaku potratili.“

„Aj tak by si to nebol vládol prejsť,“ pousmial sa mílo Ginelli. „A je to tak či onak jedno. Park je hneď tu, na úpätí tohto kopca. Je to len štvrt míle. Nájdi si lavičku v tieni a vyčkaj.“

„Kde budeš ty?“

„Ned'aleko.“ Ginellimu sa opäť zavlnili pery. „Budem ťa pozorovať a budem striehnuť na to dievča. Lebo ak ma uvidí skôr ako ja ju, William, už si nikdy nebudem musieť prezliecť košeľu. Je ti to jasné?“

„Hej.“

„Ak nespustím ťa z očí.“

„Ďakujem,“ odvetil Billy a veru sám nevedel, ako to myslel, ba či to vôbec myslel vážne. Áno, bol Ginellimu vďačný, ale bola to zvláštna, mnohotvárna vďačnosť. Taká nejednoznačná ako nenávisť, ktorú v sebe momentálne pestoval voči Houstonovi a vlastnej žene.

„Por nada,“ riekol Ginelli a pokrčil plecami. Naklonil sa nad sedadlo, objal Billyho a pevne ho pobožkal na obe líca.

„Bud' na toho starého sviniara tvrdý, William.“

„Budem,“ prikývol s úsmevom Billy a vystúpil z auta. Starý chevrolet vyrazil preč. Billy sa za ním díval, až kým nezmizol za rohom na konci ulice, a potom vykročil dolu kopcom, v jednej ruke kyvkajúc sieťkou s pomarančami.

Sotva si všimol chlapčeka v polovici ulice, ktorý náhle zbehol z chodníka, vyliezol po plote rodiny Cowanovcov a trielil ďalej cez záhradu. V tú noc sa mal tento chlapček prebudiť s krikom z nočnej mory, v ktorom sa k nemu nakláňal kníšući sa vycivený strašiak, na lebke mu mŕtvodne povievali bezfarebné vlasy. Keď k nemu matka bežala cez chodbu, počula, ako synček vrieska: „Chce ma napchať pomarančami, kým nezmriem! Napchať pomarančami, kým nezmriem! Kým nezmriem!“

Park bol široký a tienistý, plný tmavej zelene. Na jednej strane sa kŕdlík detí radostne šplhal po preliezačkách, niektoré sa so strachom a trasľavo, iné odvážne a na jeden šup spúšťali zo šmýkačky. V diaľke za chodníkom práve prebiehal softbalový zápas - zdalo sa, že hrajú chlapci proti dievčatám. A po okolí sa všade prechádzali ľudia, púšťali si šarkany, hádzali si lietajúce taniere, jedli smažené pirôžky Twinkies, pili kokakolu, hltali sladkosti. Bola to čarovná miniatúra amerického leta v druhej polovici dvadsiateho storočia a Billy k nej na okamih pocítil lásku - vlastne k nim všetkým.

Už chýbajú len Cigáni, zašepkal v ňom akýsi hlas a znovu ho striaslo - striaslo ho poriadne, na rukách mu naskákala husia koža a nápor ziny ho prinútil objasť si vycivený hrudník. Ale veď potrebujeme Cigánov, nie? Potrebujeme staré autiaky s nálepkami na zhrdzavených nárazníkoch, prívesy, ba aj karavany s maľbami na bokoch - a musí prísť aj žonglér Samuel a čarostrelkyňa Gina s prakom. A oni namojsdu vždy dobehnú. Vždy dobehnú. Musia vidieť žongléra, musia si vystreliť z praku, dať si hádať z ruky budúcnosť, kúpiť si mastičku či olejček, pomilovať krásne dievča - alebo o tom aspoň snívajť -, pokochať sa pokladom na psy, ktoré si navzájom vytrhávajú zubami vnútornosti. Vždy pribehnú ako opreteký. Už preto, že je to všetko také čudné. Pravdaže potrebujeme Cigánov. Vždy sme ich potrebovali. Pretože keby ste nemali raz za čas koho vyhnasť z mesta, odkiaľ by ste vedeli, že vy doň naozaj patríte? A prídu čoskoro, však?

„Presne tak,“ zachrčal a zviesol sa na lavičku, ktorá bola takmer celkom v tieni. Odrazu mu z nôh vyprchala sila, triasli sa ako rôsol. Vzal si zo sieťky pomaranč a s námahou ho ošúpľal. Ale chuť do jedla sa znovu kamsi stratila a podarilo sa mu prehltnúť len kúsoček.

Lavička bola v pomerne slušnej vzdialenosti od ostatných, takže Billy neupútal nadmernú pozornosť, aspoň pokiaľ sa mu zdalo - z diaľky ho mohli považovať za vychudnutého starčeka, ktorý si vyšiel na krátku popoludňajšiu prechádzku. Sedel tam a díval sa, ako sa mu tie plazia najskôr cez topánky, potom po kolenách, až mu napokon zaplavili lono a pochytilo ho takmer neskutočné zúfalstvo. Už to zašlo príďaleko a nič sa už nedá napraviť. Ba ani Ginelli so svojou psychotickou energiou... nikdy nezmení nič, čo sa stalo. Iba to celé môže ešte zhoršiť.

Nemal som nikdy... zauvažoval Billy, ale potom sa všetko, čo nemal urobiť, nech to už bolo čokoľvek, zaseklo a zamrelo ako nekvalitný rozhlasový signál. Znovu zadriemal. Ocitol sa vo Fairview, vo Fairview plnom živých mŕtvol. Všade sa váľali mŕtvolý - umrlci, ktorí zomreli od hladu. Niečo mu ostro d'oblo do pleca.

Nie.

Ďob!

Nie!

Ale zopakovalo sa to, d'ob, d'ob, d'ob, no pravdaže, bol to ten sup s hniúcim zobákom a Billy sa bál obrátiť hlavu, pretože čakal, že mu ten dravec čiernymi zvyškami zobáka vykľúje z hlavy oči. Bol to však

(d'ob)

naliehavý signál a Billy

(d'ob! d'ob!)

pomalý obrátil hlavu, v tej chvíli sa vynoril zo sna a...

... bez náznaku prekvapenia zazrel, že vedľa na lavičke sedí Taduz Lemke.

„Zobud' sa, beloch z mesta,“ povedal a ostro d'obol Billyho do ruky pokrútenými, od nikotínu fľakatými prstami. Ďob!

„Máš zlé sny. Smrdia tak, že ti ich cítim z dychu.“

„Už som hore,“ zachripel Billy.

„Určite?“ spýtal sa so záujmom Lemke.

„Áno.“

Starec mal na sebe sivý seržový oblek s dvojradovým sakom. Na nohách mal špicaté čierne topánky. Zvyšok vlasov mal rozdelený v strede hlavy pútcom a nahladko začesaný z čela, ktoré bolo preorané hlbokými vráskami rovnako ako koža na starcových topánkach. Z jedného ušného lalôčika mu visel lesklý krúžok.

Billy videl, že hnľoba sa mu na tvári rozšířila - z trosiek nosa mu na všetky strany vybiehali temné čiary, zasahovali väčšiu časť vráskavého líca.

„Rakovina,“ podotkol Lemke. Jasné čierne oči - áno, skutočne oči vtáka - ani na okamih neopustili Billyho tvár. „Páči sa ti to? Si tomu rád?“ Znelo to ako rrrád.

„Nie,“ zavrteľ hlavou Billy. Ešte stále sa pokúšal oslobodiť od pozostatkov sna, pevne sa zachytiť skutočnosti.

„Pravdaže nie.“

„Neklam,“ odsekol Lemke. „Nemusiš klamať. Si tomu rád, pravdaže, ako inak?“

„Ničomu, čo sa teraz robí, sa neradujem,“ povedal Billy. „Je mi z toho zle. Môžete mi veriť?“

„Nikdy som neveril ani jedinému slovu, ktoré z úst vypustil beloch z mesta,“ riekol Lemke. Hovoril s akousi hrozivou jasnozrivosťou. „Ale máš pravdu, je ti z toho zle. Len si to predstav. Nastan farsk - zomieraš, lebo si chudý ako trieska. Ale ja som ti čosi priniesol. Pomôže ti to pribrať, budeš sa mať lepšie.“ Pery sa mu v hnusnom úšľabku odtiahli od čiernych pahýľov zubov. „Ale iba vtedy, ak to zje niekto iný.“

Billy pozrel na vec, ktorú držal Lemke v lone, a s nadpozemsky ľahkým pocitom dejá vu si uvedomil, že je to koláč na alobalovom tanieri. V duchu počul vlastný hlas zo sna, ktorým hovoril svojej žene: Nechcem pribrať. Tuším sa mi zapáčilo byť chudý. Zjedz to ty.

„Tuším si sa vydesil,“ povedal Lemke. „Ale už je na strach neskoro, beloch z mesta, veru neskoro.“

Zo saka vylovil vreckový nožík a otvoril ho, pomaly a dôkladne, ako to už starci robievajú. Nožík mal kratšiu čepeľ ako Ginelliho vreckový nožík, ale podľa Billyho bol zasa ostrejší.

Starec zabodol čepeľ do kôrky koláča, potiahol ju nadol a zanechal v ňom približne päťcentimetrovú štrbinu. Potom čepeľ vytiahol. Na kôrku z nej spadlo zopár červených kvapiek. Starec si čepeľ utrel o rukáv saka, kde zostala tmavá škvrna. Potom nožík znovu zavrel a odložil. Znetvorené prsty zaťal na opačných stranách do alobalového taniera a jemne potiahol. Štrbina sa rozďavila, pod ňou sa zjavila hustá tekutina, v ktorej plávali tmavé kúsky - možno jahody - ako hrčky zrazeniny. Potom uvoľnil ťah. Štrbina sa zavrela. Znovu potiahol za okraje taniera. Štrbina sa otvorila. A ďalej ťahal a púšťal tanier a pritom bez prestávky hovoril. Billy nevládal od koláča odtrhnúť zrak.

„Takže ty... si sám seba presvedčil... že je to... Ako to voláš? Remíza. Vráviš, že to, čo sa stalo mojej Susanne, je rovnako tvoja ako moja vina, alebo jej vina, alebo vina samého Boha. Vráviš si, že ťa nik nemôže žiadať, aby si za to pykal - tvrdíš, že tu niet viny. Vina z teba stečie, pretože máš dolámané plecia. Vraj tu niet viny. Vráviš si to stále dookola, stále dookola, stále dookola. Ale nie, beloch z mesta, to nie je remíza. Nikdy. Každý musí pykať, ešte aj za to, čo neurobil. Nie je to remíza.“

Lemke upadol do zamysleného mlčania, ktoré však trvalo len chvíľu. Prsty sa mu napínali a uvoľňovali, napínali a uvoľňovali. Štrbina v koláči sa otvárala a zatvárala.

„Ale keďže ty nechceš prijať vinu - ani ty, ani tvoji priatelia -, prídem za tebou a nútím ťa, aby si ju prijal. Prilepím ju na teba ako znamenie. Robím to pre svoju drahú nebohú dcéru, ktorú si zabil, a pre jej matku a pre jej deti. Potom príde tvoj priateľ. Otrávi nám psy, uprostred noci na nás strieľa, zdvihne ruku na ženu, vyhráža sa, že deťom do tváre vyleje kyselinu. Hovorí, že to mám vziať späť. Vezmi to späť, vezmi to späť, vezmi to späť. A ja napokon pristanem, len nech už konečne podol enkelt - odtiaľto vypadne! Pristanem, nie preto, čo urobil, ale preto, čo ešte len urobí - ten tvoj priateľ je totiž blázon, nikdy s tým neprestane. Ešte aj moja Gelina povedala, že mu to videla na očiach, že nikdy neprestane. „Ale ani my neprestaneme,“ povedala, lenže ja som jej povedal čosi iné. „Ale áno, prestaneme. Prestaneme s tým. Lebo ak nie, budeme rovnakí blázni ako belochov priateľ. Ak neprestaneme, musíme uznať, že má beloch pravdu - že pomsta prináleží Bohu, že je to remíza.““

Napnúť, pustiť, napnúť, pustiť. Otvoriť, zavrieť.

„Vrávi: „Vezmi to späť,“ a aspoň že nehovorí: „Daj to preč, nech to neexistuje.“ Pretože kliatba je v istom zmysle ako dieťa.“

Staré počerné prsty potiahli za tanier. Štrbina sa rozďavila.

„Nik týmto veciam nerozumie. Ani ja nie, ale trochu som sa už naučil. Ty to nazývaš kliatba, ale rómčina má lepšie slovo. Počúvaj: purpurfargade ansiktet. Vieš, čo je to?“

Billy pomaly pokrútil hlavou, pomyslel si, že tie dve slová majú temnú, bohatú štruktúru záhady.

„Znamená to niečo ako dieťa nočných kvetov. Je to ako nájsť dieťa, varsel, podhodenca. Cigáni vravia, že podhodenca, varsel, nájdu vždy pod ľaliami alebo kvetmi, ktoré kvitnú v noci. To slovo je lepšie, pretože kliatba je len vec. Ale to, čo máš teraz ty, nie je vec. Je to živé.“

„Áno,“ prikývol Billy. „Je to vnútri, však? Je to vo mne a požíra ma to.“

„Vnútri? Vonku?“ Lemke pokrčil plecami. „Je to všade. Purpurfargade ansiktet je čosi, čo privedieš na svet ako dieťa. Ibaže silnie omnoho rýchlejšie ako dieťa a nemôžeš to zabiť, lebo to nevidíš - vidíš len to, čo robí s tebou.“

Palce sa uvoľnili. Štrbina sa zavrela. Po hladkom povrchu kôrky koláča sa rozbehol tmavočervený jarček.

„Tá kliatba... dekontfelt o gard da borg. Ty si jej ako otec. Ešte stále sa jej chceš zbaviť?“

Billy prikývol.

„Ešte stále veríš, že je to remíza?“

„Áno.“ Ale znelo to už skôr ako chrapot.

Starý Cigán so zhnitým nosom sa usmial. Čierne pásy hniloby pod ľavým lícom sa mu prehĺbili a zavlňili. Park bol už takmer prázdny. Slnko sa blížilo k horizontu. Zahalili ich tieň. A z ničoho nič sa Lemkemu v ruke opäť zablysol nôž a čepeľ bola otvorená.

Zakole ma, pomyslel si Billy ako vo sne. Zabodne mi ten nôž do srdca a utečie aj s jahodovým koláčom pod pazuchou.

„Odviaž si ruku,“ povedal Lemke.

Billy pozrel nadol.

„Áno, tú, do ktorej ti strelila.“

Billy odopol sponky na elastickom obvaze a pomaličky si odbalil ruku. Pod plátom vyzerala príliš biela, ako rybacie brucho. Okraje rany svietili kontrastnou tmavočervenou - farbou pečene. Presne takú farbu majú tie kúsky v koláči, pomyslel si Billy. Tie jahody. Alebo čokoľvek iné, čo to je. A okraje rany sa opuchom pritlsli k sebe, takže dierka

stratila takmer dokonale okrúhly tvar. Teraz vyzerala skôr ako...

Ako štrbina, pomyslel si Billy a oči mu opäť zabľúdili ku koláču.

Lemke podal Billymu nožik.

A odkiaľ viem, že si čepeľ tohto noža nenatrel kurare alebo kyanidom alebo jedom na potkany? pomyslel si a takmer to aj vyslovil, ale potom si zahryzol do jazyka. Prečo? Pre Ginelliho. Pre Ginelliho a pre Kliatbu belocha z mesta.

Ohmataná kostená rukoväť noža mu pohodlne zapadla do ruky.

„Ak sa chceš purpurfargade ansiktet zbaviť, najskôr ju musíš dať do koláča... a potom dáš koláč s tým dieťaťom-kliatbou niekomu inému. Ale musíš to urobiť rýchlo, inak sa na teba vrhne opäť a s dvojnásobnou silou.

Rozumieš?“

„Áno,“ povedal Billy.

„Tak to sprav, ak teda chceš,“ povedal Lemke. Znovu napol prsty. Tmavá štrbina v kôrke koláča sa roztvorila.

Billy zaváhal, ale iba na sekundu - potom sa mu v mysli zjavila dcérina tvár. Chvíľu ju mal pred sebou ako na dokonale čistej fotografii, obzerala sa naňho ponad plece, smiala sa, v rukách držala pompóny roztlieskavačky ako veľké fialovo-biele ovocie.

Nie, stavec, s tou remízou nemáš pravdu, pomyslel si. Mením Heidi za Lindu. Manželku za dcéru. To je tá remíza.

Čepeľ noža, ktorý mu dal Taduz Lemke, si vtlačil do diery v ruke. Chrasta sa ľahučko odlúpila. Do štrbiny v koláči vyšplechla krv. Sotva si uvedomoval, že Lemke čosi veľmi rýchlo odrieka v rómčine, ale čierne oči mu ani na okamih nevypustia zo zajatia Billyho bledú, vycivenú tvár.

Billy zvrtol nôž v rane, hľadel, ako sa napuchnuté okraje rozdelili a diera nadobudla svoj pôvodný kruhovitý tvar.

Teraz tiekla krv ešte rýchlejšie. Necítil vôbec bolesť.

„Enkelt! Dost.“

Lemke mu z ruky vytrhol nôž. Billy klesol, akoby mu v tele nezostalo už ani za necht sily. Zrútil sa na lavičku, cítil zákernú nevoľnosť, zákernú prázdnotu - takto sa zrejme musí cítiť žena po pôrode, pomyslel si. Potom si pozrel na dľaň a videl, že krvácanie prestalo.

Nie - to nie je možné.

Pozrel na koláč, ktorý držal Lemke stále v lone, a videl ďalšiu nemožnosť - ibaže tentoraz sa mu tá nemožnosť odohrávala rovno pred očami. Starcove prsty sa uvoľnili, štrbina sa opäť zatvorila... a v nasledujúcej chvíli tam nebolo ani stopy po štrbine. Kôrka bola neporušená, okrem dvoch drobných dierok na odventilovanie pary presne v strede. Tam, kde bol predtým rez, sa teraz vinula len akási zvlnená ryha.

Znovu vrhol pohľad na vlastnú dľaň a nevidel ani stopu po krvi, ani stopu po chraste, žiadne živé mäso. Rana sa úplne zacelila, zostala po nej len krátka biela jazvička - tiež zvlnená, pretínala čiaru života a čiaru srdca ako lomený blesk.

„Toto je tvoje, beloch z mesta,“ povedal Lemke a položil koláč Billymu do lona. Prvý, takmer neovládateľný impulz mu radil, aby ten tanier striasol, aby sa ho zbavil rovnako, ako by bol zhodil veľkého pavúka, ktorého mu ktosi zo žartu hodil na kolená. Koláč bol odporne teplý a zdalo sa, že na lacnom alobalovom tanieri pulzuje ako čosi živé.

Lemke vstal a pozrel z výšky naňho. „Cítiš sa už lepšie?“ spýtal sa.

Billy si uvedomil, že okrem hnusu a hrôzy, ktorú v ňom vyvolávala tá vec, čo držal v lone, sa naozaj cíti lepšie. Slabosť pominula. Srdce mu normálne bilo.

„Trošku,“ povedal opatrne.

Lemke prikývol. „Teraz priberieš. Ale o týždeň alebo o dva začneš znovu chudnúť. Ibaže tentoraz to už nik nezastaví. Dovtedy musíš nájsť niekoho, kto to zje.“

„Áno.“

Oči Taduza Lemkeho boli pevné. „Si si tým istý?“

„Áno, áno!“ zvolal Billy.

„Je mi ťa trochu ľúto,“ vzdychol Lemke. „Nie veľmi, len trochu. Kedysi si býval možno pokol - silný. Ale teraz máš polámané plecia. Už nič nie je tvoja vina... máš svoje dôvody... máš priateľov.“ Nemilosrdne sa usmial. „Prečo by si nezjedol svoj koláč sám, beloch z mesta? Zomrieš, ale zomrieš silný.“

„Vypadnite odtiaľto,“ zasyčal Billy. „Nemám ani potuchy, čo to tu trepete. Vybavili sme si svoje záležitosti a to je všetko.“

„Áno. Svoje záležitosti sme si vybavili.“ Pohľad sa mu na chvíľočku presunul ku koláču, potom sa vrátil k Billyho tvári. „Daj pozor na to, kto zje koláč, ktorý bol prisúdený tebe,“ povedal a obrátil sa na odchod. Na polceste po bežeckom chodníčku sa ešte obrátil. A vtedy Billy videl naposledy jeho neuveriteľne starú, neuveriteľne unavenú tvár. „Nie je to remíza, beloch z mesta,“ povedal Taduz Lemke. „Kdeže, nikdy.“ Odvrátil sa a odišiel.

Billy zostal sedieť na lavičke a hľadel za ním, až kým stavec nezmizol.

Keď sa Lemke rozplynul vo večerných tieňoch, Billy vstal a pobral sa naspäť tou istou cestou, ktorou prišiel. Prešiel dvadsať krokov a až potom si uvedomil, že na čosi zabudol. Vrátil sa k lavičke, tvár mal omámenú a vážnu, oči akoby zastreté, a zdvihol koláč. Ešte stále bol teplý a ešte stále pulzoval, ale teraz ho to už tak neodpuďovalo. Pomyslel si, že ak človeka niekto dostatočne motivuje, zvykne si naozaj aj na šibenicu.

A vykročil naspäť k Union Street.

Na polceste hore vrchom k miestu, kde ho predtým Ginelli vysadil, zazrel pri obrubníku zaparkovaný chevrolet. A v tej chvíli mu bolo jasné, že kliatba zmizla.

Ešte stále sa cítil strašne slabý a v hrudi sa mu tu i tam zachvelo srdce (pomyslel si, že sa zhnusene otriasa ako človek, ktorý stúpil do čohosi masťného), ale kliatba aj tak zmizla - a teraz konečne pochopil, čo tým Lemke myslel, keď

povedal, že kliatba je čosi živé, čosi ako slepé, iracionálne dieťa, ktoré v ňom prebývalo a kímilo sa jeho telom. Purpurfargade ansiktet. A teraz to zmizlo.

Ale cítil, ako sa mu koláč v rukách pomaličky nadúva, a keď naň pozrel, videl, že kôrka rytmicky pulzuje. A lacný alobalový tanier pod koláčom uchovával náznak tepla. Ono to spí, pomyslel si a striaslo ho. Cítil sa ako človek, ktorý nesie v náručí spiacieho diabla.

Chevrolet stál pri obrubníku, zadné kolesá mal vzpriečené, prednými mieril nadol. Parkovacie reflektory svietili.

„Je po všetkom“, vyhlásil Billy, otvoril dvere na strane vedľa šoféra a vošiel dnu. „Je po vše...“

Až vtedy zbadal, že Ginelli v aute nie je. Alebo ho tam rozhodne nie je veľa. Pretože v temnejúcom večere si neuvedomil, že si pred chvíľou skoro sadol na Ginelliho odtatú ruku. Bola to len päť, z rozfranforcovaného zápastia poopadávali na vyblednutý poťah starého auta kúsočky mäsa, odrezaná päť plná nábojov do praku.

25

Šesťdesiatjeden

„Kde, prosím ťa, si?“ Heidi mala zlostný, vyľakaný, unavený hlas. Billyho v podstate vôbec neprekvapilo, že k tomu hlasu už nič necíti. Ani zvedavosť.

„To je jedno“, povedal. „Vraciam sa domov.“

„No sláva, konečne dostal rozum! Vďakabohu! Konečne dostal rozum! Priletíš na La Guardiú alebo na Kennedyho letisko? Prídem po teba.“

„Nie, prídem autom“, odvetil Billy. Zmlkol. „Heidi, chcem od teba, aby si zavolala Mikovi Houstonovi a povedala mu, že si vo veci toho príkazu zmenila názor.“

„Vo veci čoho? Billy, čo to...?“ Ale podľa náhlej zmeny v hlase bez najmenších pochybností zistil, že vie, o čom hovorí - začul vystrašený tón dieťaťa, ktoré prichytili pri krádeži cukríkov, a z ničoho nič ho prešla všetka trpezlivosť.

„Príkaz na umiestnenie do liečby“, povedal. „V brandži to občas nazývame letenka do blázinca. Už som sa postaral o záležitosti, ktoré tu na mňa čakali, a bez problémov sa pôjdem ukázať kamkoľvek, kam budete chcieť - na Glassmanovu kliniku, do centra kozích žliaz v New Jersey alebo na Stredozápadnú univerzitu akupunktúry. Ale ak ma, len čo dorazím do Connecticutu, zdrapia poliši a strčia ma do štátnej cvokárne v Norwalku, hovorím ti, Heidi, že to trpkó oľutuješ.“

Plakala. „Spravili sme to len pre tvoje dobro, Billy. Raz na to prídeš.“

V hlave sa mu ozval Lemkeho hlas. Nič nie je tvoja vina... máš svoje dôvody... máš priateľov. Odohnal ho, ale skôr ako sa mu to podarilo, po rukách a hrdle, až na tvár, mu vybehla husia koža.

„Len to...“ Znovu zmlkol, tentoraz začul Ginelliho hlas. Len to vezmi späť. Vezmi to späť. William Halleck vraví, že to máš vziať späť.

Tá ruka. Tá ruka na sedadle. Na ukazováku široký zlatý prsteň s červeným kameňom - možno rubínom. Medzi druhou a tretou hánkou jemné čierne chlčky. Ginelliho ruka.

Billy prehltol. V hrdle sa mu ozvalo cvaknutie.

„Len ten papier pekne vyhlás za neplatný“, povedal.

„Dobre“, rýchlo súhlasila a potom sa ako posadnutá vrátila k ospravedlňovaniu: „Chceli sme len... chcela som len... Billy, tak strašne si schudol - a mal si také šialené reči...“

„Dobre.“

„Hovoríš, akoby si ma nenávidel“, vyčítavo riekla a znovu sa rozplakala.

„Nebud' hlúpa“, povedal a vyhol sa tým povinnosti protirečiť jej. Mal už pokojnejší hlas. „Kde je Linda? Je doma?“

„Nie, šla na niekoľko dní k Rhode. Vieš... no, celá tá vec ju veľmi rozrušila.“

Tak na to by som dal krk, pomyslel si. U Rhody bola už predtým, potom sa vrátila domov. Vedel to, pretože sa s ňou telefonicky zhováral. Teraz odišla zase a čosi v Heidiých slovách ho priviedlo na myšlienku, že tentoraz sa tak rozhodla sama Lin. Vari zistila, že ste sa aj so starým dobrým Mikom Houstonom rozhodli vyhlásiť jej otca za blázna, Heidi? Bolo to tak? Ale v skutočnosti na tom už nezáležalo. Hlavne že bola Linda preč, to bolo najdôležitejšie.

Očami ani na chvíľu neopustil koláč, ktorý si v motelovej izbe v North Harbore položil na televízor. Kôrka ešte stále pomaly pulzovala, dvíhala sa a klesala ako dajaké odporné srdce. Hlavne aby sa jeho dcéra k tejto veci ani nepriblížila. Bolo by to nebezpečné.

„Mala by tam zostať, kým si nevyriešime naše problémy“, povedal.

Heidi sa na druhej strane linky srdcervúco rozvzlykala. Billy sa jej spýtal, čo sa robí.

„To pre teba - hovoríš tak chladne.“

„Zohrejem sa“, odvetil. „Len sa neboj.“

Nastala chvíľa, počas ktorej počul, ako jeho žena prehltá vzlyky a pokúša sa opanovať. Čakal, kým sa jej to podarí, nebol ani trpezlivý, ani netrepezlivý, v skutočnosti necítil vôbec nič. Ten úder hrôzy, ktorý ním otriasol, keď si uvedomil, že na sedadle leží Ginelliho ruka, bol popravde posledným silným citom, ktorý dnes večer zažil. Aha, a ešte okrem toho záchvatu hysterického smiechu, ktorý ho postihol o čosi neskôr.

„V akom si stave?“ spýtala sa napokon.

„Trochu sa to zlepšilo. Už mám šesťdesiatjeden kíľ.“

Zhíkla. „Ale to je o tri kilá menej, ako si vážil, keď si odišiel!“

„Ale je to aj o tri kilá viac, ako keď som sa včera ráno postavil na váhu“, odvetil pokojne.

„Billy... prosím ťa, uvedom si, že to môžeme vyriešiť. Naozaj môžeme. Najdôležitejšie je, aby si sa zotavil, a potom sa môžeme pohovárať. A ak sa budeme musieť pohovárať ešte s niekým... napríklad v manželskej poradni... nuž, ja si na to trúfam, ak chceš. Ale musíme... naozaj musíme...“

Kristepane, už zase bude rumádzgať, pomyslel si s hrôzou aj pobavením - veľmi miernou hrôzou a veľmi miernym pobavením - nad vlastnou nemilosrdnosťou. A potom vyslovila čosi, čo ho na okamih dojalo a vrátilo k nemu obraz jeho starej Heidi... a s ňou aj obraz starého Billyho Hallecka.

„Ak chceš, prestanem fajčiť,“ šepla.

Billy vrhol pohľad na koláč na televízore. Kôrka pulzovala. Hore-dole, hore-dole. Predstavil si, aké tmavé bolo vnútro koláča, keď ho starý Cigán rozrezal. Spomenul si na napoly ukryté hrčky, ktoré mohli byť hmotným stelesnením všetkých trápení ľudstva, alebo to možno boli iba jahody. Spomenul si na vlastnú krv, ktorá mu prúdila z dlane do koláča. Spomenul si na Ginelliho. A chvíľu citu pominula.

„Radšej nie,“ riekol. „Ak prestaneš fajčiť, stučnieš.“

O niečo neskôr spočinul na odostlanej posteli s rukami skríženými za hlavou, pozeral do tmy. Bolo štvrt' na jednu v noci, ale ešte hádam nikdy nebol taký bdely. Len teraz, v tmavom priestore, sa k nemu vrátila tá časť vyklbenej pamäti, ktorá pokrývala udalosti od chvíle, keď na sedadle chevroletu objavil Ginelliho ruku, do chvíle, keď sa ocitol v tejto izbe a telefonoval žene.

V potemnenej izbe počul akýsi zvuk.

Nie.

Ale ten zvuk bol tam. Znel ako dych.

Nie, to si len nahováraš.

Ale nenahováral si to, nie, to by mu bola povedala Heidi, ale William Halleck vedel svoje. Vedel dosť, aby mu bolo jasné, že nie všetko, čo tak vyzerá, si len nahovára. A ak mu to nebolo jasné predtým, teraz sa to zmenilo. Kôrka sa hýbala ako biela pokožka na živom mäse a ešte aj teraz, po šiestich hodinách od stretnutia s Lemkem, veľmi dobre vedel, že keby sa dotkol alobalového taniera, pocítil by teplo.

„Purpurfargade ansiktet,“ zamrmľal do tmy a znelo to ako zaklínadlo.

* * *

Keď zbadal tú ruku, naozaj ju iba zbadal. Keď si o pol sekundy neskôr uvedomil, na čo to pozerá, zvrieskol a odskočil nabok. Pri tom pohybe sa ruka zakývala najprv na jednu a potom na druhú stranu - vyzeralo to, akoby sa jej bol Billy spýtal, ako sa má, a ona odpovedala gestom comme ci, comme ça. Dva náboje jej vykĺzli z dlane a zakotúľali sa do štrbiny medzi sedadlom a operadlom.

Billy znovu zvrieskol, ruky pritisnuté pod bradou, prsty zakvačené do spodnej pery, oči vytreštené a plné slz. Srdce sa mu v hrudníku rozcváľalo a uvedomil si, že sa koláč nakláňa doprava. Ešte kúsok a bol by spadol na podlahu auta a rozplesol sa tam ako žaba.

Schytil tanier a vyrovnal ho. Arytmia pomaly mizla, znovu sa mu podarilo nadýchnuť. A postupne ho obalil chlad, ktorý v jeho hlase neskôr začuje Heidi. Ginelli bol pravdepodobne mŕtvy - nie, keď o tom tak uvažoval, musel slovo „pravdepodobne“ vyškrtnúť. Ako to povedal? Ak ma uvidí skôr ako ja ju, William, už si nikdy nebudem musieť prezliecť košeľu.

Tak to už povedz pekne nahlas.

Nie, nechcel to vysloviť. Nechcel to vysloviť a už sa nikdy nechcel pozrieť na tú ruku. Takže to urobil radšej naraz.

„Ginelli je mŕtvy,“ povedal. Zmĺkol a potom, pretože sa mu to tak zdalo o čosi lepšie, zopakoval: „Ginelli je mŕtvy a ja s tým nemôžem nič urobiť. Môžem odtiaľto len pekelne rýchlo vypadnúť, kým ma zbadá dáky poliš a...“

Pozrel na volant a videl, že kľúčiky sú v zapalovaní. Z kúska kože na nich visel príviesok s obrázkom Olivie Newton-Johnovej, na hlave mala členku. Predpokladal, že do zapalovania vrátila kľúčiky asi tá dievčina, Gina, urobila to vtedy, keď priniesla ruku - postarala sa o Ginelliho, ale ani by jej na um nezišlo porušiť akýkoľvek sľub, ktorý dal jej prastarý otec Ginelliho priateľovi, bájnemu belochovi z mesta. Kľúč tu nechala preňho. Náhle si uvedomil, že ten kľúč vylovil Ginelli z vrečka mŕtvoľ a dievča teraz takmer celkom isto urobilo to isté. Ale z tej myšlienky ho vôbec nezamrazilo.

Myseľ mal teraz ľadovo chladnú. Ten chlad bol vítaným hosťom.

Vystúpil z auta, koláč veľmi starostlivo uložil na dlážku, prešiel na stranu šoféra a nastúpil. Keď si sadol, Ginelliho ruka sa znovu tak zlovestne zahojdala. Billy otvoril priehradku na rukavice a objavil v nej veľmi starú mapu Mainu. Roztvoril ju a položil ju na tú ruku. Potom naštartoval chevrolet a vydal sa dolu po Union Street.

Šoféroval už takmer päť minút, keď si odrazu uvedomil, že ide zlým smerom - na západ, hoci by mal ísť na východ. Ale v tej chvíli už videl pred sebou v hustnúcom súmraku zlaté oblúčky loga McDonald. V žalúdku mu zaškvrkalo. Billy zabočil a zastal pred okienkom.

„Vitajte u McDonalda,“ ozval sa hlas z reproduktora. „Čo si u nás dáte?“

„Tri hamburgery Big Mac, dve veľké porcie hranolčiek a kávu s mliekom“

Presne ako za starých čias, pomyslel si a usmial sa. Zhltnesť to pekne v aute, odpadky zahodiš, a keď prídeš domov, Heidi sa nič nedozvie.

„Budete si priat' aj nejaký dezert?“

„Pravdaže. Čerešňový koláč.“ Pozrel na rozprestretú mapu vedľa seba. Mal jasný dojem, že tá drobná vypuklina na západ od Augusty je Ginelliho prsteň. Prebehla ním vlna nevoľnosti. „A ešte kekсы pre priateľa,“ povedal a zasmial sa. Hlas mu opäť prečítal objednávku a uzavrel: „Dohromady to bude šesť deväťdesiat, pane. Prosím, prejdite ďalej.“

„Jasně,“ odvetil Billy. „Veď tu o nič iné nejde, čo? Len treba prejsť ďalej a vziať všetko, čo si človek objednal.“ Znovu sa zasmial. Cítil sa veľmi dobre a zároveň ho napínalo na vracanie.

Dievčina mu cez ďalšie okienko podala dve teplé papierové vrecúška. Billy jej zaplatil, dostal drobné a pokračoval v ceste. Zabrzdil pri konci budovy a zdvihol zo sedadla starú cestnú mapu, v ktorej sedela ruka. Zahol konce mapy

dovnútra, načiahol sa cez otvorené okno a hodil balíček do smetného koša. Na koši žiarila prilepená figúrka klauna Ronalda McDonalda s umelou grimasou na tvári. Na lietacích dvierkach koša bolo napísané: ODPADKY PATRIA NA SVOJE MIESTO.

„Áno, aj o to tu ide,“ povedal Billy. Utieral si ruku o nohavice a smial sa. „Ved’ sa len usilujem dávať odpadky na miesto... a udržať ich tam.“

Tentoraz na Union Street zabočil na východ, smeroval k Bar Harboru. A stále sa smial. Chvíľu mal dojem, že už možno nikdy nebude môcť prestať - že sa neprestane smiať vari až do smrti.

Niektoby si ho mohol všimnúť, keď dával chevroletu to, čo jeden z kolegov právnikov volal „odtlačková masáž“ - keby to robil na verejnom mieste, napríklad vo dvore motorestu v Bar Harbore -, preto radšej zašiel na opustené odpočívadlo asi štyridsať míľ od Bangoru a tam sa do toho pustil. Chcel zabrániť, aby ho akýmkoľvek spôsobom spájali s týmto autom. Vystúpil, vzal si bundu, zložil ju gombíkmi dovnútra a potom starostlivo utrel každé miesto, ktorého sa podľa toho, čo si pamätal, dotýkal, ba aj každé, ktorého sa len mohol hypoteticky dotknúť.

Pred recepciou motela žiaril nápis, ktorý hlásal, že nie sú žiadne voľné izby, a na parkovisku bolo iba jedno miesto. Bolo to pred tmavými oknami a Billy nepochyboval, že sa práve pozerá na Ginelliho izbu, ktorú si najal pod menom John Tree.

Zašiel s autom do boxu, vybral vreckovku a utrel volant aj rýchlostnú páku. Vzal koláč. Otvoril dvere a utrel kľučku na vnútornej strane. Strčil si vreckovku späť do vrečka, vystúpil z auta a zadkom zatvoril dvere. Potom sa poobzeral. Matka s unavenou tvárou sa dohadovala s dieťaťom, ktoré vyzeralo ešte unavenejšie, pred recepciou stáli dvaja starci a zhovárali sa. Nikoho iného nevidel a necítil ani upreté pohľady. Z motelových izieb prenikal zvuk televízorov a z mesta k nemu doľahol hrmot barového rokenrolu, to sa letní hostia v Bar Harbore odušu pripravovali na rozjarenú zábavu.

Billy prešiel cez predný dvor, peši zašiel do mesta a podľa sluchu sa pobral za zvukom najhlasnejšej kapely. Ten bar sa volal Salt Dog a, ako Billy správne dúfal, parkovali pred ním taxíky - dohromady boli tri a verne očakávali krivých, chromých a opitých zákazníkov. Billy sa dal do reči s jedným taxikárom a ten sa za pätnásť dolárov veľmi rád podujal, že ho zavezie do Northeast Harboru.

„Vidím, že ste si vzali aj proviant,“ ozval sa taxikár, len čo Billy nastúpil.

„Hej, sebe alebo niekomu inému,“ odvetil Billy a rozosmial sa. „Pretože tu o nič iné nejde, čo? Človek sa len usiluje doručiť každému, čo jeho je.“

Taxikár vrhol do spätného zrkadielka pochybovačný pohľad a pokrčil plecami. „Nuž, ako povieť - vy ste tu šéf.“ O pol hodiny už telefonoval Heidi.

Teraz tu ležal a počúval, ako v tme čosi dýcha - čosi, čo vyzeralo ako koláč, ale v skutočnosti to bolo dieťa, ktoré splodili spolu s tým starcom.

Gina, pomyslel si takmer náhodne. Kde asi je? „Neublíž jej,“ povedal som kedysi Ginellimu. Ale myslím, že keby sa mi teraz dostala pod ruku, ublížil by som jej sám... a veru poriadne, za to, čo urobila Richardovi. Ruku? Kdeže, tomu starému by som nechal rovno jej hlavu... napchal by som jej do úst náboje z praku a nechal by som mu hlavu na rozlúčku. A preto je veľmi dobre, že neviem, kde je, pretože nik presne nevie, ako sa takéto veci začínajú. Najprv vznikne hádka, potom sa v nej celkom utopí pravda, najmä ak niekomu nevyhovuje, ale každý vie, ako to pôjde ďalej: oni berú raz, my berieme raz, oni berú dvakrát, my berieme pre zmenu trikrát... oni prepadnú letisko, my vyhodíme do vzduchu školu... a zrazu krv tečie po uliciach. Lebo tu vlastne o nič iné nejde, však? Len o krv na uliciach. Krv...

Billy zaspal a ani o tom nevedel. Myšlienky sa mu jednoducho pretavili do strašných, zvrátených snov. V niektorých snoch vraždil, v iných vraždili jeho, ale vo všetkých niečo dýchalo a pulzovalo a on to ani na okamih nemohol zazrieť, pretože to sídlilo v ňom.

26

Šesťdesiatštyri

ZÁHADNÁ SMRŤ, ZREJME VÝSLEDOK VOJNY GANGOV

Muža, ktorého včera večer našli zastreleného v pivnici nájomného domu na Union Street, identifikovali ako člena newyorského podsvetia. Proti Richardovi Ginellimu, v kruhoch mimo zákona známemu aj pod prezývkou Richie Kladivo, bolo za života zo strany newyorských štátnych úradov, ako aj federálnych úradov trikrát vznesené obvinenie - z vydierania, z pašovania a predaja nezákonných omamných látok a z vraždy. V roku 1981 bolo vyšetrovanie Ginelliho činnosti pozastavené po tom, čo niekoľkí svedkovia obžaloby zahynuli násilnou smrťou.

Zdroj blízky generálnemu štátnemu zástupcovi štátu Maine sa včera večer vyjadril, že myšlienka na „vojnu gangov“ sa objavila ešte skôr, ako úrady zistili totožnosť obete, pretože vražda sa vyznačovala istými zvláštnymi okolnosťami. Podľa tohto istého zdroja bola Ginellimu odstránená jedna ruka a na čele mal krvou napísané „sviniar“.

Ginelliho podľa všetkého zastrelili zbraňou veľkého kalibru, ale balistickí odborníci štátnej polície zatiaľ odmietajú zverejniť svoje zistenia, ktoré sú podľa nemenovaného policajného zdroja takisto „trochu nezvyčajné“.

Tento príbeh svietil na titulnej strane bangorských novín Daily News, ktoré si Billy Halleck v to ráno kúpil. Teraz článok posledný raz prebehol očami, pozrel na fotografiu budovy, v ktorej našli jeho priateľa, potom noviny zroloval a vtisol ich do nádoby na odpadky, ktorá mala na boku pečať štátu Connecticut a na lietacích kovových dvierkach nápis ODPADKY PATRIA NA SVOJE MIESTO.

„Veď tu o nič iné nejde,“ povedal.

„O čo, pane?“ Bolo to asi šesťročné dievčatko so stužkami vo vlasoch a s fľakom zaschnutej čokolády na hriadke. Na remienku viedlo psika.

„O nič,“ odvetil Billy a usmial sa na ňu.

„Marcy!“ úzkostlivo zavolala matka toho dievčatka. „Už aj pod' sem!“

„Hm, tak dovi,“ povedala Marcy.

„Dovi, moja.“ Billy sa za ňou díval, ako kráčala naspäť k matke, malý pudlík pobehol na vôdzke pred ňou, pri chôdzi sa ozýval cupot pazúrikov na dlažbe. Sotva sa dievčatko ocitlo pri matke, už sa začali prednášky - Billymu bolo ľúto malej, ktorá mu pripomenula asi šesťročnú Lin, ale zároveň ho to povzbudilo. Bol tu fakt, že podľa váhy stihol pribrať šesť kil. Ale druhý - a lepší - bol ten fakt, že sa k nemu opäť niekto správal ako k normálnemu človeku, hoci tým niekým bolo náhodou šesťročné dievčatko, ktoré vetrало rodinného miláčika na odpočívadle pri búdkach, kde sa vyberala cestná daň... dievčatko, ktoré si asi myslelo, že na svete je množstvo ľudí, čo vyzerajú ako živé elektrické stožiare.

Včerašok strávil v Northeast Harbore, ani nie tak oddychom, ako skôr úsilím nadobudnúť opäť zdravý rozum. Vždy, keď sa mu už-úž zdalo, že je na dosah, stačilo mu pozrieť na koláč v alobalovom tanieri na televízore a pocit, že je konečne normálny, sa rozplynul.

Tesne pred súmrakom uložil koláč do kufra auta a to ho trochu upokojilo.

Po zotmení, keď sa mu pocit zdravého rozumu a vlastná hlboká osamotenosť videli najsilnejšie, našiel svoj starý ošúchaný adresár a zavolať Rhode Simonsonovej do westchesterského okresu. O chvíľočku sa už zhováral s Lindou, ktorá od štastia, že ho počuje, takmer vyskočila z kože. A zistil, že naozaj prišla na ten príkaz na umiestnenie do liečby. Reťaz udalostí, ktorá ju k tomu objavu priviedla, pokiaľ ju Billy mohol (alebo chcel) sledovať, bola rovnako trpká ako predvídateľná. Mike Houston to povedal svojej žene. Jeho žena to povedala, zrejme v opitosti, najstaršej dcére. Linda a malá Houstonová sa minulý rok v zime akosi rozkmotrili a Samantha Houstonová si išla nohy polámať, keď upaľovala za Lindou s novinkou, že jej matka sa pokúša poslať jej otca ta, kde už nikdy nebude musieť robiť nič užitočnejšie ako pliesť košíky.

„A čo si jej povedala?“ opýtal sa Billy.

„Povedala som jej, aby si strčila do zadku dáždňík,“ vyhlásila Linda a Billy sa smial, až mu z očí vyhrkli slzy... ale istý kúsok jeho duše zároveň smútil. Nebol preč ani celé tri týždne, ale jeho dcéra podľa reči vyrástla skoro o tri roky.

Linda sa potom vybrala rovno domov a spýtala sa Heidi, či je pravda, čo vraví Samantha Houstonová.

„Čo bolo potom?“ zaujímal sa Billy.

„Strašne sme sa pohádali a ja som jej povedala, že chcem ísť naspäť k tete Rhode, a ona povedala, že hej, že je to možno dobrý nápad.“

Billy na chvíľu zmĺkol a potom povedal. „Neviem, Lin, či ti to musím vravieť, alebo nie, ale nie som blázon.“

„Och, ocko, veď ja to predsa viem,“ odvetila takmer karhavým tónom.

„A už mi je lepšie. Priberám.“

Zvýskla tak hlasno, že si musel odtiahnuť slúchadlo od ucha. „Naozaj? Naozaj priberáš?“

„Naozaj.“

„Och, ocinko, to je úžasné! To je... a neklameš? Naozaj priberáš?“

„Čestné skautské,“ so širokým úsmevom odvetil on.

„Kedy prídeš domov?“ spýtala sa.

A Billy, ktorý chcel odísť z Northeast Harboru na druhý deň ráno a zastat' na prahu dverí svojho domu asi o desiatej večer v ten istý deň, odpovedal: „Ešte to potrvá dajaký týždeň, zlatko. Najsťôr musím ešte trochu pribrať. Zatiaľ to stále vyzerá dosť otrasne.“

„Aha,“ vzdychla trochu zosmutnená Linda. „Tak dobre.“

„Ale keď sa vyberiem na cestu, zavolám ti, aby si sa dostala domov aspoň o šesť hodín skôr ako ja,“ povedal. „A môžeš urobiť lasane, ako keď sme sa vrátili z Mohonku, nech sa zase trochu vykřmim.“

„Bombal!“ zvisiekla so smiechom ako zjašená a potom hneď skrotla. „No, prepáč, ocko.“

„To nič,“ odpovedal. „A zatiaľ zostaň pekne u Rhody, žubrienka. Nechcem, aby ste na seba s mamou zase kričali.“

„Aj tak tam nemienim ísť, kým neprídeš aj ty,“ riekla a v hlase jej začul tvrdosť. Cítila v nej tú tvrdosť aj Heidi? Mal dojem, že asi áno - zrejme aj preto bola včera večer v telefóne taká zúfalá.

Povedal Linde, že ju ľúbi, a zložil slúchadlo. Spánok prišiel ľahšie ako minulú noc, ale sny boli rovnako zlé. V jednom z nich počul, ako v kufri jeho auta kričí Ginelli, aby ho pustil von. Ale keď kufor otvoril, neležal v ňom Ginelli, ale nahé dieťa, chlapec, pokrytý krvou, chlapec s prastarými očami Taduza Lemkeho a zlatým krúžkom v uchu. Chlapec k Billymu vystieral zakrvavené ruky. Škeril sa a namiesto zubov mal v dŕasných strieborné ihly.

„Purpurfargade ansiktet“ povedalo to kvilivým, neľudským hlasom - a Billy sa vtom zobudil a triasol sa ako rôsol v chladnom sivom ráne na pobreží Atlantiku.

O dvadsať minút sa odhlásil z izby a znovu sa vydal na juh. O štvrt' na osem si dal po ceste obrovské vidiecke raňajky, a keď otvoril noviny, ktoré si kúpil, takmer z nich nevládal prezrieť ani kúsok.

Ale chuť na obed mi to nepokazilo, pomyslel si, keď sa vracal k prenajatému autu. Pretože aj o to tu ide - o priberanie. Koláč sedel vedľa na sedadle, pulzoval, vyžaroval teplo. Po očku naň pozrel, potom naštartoval motor a vycúval zo šikmého parkovacieho boxu. Uvedomil si, že ani nie o hodinu bude doma, a pochytil ho zvláštny, neprijemný pocit. Prešiel celých dvadsať míľ, kým ho rozlúštil: bolo to vzrušenie.

Cigánsky koláč

Zaparkoval prenajaté auto na prístupovej ceste za vlastným buickom, chytil tašku značky Kluge, ktorú mal so sebou ako jediná batožinu, a vykročil krížom cez trávnik. Biely dom so svetlozelenými okenicami, ktorý bol preňho vždy symbolom pohodlia, dobra a bezpečia, mu teraz pripadal cudzí - taký cudzí, akoby bol z inej planéty.

Tu žil beloch z mesta, pomyslel si, ale nie som si istý, či sa napokon vracia domov - tento chlapík, čo tu kráča cez trávnik, sa cíti skôr ako Cigán. Ako veľmi chudý Cigán.

Vchodové dvere, orámované elegantnými zelenými verajami, sa roztvorili a na schodík vyšla Heidi. Mala na sebe červenú sukňu a bielu blúzku bez rukávov, na ktorú si Billy vôbec nespomínal. Okrem toho mala veľmi nakrátko ostrihané vlasy a na okamih mal dojem, že to ani nie je Heidi, ale cudzinka, ktorá sa na ňu trochu podobá.

Pozrela naňho, tvár mala príliš bledú, oči príliš tmavé, pery sa jej triasli. „Billy?“

„Som to ja,“ odvetil a zastal na mieste.

Stáli tam a hľadeli jeden na druhého, Heidi mala na tvári akúsi zúrivú nádej, Billy, aspoň sa mu zdalo, nemal na tvári vôbec nič - ale čosi tam muselo byť, pretože Heidi po chvíli vybuchla: „Pre Kristove rany, Billy, neďivaj sa na mňa tak! Neznesiem to!“

Na tvári sa mu vynoril úsmev - ale vnútri mal z toho dojem, akoby sa na hladinu stojatej vody v jazere vynáralo čosi mŕtve. Úsmev však musel vyzerat' normálne, pretože Heidi naň zareagovala plachým, roztraseným úsmevom vlastnej výroby. Po lícach sa jej skotúľali slzy.

Pravdaže, Heidi, veď ty si sa vedela vždy rozplakať takmer na povel, pomyslel si.

Zbehla dolu schodmi. Billy pustil na zem tašku a vykročil k nej, na tvári mu sedel ten mŕtvy úsmev.

„Čo máme na jedenie?“ spýtal sa. „Som hladný ako vlk.“

Pripravila mu hotovú hostinu - steak, šalát, pečené zemiaky, každý veľkosti stredného torpéda, čerstvú zelenú fazuľku a ako dezert čučoriedky so šľahačkou. Billy zjedol všetko. Hoci sa ani raz neodvážila povedať to nahlas, každým pohybom, každým gestom a každým pohľadom vyjadrovala jediné posolstvo: Daj mi ešte šancu, Billy - prosím, daj mi ešte šancu. Istým spôsobom ho to úžasne zabávalo - a vedel, že by sa na tom zabával aj starý Cigán. Zo stavu, v ktorom si nebola ochotná priznať vinu, preskočila rovno do rozpoloženia, v ktorom by bola na seba vzala hriechy celého sveta.

A postupne, ako sa približovala polnoc, z nej zacítil ešte čosi iné, cítil to v gestách a pohyboch: úľavu. Myslela si, že jej bolo odpustené. To Billymu náramne vyhovovalo, pretože tu išlo aj o to, aby si Heidi myslela, že jej bolo odpustené. Sedela oproti nemu, pozorovala ho pri jedle, občas sa dotkla jeho vyčerpanej tváre, a kým rozprával, fajčila jednu cigaretu za druhou. Povedal jej, ako po celom pobreží naháňal Cigánov, o tom, ako dostal od Kirka Penschleyho tie fotografie, ako napokon Cigánov dolapil v Bar Harbore.

A v tom momente sa Billy Halleck rázne rozišiel s pravdou.

Dramatická konfrontácia, v ktorú dúfal a ktorej sa zároveň obával, sa neodohrala tak, ako očakával, povedal manželke. Starec sa mu hneď na začiatku vysmial. Všetci sa mu vysmiali. „Keby som ťa bol mohol prekliat', ležal by si už pod zemou,“ oznámil mu starý Cigán. „Vy všetci si myslíte, že vieme čarovať - všetci belosi z mesta si myslia, že vieme čarovať. Ale keby sme vedeli čarovať, vari by sme sa tu potĺkali v starých kárach a privesoch s pridrôtovanými nárazníkmi? Keby sme vedeli čarovať, vari by sme spávali v poli? Toto nie je palác zázrakov, beloch z mesta - toto tu je len potulný cirkus. Uzavrieme zopár obchodov s bláznami, ktorých vo vreckách pália peniaze, a ideme ďalej. A teraz už odtiaľto vypadni, kým na teba nepoštvm týchto mládencov. Oni používajú jednu kliatbu - kliatbu mosadzných boxerov.“

„Naozaj ťa tak označil? Beloch z mesta?“

Usmial sa na ňu. „Áno. Naozaj ma tak označil.“

Povedal Heidi, že sa potom vrátil do motelovej izby a len tak tam zostal ďalšie dva dni, bol v takej hlbokéj depresii, že skoro nič nezjedol. Na tretí deň - čiže pred tromi dňami - sa postavil v kúpeľni na váhu a zistil, že napriek tomu, koľko málo zjedol, sa mu podarilo pribrať dve kilá.

„Ale keď som si to znovu dôkladne premyslel, zišlo mi na um, že to vlastne nebolo o nič čudnejšie, ako keď som zjedol všetko, čo bolo na stole, a potom som zistil, že som o dve kilá ľahší,“ vyhlásil. „A tá myšlienka ma napokon vytrhla z duševnej rutiny, v ktorej som sa ocitol. Ešte deň som strávil v tom moteli a rozmýšľal som, až sa mi z kečky parilo. Napokon som si uvedomil, že na Glassmanovej klinike mohli mať koniec koncov pravdu. Ba možno mal pravdu aj Michael Houston, aspoň čiastočne, hoci mi je ten chruňo milý ako vred na zadku.“

„Billy...“ Siahla mu na ruku.

„No nič,“ povedal. „Neboj sa, keď ho stretnem, nezmlátim ho.“ Ale možno mu ponúknem kúsok koláča, pomyslel si Billy a zasmial sa.

„Povieš mi, čo ti je smiešne?“ spýtala sa ho ticho so zmäteným úsmevom.

„Ale nič,“ odvetil. „Ale v každom prípade bol problém v tom, že Houston, tí ľudia u Glassmana - ba aj ty, Heidi -, všetci ste sa mi to pokúšali natlačiť do hlavy násilím. Dokopať ma k pravde. A ja som si to pritom musel pekne premyslieť sám. Bola to len jednoduchá reakcia, výčitky svedomia a možno ešte kombinácia paranoidných predstáv a vedomého sebaklamu. Ale napokon, Heidi, som mal čiastočne pravdu aj ja. Možno nechtiac, ale čiastočne som mal pravdu - povedal som, že ho musím znovu vidieť, a napokon to pomohlo. Ibaže nie tak, ako som si myslel. Bol omnoho nižší, ako som si ho pamätal, a mal brooklynský prízvuk. Nehovoril ‚kliatba‘, ale ‚látba‘. Myslím, že práve to mi pomohlo väčšmi ako čokoľvek iné poraziť tú ilúziu - akoby si v tom filme o Arabskej ríši počula Tonyho Curtisa povedať: ‚Hen je bída mojho pána.‘ Takže som zdvihol slúchadlo a...“

Vo vstupnej hale sa rozľahli melodické údery hodín na kozubovej rímse.
„Je poľnoc,“ povedal. „Poďme spať. Pomôžem ti uložiť taniere do výlevky.“
„Nie, ja to spravím,“ povedala a potom ho objala. „Veľmi sa teším, že si sa vrátil domov, Billy. Len chod' pokojne hore. Musíš byť vyčerpaný.“
„Ani nie,“ povedal, „len by som...“
Z ničoho nič luskol prstami s výrazom človeka, ktorý si na čosi spomenul.
„Aha, skoro som zabudol,“ vyhlásil. „Niečo som si ešte nechal v aute.“
„Čo také? Nemôže to počkať do rána?“
„Mohlo by, ale mal by som to doniesť.“ Usmial sa na ňu. „Je to pre teba.“
Vyšiel von, srdce mu za rebrami prudko bilo. Kľúče od auta mu spadli na cestu, potom si v náhlivosti, keď ich dvíhal, udel hlavu o karosériu. Ruky sa mu tak veľmi triasli, že sa mu najskôr vôbec nedarilo trafiť kľúčom do zámky na kufri. A čo ak to ešte stále pulzuje? splašene sa ozvala jeho myseľ. Božemôj, ak to uvidí, s krikom utečie, skôr ako sa nazdáť!
Otvoril kufor, a keď vnútri nevidel nič okrem hevera a náhradnej pneumatiky, takmer zvrieskol. Potom si spomenul - nechal to predsa na sedadle spolujazdca. Zabuchol kufor a náhlivo obišiel auto. Koláč bol tam a kôrka bola nehybná, ako sa patrí - veď napokon sám vedel, že to bude tak.
Ruky sa mu v momente prestali triasť.
Heidi stála znovu na verande, pozorovala ho. Prešiel po tráve opäť k nej a podal jej koláč. Ešte stále sa usmieval.
Doručujem zásielku, pomyslel si. A to bola ďalšia z tých nespočetných vecí, o ktoré tu išlo - doručiť zásielku. Úsmev sa mu ešte rozšíril.
„Voilà!“ povedal.
„Fíha!“ Sklonila sa až celkom ku koláču a nadýchla sa. „Jahodový koláč... ten milujem!“
„Viem,“ odvetil s úsmevom Billy.
„A ešte je teplý! Ďakujem!“
„V Stratforde som odbočil z hlavnej cesty, chcel som natankovať benzín a na trávniku pred kostolom tam mal dajaký ženský spolok dobročinný bazár,“ povedal. „Tak som si pomyslel... vieš... že ak by si prišla otvoriť s valčekom na cestu, či tak dajako, že si ťa budem mať čím udobriť.“
„Ach, Billy...“ už zase ju bralo do plaču. Impulzívne ho objala jednou rukou, koláč pritom držala v riskantnej rovnováhe na dlani druhej ruky, ako keď čašník balansuje s táčnou. Keď ho pobožkala, koláč sa zakymácal. Billymu sa v hrudníku tiež zakymácalo srdce a totálne vypadlo z rytmu.
„Opatrne!“ zalapal dych a zachytil koláč, ktorý sa už-už šmýkal nadol.
„Bože, aká som len nešikovná,“ smiala sa a rožkom zástery, ktorú si predtým založila, si utierala oči. „Ty mi prinesieš môj obľúbený koláč a ja ti ho takmer vykydнем na koš-š-š...“ Tu sa už celkom zosypala, oprela sa mu o prsia a nariekala. Jednou rukou ju hladkal po novom kratučkom účese, druhou rukou zaciľňal koláč pred jej telom, keby znovu chcela robiť prudké pohyby.
„Billy, tak strašne sa teším, že si doma,“ plakala. „A sľúb mi, že ma nebudeš za to, čo som urobila, nenávidieť, prosím! Sľúbiš mi to?“
„Sľubujem,“ povedal nežne a pohladkal ju po vlasoch. Má pravdu, pomyslel si. Ešte stále je teplý. „Poďme dnu, dobre?“

V kuchyni položila koláč na drez a vrátila sa k výlevke.
„Nedáš si kúsoček?“ spýtal sa Billy.
„Možno keď skončím s týmto,“ povedala. „Ale daj si už teraz, ak chceš.“
„Po tej špičkovej večeri?“ spýtal sa so smiechom.
„Ešte nejaký čas budeš potrebovať každú jednu kalóriu.“
„No, práve teraz už naozaj nemám miesto,“ odvetil. „Nemám ti utrieť riad?“
„Nie, máš si ísť čím skôr ľahnúť,“ riekla. „A ja hneď prídem.“
„Dobre.“
Vyšiel na poschodie, ani sa neobzrel, veľmi dobre vedel, že ak tam nebude, Heidi si skôr odreže kúsok koláča. Ale možno ani nie, ešte dnes večer nie. Dnes večer chce ísť spať spolu s ním - možno sa s ním bude dokonca chcieť milovať. Ale Billy si povedal, že vie, ako ju stopercentne odradí. Jednoducho sa uloží do postele nahý. Keď ho zbada... A pokiaľ ide o ten koláč...
„Láry-fáry,“ povedala Scarlett, koláčik si zjem zajtra. Aj zajtra je deň.“ Pri zvuku vlastného slabého hlásku sa zasmial. Vtedy už bol v kúpeľni a stál na váhe. Zdvihol hlavu, pozrel do zrkadla a v ňom ho čakali Ginelliho oči.

Podľa váhy bol Billy na najlepšej ceste k šesťdesiatim šiestim kilám, ale necítil šťastie. Necítil vôbec nič - iba únavu. Bol neuveriteľne unavený. Prešiel cez chodbu, ktorá sa mu teraz videla náramne čudná a neznáma, vošiel do tmavej spálne. O niečo sa v tme potkol a takmer spadol. Premiestnila niektoré kusy nábytku. Ostrihala sa, kúpila si novú blúzku, premiestnila stoličku a menší z dvoch spálňových sekretárov - ale to bola iba malá čiastka tej cudzoty, ktorá tu teraz prebývala. Vyvinula sa, kým bol preč, akoby bola napokon aj Heidi nejako prekliata, ale celkom iným, nebadaným spôsobom. A bol to vari až taký bláznivý nápad? Podľa Billyho ani nie. Linda tú cudzotu cítila a utiekla pred ňou.
Pomaly sa vyzliekol.
Ležal v posteli, čakal, kým príde hore, a namiesto toho počul zvuky, boli síce tlmené, ale natol'ko známe, že podľa nich vedel zrekonštruovať celý príbeh. Vrznutie dvierok hore na kredenci -to sú tie naľavo, tam bývajú dezertné tanieriky -,

už sa otvorili. Štrkot zásuvky, jemný cinkot kuchynského náčinia, to si Heidi vyberá nôž.

Billy zísal do tmy, srdce mu rýchlo bilo.

Znovu kroky, kráčajúce cez kuchyňu - Heidi ide k drezu, kde si nechala koláč. Počul, ako zavŕzgala doska v strede kuchynskej dlážky, takto vŕzgala už celé roky.

Čo to s ňou urobí? Ja som schudol. Caryho to zmenilo na čosi podobné zvieraťu, z ktorého by ste po smrti najradšej vyrobili pár topánok. Hopleyho to zmenilo na ľudskú pizzu. Čo to spraví s ňou?

Doska v strede dlážky znovu zavŕzgala, Heidi sa vracala cez kuchyňu naspäť - takmer ju videl, v jednej ruke tanierik, v druhej cigarety a zápalky. Videl aj rez koláča. Videl jahody, aj mláčku tmavočervenej šťavy.

Čakal, kedy sa ozve tiché zakvílenie pántov na dverách do jedálne, ale nič. Neprekvapilo ho to. Zrejme stála pri dreze, hľadela von do záhrady a jedla koláč rýchlymi, efektívnymi hltmi, aké boli pre ňu typické. Starý zvyk. Len-len že nepočul aj škrabkanie vidličky po tanieriku.

Uvedomil si, že sa oňho pokúšajú driemoty.

Zaspím? Kdeže, to nie je možné. Nik predsa nemôže zaspáť pri páchaní vraždy.

Ale zaspával. Načúval, čakal na vrznutie dosky v strede kuchynskej dlážky - vedel, že tadiaľ pôjde späť k výlevke.

Čakal na zvuk tečúcej vody, keď bude oplachovať tanierik. Na kroky, keď prejde po všetkých izbách, povypína svetlá a skontroluje bezpečnostný systém proti vlamačom rovno vedľa dverí - všetky tie bežné rituály bielych ľudí z mesta.

Ležal v posteli a čakal na vrznutie dosky v strede kuchynskej dlážky, a vzápätí už sedel za stolom vo svojej pracovni v meste Big Jubilee v štáte Arizona, kde robil posledných šesť rokov právnika. Jasné ako facka. Žil tam so svojou dcérou a mal dostatok roboty toho druhu, ktorý volal „podnikové somariny“, aby ich oboch uživil. Zvyšok času venoval Spoločnosti pre právnu pomoc. Žili jednoducho. Staré časy - garáž pre dve autá, tri dni do týždňa záhradník, daň z nehnuteľnosti dvadsaťpäťtisíc dolárov ročne - dávno pominuli. Nechýbali mu a bol presvedčený, že ani Linde nie. Robil právnickú robotu, ku ktorej sa v meste dostal, občas niečo aj v Yume alebo vo Phoenixe, ale to málokedy stačilo, takže žili dosť ďaleko mimo Jubilee a zblížili sa s vidiekom. Linda pôjde na budúci rok na vysokú a on sa potom možno vráti do mesta -ale, ako jej povedal, iba ak by sa cítil opustený, a nemal dojem, že by ho to čakalo.

Zariadili si dobrý život a to bolo v poriadku, absolútne v poriadku, pretože aj o to tu išlo - zariadiť si pre seba a pre svojich ľudí dobrý život.

Na dvere pracovne ktosi zaklopal. Odtisol sa na stoličke od stola, obrátil sa, a stála tam Linda a Lindin nos zmizol. Nie, nezmizol. Len ho nemala na tvári, ale v pravej ruke. Z čiernej diery nad ústami sa jej valila krv.

„Nerozumím tomu, ocko,“ povedala nosovým hlasom, ktorý znel ako žabie kričanie. „Odrazu mi len odpadol.“

S myknutím sa prebudil, mávajúc oboma rukami vo vzduchu, pokúšal sa od seba odohnať tú predstavu. Vedľa neho Heidi zastonala zo spánku, prevrátila sa na ľavý bok a stiahla si prikrývku na hlavu.

Po malých krôčikoch sa k nemu vracala realita. Bol opäť vo Fairview. Cez okná sa lialo jasné svetlo skorého rána. Pozrel na druhú stranu izby, kde stáli na bielozníku digitálne hodiny a ukazovali o päť minút pol siedmej. Vo váze vedľa hodín žiarilo šesť červených ruží.

Vyliezol z postele, prešiel cez izbu, stiahol si z vešiaka župan a vybral sa do kúpeľne. Pustil sprchu a zavesil si župan na zadnú stranu dverí, pričom si všimol, že si Heidi okrem novej blúzky a nového účesu obstarala aj nový župan - peknej modrej farby.

Vystúpil na váhu. Pribral ďalšie kilo. Vošiel pod sprchu a pomyšľoval sa s takmer kľčovitou dôkladnosťou, zúriivo si vymydľil každú časť tela, opláchol sa a znovu zopakoval mydlenie. Budem si dávať pozor na váhu, sľúbil si. Keď zmizne, budem si fakt dávať pozor na váhu. Už nikdy nestučniem tak ako predtým.

Vydrhol sa uterákom. Obliekol si župan a spamätal sa, až keď stál pred zatvorenými dverami a uprene hľadel na Heidin nový modrý župan. Vystrel ruku a do prstov chytil jeden nylonový záhyb. Pošúchal hladký povrch látky. Župan vyzeral nový, ale zároveň známy.

Vybrala sa do mesta a kúpila si župan, ktorý vyzerá ako taký, ktorý už kedysi mala, pomyslel si. Ľudská tvorivosť má svoje hranice, priateľko, nakoniec sa všetci aj tak opakujeme. Nakoniec nás všetkých postihne obsesia.

V hlave sa mu ozval Houstonov hlas: Len tí, čo sa neboja, zomierajú mladí.

Heidi: Pre Kristove rany, Billy, nedívaj sa na mňa takým spôsobom! Neznesiem to!

Leda: Teraz už vyzerá ako aligátor... Vyzerá ako niečo, čo vyliezlo z močiara a oblieklo sa do ľudských šiat.

Hopley: A vy si myslíte, že aspoň teraz bude spravodlivosti učinené zadosť... aspoň teraz, aby okamih spravodlivosti vynahradil celý posratý život.

Billy ohmatal modrý nylon a do mysle sa mu vkradlo čosi strašné. Spomenul si na svoj sen. Linda pri dverách do pracovne. V tvári krvácajúca diera. Tento župan... nezdal sa mu známy preto, že by bola Heidi kedysi mala nejaký podobný. Zdal sa mu známy, pretože Linda mala jeden, ktorý vyzeral presne takto, a mala ho práve teraz.

Obrátil sa na päte a vytrhol zo skrinky vedľa umývadla zásuvku. Ležala v nej kefa na vlasy s nápisom Linda na červenej plastovej rukoväti.

K štetinkám priliplo zopár čiernych vlasov.

Ako vo sne sa vybral cez chodbu do jej izby.

Potulný priemysel je tu na to, aby to zorganizoval.

Somár je podľa mňa človek, ktorý neverí vlastným očiam.

Billy Halleck potisol dvere na konci chodby a zazrel svoju dcéru Lindu spať v posteli, jednu ruku mala prehodenú cez tvár. Pod pazuchou druhej ruky zvierala svojho starého medvedíka Amosa.

Nie. Len to nie. Nie. Nie.

Zachytil sa zárubní, Omámene sa knísal dopredu a dozadu. Nech už bol čokoľvek, nebol žiadny hlupák, pretože všetko

hneď pochopil: videl jej sivú semišovú bundu, prehodenú cez operadlo stoličky, videl roztvorený kufr značky Samsonite, z ktorého sa valil celý vodopád džínsov, šortiek, blúzok a spodnej bielizne. Videl na rukoväti kufru štítok firmy Greyhound. A pochopil ešte čosi. Ruže vo váze vedľa hodín v jeho a Heidinej spálni. Tie ruže tam včera večer, keď šiel spať, neboli. Nie... priniesla ich Linda. Na udobrenie. Vrátila sa domov skôr, chcela sa udobriť s matkou ešte predtým, ako príde Billy.

Starý Cigán so zhnitým nosom: Vraj tu niet viny. Vravíš si to stále dookola, stále dookola, stále dookola. Ale nie, beloch z mesta, to nie je remíza. Nikdy. Každý musí pykať, ehe aj za to, čo neurobil. Nie je to remíza.

Obrátil sa a rozbehol sa ku schodisku. Od strachu si prestal ovládať údy a tackal sa ako námorník na rozbúrenom mori.

Nie, len nie Linda! zvrieskol v duchu. Len nie Linda! Bože, prosím ťa, len nie Linda!

Každý musí pykať, beloch z mesta - ešte aj za to, čo neurobil. Pretože v skutočnosti tu ide iba o to.

Zvyšok koláča stál na dreze, poriadne prikrytý igelitovým obalom. Takmer štvrtina chýbala. Pozrel na kuchynský stôl a uvidel tam Lindinu kabelku - k remienku mala popripínané odznaky s rockovými hviezdami: Bruce Springsteen, John Cougar Mellencamp, Pat Benatar, Lionel Richie, Sting, Michael Jackson.

Dopotkýnal sa k výlevke.

Dva tanieriky.

Dve vidličky.

Sedeli tu, jedli koláč a udobrovali sa, pomyslel si. Kedy? Len čo som zaspal? Určite vtedy.

Začul smiech starého Cigána a kolená ho zradili. Musel sa zachytiť okraja drezu, aby naozaj nespadol na zem.

Keď sa mu vrátilo trochu sily, obrátil sa a prešiel cez kuchyňu, pod nohou mu zavízgala doska v strede dlážky.

Koláč opäť pulzoval - hore-dole, hore-dole. Jeho obscénne nástojčivé teplo zahmlilo priesvitný igelitový obal. Začul tiché mľaskanie.

Otvoril hornú skrinku a vytiahol si dezertný tanierik, otvoril dolnú zásuvku a vytiahol si nôž a vidličku.

„A prečo nie?“ zašepkal a stiahol z koláča obal. Teraz bol koláč opäť nehybný. Znovu to bol obyčajný jahodový koláč, ktorý vyzeral, napriek skorej rannej hodine, neuveriteľne lákavo.

A, ako mu to povedala sama Heidi, ešte stále potreboval každú jednu kalóriu.

„Dobrá chuť,“ zašepkal Billy Halleck do slnkom zaliateho ticha kuchyne a odrezal si kúsok cigánskeho koláča.

STEPHEN KING

KLIATBA

Z anglického originálu THINNER (Signet, Penguin Books, USA, New York 1985) preložil Vladisláv Gális.
Digitalizoval Lusiko